

การพัฒนาชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model
ร่วมกับ Top-Down Model ที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง ทักษะการพูด
และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

วิทยานิพนธ์
ของ
บุญยพัทธ์ โถชาลี

เสนอต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาการศึกษา
กันยายน 2562
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

การพัฒนาชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model
ร่วมกับ Top-Down Model ที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง ทักษะการพูด
และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

วิทยานิพนธ์
ของ
บุญยพัทธ์ โถชาลี

เสนอต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาการศึกษา
กันยายน 2562
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

DEVELOPMENT OF INSTRUCTIONAL ACTIVITIES PACKAGE OF CHINESE
FABLES AND SONGS USING CIPPA MODEL AND TOP-DOWN MODEL
APPROACHES AFFECTING LISTENING SKILLS, SPEAKING SKILLS AND
LEARNING ACHIEVEMENT OF MATHAYOMASUKSA 5 STUDENTS

BY

PUNYAPAT THOCHALEE

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements for
The Master of Education Degree in Educational Research and
Development at Sakon Nakhon Rajabhat University

September 2019

All Rights Reserved by Sakon Nakhon Rajabhat University

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาการศึกษา

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์

การพัฒนาชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model
ร่วมกับ Top-Down Model ที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง ทักษะการพูด
และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์

บุญยพัทธ์ โถชาลี

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(รองศาสตราจารย์ ดร.สายันต์ บุญไพบ)

ประธานกรรมการสอบ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มารศรี กลางประพันธ์)

กรรมการสอบและ
ประธานที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพลินพิศ ธรรมรัตน์)

กรรมการสอบ

แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ดร.สมเกียรติ พลະจิตต์)

กรรมการสอบและ
กรรมการที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์

(ดร.ศุภกร ครุเพชร)

กรรมการสอบ

ผู้ทรงคุณวุฒิ

คณะกรรมการบริหารหลักสูตรรับรองแล้ว

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มารศรี กลางประพันธ์)

ประธานหลักสูตร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์ ดร.หาญชัย อัมภามผล)

ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

เมื่อวันที่ 2 เดือน กันยายน พ.ศ. 2562

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างดียิ่ง จาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มารศรี กลางประพันธ์ ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และดร.สมเกียรติ พลละจิตต์ กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ให้ความกรุณาเอาใจใส่ดูแล ให้คำปรึกษา คำแนะนำ ตลอดจนให้ความช่วยเหลือในการตรวจสอบ และปรับปรุงแก้ไข ข้อบกพร่องต่าง ๆ ส่งผลให้วิทยานิพนธ์สำเร็จลุล่วงด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. สำราญ กำจัดภัย ประธาน คณะกรรมการบริหารหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิจัยหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ผู้เชี่ยวชาญด้านวิจัยหลักสูตรและการ รองศาสตราจารย์ ดร.ธนาพันธ์ ตรงดี อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ดร. จุรี พชรนันท์ กวี อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์ สาขา ภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ดร. วราลักษณ์ แซ่เอ็ง อาจารย์ประจำ สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ดร.สมพร หลิมเจริญ อาจารย์พิเศษประจำสาขาการวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏ สกลนคร ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ และแก้ไขเครื่องมือต่าง ๆ ในการวิจัยครั้งนี้ ตลอดจนให้คำแนะนำและข้อคิดที่เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัย

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการโรงเรียนชาตุนารายณ์วิทยา สังกัดสำนักงานเขต พื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 ที่ได้อนุญาตให้ใช้นักเรียนในการหาคุณภาพเครื่องมือ ทดลองและเก็บข้อมูลในการวิจัย และขอขอบใจนักเรียนทุกคนที่มีส่วนให้ความร่วมมือใน การวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี และที่สำคัญยิ่งขอขอบพระคุณสมาชิกในครอบครัวทุกคน ที่ให้การสนับสนุนและช่วยเหลือในทุก ๆ ด้าน คอยดูแลและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดเวลา

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบให้เป็นเครื่องบูชาพระคุณ บิดา มารดา ครูอาจารย์ ที่ได้อบรมสั่งสอน และมีพระคุณทุกท่านที่สนับสนุนการศึกษาของ ข้าพเจ้ามาตั้งแต่ต้นจนถึงปัจจุบัน

บุญยพัทธ์ โถชาลี

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน โดยใช้การสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง การพูดและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 5
ผู้วิจัย	บุญยพัทธ์ โถชาติ
กรรมการที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. มารศรี กลางประพันธ์ ดร.สมเกียรติ พละจิตต์
ปริญญา	ค.ม. (การวิจัยและพัฒนาการศึกษา)
สถาบัน	มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
ปีที่พิมพ์	2564

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนาด้วยชุดกิจกรรมนิทาน เพลง ภาษาจีน โดยใช้การสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ให้มีค่าดัชนี ประสิทธิภาพร้อยละ 50 ขึ้นไป 2) เปรียบเทียบทักษะการฟังของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ ชุดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้น ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียน 3) เปรียบเทียบทักษะการพูดของ นักเรียน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้น 4) เปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้น และ 5) เปรียบเทียบทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ที่มีการคิดวิเคราะห์แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) หลังเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมที่ พัฒนาขึ้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/6 จำนวน 48 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนธาตุนารายณ์วิทยา สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 ด้วยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) แบบแผนการทดลอง คือ แบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (The One Group Pretest-Posttest Design) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน วิเคราะห์ค่าดัชนีประสิทธิผล (The Effectiveness Index: E.I.) สถิติทดสอบค่าที่ (t-test for Dependent Samples) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุคูณทางเดียว (One-way MANCOVA) หรือ การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณทางเดียว (One-way MANOVA)

ผลการวิจัย สรุปได้ดังนี้

1. ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน โดยใช้การสอนแบบ CIPPA Model และ Top-Down Model สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีค่าดัชนีประสิทธิผล เท่ากับ 0.60 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้
2. ทักษะการฟังของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ทักษะการพูดของนักเรียนที่เรียนโดยใช้โดยใช้ชุดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้น หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้โดยใช้ชุดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้น หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. ทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีการคิดวิเคราะห์แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) หลังเรียน โดยใช้ชุดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน, CIPPA Model, Top-Down Model

TITLE	Development of Instructional Activities Package of Chinese Fables and Songs Using CIPPA Model and Top-down Model Approaches Affecting Listening Skills, Speaking Skills and Learning Achievement of Mathayomasuksa 5 Students
AUTHOR	Punyapat Thochale
ADVISORS	Asst. Prof. Dr. Marasri Klangprapan Dr. Somkiat Palajit
DEGREE	M.Ed. (Educational Research and Development)
INSTITUTION	Sakon Nakhon Rajabhat University
YEAR	2021

ABSTRACT

The purposes of this study were: 1) to develop an instructional activities package of Chinese fables and songs using CIPPA model and top-down model approaches to meet an effectiveness index of 50 percent or more; 2) to compare students' listening skills before and after learning through the developed instructional activities package, 3) to compare students' speaking skills before and after learning through the developed instructional activities package; 4) to compare students' learning achievement before and after learning through the developed instructional activities package; and 5) to compare listening skills, speaking skills, and learning achievement of students with critical thinking abilities at high, medium, and low categories after learning through the developed instructional activities package. The samples, obtained through cluster random sampling, were 48 students from Mathayomsuksa 5/6 of Thatnaraiwittaya School in the academic year 2019 under the Secondary Educational Service Area Office 23. The research was performed by a one group pretest-posttest design. The statistics for data analysis were mean, standard deviation, effectiveness index, t-test for Dependent Samples, One-Way ANOVA and One-Way MANCOVA or One-Way MANOVA.

The findings of this study were as follows:

1) The instructional activities package of Chinese fables and songs based on CIPPA model and top-down model approaches obtained the effectiveness index of 0.60 which was higher than the standard criterion set.

2) The students' listening skills after the intervention were higher than those of before the intervention at the .05 level of significance.

3) The students' speaking skills after the intervention were higher than those of before the intervention at the .05 level of significance.

4) The learning achievement of the students after the intervention was higher than that of before the intervention at the .05 level of significance.

5) The listening skills, speaking skills, and learning achievement of students with critical thinking abilities at high, medium, and low categories after the intervention showed significant differences at the .05 level.

Keywords: Instructional Activities Package, CIPPA Model, Top – Down Model

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
คำถามของการวิจัย.....	9
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	9
สมมติฐานของการวิจัย	10
ความสำคัญของการวิจัย.....	11
ขอบเขตของการวิจัย	11
กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	13
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	15
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	19
ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หลักสูตรภาษาจีน 3 ปี (ม.4-6) 25หลักสูตรรายวิชาภาษาจีน โรงเรียนธาดุนารายณ์ วิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23	21
การจัดการเรียนรู้ภาษาจีน.....	36
ชุดกิจกรรมการเรียนรู้.....	40
นิทาน.....	57
เพลง.....	61
การสอนแบบ CIPPA Model.....	66
การจัดการเรียนรู้แบบ Top-Down Model.....	78
ทักษะการฟัง.....	85
ทักษะการพูด.....	109

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ชุดกิจกรรมนิทานเพลงและภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model และTop-Down Model.....	123
ดัชนีประสิทธิผล.....	123
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	125
การคิดวิเคราะห์.....	141
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	158
3 วิธีดำเนินการวิจัย	171
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	171
รูปแบบของการวิจัย	172
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	174
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	175
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	196
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	197
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	199
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	205
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	205
ลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล	206
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	207

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	217
	สรุปผลการวิจัย	218
	อภิปรายผล	219
	ข้อเสนอแนะ	227
	บรรณานุกรม	229
	ภาคผนวก	245
	ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ	247
	ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์	251
	ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	259
	ภาคผนวก ง การหาคุนภาพเครื่องมือ	333
	ภาคผนวก จ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	351
	ประวัติย่อของผู้วิจัย	363

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1	22
ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนหลักสูตรภาษาจีน 3 ปี (ม.4-ม.6)	
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	
มาตรฐาน ต 1.1	22
2	25
ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนหลักสูตรภาษาจีน 3 ปี (ม.4 – ม.6)	
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	
มาตรฐาน ต 1.2	25
3	27
ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนหลักสูตรภาษาจีน 3 ปี (ม.4-ม.6)	
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	
มาตรฐาน ต 1.3	27
4	29
ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนหลักสูตรภาษาจีน 3 ปี (ม.4-ม.6)	
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	
มาตรฐาน ต 2.1	29
5	30
ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนหลักสูตรภาษาจีน 3 ปี (ม.4-ม.6)	
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	
มาตรฐาน ต 2.2	30
6	32
ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนหลักสูตรภาษาจีน 3 ปี (ม.4-ม.6)	
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	
มาตรฐาน ต 3.1	32
7	33
ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนหลักสูตรภาษาจีน 3 ปี (ม.4-ม.6)	
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	
มาตรฐาน ต 4.1	33
8	33
ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนหลักสูตรภาษาจีน 3 ปี (ม.4-ม.6)	
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	
มาตรฐาน ต 4.2	33

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
9 รูปแบบการทดลองก่อนเรียนและหลังเรียน (The One Group Pretest–Posttest)	172
10 สรุปรองค์ประกอบของชุดกิจกรรมนิทานเพลงภาษาจีนและวิธีการสอน	181
11 ค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index ; E.I.) ของชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model และ Top–Down Model.....	207
12 ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top–Down Model ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียน โดยการใช้การทดสอบความแตกต่าง ของค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลองที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (t–test for Dependent Samples)	208
13 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุด กิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top–Down Model ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการใช้การทดสอบ ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลองที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (t–test for Dependent Samples)	209
14 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top–Down Model ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการใช้การทดสอบ ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลองที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (t–test for Dependent Samples)	210
15 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One–way ANOVA) ของนักเรียน มัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีการคิดวิเคราะห์แตกต่างกัน (สูง ปานกลางและต่ำ) ที่ส่งผลต่อค่าเฉลี่ยของคะแนนตัวแปรตาม ก่อนเรียน	211

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
16 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทักษะการฟังของนักเรียนมีการคิดวิเคราะห์ แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) เป็นรายคู่	212
17 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทักษะการพูดของนักเรียนมีการคิดวิเคราะห์ แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) เป็นรายคู่	212
18 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีการคิด วิเคราะห์แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) เป็นรายคู่	213
19 ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีการคิดวิเคราะห์แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) หลังเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way MANOVA)	213
20 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทักษะการฟังของนักเรียนมีการคิดวิเคราะห์ แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) เป็นรายคู่.....	214
21 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทักษะการพูดของนักเรียนมีการคิดวิเคราะห์ แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) เป็นรายคู่	215
22 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีการคิด วิเคราะห์แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) เป็นรายคู่	215
23 คะแนนเฉลี่ยการประเมิน ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอบ แบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-down Model ผู้เชี่ยวชาญ	335
24 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดทักษะการฟังภาษาจีน ผู้เชี่ยวชาญ	337
25 ค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดทักษะการฟัง ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอบแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-down Model ผู้เชี่ยวชาญ	338

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
26	ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดทักษะการพูด จากผู้เชี่ยวชาญ 340
27	ค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดทักษะการพูด 341
28	ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากผู้เชี่ยวชาญ 342
29	ค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน 344
30	ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดทักษะการการคิดวิเคราะห์ ผู้เชี่ยวชาญ 347
31	ค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัด การคิดวิเคราะห์ 348

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดของการวิจัย	11
2 แผนภาพขั้นตอนของการวิจัย	173
3 ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพของชุดกิจกรรม	184
4 ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพของแบบทดสอบทักษะการฟัง	187
5 ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพของแบบทดสอบทักษะการพูด.....	190
6 ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	193
7 ขั้นตอนการสร้างและแบบทดสอบวัดการคิดวิเคราะห์.....	195

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในยุคของสังคมโลกที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วตามกระแสการเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 ประเทศไทยได้ให้ความสำคัญด้านการศึกษาในฐานะกลไกหลักในการพัฒนาประเทศมาโดยตลอด แผนการศึกษาแห่งชาติฉบับเดิมได้สิ้นสุดลง กระทรวงศึกษาธิการ โดยสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาจึงได้จัดทำแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 ถึง พ.ศ. 2575 เพื่อวางกรอบเป้าหมายและทิศทางการจัดการศึกษาของประเทศ โดยมุ่งจัดการศึกษาให้คนไทยทุกคนสามารถเข้าถึงโอกาสและความเสมอภาคในการศึกษาที่มีคุณภาพ พัฒนาระบบการบริหารจัดการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ พัฒนากำลังคนให้มีสมรรถนะในการทำงานที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดงานและการพัฒนาประเทศ แนวคิดการจัดการศึกษา (Conceptual Design) ตามแผนการศึกษาแห่งชาติ ยึดหลักสำคัญในการจัดการศึกษา ประกอบด้วย หลักการจัดการศึกษาเพื่อปวงชน (Education for All) หลักการจัดการศึกษาเพื่อความเท่าเทียมและทั่วถึง (Inclusive Education) หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (Sufficiency Economy) และหลักการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนของสังคม (All for Education) อีกทั้งยึดตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals : SDGs 2030) ประเด็นภายในประเทศ (Local Issues) อาทิคุณภาพของคนทุกช่วงวัย การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรของประเทศ ความเหลื่อมล้ำของแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560–2575 การกระจายรายได้ และวิกฤตด้านสิ่งแวดล้อม โดยกำหนดวิสัยทัศน์ (Vision) ไว้ดังนี้ “คนไทยทุกคนได้รับการศึกษาและเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพ ดำรงชีวิตอย่างเป็นสุข สอดคล้องกับหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และการเปลี่ยนแปลงของโลกศตวรรษที่ 21” ประเด็นภายในประเทศ (Local Issues) มีวัตถุประสงค์เพื่อให้คนไทยทุกช่วงวัย มีทักษะ ความรู้ ความสามารถ และพัฒนาตนเองได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต เป้าหมายด้านผู้เรียน (Learner Aspirations) โดยมุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคนให้มีคุณลักษณะและทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษ

ที่ 21 ประกอบด้วย ทักษะและคุณลักษณะ 3Rs ได้แก่ การอ่านออก (Reading) การเขียนได้ (Writing) และการคิดเลขเป็น (Arithmetics) 8Cs ได้แก่ ทักษะด้านการคิดอย่างมี
 วิจารณ์ญาณ และทักษะในการแก้ปัญหา (Critical Thinking and Problem Solving) ทักษะ
 ด้านการสร้างสรรค์และนวัตกรรม (Creativity and Innovation) ทักษะด้านความเข้าใจ
 ต่างวัฒนธรรม ต่างกระบวนทัศน์ (Cross-cultural Understanding) ทักษะด้านความร่วมมือ
 การทำงานเป็นทีม และภาวะผู้นำ (Collaboration, Teamwork and Leadership) ทักษะ
 ด้านการสื่อสาร สารสนเทศ และการรู้เท่าทันสื่อ (Communications, Information and
 Media Literacy) ทักษะด้านคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
 (Computing and ICT Literacy) ทักษะอาชีพและทักษะการเรียนรู้ (Career and Learning
 Skills) และความมีเมตตา กรุณา มีวินัย คุณธรรม จริยธรรม (Compassion) (สำนักงาน
 เลขาธิการสภาการศึกษา, 2560, หน้า ก-ฉ) ซึ่งในศตวรรษที่ 21 ทักษะและความสามารถในการ
 ใช้ภาษาต่างประเทศยิ่งถือเป็นปัจจัยที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน
 กระทรวงศึกษาธิการได้ระบุความสำคัญของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 ไว้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญ
 ในการติดต่อสื่อสารการศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างของเข้าใจ
 เกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลกและตระหนักถึงความหลากหลายทาง
 วัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ
 ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้นเรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของ
 ภาษาและวัฒนธรรมธรรมเนียมประเพณี การคิดสังคมเศรษฐกิจการเมือง การปกครองมี
 เจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้รวมทั้ง
 เข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552, หน้า 211)
 แม้บุคคลจะมีศักยภาพโดดเด่นหลากหลายด้านในเชิงวิชาการหรือศาสตร์อื่น ๆ แต่หาก
 ด้อยความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ ศักยภาพที่มีอยู่ย่อมเสมือนลดทอนลง
 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2556, หน้า 1) การที่จะประกอบสัมมาอาชีพได้ก็ต้องพัฒนาผู้เรียน
 ให้เกิดทักษะอาชีพ และทักษะการเรียนรู้ (Career and Learning Skills) ซึ่งมีเรื่องของภาษา
 เข้าไปเกี่ยวข้องทั้งสิ้น ต้องสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศควบคู่กันไป จึงทำให้อาชีพ
 นั้นก้าวหน้าไปได้อย่างรวดเร็วและยั่งยืน แนวคิดในการสอนภาษาต่างประเทศในยุค
 ศตวรรษที่ 21 เน้นให้ใช้สื่อสารเพื่อให้ต่อยอดไปสู่อาชีพได้ ฉะนั้นจึงเริ่มจากการสอนทักษะ
 การฟังไปสู่การพูดเพื่อให้สื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว แล้วจึงฝึกอ่านและเขียนตามลำดับ

การสอนภาษาจีนก็เช่นเดียวกันได้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์การใช้ภาษา การสื่อสารจะไม่เกิดขึ้นหากผู้สนทนาฟังไม่เข้าใจ จะแปลความหมายของประโยคไม่ได้ทำให้ไม่สามารถโต้ตอบการสนทนาได้ การสอนที่เน้นไวยากรณ์มากเกินไปทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย ความสนใจลดลงและคิดว่ามันยากเกินไปและมักจะเลิกกลางคัน (ปัญญา วรณชัย, 2553, หน้า 1) ทักษะการฟังสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศถือได้ว่าเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้โดยธรรมชาติของมนุษย์ที่เริ่มจากการได้ยิน ได้ฟังแล้วจึงพูดตาม ที่สุดแล้วได้พัฒนาเกิดเป็นการเรียนรู้ อ่าน เขียน การเรียนภาษา ไม่ใช่การเรียนเพื่อให้ได้ความรู้ในภาคทฤษฎีแต่เป็นการเรียนเพื่อให้ได้ทักษะเชิงปฏิบัติ ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ สิ่งที่ต้องคำนึงถึงมากที่สุดคือ ผู้สอนจะถ่ายทอดความรู้ได้อย่างไรให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในการสื่อสารได้ การพัฒนาทักษะการฟัง การพูดจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อการจัดการเรียนการสอน เพราะทักษะการฟังและการพูดมีความสัมพันธ์กันอย่างมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการเรียนภาษาจีนในฐานะภาษาที่สอง มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะในการใช้ภาษา เพื่อประโยชน์ในการติดต่อสื่อสาร (Liu Xun, 2007, p.137 อ้างถึงใน ธีญญารัตน์ มะลาศรี และWei Jingru, 2560, หน้า 82 – 85)

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาจีนคือ การสร้างศักยภาพในการใช้ภาษาจีนเพื่อสื่อสารกับชาวจีน ด้วยวัตถุประสงค์ต่าง ๆ เช่น การทำธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ การศึกษาการท่องเที่ยว การร่วมมือกันทั้งภาครัฐและเอกชน การกระชับความสัมพันธ์และแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม การจัดการเรียนการสอนควรคำนึงถึงการจัดการสอนที่เปิดโอกาสให้ครูได้ใช้เทคนิคและวิธีการสอนที่ออกแบบได้หลายวิธี จัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับผู้เรียนสอดคล้องกับวัฒนธรรมเจ้าของภาษา เหยิน จิ่งเหวิน (2547, หน้า 4) อาจารย์ชาวจีนที่สอนภาษาจีนให้กับคนไทยอธิบายถึงลักษณะของการเรียนภาษาจีนของคนไทยว่า โดยธรรมชาติแล้วคนไทยสามารถเรียนและฝึกฝนภาษาจีนได้ง่ายกว่าภาษาอังกฤษมากโดยเฉพาะทักษะการพูด ซึ่งอาจารย์ผู้สอนภาษาจีนต่างยอมรับว่า การเรียนภาษาจีนเพียงร้อยละห้าถึงสิบจะทำให้ผู้เรียนสามารถพูดได้มากกว่าเมื่อเทียบกับการเรียนภาษาอังกฤษของคนไทยที่เรียนมาตั้งแต่เด็ก การออกเสียง

ภาษาจีนกลางนั้นสำคัญ เมื่อผู้พูดออกเสียงถูก มีสำเนียงไพละชวนฟังผู้ฟังก็เข้าใจง่าย น้ำเสียงที่ไพละชวนฟัง การที่จะพูดภาษาจีนกลางให้ไพละและมีสำเนียงที่ได้มาตรฐาน นั้น อันดับแรกควรต้องเรียนรู้การออกเสียงและกฎการเปลี่ยนระดับวรรณยุกต์ต่าง ๆ ต่อมาจึงฝึกสมรรถนะในการฟังการพูด การอ่านและการเขียน พร้อมทั้งการใช้คำศัพท์ ให้ถูกต้อง ซึ่งล้วนแต่เป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง หากผู้เรียนปฏิบัติตามข้างต้นได้ก็เท่ากับว่า ผู้เรียนสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาจีนกลางไปได้ครึ่งหนึ่งแล้ว

(ชวน เลาวีรุฟี่กุล, 2547, หน้า ค)

การฟังเป็นสิ่งสำคัญผู้ที่เริ่มต้นเรียนรู้ภาษา ทั้งที่เรียนอย่างเป็นทางการ ในชั้นเรียน หรือในสภาพปกติตามธรรมดา การฟังเป็นสิ่งที่จะช่วยให้เด็กเข้าใจสิ่งที่ครูสอน ขั้นตอนการเรียนรู้ที่ครูอธิบาย และเข้าใจกฎระเบียบของชั้นเรียน เป็นพื้นฐานของการเข้าถึงภาษาใหม่ และเข้าใจการทำงานของภาษา (Sofia alone Georgia & Palladium falo, จิราภรณ์ โกธรรม, ผู้แปล, 2550, หน้า 61 อ้างถึงใน ชายุดา จันทะบิดตา, 2556, หน้า 199) การฟังเป็นกระบวนการรับข่าวสาร (Massage) ที่มากระทบโสตสัมผัสแล้วสร้างความสำคัญหรือความหมายของข่าวสารที่ได้ยิน จึงสามารถตอบคำถามของภาษาที่ได้ยิน ได้อย่างถูกต้อง รวมถึงกระบวนการรับรู้ การให้ความสนใจและการตีความสิ่งเร้าที่มากระทบโสตสัมผัส ซึ่งเป็นการรับสิ่งเร้าโดยตั้งใจ และเมื่อรับแล้วนำสิ่งเร้ามาวิเคราะห์ถึงเนื้อหาสาระตลอดจนแหล่งที่มาของสิ่งเร้า พร้อมทั้งใช้ประสบการณ์เดิมของตนเองช่วยทำให้เกิดความเข้าใจในสิ่งเร้า นั้น ๆ (พีระพงศ์ สุขแก้ว, 2548, หน้า 107) ความสามารถในการเข้าใจประโยคใดประโยคหนึ่งที่สัมพันธ์กับประโยคอื่น ๆ ที่ได้ยินแล้วสร้างความสำคัญหรือความหมายขึ้นมา การฟังจะประสบผลสำเร็จได้ดี เมื่อผู้ฟังมีความเข้าใจเกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมของผู้พูดด้วย ซึ่งสังคมและวัฒนธรรมของผู้พูดก็อาจเป็นประสบการณ์เดิมของผู้ฟังก็ได้ การฟังยังประกอบไปด้วยทักษะย่อยหลายทักษะ อาทิ ฟังเพื่อหาข้อมูลเฉพาะ (Scanning) ฟังเพื่อจับใจความสำคัญ (Skimming) ฟังเพื่อเข้าใจรายละเอียด (Intensive Listening) เตาความหมายจากบริบทและทำนายสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไป (Sofia alone Georgia & Palladium falo, จิราภรณ์ โกธรรม, ผู้แปล, 2550, หน้า 61 อ้างถึงใน ชายุดา จันทะบิดตา, 2556, หน้า 199) จากการศึกษาเกี่ยวกับการใช้ทักษะทางภาษาในการสื่อความหมาย หรือการสื่อสารนั้นพบว่า ในชีวิตประจำวันของคนเรา ใช้ทักษะการฟังมากกว่าทักษะอื่น ๆ คือ ร้อยละ 45 รองลงมาคือ ทักษะการพูด ร้อยละ 30 ทักษะการอ่านและทักษะการเขียนร้อยละ 25 (พีระพงศ์ สุขแก้ว, 2548, หน้า 107)

การจัดการเรียนการสอนด้านภาษาการฟังสำหรับทุกภาษาจึงถือเป็นทักษะแรกที่ต้องทำการสอนเพราะผู้พูดจะต้องเรียนรู้การฟังก่อนจึงจะสามารถพูดตามเสียงที่ได้ฟัง เมื่อฟังจนเข้าใจก็จะสามารถพูดโต้ตอบ อ่านหรือเขียนได้ เหตุผลหลักในการให้นักเรียนฝึกฟังภาษาที่เป็นภาษาพูดจากเจ้าของภาษาก็เพื่อให้นักเรียนได้ยินสำเนียงและคุ้นเคยกับเสียงภาษาแบบต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ภาษาโดยไม่รู้ตัว เมื่อนักเรียนได้ฟังบ่อย ๆ ก็จะมีพัฒนาการทางการฟังที่ดีขึ้น ดังนั้นหากให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนเพื่อให้พัฒนาทักษะนั้นได้ เราก็จะช่วยให้เขาเป็นผู้ฟังที่ดีได้ (Jeremy Harmer, เสาวภา ฉายะบุระกุล, ผู้แปล, 2546, หน้า 134) การสอนฟังผู้สอนจะต้องฝึกให้ผู้ฟังสามารถแยกเสียงที่ได้รับฟังรับรู้และเข้าใจความหมายเรื่องที่ฟัง ซึ่งวิธีสอนที่ใช้กันทั่วไปในการสอนฟังมีกิจกรรม 3 ขั้นตอน คือ กิจกรรมก่อนฟัง กิจกรรมขณะฟัง และกิจกรรมหลังฟัง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2548 ข, หน้า 12-13)

ทักษะการพูดเป็นทักษะการสื่อสารที่สำคัญที่แทรกปนอยู่กับการฟัง เมื่อมีการฟังมักจะมีการพูดโต้ตอบหรือพูดตามเสมอซึ่งมันเกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติ ดังเช่นเมื่อได้ยินเสียงเพลง ผู้ฟังก็จะออกเสียงคลอตามเพลงเสมอ แม้บางครั้งเสียงที่เปล่งออกมาไม่ได้เป็นเนื้อเพลงแต่ผู้ฟังก็มีความพยายามที่จะออกเสียงคลอตาม นั่นเป็นเพราะว่าสองทักษะนี้มีความสัมพันธ์กันโดยอัตโนมัติไม่จำเป็นต้องมีผู้ใดสั่งการก็สามารถทำได้ ดังนั้นในการฝึกพูดภาษาต่างประเทศจำเป็นต้องฟังให้มากเพื่อสร้างความคุ้นเคยกับเสียงเจ้าของภาษา หลักการออกเสียงภาษาจีนภาษาจีนมีเสียงวรรณยุกต์เช่นเดียวกับภาษาไทย ดังนั้นเมื่อออกเสียงวรรณยุกต์ ผิดเพี้ยนไปก็จะทำให้ความหมายเปลี่ยนไปด้วยถ้าเพี้ยนไปมากก็ทำให้ไม่สามารถแปลความหมายของคำหรือประโยคนั้นได้เลย

จากประสบการณ์สอนของผู้วิจัยเอง พบว่า 1) การสอนที่เน้นไวยากรณ์มากเกินไปทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย 2) การสอนไม่ค่อยเน้นการฟังและการพูด 3) นักเรียนไม่สนใจฟัง 4) นักเรียนไม่ชอบคิดหรือตอบปัญหาหาการู้สึกว่ายากเกินไป 5) นักเรียนมีความอดทนน้อยในการฟัง ไม่พยายามฟังให้จบมักจะตัดบทด้วยคำว่า ฟังไม่ออก ฟังไม่รู้เรื่อง 6) นักเรียนอายุกลัวการพูดผิด 7) สื่อการสอนขาดการจัดลำดับความต่อเนื่องของเนื้อหาที่เรียน 8) การจัดการเรียนรู้ไม่ให้ความสำคัญพัฒนาจากความรู้พื้นฐานเดิมหรือประสบการณ์เดิมที่ส่งเสริมต่อการนำไปสร้างองค์ความรู้ 9) นักเรียนไม่ค่อยมีความมั่นใจในการพูด มักจะปฏิเสธการพูดตอบคำถามเพราะกลัวพูดผิดเมื่อต้องนำนักเรียนพูดนำเสนอต่อหน้าชุมชนหรือเข้าร่วมการแข่งขันการพูดภาษาจีน สอดคล้องกับ

สื่อ ยี่ (2551, หน้า 2) ครูชาวจีนที่มีประสบการณ์การสอนภาษาจีนให้กับนักเรียนนักศึกษาไทยมากกว่าสิบปีของทีกล่าวว่ “นักเรียนไทยในระดับมัธยมศึกษา รวมทั้งนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่เรียนภาษาจีนมีปัญหาในการพูดภาษาจีนค่อนข้างมาก พูดไม่ถูกต้อง อักขระวิธีไม่ถูกวิธี ซึ่งปัญหาเหล่านี้อาจมีสาเหตุมาจากไม่กล้าพูดออกเสียงต่อหน้าผู้อื่น ไม่มีโอกาสได้พูดสื่อสารในสถานการณ์จริง และไม่มีความมั่นใจในการพูดภาษาจีน” ไม่มีกิจกรรมที่กระตุ้นความสนใจของนักเรียน และการสอนที่ไม่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญนักเรียนได้เป็นเพียงแค่ผู้ฟังในชั้นเรียนเท่านั้น อีกทั้งภาษาจีนเป็นภาษาที่ยาก เนื่องจากต้องใช้ความจำมาก ดังนั้นการจัดการเรียนรูเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ จึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง ในการจัดระบบการเรียนรูเพื่อให้อวดคล้องกับวัตถุประสงค์ จึงขึ้นอยู่กับครูผู้สอนว่าจะสอนอย่างไร สอนใคร สอนทำไม สอนอย่างไรมีแหล่งวิทยาการใดบ้างและประเมินผลอย่างไร (อำนาจ จันทรแปน, 2532, หน้า 10)

จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้ ศึกษารูปแบบของการจัดการเรียนการสอน เพื่อแก้ไขปัญหาการฟังการพูดของนักเรียน โดยจัดกิจกรรมการเรียนในลักษณะที่ให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง และการสร้างองค์ความรู้ที่เกิดจากการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนหรือบุคคลอื่น ๆ และสิ่งแวดล้อมรอบตัวเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ อีกทั้งมีโอกาสนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ที่หลากหลาย การใช้กระบวนการสอนฟังและการใช้นวัตกรรมทางการศึกษา ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ มาแก้ปัญหา เป็นต้น ซึ่งนิทานเป็นเรื่องราวที่ทุกคนต้องเคยมีประสบการณ์ได้ฟังในวัยเด็ก มันเป็นเรื่องราวที่น่าตื่นเต้นชวนฟัง บางเรื่องสอนคุณธรรม บางเรื่องก็เป็นเรื่องที่สมมติเหนือความเป็นจริงแต่สามารถสร้างจินตนาการอันล้ำเลิศให้แก่ผู้ฟังได้ นิทานจึงเป็นวรรณกรรมอย่างหนึ่งที่เหมาะสมกับคนทุกวัย ทุกระดับความสามารถ ในนิทานจะมีเนื้อหาที่เป็นโครงสร้างมีเหตุมีผล มีความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ มีการบูรณาการทางภาษา มีการเชื่อมโยงเรื่องราว ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความหมายและจินตนาการเข้าด้วยกัน เนื่องจากบริบททางสังคมและความหลากหลายทางวัฒนธรรมในกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน สามารถสะท้อนให้เห็นผ่านทางวรรณกรรมและนิทาน ซึ่งถือเป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมของชุมชนจากรุ่นสู่รุ่น (พัชรภรณ์ ปัญญาวุฒิไกร และคณะ, 2556, หน้า 1) การสอนด้วยนิทานช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการฝึกพูดภาษาต่างประเทศได้เป็นอย่างดี

บทเพลงเป็นสื่ออีกอย่างหนึ่งที่มนุษย์นิยมชื่นชอบ เพลงเป็นสื่อปรุงแต่งอารมณ์ความรู้สึกของมนุษย์ตั้งแต่แรกเกิด บทเพลงที่มีคุณค่าย่อมสามารถช่วยปรุงแต่งนิสัยของ

มนุษย์ และพามนุษย์ให้ดำเนินไปตามครรลองที่ถูกต้อง เพลงเป็นสื่อที่ดีและมีประสิทธิภาพ ช่วยทำให้เด็กมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอน เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข ได้รับความรู้ ความสามารถอย่าง ครอบคลุมด้วยเนื้อหาสาระของเพลง ทั้งทางตรงและทางอ้อม บุคคลใดที่ชอบร้องเพลงและจำเนื้อเพลงได้มาก ย่อมสามารถ นำความรู้หรือประสบการณ์ที่ได้รับไปปรับประยุกต์ใช้ได้ตลอดชีวิต บางบทเพลงจะให้เกิด สอนใจ และแง่คิดที่แฝงอยู่ในบทเพลง ท่วงทำนองและจังหวะของเพลงจะช่วยกล่อมเกลา จิตใจ และอารมณ์ให้โน้มเอียงมาในทางฝ่ายดีได้ สื่อเพลงจึงเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนที่ให้ประโยชน์แก่ครูผู้สอนอย่างคุ้มค่าแต่ราคาประหยัดที่สุด เพราะ สามารถนำไปใช้ได้ง่าย สะดวก และรวดเร็ว สื่อเพลงจะมีค่าเป็นทวีคูณ หากครูผู้สอน สามารถแต่งเนื้อเพลงและร้องเพลงได้เอง (ไชยชาญ บุญยศ, 2550, ออนไลน์) และก็ยัง ไม่มีผู้ใดปฏิเสธการฟังเพลงเพียงแต่เลือกฟังตามที่ตนชื่นชอบมาแต่ดั้งเดิม

การจัดกิจกรรมเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามแบบ CIPPA Model สามารถ ทำให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยอาศัยความร่วมมือจากกลุ่ม ประกอบด้วยขั้นตอน ดำเนินการ 7 ขั้น ขั้นที่ 1 การทบทวนความรู้เดิม ขั้นที่ 2 การแสวงหาความรู้ ขั้นที่ 3 การศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล ขั้นที่ 4 การแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกลุ่ม ขั้นที่ 5 การสรุปและการจัดระเบียบความรู้ ขั้นที่ 6 การปฏิบัติ ขั้นที่ 7 การประยุกต์ใช้ความรู้ ผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนรู้ตามแบบ CIPPA Model จะทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ ในสิ่งที่เรียน สามารถอธิบาย ชี้แจง ตอบคำถามได้ดี นอกจากนั้นยังได้พัฒนาทักษะในการ คิดวิเคราะห์ การคิดสร้างสรรค์ การทำงานเป็นกลุ่ม การสื่อสาร รวมทั้งเกิดความใฝ่รู้ด้วย (ทิตนา แชมมณี, 2560, หน้า 282-284)

ในด้านการสอนฟังการสนทนาแบบ Top-down เป็นอีกวิธีการหนึ่งที่จะช่วยพัฒนา ทักษะการฟังให้มีประสิทธิภาพ เนื่องจากเป็นการฝึกทักษะการฟังโดยให้ผู้เรียนใช้ความรู้ พื้นฐานหรือประสบการณ์เดิมของตนเองที่มีในการทำความเข้าใจกับเรื่องราวหรือ สถานการณ์ที่ได้ฟัง ทำให้ผู้เรียนเกิดองค์ความรู้ที่ต่อเนื่อง (เสวก วงษ์เจริญผล, 2552 ; อ้างถึงใน ศศิกันต์ ปักสังคะเนย์, 2553, หน้า 2) การฝึกทักษะการฟังครูผู้สอนมีบทบาท สำคัญในการพัฒนาทักษะการฟังพูดของผู้เรียนโดยกระตุ้นผู้เรียนได้หมั่นฝึกฝนและนำวิธี จากทฤษฎีดังกล่าวไปปรับใช้ในกระบวนการเรียนรู้ทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนต่อไป บวิณา จารุธีรพันธุ์ (2557, หน้า 185) ทักษะการฟังด้วยกระบวนการกลวิธีฟังแบบบน-ล่าง (Top-down) ซึ่งเป็นการฟังแบบกว้างจะสามารถพัฒนาความสามารถด้านการฟังเพื่อจับ

ใจความสำคัญของนักเรียนได้ Flowerdew and Miller (2005, หน้า 24 – 26 อ้างถึงใน Massupha Mayord, ไอออนไลน์) กล่าวว่า กระบวนการฟังมี 3 แบบ ได้แก่ 1) กระบวนการฟังจากล่างขึ้นบน (Bottom-up Model) แบบแรกของการฟังที่ได้รับการพัฒนา คือ การฟังแบบจากล่างขึ้นบน (Bottom-up Model) 2) กระบวนการฟังจากบนลงล่าง (Top-down Model) กระบวนการฟังแบบนี้จะเน้นการใช้องค์ความรู้เดิมมากกว่าอาศัย การฟังจากเสียงและคำพูด 3) กระบวนการฟังที่มีการสื่อสารระหว่างกัน (The Interactive Model) คือ กระบวนการฟัง ที่ต้องประกอบด้วยกลวิธีการฟัง ทั้งแบบล่างขึ้นบน (Bottom-up processing) ซึ่งเป็นการใช้ความรู้พื้นฐานทางภาษา (linguistics knowledge)

การจัดการเรียนรู้ที่ยึดการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญและผู้เรียนได้เรียนรู้ ผ่านการลงมือปฏิบัตินั้นเป็นส่วนสำคัญในการที่จะพัฒนาความสามารถของผู้เรียน ผู้สอน ควรสร้างสื่อการสอนที่ดี สุนทรีย สันทนาการ (2553, หน้า 14) กล่าวว่า ชุดกิจกรรมถือเป็น นวัตกรรมที่ครูใช้ประกอบการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยผู้เรียนศึกษาและใช้สื่อ ต่าง ๆ ในชุดกิจกรรมที่ผู้สอนสร้างขึ้น เป็นรูปแบบของการสื่อสารระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ชุดกิจกรรมมีประโยชน์ในการช่วยสร้างความสนใจของผู้เรียนต่อสิ่งที่กำลังศึกษา เปิดโอกาส ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ด้วยตนเองและได้เรียนรู้การปฏิบัติมากขึ้น แก้ปัญหา ความแตกต่างระหว่างบุคคล เอื้ออำนวยต่อผู้เรียนที่มีเวลาและโอกาสที่แตกต่างกัน มีการกำหนดบทบาทครูและนักเรียนไว้แน่ชัดว่า ตอนใด ใครจะทำอะไร อย่างไร ไม่ทำให้ครู ต้องเป็นผู้สอนเพียงฝ่ายเดียว ฝึกให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบในการเรียน รู้จักทำงาน ร่วมกัน สร้างแรงจูงใจและช่วยให้ผู้เรียนทราบจุดมุ่งหมายในการเรียนชัดเจนมากยิ่งขึ้น ที่สำคัญชุดกิจกรรมเกิดจากการนำวิธีเชิงระบบมาใช้และได้ผ่านการทดลองใช้จึงทำให้การ สอนมีประสิทธิภาพ

จากหลักการเหตุผลและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จะเห็นว่าทักษะการฟังและการพูด มีความสัมพันธ์กัน การฟังที่ชัดเจนก็ทำให้การพูดชัดถ้อยชัดคำ การพูดออกเสียงชัดถ้อย ชัดคำก็ทำให้การฟังชัดเจนและจับใจความสำคัญได้ ส่งผลให้ผู้รับสารและผู้ส่งสารสามารถ สื่อสารได้ถูกต้องชัดเจนและเข้าใจง่าย ชุดกิจกรรมและรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ที่กล่าวมาข้างต้นล้วนมีความสำคัญในการช่วยส่งเสริมทักษะการฟังและการพูดภาษาจีน ของนักเรียนประสบให้ผลสำเร็จด้วยกันทั้งสิ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้พัฒนาชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ที่ส่งผลต่อ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

คำถามของการวิจัย

ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดคำถามของการวิจัย ไว้ดังนี้

1. ชูติกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model มีค่าดัชนีประสิทธิผลตามเกณฑ์หรือไม่ อย่างไร
2. ทักษะการฟังของนักเรียนที่เรียน โดยใช้ชูติกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่ อย่างไร
3. ทักษะการพูดของนักเรียนที่เรียน โดยใช้ชูติกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่ อย่างไร
4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียน โดยใช้ชูติกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่ อย่างไร
5. ทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีการคิดวิเคราะห์แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) หลังเรียนโดยใช้ชูติกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model มีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายของการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาด้วยชูติกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ให้มีค่าดัชนีประสิทธิผลร้อยละ 50 ขึ้นไป
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชูติกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียน
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชูติกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

4. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ก่อนเรียนและหลังเรียน

5. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีการคิดวิเคราะห์แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) หลังเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model

สมมติฐานของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีสมมติฐานของการวิจัย ดังนี้

1. ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model มีค่าดัชนีประสิทธิผลร้อยละ 50 ขึ้นไป
2. ทักษะการฟังของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
3. ทักษะการพูดของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
5. ทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนที่มีการคิดวิเคราะห์ที่แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) หลังเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model มีความแตกต่างกัน

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความสำคัญ ดังนี้

1. ได้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ที่มีคุณภาพในการนำไปใช้เพื่อการจัดการเรียนการสอน
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้รับการพัฒนาทักษะการฟัง เพื่อจับใจความสำคัญภาษาจีน หลังเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้รับการพัฒนาทักษะการพูด หลังเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model
4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้รับการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนรูปแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model
5. ผลการวิจัยในครั้งนี้ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) และเป็นแนวทางสำหรับครูในการจัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และกลุ่มสาระอื่น ๆ เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูดของนักเรียนระดับชั้นอื่น ๆ

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนธาตุนารายณ์วิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศกนคร เขต 23 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 12 ห้องเรียน มีนักเรียนจำนวนทั้งหมด 415 คน
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนธาตุนารายณ์วิทยา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ห้อง 5/6 นักเรียนจำนวน 48 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่เลือกเรียนภาษาจีนและเป็นนักเรียนที่มีความแตกต่างหรือความหลากหลาย คณะความสามารถ ได้มาโดยวิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม

(Cluster Random Sampling) ด้วยการจับฉลากกลุ่มตัวอย่างแบบกลุ่มห้องเรียนที่เรียนภาษาจีน เป็นหน่วยในการสุ่มมา 1 ห้องเรียน

2. ตัวแปร

2.1 ตัวแปรอิสระ

2.1.1 วิธีสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model

2.1.2 การคิดวิเคราะห์ของนักเรียน มี 3 ระดับ

2.1.2.1 กลุ่มสูง

2.1.2.2 กลุ่มปานกลาง

2.1.2.3 กลุ่มต่ำ

2.2 ตัวแปรตาม

2.2.1 ทักษะการฟัง

2.2.2 ทักษะการพูด

2.2.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3. เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษา

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาสาระมาตรฐานการเรียนรู้ และผลการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) เลือกหน่วยและเรื่องที่เหมาะสมกับทักษะการฟัง การพูดภาษาจีน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ดังนี้

3.1 ชุดกิจกรรมนิทานเรื่อง : กระต่ายกับเต่า “乌龟赛跑”

3.2 ชุดกิจกรรมเพลง : ไม่มีคุณอยู่ข้าง ๆ ช่างเดียวตายเสียจริง

“没有你陪伴真的好孤单”

3.3 ชุดกิจกรรมนิทานเรื่อง : แกะหายล้อมคอก “亡羊补牢”

3.4 ชุดกิจกรรมเพลง : จากนี้คุณอยู่ในใจฉันตลอดไป

“在心里从此永远有个你”

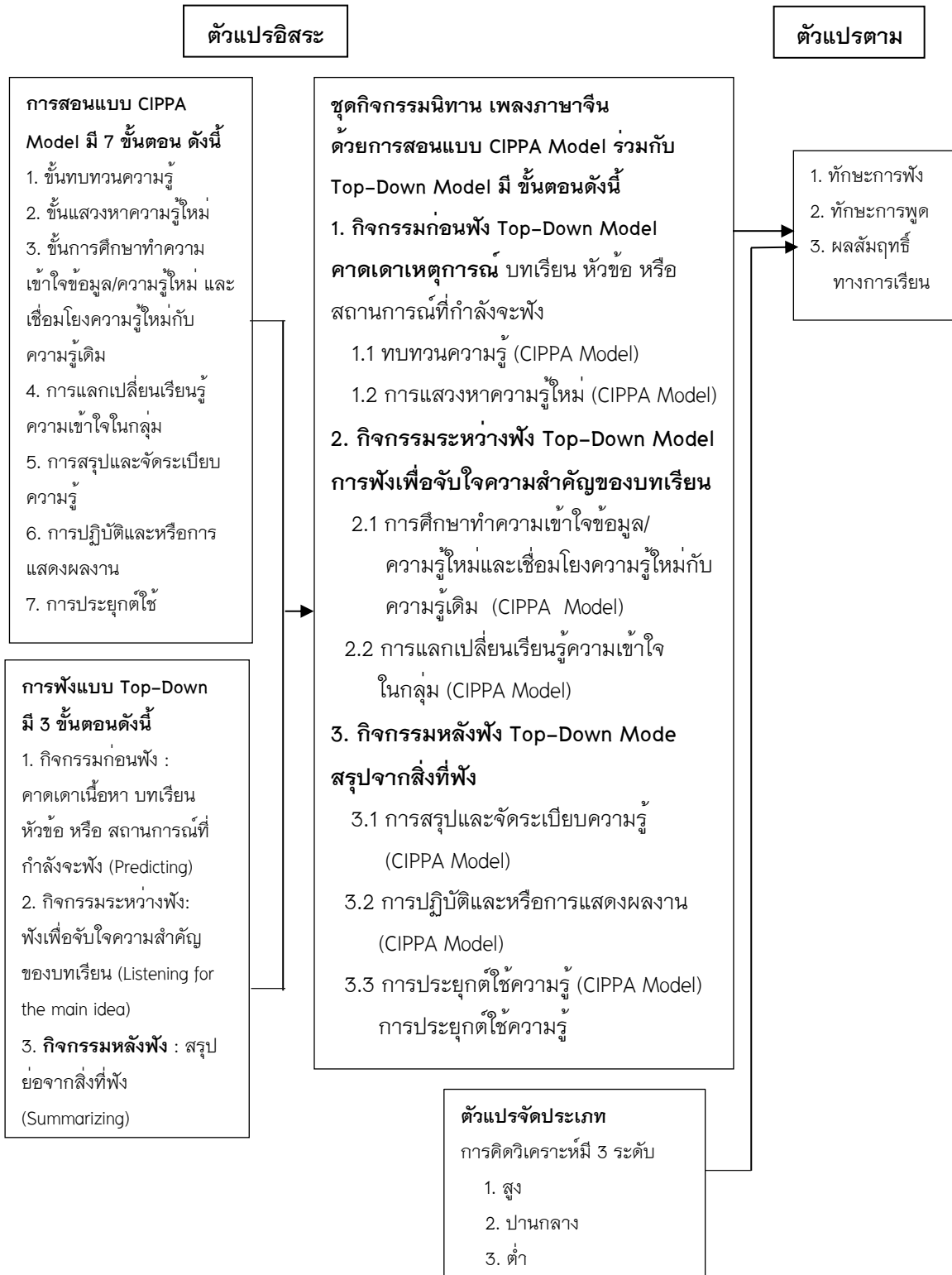
3.5 ชุดกิจกรรมนิทานเรื่อง : หมาป่ามาแล้ว “狼来了”

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน

กรอบแนวคิดของการวิจัย

งานวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัย ได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การดำเนินงานวิจัย ได้ตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ เริ่มศึกษาการสร้างชุดกิจกรรมและองค์ประกอบของ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2525 อ้างถึงใน ประภัสสร พึ่งอินทร์, 2553, หน้า 35-36) บุญเกื้อ ควรหา เวช (2542, หน้า 92) เพ็ญศรี สร้อยเพชร (2545, หน้า 37-39) สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2546, หน้า 56) และ สุคนธ์ สินธพานนท์ (2553, หน้า 16) ศึกษาการสอนแบบ CIPPA Model ของ ทิศนา แคมมณี (2558, หน้า 283) ศึกษาผลการวิจัยของ เนาวรัตน์ อินทรประสิทธิ์ และอาคม สระบัว. (2558, หน้า 19) ที่ใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษเพื่อ ส่งเสริมการออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ศึกษางานวิจัยการใช้นิทานเป็นสื่อในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟัง ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของ สุมณฑา วงษ์สวัสดิ์ (2552, หน้า 4-5) และการพัฒนาชุดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษโดยใช้ เพลง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (ประภัสสร พึ่งอินทร์, 2553, หน้า 56-69) ศึกษาการสอนฟังแบบ Top-Down Model กระบวนการฟังแบบกว้างสู่แคบหรือแบบบนลงล่างเป็นการใช้ความรู้พื้นฐานเดิม (background knowledge) ในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับ ความหมายของสารความรู้พื้นฐานเดิมประกอบด้วยบริบท (context) ซึ่งหมายถึง สถานการณ์และหัวข้อ (situation and topic) ข้อความข้างเคียง (co-text) ซึ่งหมายถึง สิ่งใดมาก่อน และสิ่งใดมาทีหลัง หรือการเอาความสำคัญของเรื่องที่พูดตามแนวคิดของ Flowerdew and Miller (2005, pp. 24-26 อ้างถึงใน Massupha Mayord, ออนไลน์) และได้ศึกษาผลวิจัยของ ศศิกานต์ ปักสังคะเนย์ (2553, หน้า 63-66) โดยนำวิธีการสอน ทั้ง 2 แบบมาบูรณาการขั้นตอนการสอนรวมกันและนำนิทานและเพลงมาเป็นบทเรียนใน ชุดกิจกรรมเพื่อให้น่าสนใจยิ่งขึ้น ส่วนการคิดวิเคราะห์ของนักเรียน ซึ่งเป็นตัวแปรอิสระ อีกตัวที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้น มี 3 ระดับ คือ กลุ่มสูง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มต่ำ ซึ่งได้แบ่งด้วย เทคนิคร้อยละ 33 หรือ 1/3 ของนักเรียนทั้งหมด (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2553, หน้า 182) เพื่อให้ทราบว่า นักเรียนที่มีการคิดวิเคราะห์ที่แตกต่างกันจะส่งผลต่อ ทักษะการฟัง ทักษะการพูดและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือไม่ อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้กำหนด กรอบแนวคิดของการวิจัย ดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

ในการวิจัยในครั้งนี้ได้กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะ ดังนี้

1. ชุดกิจกรรมนิทาน เพลง หมายถึง หมายถึง ชุดของสื่อการเรียนการสอนที่มีเนื้อหา นิทานอีสป นิทานสุภาษิตจีนที่ให้ความรู้และมีคติสอนใจในการดำเนินชีวิต และเพลงที่มีเนื้อหาไพเราะมีพลังต่อการนำเสนอความรู้ใหม่ ๆ ช่วยเสริมความคงทนในการจำมาเชื่อมโยงเรื่องราวและจินตนาการ ให้เกิดความรู้ลึกซึ้งขึ้นชอบภาษาจีนมาประกอบการเรียนการสอน

2. การสอนแบบ CIPPA Model หมายถึง การสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยการประสาน แนวคิดทั้ง 5 คือ การสร้างความรู้ กระบวนการกลุ่มและการเรียนรู้แบบร่วมมือมีความพร้อมใจในการเรียนรู้ การเรียนรู้กระบวนการและการถ่ายโอนการเรียนรู้ มาจัดการเรียนการสอนโดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในลักษณะที่ให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเองและพึ่งตนเองแล้วยังต้องพึ่งการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนบุคคลอื่น ๆ และสิ่งแวดล้อมรอบตัว รวมทั้งกระบวนการต่าง ๆ จำนวนมากเป็นเครื่องมือในการสร้างความรู้ การเรียนจะเป็นไปอย่างต่อเนื่องไปได้ด้วยดี หากผู้เรียนอยู่ในสภาพที่มีความพร้อมในการรับรู้ และการเรียนรู้ มีประสาทการรับรู้ ไม่เฉื่อยชา มีการเคลื่อนไหวทางร่างกายอย่างเหมาะสม ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี เป็นการเรียนรู้อย่างมีความหมายและคงทนเมื่อเกิดการประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ที่หลากหลาย ซึ่งมี 7 ขั้นตอน ดังนี้

2.1 ขั้นการทบทวนความรู้เดิม
2.2 ขั้นการแสวงหาความรู้ใหม่
2.3 ขั้นการศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม

2.4 ขั้นการแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม

2.5 ขั้นการสรุปและจัดระเบียบความรู้

2.6 ขั้นปฏิบัติ และหรือการแสดงผลงาน

2.7 ขั้นการประยุกต์ใช้ความรู้

3. Top-down Model หมายถึง กระบวนการฟังแบบกว้างสู่แคบหรือแบบบนลงล่างเป็น การใช้ความรู้พื้นฐานเดิม (background knowledge) ในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของสาร ความรู้พื้นฐานเดิม ประกอบด้วยบริบท (context) ซึ่งหมายถึงสถานการณ์และหัวข้อ (situation and topic) ข้อความข้างเคียง (co-text) สิ่งใดมาก่อน

และสิ่งใดมาทีหลัง หรือการเอาความสำคัญของเรื่องที่พูด แบ่งการจัดกิจกรรมออกเป็น 3 ช่วง ได้แก่

3.1 การจัดกิจกรรมก่อนฟัง ฝึกให้ผู้เรียนได้คาดเดาเหตุการณ์ล่วงหน้า (Predicting)

3.2 การจัดกิจกรรมระหว่างฟัง ฝึกให้ผู้เรียนได้ฟังเพื่อจับใจความสำคัญ (Listening for the main idea)

3.3 การจัดกิจกรรมหลังฟัง ฝึกให้ผู้เรียนได้สรุปย่อจากสิ่งที่ฟัง (Summarizing)

4. ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model หมายถึง ชุดของสื่อการเรียนการสอนทักษะการฟังทักษะการพูดภาษาจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและรวบรวมไว้เป็นชุด โดยนำนิทานอีสปนิทานสุภาษิตจีน ที่ให้ความรู้และมีคติสอนใจในการดำเนินชีวิต และเพลงที่มีเนื้อหาไพเราะมีพลังต่อการนำเสนอความรู้ใหม่ ๆ ช่วยเสริมความคงทนในการจำมาเชื่อมโยงเรื่องราวและจินตนาการให้เกิดความรู้สึกชื่นชอบภาษาจีน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นและรวบรวมไว้เป็นชุด มีแนวทางการสอนที่ชัดเจน มีจุดประสงค์สอดคล้องกับเนื้อหาของสื่อเพื่อพัฒนาทักษะการฟังการพูดภาษาจีนด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้ตามแบบ CIPPA Model ร่วมกับการสอนแบบ Top-down Model มาใช้ออกแบบกิจกรรม ซึ่งมี 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ส่วนนำคำอธิบายจุดประสงค์หลักในการสร้างชุดกิจกรรมนิทาน และเพลงภาษาจีน ชื่อเรื่อง คำชี้แจง ผลการเรียนรู้

ส่วนที่ 2 เนื้อหาสาระและสื่อภาษาจีนด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-down Model จำนวน 5 ชุด ได้แก่

1. ชุดกิจกรรมนิทานเรื่อง : กระต่ายกับเต่า “乌龟赛跑”
2. ชุดกิจกรรมเพลง : ไม่มีคุณอยู่ข้าง ๆ ฉัน ช่างเดียวดาย
เสียจริง “没有你陪伴我真的好孤单”
3. ชุดกิจกรรมนิทานเรื่อง : แกะหายล้อมคอก “亡羊补牢”
4. ชุดกิจกรรมเพลง : จากนี้คุณอยู่ในใจฉันตลอดไป “在心里从此永远有个你”
5. ชุดกิจกรรมนิทานเรื่อง : หมาป่ามาแล้ว “狼来了”

ส่วนที่ 3 การประเมินผล หมายถึง หมายถึง การประเมินผล กระบวนการของการทำแบบฝึกหัด ผลการเรียนรู้จากการทำกิจกรรมการฟังและการพูด การทำแบบทดสอบที่อยู่ในชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model

ส่วนที่ 4 ภาควิชา เฉลยแบบฝึกหัดและเฉลยแบบทดสอบ แผนการใช้ ชุดกิจกรรม

5. การคิดวิเคราะห์ หมายถึง ความสามารถในการแยกแยะเรื่องราว เหตุการณ์ การหาข้อเท็จจริง เกิดขึ้นเมื่อต้องการทำความเข้าใจสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ต้องใช้ การสังเกต ดีความ จับใจความสำคัญจากสิ่งที่ได้ฟัง เพื่อเชื่อมโยงให้เกิดการสื่อสาร ที่ถูกต้อง ทำการแบ่งการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนเป็น กลุ่มสูง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มต่ำ โดยการใช้แบบวัดการคิดวิเคราะห์ความสัมพันธ์ (Analysis of Relationships) เป็นการค้นหา ความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ว่ามีอะไรสัมพันธ์กัน สัมพันธ์เชื่อมโยงกันอย่างไร สัมพันธ์ กันมากน้อยเพียงใด ด้วยเทคนิคร้อยละ 33 หรือ 1/3 ของนักเรียนทั้งหมด จำนวน 15 ข้อ

6. คณิตประสิทธิภาพ หมายถึง คะแนนที่แสดงถึงความก้าวหน้าของนักเรียน ที่เรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ที่ส่งผลต่อทักษะการฟังการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยคำนวณความแตกต่างของคะแนนทดสอบก่อนเรียนและคะแนน ทดสอบหลังเรียนที่นักเรียนสามารถทำได้ ร้อยละ 50 ขึ้นไป

7. ทักษะการฟัง หมายถึง การรับรู้เรื่องราวจากสิ่งที่ได้ฟัง ฟังเพื่อหาข้อมูล เฉพาะ ฟังเพื่อจับใจความสำคัญ ฟังเพื่อเข้าใจรายละเอียด และเดาความหมายจากบริบท และทำนายสิ่งที่จะเกิดต่อไปในชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน โดยอาศัยความรู้ พื้นฐานเดิมรวมกับความรู้ใหม่ที่ได้จากการเรียนรู้แล้วนักเรียนสามารถระบุได้ว่าใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ซึ่งวัดจากทำแบบทดสอบการฟังเพื่อจับใจความสำคัญ จากเนื้อหาในชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน จำนวน 20 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน มีคะแนนรวม 20 คะแนน

8. ทักษะการพูด หมายถึง การพูดสรุปความจากเรื่องที่ได้ฟัง หรือบรรยาย เนื้อหาในชุดกิจกรรมนิทานเพลงภาษาจีนเป็นประโยคหรือข้อความสั้น หรืออธิบาย ถ่ายทอดสู่ผู้ฟังได้ชัดเจน บางครั้งแสดงออกด้วยน้ำเสียงและอากัปกิริยาประกอบเพื่อสื่อให้ ผู้ฟังเข้าใจ ซึ่งวัดทักษะการพูดจะวัดจากระดับความสามารถในการการพูดสรุปหรือ

บรรยายการฟังโดยอาศัยความรู้พื้นฐานเดิมรวมกับความรู้ใหม่ที่ได้จากการเรียนรู้เนื้อหา
ในชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน จากแบบทดสอบที่เป็นแบบตอบคำถาม จำนวน
4 ข้อ ข้อสอบ 1 ข้อ มี 5 คะแนน มีคะแนนรวม 20 คะแนน

9. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถในการจับใจความ
สำคัญ การเข้าใจรายละเอียด เดาความหมายจากบริบทและทำนายสิ่งที่จะเกิดของ
นักเรียนที่เรียนภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ
CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model วัดจากค่าคะแนนคิดเป็นร้อยละที่ได้จากการทำ
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน จำนวน 30 ข้อ มีคะแนนรวม 30 คะแนน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมนิทานเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนรูปแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ศึกษา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

1.1 สาระการเรียนรู้ภาษาจีน

1.2 หลักสูตรรายวิชาภาษาจีน โรงเรียนชาตุนารายณ์วิทยา สำนักงาน

เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23

2. การจัดการเรียนรู้ภาษาจีน

3. ชุดกิจกรรมเรียนรู้

3.1 ความหมายของกับชุดกิจกรรม

3.2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับชุดกิจกรรม

3.3 ประเภทของชุดกิจกรรม

3.4 องค์ประกอบชุดกิจกรรม

3.5 ประโยชน์ชุดกิจกรรม

3.6 ขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรม

4. นิทาน

4.1 ความหมายของนิทาน

4.2 ประเภทของนิทาน

4.3 ความสำคัญของนิทาน

5. เพลง

5.1 ความหมายของเพลง

5.2 วัตถุประสงค์ในการใช้เพลงประกอบการสอน

5.3 ประโยชน์ของการใช้เพลงประกอบการสอน

6. การสอนรูปแบบ CIPPA Model
 - 6.1 หลัก CIPPA Model
 - 6.2 แนวคิด ทฤษฎีพื้นฐานของหลัก CIPPA Model
7. วิธีการสอนแบบ Top-down
 - 7.1 ลักษณะของ Top-down Model
 - 7.2 กิจกรรมการสอนฟังแบบ Top-down Model
8. ชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีนด้วยการสอนแบบ CIPPA Model
ร่วมกับ Top – Down Model
9. การคิดวิเคราะห์
 - 9.1 ความหมายของการคิดวิเคราะห์
 - 9.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ที่สัมพันธ์กับการคิดวิเคราะห์
 - 9.3 องค์ประกอบของการคิดวิเคราะห์
 - 9.4 ลักษณะของการคิดวิเคราะห์
 - 9.5 ทักษะการคิดวิเคราะห์
 - 9.6 ประโยชน์ของการคิดวิเคราะห์
 - 9.7 การวัดและการประเมินผลการวิเคราะห์
10. ทักษะการฟัง
 - 10.1 ความสำคัญของการฟัง
 - 10.2 ความหมายของการฟัง
 - 10.3 แนวคิดในการสอนทักษะการฟัง
 - 10.4 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการสอนฟัง
 - 10.5 ระดับของการสอนทักษะการฟัง
 - 10.6 เทคนิคการสอนทักษะการฟัง
 - 10.7 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนทักษะการฟัง
 - 10.8 การวัดและประเมินผลทักษะการฟัง
11. ทักษะการพูด
 - 11.1 ความหมายของการพูด
 - 11.2 องค์ประกอบของการพูด
 - 11.3 ความสามารถและระดับในการพูด

- 11.4 ขั้นตอนการสอนทักษะการพูด
- 11.5 การทดสอบความสามารถในการพูด
- 12 ชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีนด้วยการสอนรูปแบบ CIPPA Model
ร่วมกับ Top-Down Model
- 13. การหาคำดัชนีประสิทธิผล
- 14. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 14.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 14.2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 14.3 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 15. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 15.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 15.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หลักสูตรภาษาจีน 3 ปี (ม.4-ม.6)

จุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้น
พื้นฐานพุทธศักราช 2551 คือ พัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและสามารถสื่อสารภาษาจีนขั้น
พื้นฐานอย่างมีประสิทธิภาพตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน และ
แสดงออก สามารถใช้ภาษาจีนในการแสวงหาความรู้ ศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ มีความรู้
ความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมจีนเพื่อเข้าถึงปรัชญา วิถีคิดและวิถีชีวิตของชาวจีน
สามารถเปรียบเทียบและถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทย-จีน ด้วยภาษาจีน
อย่างสร้างสรรค์ และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน ดังนั้นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว
สาระสำคัญของการเรียนรู้ภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน
พุทธศักราช 2551 จึงประกอบด้วยการใช้ภาษาจีนในการฟัง พูด อ่าน เขียน และแสดงออก
แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ สรุปความ นำเสนอ
ข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งสร้างความสัมพันธ์
ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสมการใช้ภาษาจีนตามแบบแผนและวัฒนธรรมจีนรู้และเข้าใจ
ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของจีนกับของไทย
และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

การใช้ภาษาจีนในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

การใช้ภาษาจีนในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน
ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และ
แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ทั้งนี้ เป้าหมายการเรียนรู้ดังกล่าวกำหนดขึ้นตามมาตรฐานการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศ ดังนี้

1. สาระการเรียนรู้ภาษาจีน

1.1 สาระที่ 1: ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อ
ประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตาราง 1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนหลักสูตรภาษาจีน 3 ปี (ม.4 – ม.6)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มาตรฐาน ต 1.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ม.5	1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยาย ที่ฟังและอ่าน	คำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่าง ๆ คำชี้แจง คำอธิบาย คำบรรยาย เช่น ประกาศเตือนภัยต่าง ๆ การใช้ยา การใช้อุปกรณ์และสิ่งของ การสืบค้น ข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต ป้ายจราจร และป้ายต่าง ๆ ตัวอย่าง - 填空、小心地滑、红绿灯、直走 - 请问，体育馆怎么走？今天不用上课 - 一天三次，一次两片、手机、电子邮件、充电
	2. อ่านออกเสียง ตัวอักษร คำศัพท์ กลุ่มคำ ประโยค บทร้อย กรองและคำคล้องจอง	ข้อความ บทอ่าน บทความสั้น ๆ ที่มีความยาว ประมาณ 150 ตัวอักษร เช่น 个人简历 และบทร้อย กรอง

ตาราง 1 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
	ตามหลักการอ่านในระบบเสียงภาษาจีนกลาง	-หลักการอ่านออกเสียง การเน้นเสียง น้ำเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำ ในประโยค -การใช้พจนานุกรม (ทั้งแบบ พินอินและแบบหมวดหมู่) เช่น 1-你、木-林 ตัวอย่าง 难道不是你吗? 真是太好了! - การอ่านบทร้อยกรองและคำคล้องจอง เช่น 四是四、十是十。石狮子是石狮子。
	3. อธิบาย หรือเขียน ประโยคหรือข้อความให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่รูปความเรียง รวมทั้งเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงแบบต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กับประโยคหรือข้อความที่ฟังหรืออ่าน	ประโยคหรือข้อความที่มีความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่าง และนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ คำศัพท์สะสม 600-800 คำ สื่อที่ไม่ใช่ความเรียง เช่น กราฟ แผนภูมิ แผนผัง แผนที่ ตาราง สัญลักษณ์ เครื่องหมาย ตัวอย่าง 图表、表格、符号、标志、往、路口、拐、马路、离
	4. ตอบคำถาม จับใจความสำคัญ สรุป และแสดงความคิดเห็น พร้อมให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่าน	เรื่องที่เป็นบทสนทนา นิทาน เรื่องสั้น และบทความ จากสื่อต่าง ๆ ที่มีความยาวประมาณ 200-300 ตัวอักษร เช่น 叶公好龙、掩耳盗铃、自相矛盾 การจับใจความสำคัญ เช่น หัวข้อเรื่อง (题目) ใจความสำคัญ (中心思想) รายละเอียดสนับสนุน (详述) คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญ เช่น ใคร

ตาราง 1 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
	2. อ่านออกเสียง ตัวอักษร คำศัพท์ กลุ่มคำ ประโยค บทร้อย กรองและคำคล้องจอง ตามหลักการอ่านใน ระบบเสียงภาษาจีนกลาง	ข้อความ บทอ่าน บทความสั้น ๆ ที่มีความยาว ประมาณ 150 ตัวอักษร เช่น 个人简历 และบทร้อยกรอง - หลักการอ่านออกเสียง การเน้นเสียง น้ำเสียงตาม ระดับเสียงสูง-ต่ำ ในประโยค - การใช้พจนานุกรม (ทั้งแบบ พินอินและแบบ หมวดหมู่) เช่น 1-你、木-林 ตัวอย่าง 难道不是你吗? 真是太好了! - การอ่านบทร้อยกรองและคำคล้องจอง เช่น 四是四、十是十。石狮子是石狮子。
	3. อธิบาย หรือเขียน ประโยคหรือข้อความให้ สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ รูปความเรียง รวมทั้ง เขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง แบบต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กับ ประโยคหรือข้อความที่ ฟังหรืออ่าน	ประโยคหรือข้อความที่มีความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่าง และนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ คำศัพท์สะสม 600-800 คำ สื่อที่ไม่ใช่ความเรียง เช่น กราฟ แผนภูมิ แผนผัง แผนที่ ตาราง สัญลักษณ์ เครื่องหมาย ตัวอย่าง 图表、表格、符号、标志、往、路口、拐、马路、离
	4. ตอบคำถาม จับใจความสำคัญ สรุป และแสดงความคิดเห็น พร้อมให้เหตุผลและ ยกตัวอย่างประกอบ เกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง หรืออ่าน	เรื่องที่เป็นบทสนทนา นิทาน เรื่องสั้น และบทความ จากสื่อต่าง ๆ ที่มีความยาวประมาณ 200-300 ตัวอักษร เช่น 叶公好龙、掩耳盗铃、自相矛盾 การจับใจความสำคัญ เช่น หัวข้อเรื่อง (题目) ใจความสำคัญ (中心思想) รายละเอียดสนับสนุน (详述) คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญ เช่น ใคร

ตาราง 1 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
		ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม ใช้หรือไม่ ประโยคที่ใช้ในการแสดงความคิดเห็น การให้เหตุผล และการยกตัวอย่าง 连……都……、连……也……、如果……就…… 一方面……一方面……、又……又…… 既……又……、觉得 A: 你对这件事有什么意见? B: 我觉得……、我认为……、像、比如 A: 我喜欢去公园, 像北海、颐和园什么的, 因为那儿的空气很凉快。 B: 泰国有很多水果, 比如; 榴莲、红毛丹、山竹芒果等等。

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยน
ข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตาราง 2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนหลักสูตรภาษาจีนพื้นฐาน 3 ปี (ม.4-ม.6)
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มาตรฐาน ต 1.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ม.5	1. สนทนาแลกเปลี่ยน ข้อมูลอย่างต่อเนื่อง เกี่ยวกับตนเอง บุคคล กิจกรรม และ สถานการณ์ต่าง ๆ	ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคล เช่น การแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง สถานการณ์ ต่าง ๆ ทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน ข้อมูลเกี่ยวกับ ตนเอง บุคคล กิจกรรม ประสบการณ์สถานการณ์ ต่าง ๆ ข่าว เหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจ ของตนเอง ตัวอย่าง 我是玫瑰园中学高二中文班的学生。

ตาราง 2 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ม.5		我每天放学后，经常去便利店买包子吃。 今年北京的天气特别冷。 这个星期六的汉语演讲比赛，你觉得我应该穿什么？ 你这个电脑高手现在有时间吗？我的电脑死机了。
	2. ใช้คำขอร้อง ให้คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบาย ในสถานการณ์ต่าง ๆ	คำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบาย ในสถานการณ์ต่าง ๆ ตัวอย่าง 我有一个好建议。 为什么不跟你妈妈好好儿谈谈呢？ 请你帮我去买点儿东西，可以吗？ 你应该多看书，才可以提高中文水平。这个药必须每天吃三次，身体才会早日康复。
	3. พูดและเขียนแสดง ความต้องการขอและให้ ความช่วยเหลือ ตอบรับ และปฏิเสธใน สถานการณ์ต่าง ๆ	คำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบาย ในสถานการณ์ต่าง ๆ ตัวอย่าง 我有一个好建议。 为什么不跟你妈妈好好儿谈谈呢？ 请你帮我去买点儿东西，可以吗？ 你应该多看书，才可以提高中文水平。 这个药必须每天吃三次，身体才会早日康复。
	3. พูดและเขียนแสดง ความต้องการขอและให้ ความช่วยเหลือ ตอบรับ และปฏิเสธใน สถานการณ์ต่าง ๆ	ภาษาที่ใช้แสดงความต้องการ ขอและให้ ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธในสถานการณ์ ต่าง ๆ ตัวอย่าง 我要、想.....、我可以、能.....吗？、.....好吗？ 好、不好、可以、不可以、行、不行、有、没有 会、不会、喜欢、不喜欢 请你帮我一下好吗？、请你把窗帘拉上。 别再提这件事。、你能让我试试看吗？ 我请你看电影。
	4. พูดและเขียนเพื่อขอ และให้ข้อมูลบรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ	คำศัพท์ จำนวน ประโยค และข้อความที่ใช้ในการขอ และให้ข้อมูล อธิบาย เปรียบเทียบและแสดงความ คิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่าน เช่น เรื่องเล่า

ตาราง 2 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
	และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่าน	บทความที่อยู่ในความสนใจ ตัวอย่าง 比、比较、更、越 我希望我的汉语今年比去年好。她比我高 5 厘米。 这是一部会让人笑着掉眼泪的电影。 你肯定能赶上飞机。
	5. พูดและเขียนแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับ	ประโยคหรือสำนวนภาษาที่ใช้ในการแสดงความรู้สึกความคิดเห็น และให้เหตุผลเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรมประสบการณ์ เช่น สุข เศร้า สนใจ สนุก ไม่สนุก 这几天孩子们都不在家，爸爸妈妈感到很寂寞。 你喜欢吃日本菜还是中国菜？ 我有点儿发烧，因为昨天淋雨了。 我喜欢汉语课，因为我对中国话很感兴趣。 你说我该怎么办？

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตาราง 3 ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้ภาษาจีนหลักสูตรภาษาจีนพื้นฐาน 3 ปี (ม.4-ม.6) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มาตรฐาน ต 1.3

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ม.5	1. พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตัวเอง และกิจวัตรประจำวัน ประสบการณ์ข่าวหรือเหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจของสังคม	การนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว เหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจ เช่น การเดินทางอาหาร กีฬา ดนตรี ภาพยนตร์ การเลี้ยงสัตว์ เวลาว่างและนันทนาการ การท่องเที่ยว อาชีพ ความยาวของบทความ ไม่ต่ำกว่า 90 ตัวอักษร

ตาราง 3 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ม.5		<p>ตัวอย่าง</p> <p>大气污染、水污染等环境问题是目前全世界人类所共同关心的核心问题之一。你们知道吗这些问题是怎么产生的？</p> <p>我们应该如何保护呢？</p> <p>(สามารถบูรณาการกับสาระการเรียนรู้อื่น)</p> <p>泰国有许多名胜古迹，如：大城历史公园，它有四百多年的历史，已经被联合国教科文组织评为世界文化遗产。</p> <p>中国昆明石林是世界自然遗产。</p> <p>联合国教科文组织= UNESCO</p> <p>世界文化遗产= มรดกโลกทางวัฒนธรรม</p> <p>世界自然遗产= มรดกโลกทางธรรมชาติ</p> <p>世界七大奇迹 = สิ่งมหัศจรรย์โลก 7 อย่าง</p>
	2. พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ สาระหรือหัวข้อเรื่องที่ได้จากการ วิเคราะห์เหตุการณ์ และสถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ	<p>การจับใจความสำคัญ แก่นสาระ การวิเคราะห์เหตุการณ์ และสถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ</p> <p>การวิเคราะห์เรื่อง เพื่อจับใจความสำคัญ สาระหรือหัวข้อเรื่อง ข้อความ บทสนทนา บทอ่าน นิทาน เรื่องสั้น เหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจ เช่น</p> <p>ภาพยนตร์ กีฬา ดนตรี เพลง</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>这件事我们可以看出总结出.....</p>
	3. พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสพการณ์ ข่าว และเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจ พร้อมให้เหตุผลประกอบ	<p>ประโยค และข้อความแสดงความคิดเห็น การให้เหตุผลเกี่ยวกับกิจกรรม ประสพการณ์ ข่าวและเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจ</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>我不同意你买这辆车，因为这辆车又贵又费油。</p> <p>我认为这件衣服很适合你，价格不高，款式新颖。</p>

1.2 สารที่ 2: ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรม
ของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

ตาราง 4 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนหลักสูตรภาษาจีนพื้นฐาน 3 ปี (ม.4-ม.6)
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มาตรฐาน ต 2.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ม.5	1. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางให้เหมาะสมกับบุคคล โอกาส และสถานที่ ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของจีน	<p>การเลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางในการสนทนา ระดับของภาษา ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของจีน</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>谢谢夸奖、多谢夸奖 不敢当、哪里哪里 您过奖了、哪儿的话、差远了</p> <p>- มารยาทบนโต๊ะอาหาร เช่น การใช้ตะเกียบ ตำแหน่งที่นั่งในโต๊ะอาหารและในที่ประชุม</p> <p>- คำที่เป็นสิริมงคลและคำที่ไม่เป็นสิริมงคล</p> <p>- คำต้องห้าม เช่น 破、苦、死、穷、鬼、倒霉</p> <p>ไม่ใช่ ในเทศกาลตรุษจีนและในงานมงคล</p>
	2. ให้ข้อมูล หรืออธิบาย บรรยายเกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ งานฉลอง ชีวิตความเป็นอยู่ และประเพณีของจีน	<p>คำศัพท์และข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของจีน เช่น เทศกาลต่าง ๆ เครื่องแต่งกาย อาหาร เครื่องดื่ม เพลง เกมกีฬา ศิลปะการแสดง สี</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>满月 - 中：抓周、满月酒 - 泰：剃胎毛</p> <p>生日：生日蛋糕、长寿面</p> <p>婚礼：新郎、新娘</p> <p>葬礼：悼念、花圈</p>

ตาราง 4 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
	3. อธิบายและจัดกิจกรรมเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ขนบธรรมเนียมประเพณีของจีน	กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การถักเชือก การตัดกระดาษ การเขียนพู่กันจีน บทบาทสมมุติ ละครลั่น วันตรุษจีน วันขึ้นปีใหม่ เทศกาลต่าง ๆ ตัวอย่าง 剪纸、中国结、猜谜语 歌舞、书法、画画儿 象棋、表演、朗诵、武术 歌舞、书法、画画儿 象棋、表演、朗诵、武术、中文电脑

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ตาราง 5 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนหลักสูตรภาษาจีนพื้นฐาน 3 ปี (ม.4-ม.6) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มาตรฐาน ต 2.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ม.5	1. เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ สำนวน คำพังเพย สุภาษิต การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาจีนกับภาษาไทย	ความแตกต่างระหว่าง ตัวอักษร คำ วลี โครงสร้างประโยค สำนวนภาษา ของภาษาจีนกับภาษาไทย ตัวอย่าง - ตัวอักษรจีน: วิธีการสร้างอักษรจีน/ ส่วนประกอบของตัวอักษรจีน - คำ: คำพ้องรูป - พ้องเสียง/ คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน

ตาราง 5 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
		<p>- วลี: โครงสร้างวลี เช่น 红车 (สีแดง + รถ) / รถสีแดง</p> <p>- ประโยค: ประโยคความเดียวที่มีส่วนขยายได้แก่</p> <p>主语、谓语、宾语、定语、状语、补语 เช่น 我在食堂吃饭。(ฉัน + อยู่ที่โรงอาหาร + กินข้าว) / ฉันกินข้าวที่โรงอาหาร</p> <p>- ประโยคความซ้อน ได้แก่</p> <p>并列复句、承接复句、递进复句、选择复句 因果复句、转折复句、条件复句、让步复句 目的复句、假设复句、紧缩复句</p> <p>- รูปประโยค 句式 “被” 字句 “有” 字句 “把” 字句、动句 兼语句</p> <p>- เครื่องหมายวรรคตอน</p> <p>- สำนวน-สุภาษิต-คติพจน์ 成语、谚语、俗语 歇后语、座右铭</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>亡羊补牢 (วัวหายล้อมคอก)</p> <p>对牛弹琴 (ลืมนัดให้ควายฟัง)</p>
	<p>2. บอกความเหมือนและอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของจีนกับของไทยและนำไปใช้อย่างเหมาะสม</p>	<p>ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างเทศกาลงานฉลอง และประเพณีของจีนกับของไทย เช่น ประเพณี วันแม่ วันเด็ก วันครู</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>生活: 四合院、饮食文化、中国乐器、体育、艺术 习俗: 风水、送礼、吉祥数字、吉祥物、神仙 节日: 儿童节、教师节、国庆节、劳动节、春节、宋干节</p>

1.3 สาระที่ 3: ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตาราง 6 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนหลักสูตรภาษาจีนพื้นฐาน 3 ปี (ม.4-ม.6)
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มาตรฐาน ต 3.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ม.5	1. คนควา สืบคน รวบรวม และสรุปข้อมูลหรือข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ และนำเสนอด้วยการพูดหรือการเขียน	<p>การคนควา การสืบคน การรวบรวม การสรุป และการนำเสนอข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ</p> <p>กลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ได้แก่</p> <ul style="list-style-type: none"> - 数学 (加、减、乘、除) - 自然科学 (物理、化学、生物、天文学、地质) - 社会科学 (经济学、地理、历史、宗教与文化 (思想品、德社会道德、好公民)) - 泰语 - 外语 (英语、汉语、法语、日语、德语、阿拉伯语、梵巴语) - 卫生与体育 - 艺术 (手工艺、绘画、音乐、舞蹈) - 职业与科技

1.4 สารที่ 4: ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ
ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตาราง 7 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนหลักสูตรภาษาจีนพื้นฐาน 3 ปี (ม.4-ม.6)
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มาตรฐาน ต 4.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ม.5	1. ใช้ภาษาสื่อสาร ในสถานการณ์จริงหรือ สถานการณ์จำลองที่ เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษาและชุมชน	การใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริงหรือ สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษาและชุมชน เช่น การแนะนำสถานที่ ท่องเที่ยว/สถานที่สำคัญในชุมชน นำคำศัพท์ ประโยค บทสนทนา และบทความที่ได้เรียนรู้ มาประยุกต์ใช้ตามสถานการณ์จริง

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐาน
ในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตาราง 8 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนหลักสูตรภาษาจีนพื้นฐาน 3 ปี (ม.4-ม.6)
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มาตรฐาน ต. 4.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ม.5	1. ใช้ภาษาจีนในการสืบค้น หรือค้นคว้า รวบรวมและ สรุปความรู้ หรือข้อมูล จากสื่อและแหล่ง การเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ	การใช้ภาษาจีนในการสืบค้น การค้นคว้าความรู้ หรือข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ ตัวอย่าง - การสืบค้นข้อมูล 查词典、查资料、上网、网上搜索、输入网址 - การกรอกแบบฟอร์ม 姓名、性别、年龄、出生日期、国籍、地址 - การกรอกแบบฟอร์ม 姓名、性别、年龄、出生日期、国籍、地址

ตาราง 8 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
		电子邮件、学历
	2. เผยแพร่หรือประชาสัมพันธ์ ข้อมูลข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่นเป็นภาษาจีน	การใช้ภาษาจีนในการเผยแพร่หรือประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น เช่น แผ่นพับแนะนำโรงเรียน ชุมชน ท้องถิ่น การทำแผ่นปลิว ประกาศป้ายคำขวัญ นิทรรศการ การนำเสนอข้อมูล ข่าวสารในโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่นเป็นภาษาจีน ตัวอย่าง 制作标语、宣传册(板) 布告栏、制作中文网页 夏令营、展览、才艺比赛 小导游

(สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2556, หน้า 139-167)

จากการศึกษาตัวชี้วัดภาษาจีนทำให้ผู้วิจัยได้แนวทางในการสร้างชุดกิจกรรมให้สอดคล้องตรงตามตัวชี้วัด และได้แนวทางในการกำหนดผลการเรียนรู้ ตลอดจนแนวทางการวัดและการประเมินผลตรงตามสาระมาตรฐานทั้ง 4 คือ ภาษาเพื่อการสื่อสาร ภาษาและวัฒนธรรม ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

2. หลักสูตรรายวิชาภาษาจีน โรงเรียนธาตุนารายณ์วิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 23

2.1 วิสัยทัศน์โรงเรียน

โรงเรียนธาตุนารายณ์วิทยา จัดการศึกษา มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณธรรม จริยธรรม และเป็นเลิศทางภาษา โดยการบริหารจัดการด้วยระบบคุณภาพภายในปี 2565

2.2 พันธกิจโรงเรียน

2.2.1 จัดทำหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนธาตุนารายณ์วิทยา พุทธศักราช 2553 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และบูรณาการกับหลักสูตรนานาชาติ ให้ผู้เรียนได้พัฒนาเต็มศักยภาพ ตามความถนัด

ตอบสนองความต้องการของผู้เรียน ท้องถิ่น ประเทศชาติและสังคมโลก

2.2.2 ส่งเสริมให้ผู้เรียนและบุคลากรมีคุณธรรม จริยธรรมการดำรงชีวิต
แบบวิถีไทยตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง อยู่ในสังคมโลกอย่างมีความสุข

2.2.3 ส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้ทางด้านภาษา และสามารถใช้
ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารได้อย่างน้อยสองภาษา

2.2.4 พัฒนาระบบการบริหารจัดการ ครูและบุคลากรทางการศึกษา
ให้มีสมรรถนะในการปฏิบัติงานอย่างสร้างสรรค์และมีประสิทธิภาพ

2.3 คติพจน์โรงเรียน

เรียนดี กีฬาเด่น เน้นวินัย ใฝ่คุณธรรม นำ โอิ.ซี.ที.

2.4 คำอธิบายรายวิชา

รายวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 4 รหัสวิชา จ32204 ระดับชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 0.5 หน่วยกิต เวลา 20 ชั่วโมง โรงเรียนธาดุนารายณ์วิทยา
อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23

ศึกษาเนื้อหาความหมายของคำศัพท์ ผีกัทักชะพัง พุด อ่าน เขียนตามบท
สนทนา เรียนรู้วัฒนธรรม การถามอายุ วันเดือนปีเกิด การบอกเวลา พุดคุยเกี่ยวกับ
ชีวิตประจำวันสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูล การซื้อของต่อรองราคา การแสดงความรู้สึก
การแสดงความรักต่อบุคคลอื่น การแสดงบทบาทสมมุติ บทละครสั้น การนำเสนอข้อมูล
แก่ผู้อื่นในสถานการณ์ต่าง ๆ ใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบุคคล โอกาส และสถานที่ตาม
มารยาทสังคมได้อย่างถูกต้องและสร้างสรรค์ ค้นคว้ารวบรวมและสรุปความรู้หรือข้อมูล
จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพโดยใช้กระบวนการ
ทางภาษาเพื่อการสื่อสาร ฟัง พุด อ่าน เขียน กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองหรือกลุ่ม
การสื่อสารสืบค้นผ่านอินเทอร์เน็ต ใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางให้เหมาะสมกับ
บุคคล โอกาสและสถานที่ และมารยาททางสังคมตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาเพื่อ
ให้เกิดความเข้าใจและมีสมรรถนะสำคัญในการสื่อสารภาษาจีน การคิด การจดจำนำไปใช้
ตลอดจนมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ มีนิสัยใฝ่รู้ใฝ่เรียน รักความเป็นไทยเข้าใจและเคารพ
วัฒนธรรมของผู้อื่น มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาจีน

ผลการเรียนรู้

1. สามารถใช้ภาษาในการถามอายุบุคคล ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมจีน
2. สามารถบอกแผนการล่วงหน้าหรือสิ่งที่ต้องทำ ในช่วงวันหยุด ที่มาถึงได้
3. บอก เวลา ช่วงเวลาตามแบบการบอกเวลาของประเทศ สาธารณรัฐประชาชนจีน
4. พูดหรือเขียนบรรยาย เกี่ยวกับตนเอง กิจวัตรประจำวันหรือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระหว่างวัน
5. พูด บอก สอบถาม สื่อสารด้วยภาษาจีน ในการซื้อของ ต่อรอง ราคาและเลือกประเภทของสินค้าที่ต้องการได้
6. สามารถสื่อสารภาษาจีน พูดแสดงความต้องการ แสดงความรัก ความรู้สึกการวางแผนนัดหมายล่วงหน้า โดยใช้สถานการณ์จำลองหรือกิจกรรมบทบาท สมมติ

รวม 6 ผลการเรียนรู้

จากคำอธิบายรายวิชาผู้วิจัยได้จัดทำชุดกิจกรรมให้มีเนื้อหาสอดคล้องกับผลการ เรียนรู้และตัวชี้วัดภาษาจีนตลอดจนการวัดและการประเมินผล

การจัดการเรียนรู้ภาษาจีน

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศที่สอง ภาษาจีน หมายถึง ภาษาจีนกลางที่ใช้ในประเทศจีน หรือที่เรียกว่า ภาษาจีนแมนดาริน เป็นภาษา ทางการ ภาษาจีนเป็นภาษาที่เกิดจากอักษรภาพจึงต้องอาศัยเครื่องหมายกำกับ การออกเสียง ปัจจุบันได้ใช้อักษรลาตินเป็นตัวอักษรกำกับระบบการออกเสียงหรือระบบ สัทอักษรพินอิน และมีสัญลักษณ์กำกับเสียงวรรณยุกต์ ระบบสัทอักษรทำให้ผู้สอน สอนได้ง่ายและผู้เรียนก็จดจำได้ง่ายขึ้นอีกด้วย (Xu Yanyan, 2009, หน้า 140-142)

การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนควรคำนึงถึงการจัดการที่เปิดโอกาสให้ครูได้ใช้เทคนิค และวิธีการสอนที่ออกแบบได้หลายวิธี จัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับผู้เรียนสอดคล้อง กับวัฒนธรรมเจ้าของภาษา การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ผู้สอนจำเป็นต้องรู้ ความแตกต่างระหว่างเทคนิคการสอนวิธีการสอน และแนวคิดทฤษฎีซึ่งเป็นที่มาของ

การสอนแบบต่าง ๆ (วรรณพรรณ เลิศวัตรกานต์, 2556, หน้า 33)

เหยิน จิ่งเหวิน (2547, หน้า 4) อาจารย์ชาวจีน ที่มีประสบการณ์การสอนภาษาจีนในประเทศไทยมานานกว่าสิบปี อธิบายถึงลักษณะของการเรียนภาษาจีนของคนไทยว่า โดยธรรมชาติแล้วคนไทยสามารถเรียนและฝึกฝนภาษาจีนได้ง่ายกว่าภาษาจีนมากโดยเฉพาะทักษะการพูด ซึ่งอาจารย์ผู้สอนภาษาจีนต่างยอมรับว่า การเรียนภาษาจีนเพียงร้อยกว่าชั่วโมง จะทำให้ผู้เรียนสามารถพูดได้มากกว่า เมื่อเทียบกับการเรียนภาษาจีนที่เรียนมาตั้งแต่เด็ก การเรียนการสอน หมายถึง การปฏิบัติต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนและการกระทำทุกสิ่งทุกอย่างที่จัดขึ้น จากความร่วมมือระหว่างผู้สอนและผู้เรียน เพื่อให้การสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและการเรียนรู้ของผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การสอนที่กำหนดไว้ อภรณ์ ใจเที่ยง (2546, หน้า 72) ในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนที่ใช้สื่อสารเป็นภาษาต่างประเทศที่สอง หมายถึงภาษาจีนกลางหรือมีชื่อที่เรียกว่า ภาษาจีนแมนดาริน เป็นภาษาทางการ ภาษาจีนเป็นภาษาที่เกิดจากอักษรภาพ จึงต้องอาศัยเครื่องหมายกำกับการออกเสียง ปัจจุบันได้ใช้อักษรลาตินเป็นตัวอักษรกำกับระบบการออกเสียง หรือ ระบบสัทอักษรพินอิน และมีสัญลักษณ์กำกับเสียงวรรณยุกต์ ระบบสัทอักษรทำให้ผู้สอนสอนได้ง่าย และผู้เรียนก็จดจำได้ง่ายขึ้นอีกด้วย (Xu Yanyan, 2009, หน้า 140-142) การออกเสียงภาษาจีนกลางนั้นสำคัญ เมื่อผู้พูดออกเสียงถูกมีสำเนียงไพเราะชวนฟังผู้ฟังก็เข้าใจง่าย น้ำเสียงที่ไพเราะชวนฟังการที่จะพูดภาษาจีนกลางให้ไพเราะและมีสำเนียงที่ได้มาตรฐานนั้น อันดับแรกควรต้องเรียนรู้การออกเสียงและกฎการเปลี่ยนระดับวรรณยุกต์ต่าง ๆ ต่อมาจึงฝึกสมรรถนะในการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน พร้อมทั้งการใช้คำศัพท์ให้ถูกต้อง ซึ่งล้วนแต่เป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง หากผู้เรียนปฏิบัติตามข้างต้นได้ ก็เท่ากับว่าผู้เรียนสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาจีนกลางไปได้ครึ่งหนึ่งแล้ว (ชวน เลาวีรุฟท์กุล, 2547, หน้า ค) ได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้แนวคิดในการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนและภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

เหยิน จิ่งเหวิน (Ren Jingwen, 2544 หน้า 3-4) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ภาษาจีนควรคำนึงถึงประเด็นสำคัญต่อไปนี้

1. ระบบไวยากรณ์
2. ระบบคำศัพท์และตัวบท
3. ระบบการเขียนของภาษาจีน
4. การพลิกแพลงการใช้ภาษา

5. แนวทางการเรียนการสอนแบบใหม่

Brumfit (อ้างถึงใน อรุณี วิริยะจิตรา 2532, หน้า 58) กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จะคำนึงถึงความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) มากกว่าความถูกต้องของภาษา (Accuracy)

Candle (1983 , pp. 17-19) กล่าวถึงแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ว่าเป็นการบูรณาการสิ่งต่าง ๆ เข้าด้วยกัน

Brown (1987, p. 213) สรุปได้ว่า ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น จะไม่เน้นการนำเสนอหรืออธิบายเกี่ยวกับกฎเกณฑ์การใช้ไวยากรณ์เท่านั้น แต่จะพิจารณา รวมถึงการใช้ภาษาในการสื่อความหมายจริง ๆ มีความคล่องแคล่วในการสื่อความ ผู้เรียน จะต้องสื่อสารจากสถานการณ์ที่ไม่รู้ข้อมูลมาก่อน ภายใต้คำแนะนำของผู้สอน

Yang Jizhou & Li Ning (2005, p. 8 ; Zhang Hui & Yang Nan, 2006, p. 3 อ้างถึงใน เหยิน จิ่งเหวิน, 2544, หน้า 14) การเรียนการสอนภาษาจีนมีหลักการที่สำคัญ 5 ข้อ คือ

1. การยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยผู้สอนต้องเปลี่ยนบทบาทของผู้เรียน ให้เป็นผู้ริเริ่มการกระทำ (主动) ผู้สอนต้องเตรียมการสอนและสื่อการสอน รวมทั้งทำหน้าที่เป็นผู้ชี้แนะการเรียนการสอนภาษาจีนในชั้นเรียน ผู้สอนต้องส่งเสริมและกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นเป็นผู้ริเริ่มและบอกความต้องการของตน ในทุกขั้นตอนของการเรียนการสอนกิจกรรมในชั้นเรียนควรจัดให้มีอย่างน้อยสองในสามของเวลาทั้งหมด
2. การฝึกฝนที่สอดคล้องกับการนำไปใช้จริง การเรียนการสอนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศ ไม่ใช่เป็นเพียงการให้ความรู้ด้านภาษาเท่านั้น แต่ต้องเป็นการฝึกฝนความสามารถด้านภาษาด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเรียนภาษาจีนในขั้นพื้นฐาน ผู้สอนควรจะพูดความรู้ให้น้อยลง แต่ให้ละเอียดมากขึ้น โดยเฉพาะด้านไวยากรณ์ ต้องใช้วิธีการต่าง ๆ เช่น การสาธิต การใช้รูปภาพ แผ่นผังสูตร มาทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกลึกทางภาษา (语感) เข้าใจโครงสร้างประโยค อีกทั้งควรพยายามสร้างสิ่งแวดล้อมที่สมจริง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหา จากนั้นอาศัยความเข้าใจดังกล่าวในการฝึกฝนผู้เรียนต่อไป ในการฝึกฝนผู้เรียน ครอบคลุมการฝึกฝน 4 ด้าน คือ ความเข้าใจ ความจำ ความชำนาญ และการฝึกฝน
3. ลักษณะการสื่อสารที่สมจริงเชื่อมโยงกับความจำเป็นในชีวิต การเรียน และการสื่อสารของผู้เรียนทำให้ผู้เรียนเกิดความเคยชินอย่างเป็นธรรมชาติ

เรียนแล้วสามารถนำไปใช้ได้จริง

4. ความสามารถด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนการเขียนการสอนภาษาจีนเบื้องต้น จะเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถทั้งด้านการฟังพูด อ่าน และเขียนไปพร้อม ๆ กัน โดยสอนเนื้อหาจากบทสนทนาที่เป็นภาษาพูดในชีวิตประจำวันและที่โครงสร้างไม่ซับซ้อน

5. การบูรณาการระหว่างโครงสร้าง ความหมาย การใช้ภาษาและวัฒนธรรมการเรียนการสอนภาษาจีนจะต้องบูรณาการระหว่างโครงสร้าง ซึ่งเกี่ยวข้องกับการลำดับคำ ความหมายของสิ่งที่ต้องการสื่อสาร การใช้ภาษาที่เหมาะสมและสอดคล้องกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาจีนสื่อสารได้ดีนั้น จำเป็นต้องเรียนรู้หลักการออกเสียงเบื้องต้นอันเป็นหลักการพื้นฐานของการเรียนภาษาจีน เพื่อให้เกิดความง่ายสำหรับการฝึกแยกเสียงของผู้ฟัง เรียนอย่างเป็นธรรมชาติ เริ่มจากการเรียนรู้ภาษาจากการฟังแล้วจำมาพูดเมื่อพูดได้จึงมีการเรียนรู้ที่จะอ่านและเขียน มีการเชื่อมโยงจากหลายปัจจัยที่ผู้สอนเป็นผู้ออกแบบ แต่ต้องให้สอดคล้องเหมาะสมกับผู้เรียน ไม่คำนึงถึงหลักภาษามากเกินไป และไม่ให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายหรือท้อถอย จึงควรสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการเรียน ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาได้คล่องใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาแล้วผู้เรียนจะสามารถพูดภาษาจีนกลางได้ไพบีเพราะถูกต้องตามหลักการออกเสียงสามารถสื่อสารได้ ทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาจีนมากขึ้น สามารถฝึกฟังและพูดได้ด้วยตัวเอง หลังจากที่ได้เรียนไปแล้ว

Sui Yonghua (2008, หน้า 140) กล่าวว่า “กิจกรรมการสอนสอดคล้องและเชื่อมโยงถึงหลาย ๆ ปัจจัยเข้าด้วยกัน เช่น

1. ความต้องการของผู้เรียน
2. เนื้อหาการสอน
3. ผู้เรียน
4. จุดประสงค์การเรียนรู้
5. วิธีแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในการสอน
6. สื่อการสอน
7. การประเมินการสอน”

Jiang Liping (2008, p. 6 อ้างถึงใน Sun Liyun, 2559 หน้า 37) ระบุว่า การออกแบบการสอนเป็นผลมาจากการที่ผู้สอนวางแผนผลที่คาดว่าจะได้รับไว้อย่างละเอียด การวางแผนนี้ไม่ใช่เกิดขึ้นมาโดยลอย ๆ แต่โดยอาศัยยึดตามลักษณะเด่นของผู้เรียน และจุดมุ่งหมายของการสอน เพื่อเลือกใช้วิธีการและแนวทางในการสอนที่เหมาะสมที่สุดแก่ผู้เรียน จัดสภาพแวดล้อมที่ดีในการเรียนการสอน เลือกใช้วิทยาการการสอนที่ทันสมัย มีหลักการ ขั้นตอนการสอนที่ใช้ได้จริงและปฏิบัติได้จริง

Sui Yonghua (2008, p. 140) ยังได้กล่าวอีกว่า เมื่อคุณผลงานวิจัยทั้งในประเทศจีนและต่างประเทศพบว่า การออกแบบการสอนนั้นมีการพัฒนาไปในสามทิศทาง คือ 1) ใช้ “การสอน” เป็นศูนย์กลางในการออกแบบการสอน ซึ่งการวิจัยนี้มุ่งเน้นเรื่อง “การสอน” ในการดำเนินการจัดการสอนของผู้สอน ทำอย่างไรจึงจะสอนนักเรียนออกมาได้ดี ทำอย่างไรจึงจะยกระดับผลการสอนและคุณภาพการสอนให้สูงขึ้นได้ 2) ใช้ “การเรียนรู้” เป็นศูนย์กลางการออกแบบการสอนโดยเน้นในเรื่องว่าทำอย่างไรนักเรียนจึงจะได้รับความรู้ 3) การออกแบบการสอนโดยให้ผู้เรียนเป็นผู้ริเริ่มศึกษาค้นคว้าเอง ลักษณะออกแบบเช่นนี้ เพื่อลดภาระหน้าที่ของผู้สอน

ชุดกิจกรรมการเรียนรู้

ชุดกิจกรรม มีชื่อเรียกต่าง ๆ กัน เช่น ชุดการสอน ชุดการเรียนรู้สำเร็จรูป ชุดการสอนรายบุคคล ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งกล่าวถึงชุดกิจกรรมได้ดังนี้

1. ความหมายของชุดกิจกรรม

ชุดกิจกรรมเป็นชุดของสื่อประสมที่จัดทำขึ้นสำหรับหน่วยการเรียนรู้ สำหรับคำกล่าวเรียกชื่อต่าง ๆ ได้มีผู้ให้ความหมายของชุดกิจกรรมไว้แตกต่างกัน ดังนี้ บุญเกื้อ ควรหาเวช (2542, หน้า 19) ได้ให้ความหมายของชุดกิจกรรมไว้ว่า เป็นสื่อการสอนชนิดหนึ่งซึ่งเป็นชุดของสื่อประสม (Multi Media) หมายถึง การใช้สื่อการสอนตั้งแต่สองชนิดขึ้นไป เพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้ตามที่ต้องการ ซึ่งสื่อที่นำมาใช้ร่วมกันจะช่วยเสริมประสบการณ์ซึ่งกันและกันตามลำดับขั้นตอนที่จัดไว้ตามหัวข้อเนื้อหา และประสบการณ์ของแต่ละหน่วยที่ต้องการให้ผู้เรียนได้รับ

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2553, หน้า 117) กล่าวว่าชุดกิจกรรมเป็นสื่อประสมที่ได้จากระบบการผลิตและนำสื่อการสอนที่สอดคล้องกับหน่วย หัวเรื่องและวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

สุคนธ์ สินธพานนท์ (2553, หน้า 14) กล่าวว่าโดยสรุปว่า ชุดกิจกรรม หมายถึง สื่อประกอบการเรียนการสอนที่พัฒนาความสามารถด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน ตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ซึ่งผู้เรียนสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้เพื่อช่วยให้ การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ

วรรณพรรณ เลิศวัตรกานต์ (2556, หน้า 60) กล่าวว่าชุดกิจกรรม หมายถึง ชุดของสื่อประสมที่มีการนำสื่อและกิจกรรมหลาย ๆ อย่างมาประกอบกันเพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยมีจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ชัดเจน มีความสมบูรณ์ ในตนเอง ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

Good (1973, p. 14) ได้ให้ความหมายของชุดกิจกรรม หมายถึง โปรแกรมการสอนทุกอย่างที่จัดไว้เฉพาะมีวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียน คู่มือครู เนื้อหา แบบทดสอบข้อมูลที่เชื่อถือได้มีการกำหนดจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนไว้ชัดเจน ครูเป็นเพียงผู้ชี้แนะเท่านั้น

สรุปได้ว่า ชุดกิจกรรม หมายถึง สื่อประกอบการเรียนการสอนที่พัฒนา ความสามารถด้านของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับหน่วย หัวเรื่องและวัตถุประสงค์ ของการเรียนการสอนไว้ชัดเจน สมบูรณ์ เพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้ตามที่ต้องการช่วยให้ เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนไปในทางที่ดีขึ้น โดยครูทำหน้าที่ผู้ชี้แนะ

2. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับชุดกิจกรรม

จากการปฏิรูปการศึกษา การประกาศใช้พระราชบัญญัติการศึกษา แห่งชาติพ.ศ.2542 และการประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544 ทำให้ แนวคิดในการจัดการเรียนการสอนกว้างขึ้น คำว่า “ชุดการสอน” จึงเปลี่ยนมาเป็น “ ชุดกิจกรรมการเรียนรู้” ซึ่งเน้นกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ และพัฒนาได้ด้วยตนเอง ฉะนั้นแนวคิดและทฤษฎีที่นำมาใช้ในการสร้างชุดกิจกรรม การเรียนรู้จึงเหมือนกันกับแนวคิดทฤษฎีและหลักการที่ใช้ในการสร้างชุดการสอน ซึ่ง ชม ภูมิภาค (ม.ป.ป., หน้า 100) ได้จำแนกแนวคิดและหลักการของ ดร.ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2523, หน้า 119) ที่กล่าวว่า ชุดการเรียน (Learning Package) ชุดการสอน (Instruction Package) มีแนวคิดพื้นฐานที่นำมาใช้ในการสร้างชุดกิจกรรมซึ่งประกอบด้วยแนวคิดหลัก 5 หลักการ ได้แก่

แนวคิดที่ 1 ทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล นักการศึกษาได้นำ หลักจิตวิทยาามาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน โดยคำนึงถึงความต้องการ ความถนัด

และความสนใจของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญ ความแตกต่างระหว่างบุคคลมีหลายด้าน คือ ความสามารถ สติปัญญา ความต้องการความสนใจ ร่างกาย อารมณ์ สังคม เป็นต้น ในการจัดการเรียนการสอนโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลนี้ วิธีการที่เหมาะสมที่สุด คือ การจัดการเรียนรายบุคคล หรือการสอนตามเอกัตภาพการศึกษาโดยเสรี การศึกษาด้วยตนเอง ซึ่งล้วนเป็นวิธีที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนอิสระในการเรียนตามสติปัญญา ความสามารถ และความสนใจ โดยมีครูคอยแนะนำช่วยเหลือตามความเหมาะสม

แนวคิดที่ 2 ความพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงการสอนจากเดิมที่เคยยึด “ครู” เป็นแหล่งความรู้ มาเป็นการจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนด้วยการใช้แหล่งความรู้ จากสื่อการสอนแบบต่าง ๆ ซึ่งได้จัดให้ตรงเนื้อหา และประสบการณ์ตามหน่วยการสอน การเรียน ด้วยวิธีนี้ครูจะถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียนเพียงหนึ่งในสามของเนื้อหาทั้งหมด ส่วนอีกสองส่วนผู้เรียนจะศึกษาด้วยตนเองจากสิ่งที่มีผู้สอนเตรียมไว้ในรูปของชุดกิจกรรม

แนวคิดที่ 3 การใช้สื่อทัศนูปกรณ์ในรูปของการจัดระบบการใช้สื่อ การสอนหลายอย่างมาช่วยในการสอนให้เหมาะสม และใช้เป็นแหล่งความรู้สำหรับนักเรียน แทนการให้ครูเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียนตลอดเวลา แนวทางใหม่จึงเป็นการผลิต สื่อการสอนแบบประสมให้เป็นชุดกิจกรรม เพื่อเปลี่ยนจากการใช้สื่อเพื่อช่วยครูสอนมาเป็นการช่วยผู้เรียน

แนวคิดที่ 4 ปฏิบัติสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน นักเรียนกับนักเรียนและนักเรียนกับสภาพแวดล้อม เดิมที่นักเรียนเป็นฝ่ายรับความรู้จากครูเท่านั้น แทบจะไม่มีโอกาสแสดงความคิดเห็นต่อเพื่อน ๆ และต่อครู นักเรียนจึงขาดทักษะการแสดงออก และการทำงานเป็นกลุ่ม จึงได้มีการนำกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์มาใช้ในการเรียนการสอน เพื่อเปิดโอกาสให้เด็กได้ประกอบกิจกรรมด้วยกัน ซึ่งนำมาสู่การผลิตสื่อออกมาในรูปของชุดกิจกรรม

แนวคิดที่ 5 การจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ โดยยึดจิตวิทยาการเรียนมาใช้โดยจัดสภาพการณ์ ออกมาเป็นการสอนแบบโปรแกรม หรือระบบการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำในสิ่งต่อไปนี้

1. ได้เข้าร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยตนเอง
2. ได้ทราบว่า การตัดสินใจหรือการปฏิบัติงานของตนถูกหรือผิดอย่างไร
3. ได้รับการเสริมแรงที่ทำให้นักเรียนภูมิใจที่ได้ทำถูกหรือคิดถูก

อันจะทำให้ให้นักเรียนได้กระทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีกในอนาคต

4. ได้เรียนรู้ไปที่ละขั้นตอนตามความสามารถ และความสนใจ
ของตนเอง

บุญเกื้อ ควรหาเวช (2542, หน้า 91) กล่าวว่า คำว่า ชุดกิจกรรม
ชุดการเรียนการสอนหรือชุดการเรียนรู้ มาจากภาษาอังกฤษคำว่า Instructional Package
หรือ Learning Package เดิมใช้คำว่า ชุดการสอน เพราะเป็นสื่อที่นำมาใช้ประกอบ
การเรียนการสอน แต่ต่อมาแนวคิดการยึดผู้เรียนเป็นสำคัญในการเรียนได้เข้ามามีอิทธิพล
มากขึ้น การเรียนรู้ที่ดีควรให้นักเรียนได้เรียนรู้เอง โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่าง
บุคคลจากแนวคิดหลักการเกี่ยวกับการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนการสอน ควรยึดผู้เรียน
เป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ ครูผู้สอนควรเป็นผู้คอยชี้แนะ กระตุ้นผู้เรียนและสร้างแรงจูงใจ
ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติมากที่สุด ทั้งนี้ควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล
และให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เอง โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

3. ประเภทของชุดกิจกรรม

ชุดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์หรือการเรียนรู้
โรงเรียนสามารถจัดได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2523, หน้า 121)

1. กิจกรรมในหลักสูตร หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนที่จัดขึ้น
ลักษณะที่มีส่วนสัมพันธ์กับบทเรียนตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้
ความเข้าใจในบทเรียน เกิดกระบวนการในทางความคิด มีทัศนคติและค่านิยมในทางที่ดี
เป็นต้น โดยทั่วไปกิจกรรมในหลักสูตรที่จัดขึ้นในห้องเรียนมักมีการวางแผนไว้ล่วงหน้า
โดยผู้สอนอาจให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมด้วยก็ได้ จากนั้นจะนำกิจกรรมที่วางแผนมาปฏิบัติ
ในห้องเรียน มีลำดับขั้นตอนเริ่มจากขั้นนำกิจกรรมขั้นปฏิบัติกิจกรรมและขั้นสรุปกิจกรรม
กิจกรรมที่จัดขึ้นในห้องเรียนเพื่อการเรียนรู้มีอยู่หลายรูปแบบ เช่น เพลง เกม บทบาท
สมมุติ เล่านิทานประกอบเรื่องการบรรยาย การสาธิต โครงการการเข้ากลุ่ม โต้วาที วีดีโอ
การวิเคราะห์จากสถานการณ์และประสบการณ์จริง

2. กิจกรรมเสริมหลักสูตร หมายถึง กิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อส่งเสริม
การเรียนการสอนในชั้นให้ดียิ่งขึ้น เพื่อช่วยพัฒนาความสามารถ ตลอดจนความสนใจ
ของผู้เรียน กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดขึ้นในโรงเรียนนั้น มีอยู่หลายชนิด เช่น กิจกรรม
เสริมหลักสูตรเชิงวิชาการ ได้แก่ ชมรมต่าง ๆ

บุญเกื้อ ควรรหาเวช (2543, หน้า 145) ได้จำแนกประเภทของชุดกิจกรรม โดยยึดตามลักษณะของการใช้งาน แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. ชุดกิจกรรมสำหรับประกอบคำบรรยายหรือชุดกิจกรรมสำหรับครู เป็นชุดกิจกรรมที่กำหนดกิจกรรมและสื่อการเรียนรู้ ให้ครูใช้ประกอบคำบรรยายเพื่อเปลี่ยนบทบาทครูให้พุดน้อยลงและเปิดโอกาสให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้มากขึ้น ชุดกิจกรรมนี้จะมีเนื้อหาเพียงหน่วยเดียว

2. ชุดกิจกรรมแบบกิจกรรมกลุ่ม ชุดกิจกรรมการแบบนี้มุ่งเน้นที่ตัวผู้เรียนให้ประกอบกิจกรรมร่วมกันและอาจจัดการเรียนรู้ในรูปแบบของศูนย์การเรียนรู้ ชุดกิจกรรมแบบกิจกรรมกลุ่มจะประกอบไปด้วยชุดย่อยที่มีจำนวนเท่ากับจำนวนศูนย์ที่แบ่งไว้ในแต่ละหน่วย ในแต่ละศูนย์จะมีสื่อการเรียนรู้หรือบทเรียนครบชุดตามจำนวนนักเรียนในศูนย์กิจกรรมนั้นหรือสื่อการเรียนรู้หรือบทเรียนที่นักเรียนทั้งศูนย์ใช้ร่วมกันได้ ที่เรียนจากชุดกิจกรรมแบบกิจกรรมกลุ่มอาจจะต้องการความช่วยเหลือจากครูเพียงเล็กน้อย ในระยะเริ่มต้นเท่านั้น หลังจากคุ้นเคยต่อวิธีการใช้แล้ว ผู้เรียนจะสามารถช่วยเหลือกันและกันได้เองระหว่างประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ หากมีปัญหาผู้เรียนจะสามารถซักถามครูได้เสมอ

3. ชุดกิจกรรมรายบุคคลหรือชุดกิจกรรมทางไกล เป็นชุดกิจกรรมที่จัดระบบขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนเรียนได้ด้วยตนเอง ตามลำดับขั้นของความสามารถของแต่ละบุคคล เมื่อศึกษาจบแล้วจะทำการทดสอบประเมินผลความก้าวหน้าและศึกษาชุดอื่นต่อไปตามลำดับ เมื่อมีปัญหาผู้เรียนจะปรึกษาตนเองได้ ผู้สอนพร้อมให้ความช่วยเหลือทันที ในฐานะผู้แนะนำหรือผู้ประสานงานทางการเรียน

ระพีพันธ์ โพธิ์ศรี (2545, หน้า 100 อ้างถึงใน วรณพรรณ เลิศวัตร กานต์, 2556 หน้า 58) ได้แบ่งประเภทของชุดกิจกรรมได้ดังนี้

1. ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self study package) คือ ชุดกิจกรรมที่สร้างขึ้นโดยมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนนำไปศึกษาด้วยตนเอง โดยไม่มีครูเป็นผู้สอน เช่น บทเรียนสำเร็จรูป ชุดการเรียนรู้แบบคอมพิวเตอร์ช่วยสอน หรือชุดการเรียนรู้ผ่านเครือข่ายเว็ลด์ไวด์เว็บ

2. ชุดการเรียนรู้การสอน คือ ชุดกิจกรรมที่สร้างขึ้นโดยมีครูเป็นผู้ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้บรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ เช่น ชุดฝึกอบรม หรือชุดการสอนต่าง ๆ

จะเห็นได้ว่าการจัดทำชุดกิจกรรมหรือชุดการเรียนการสอนที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ชุดกิจกรรมได้จำแนกประเภทของชุดกิจกรรมโดยยึดตามลักษณะของการใช้งานแบ่งออกเป็น 3 ประเภท 1) ชุดกิจกรรมสำหรับประกอบคำบรรยายหรือชุดกิจกรรมสำหรับครู เป็นชุดกิจกรรมที่กำหนดกิจกรรมและสื่อการเรียน 2) ชุดกิจกรรมแบบกิจกรรมกลุ่ม มุ่งเน้นที่ตัวผู้เรียนให้ประกอบกิจกรรมร่วมกันและอาจจัดการเรียนรู้ในรูปแบบของศูนย์การเรียน 3) ชุดกิจกรรมรายบุคคลหรือชุดกิจกรรมทางไกล เป็นชุดกิจกรรมที่จัดระบบขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนเรียนได้ด้วยตนเอง โดยเรียนจากคอมพิวเตอร์ หรือเรียนผ่านระบบออนไลน์หรือข่ายเว็ลด์ไวด์เว็บ

4. องค์ประกอบของชุดกิจกรรม

ชุดกิจกรรมสามารถนำมาใช้พัฒนาการเรียนการสอนของครูให้มีประสิทธิภาพดีขึ้นชุดกิจกรรมที่ดีจะต้องมีองค์ประกอบที่แตกต่างกันออกไปถ้าขาดองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งอาจมีผลต่อการพัฒนาการเรียนการสอน

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2543, หน้า 118 อ้างถึงใน วรรณพรรณ เลิศวัตรกานต์, 2556 หน้า 59) กล่าวว่า องค์ประกอบของชุดกิจกรรมประกอบด้วย สื่อประสมในรูปแบบของวัสดุ อุปกรณ์และวิธีการตั้งแต่สองวิธีขึ้นไปบูรณาการโดยใช้วิธีการจัดระบบ เพื่อใช้ชุดกิจกรรมแต่ละชุดให้มีประสิทธิภาพและความสมบูรณ์เบ็ดเสร็จในตัวเอง ซึ่งจำแนกส่วนประกอบของชุดกิจกรรมได้ 4 ส่วน คือ

1. คู่มือสำหรับครู หรือผู้เรียนที่ต้องเรียนจากชุดกิจกรรม
2. คำสั่งหรือการมอบหมายงานเพื่อกำหนดแนวทางให้ผู้เรียน
3. เนื้อหาสาระและสื่อ โดยจัดให้อยู่ในรูปแบบของสื่อการสอน

ประสมกิจกรรมการเรียนการสอนแบบกลุ่มและแบบบุคคลตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม

4. การประเมินผล เป็นการประเมินผลของกระบวนการ ได้แก่ แบบฝึกหัด รายงานการค้นคว้า และผลของการเรียนรู้ในรูปแบบการทดสอบต่าง ๆ

ทิตินา แคมมณี (2543, หน้า 10-12) กล่าวว่า องค์ประกอบชุดกิจกรรมนั้นมีความสำคัญต่อการสร้างชุดกิจกรรมเป็นอย่างยิ่ง เพราะจะเป็นแนวทางในการสร้างชุดกิจกรรมให้เป็นอย่างดีมีระบบและสมบูรณ์ในตัวเอง และควรประกอบด้วย

1. ชื่อกิจกรรม ประกอบด้วยหมายเลขกิจกรรม ชื่อของกิจกรรม และเนื้อหาของกิจกรรม
2. คำชี้แจง เป็นส่วนที่อธิบายความมุ่งหมายหลักของกิจกรรม

และลักษณะของการจัดกิจกรรมเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายนั้น

3. จุดมุ่งหมาย เป็นส่วนที่ระบุจุดมุ่งหมายที่สำคัญของกิจกรรมนั้น
4. ความคิดรวบยอด เป็นส่วนที่ระบุเนื้อหาหรือมโนทัศน์ของกิจกรรมนั้น ๆ ส่วนนี้ควรได้รับการย้ำและเน้นเป็นพิเศษ
5. สื่อเป็นส่วนที่ระบุถึงวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นในการดำเนินกิจกรรมเพื่อช่วยให้ครูทราบว่าต้องเตรียมอะไรบ้าง
6. เวลาที่ใช้เป็นส่วนที่ระบุโดยประมาณว่ากิจกรรมนั้นควรใช้เวลาเพียงใด

7. ขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรม เป็นส่วนที่ระบุในการจัดกิจกรรมอย่างเป็นขั้นตอนเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ซึ่งนอกจากจะสอดคล้องกับหลักวิชาแล้วยังเป็น การอำนวยความสะดวกแก่ครูในการดำเนินการ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

- 7.1 ขั้นนำเป็นการเตรียมความพร้อมของผู้เรียน
- 7.2 ขั้นกิจกรรมเป็นส่วนที่ทำให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทำให้เกิดประสบการณ์นำไปสู่การเรียนรู้ตามเป้าหมาย
- 7.3 ขั้นอภิปราย เป็นส่วนที่ผู้เรียนจะได้มีโอกาส นำประสบการณ์ที่ได้รับจากขั้นกิจกรรมมาวิเคราะห์ เพื่อให้เกิดความเข้าใจและอภิปราย เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่กว้างขวางออกไปอีก

7.4 ขั้นสรุป เป็นส่วนที่ครูและผู้เรียนประมวลข้อความรู้ที่ได้จากขั้นกิจกรรม และขั้นอภิปรายนำมาสรุปหาสาระสำคัญที่สามารถนำไปใช้ต่อไป

7.5 ขั้นฝึกปฏิบัติ เป็นส่วนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้นำความรู้ที่ได้จากการเรียนในกิจกรรม ไปฝึกปฏิบัติเพิ่มเติม

7.6 ขั้นประเมินผล เป็นส่วนที่ได้รับความรู้ความเข้าใจของผู้เรียนหลังจากการฝึกปฏิบัติครบถ้วนทุกขั้นตอนแล้ว โดยได้ทำแบบฝึกกิจกรรมทบทวนท้ายชุดกิจกรรม

บุญเกื้อ ควรหาเวช (2545, หน้า 97 อ้างถึงใน วรรณพรธณ เลิศวัตรกานต์, 2556 หน้า 58) กล่าวถึงองค์ประกอบของชุดกิจกรรมจำแนกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

1. คู่มือครู เป็นคู่มือและแผนการสอนสำหรับครูผู้สอน หรือผู้เรียน ตามแต่นิตของชุดกิจกรรม ภายในคู่มือจะชี้แจงวิธีการใช้ชุดกิจกรรมเอาไว้อย่างละเอียด

อาจทำเป็นเล่มหรือแผ่นพับก็ได้

2. บัตรคำสั่งหรือคำแนะนำ เป็นส่วนที่บอกให้ผู้เรียนดำเนินการเรียนรู้หรือประกอบกิจกรรมแต่ละอย่างตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ บัตรคำสั่งจะอยู่ในชุดกิจกรรมแบบกลุ่มและรายบุคคล ประกอบด้วยคำอธิบายในเรื่องที่จะศึกษา คำสั่งให้ผู้เรียนดำเนินกิจกรรมและการสรุปทเรียน

3. เนื้อหาสาระและสื่อ จะบรรจุในรูปของสื่อการสอนต่าง ๆ โดยอาจจะประกอบด้วยบทเรียนโปรแกรม สไลด์ ตัวอย่างของจริง รูปภาพ เป็นต้น ผู้เรียนจะศึกษาจากสื่อการสอนต่าง ๆ ที่บรรจุในชุดกิจกรรมตามบัตรคำสั่งที่กำหนดไว้

4. แบบประเมินผล ผู้เรียนทำการประเมินผลความรู้ด้วยตนเอง ก่อนเรียนและหลังเรียน แบบประเมินที่อยู่ในชุดกิจกรรมอาจเป็นแบบฝึกหัดให้เติมคำลงในช่องว่าง เลือกคำตอบที่ถูกต้อง จับคู่หรือให้ทำกิจกรรม เป็นต้น

วัชรินทร์ กาวีชา (2548, หน้า 23) ได้สรุปการจำแนกองค์ประกอบชุดกิจกรรมว่าประกอบด้วย วัตถุประสงค์ของชุดกิจกรรม คู่มือครู เนื้อหา กิจกรรม สื่อการเรียนการสอนและการประเมินผล

วรรณพรรณ เลิศวัตรกานต์ (2556, หน้า 60) กล่าวว่าองค์ประกอบของชุดกิจกรรมควรประกอบด้วย 1) คู่มือครูและแผนการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ 2) วัตถุประสงค์ของชุดกิจกรรม 3) คำชี้แจงเนื้อหา กิจกรรมการสอน 4) เนื้อหาสาระและสื่อ 5) การประเมินที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

พนมพร สุริฉาย (2559, หน้า 33) ได้สรุปองค์ประกอบของชุดกิจกรรม ดังนี้

1. หลักการและเหตุผล
2. คำชี้แจง
3. วัตถุประสงค์
4. แนวคิดสนับสนุน
5. กระบวนการจัดประสบการณ์
6. แผนการจัดประสบการณ์
 - 6.1 จุดมุ่งหมาย
 - 6.2 สาระการเรียนรู้
 - 6.2.1 สาระที่ควรรู้

- 6.2.2 ประสบการณ์สำคัญ
- 6.3 สื่อประกอบการจัดประสบการณ์
- 6.4 วิธีดำเนินกิจกรรม
- 6.5 การวัดและประเมินผล
 - 6.5.1 วิธีการวัดและประเมินผล
 - 6.5.2 เครื่องมือวัดและประเมินผล
 - 6.5.3 บันทึกผลหลังการจัดประสบการณ์
- 7. แบบทดสอบ
- 8. ภาคผนวก

จากการศึกษาองค์ประกอบของชุดกิจกรรมของ ส่วนใหญ่จะมี องค์ประกอบที่คล้ายกันจะมีชื่อที่ต่างกันแค่ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ ใช้คำสั่งหรือการมอบหมาย งาน ส่วน บุญเกื้อ ควรรหาเวช ได้กำหนดใช้บัตรคำสั่งหรือคำแนะนำ เพื่อกำหนดแนวทางให้ ผู้เรียนดำเนินการเรียนรู้หรือประกอบกิจกรรมแต่ละอย่างตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ แต่ โดยรวมก็มีการ/*กำหนดขั้นตอนในการสร้างชุดกิจกรรมอย่างเป็นระบบ

5. ประโยชน์ของชุดกิจกรรม

บุญเกื้อ ควรรหาเวช (2542, หน้า 7) กล่าวถึงประโยชน์ของชุดกิจกรรม ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้สอนถ่ายถอดเนื้อหาและประสบการณ์ที่สลับซับซ้อน มีลักษณะเป็นนามธรรม ซึ่งผู้สอนไม่สามารถถ่ายถอดด้วยการบรรยายได้
2. เราความสนใจของผู้เรียนต่อสิ่งที่กำลังศึกษา เพราะชุดกิจกรรม เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง
3. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น ฝึกการตัดสินใจ แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง มีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม
4. เป็นการสร้างความพร้อมและความมั่นใจแก่ผู้สอน
5. ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนของผู้เรียน เพราะเป็นสื่อที่จัดไว้ อย่างเป็นระบบการเปลี่ยนกิจกรรมช่วยรักษาระดับความสนใจของผู้เรียนอยู่ตลอดเวลา
6. แก้ปัญหาความแตกต่างระหว่างบุคคล และส่งเสริมการศึกษา รายบุคคลความสนใจ เวลาและโอกาสที่เอื้ออำนวยแก่ผู้เรียนที่แตกต่างกัน
7. ช่วยจัดปัญหาการขาดแคลนครู เพราะชุดกิจกรรมทำให้ผู้เรียน

สามารถเรียนได้โดยอาศัยความช่วยเหลือจากครูเพียงเล็กน้อย เรียนได้ด้วยตนเอง

8. ช่วยให้ผู้เรียนทราบจุดมุ่งหมายในการเรียนชัดเจนมากยิ่งขึ้น รวมทั้งรู้วิธีการที่จะบรรลุจุดมุ่งหมายของการเรียนชัดเจน เป็นการเพิ่มพูนแรงจูงใจในการเรียน

วรรณพรรณ เลิศวัตรกานต์ (2556, หน้า 60) กล่าวว่าชุดกิจกรรม มีประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนทุกระดับ ถือว่าเป็นนวัตกรรมการสอนที่ได้รับ ความนิยมอย่างแพร่หลายเป็นสื่อที่เหมาะสมช่วยเราความสนใจ รวมทั้งช่วยส่งเสริมให้ ผู้เรียนเกิดความเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองตามความสามารถของแต่ละ คนทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการแสวงหาความรู้ใหม่ไม่เบียดเบียนในการเรียน และสร้าง ความมั่นใจให้แก่ครูเพราะชุดกิจกรรมมีการจัดระบบการใช้สื่อและกิจกรรมการเรียนรู้ รวมทั้งมีข้อเสนอแนะการใช้สำหรับครูทำให้มีความพร้อมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนการสอนอย่างแท้จริง

6. ขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรม

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2525, หน้า 123) และ เพ็ญศรี สร้อยเพชร (2545, หน้า 37-39) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรม ดังนี้

1. กำหนดหมวดหมู่เนื้อหาและประสบการณ์
2. กำหนดหน่วยการสอน แบ่งเนื้อหาออกเป็นหน่วยที่ครูสามารถถ่ายทอดให้นักเรียนได้ในแต่ละครั้ง
3. กำหนดหัวข้อเรื่อง
4. กำหนดมโนคติและหลักการ
5. กำหนดวัตถุประสงค์ให้สอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง
6. กำหนดกิจกรรมให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม
7. กำหนดแบบประเมิน
8. เลือกและผลิตสื่อการสอน วัสดุ อุปกรณ์
9. หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม
10. การใช้ชุดกิจกรรม โดยมีขั้นตอน คือ
 - 10.1 ให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน
 - 10.2 ชี้นำเข้าสู่บทเรียน
 - 10.3 ชั้นประกอบกิจกรรม

10.4 ชั้นสรุปผลการเรียน

10.5 ทำแบบทดสอบหลังเรียนเพื่อสังเกตการณ์เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้

ซึ่ง สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ (2546, หน้า 56) ก็มียังขั้นตอนการใช้ชุดกิจกรรมสอดคล้องกับ เพ็ญศรี สร้อยเพชร (2545, หน้า 37-39) ดังนี้

1. ขั้นทดสอบก่อนเรียน ให้ผู้เรียนได้ทดสอบก่อนเรียนเพื่อพิจารณาพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนอาจใช้เวลาประมาณ 10-15 นาที และควรเฉลยผลการทดสอบให้ผู้เรียนแต่ละคนทราบพื้นฐานความรู้ของตน

2. ชี้แนะเข้าสู่บทเรียน เพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้

3. ขั้นประกอบกิจกรรมการเรียน ผู้สอนจะต้องชี้แจงหรืออธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจอย่างละเอียดทุกขั้นตอนก่อนลงมือทำกิจกรรม

4. ขั้นสรุปบทเรียน ผู้สอนนำสรุปบทเรียนซึ่งอาจทำได้โดยการถามหรือให้ผู้เรียนสรุปความเข้าใจหรือสาระที่ได้จากการเรียนรู้เพื่อให้แน่ใจว่าผู้เรียนมีความคิดรวบยอด

5. ประเมินผลการเรียน โดยการทำข้อสอบหลังเรียนเพื่อประเมินความรู้ผู้เรียนบรรลุตามจุดประสงค์หรือไม่ เพื่อจะได้ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียนในกรณีที่ยังไม่ผ่านจุดประสงค์ที่กำหนดข้อใดข้อหนึ่ง

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2525, หน้า 189-191, อ้างถึงใน Sun Liyun, 2559, หน้า 45-46) ได้เสนอขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรมไว้ 3 ขั้นตอน ได้แก่

1. ขั้นวางแผนดำเนินงาน (Planning) มีขั้นตอน ดังนี้

1.1 ศึกษาเนื้อหาสาระของวิชาทั้งหมดอย่างละเอียดว่าจะนำเนื้อหาใดมาจัดทำชุดกิจกรรม มุ่งเน้นให้เกิดหลักของการเรียนรู้อะไรบ้าง นำสาระวิชาที่ได้มาศึกษาวิเคราะห์แล้วแบ่งเป็นหน่วยการเรียน แต่ละหน่วยนั้นจะประกอบด้วยหัวเรื่องย่อย ๆ ซึ่งต้องศึกษาพิจารณาให้ละเอียดชัดเจน จะได้ไม่เกิดซ้ำซ้อนในหน่วยอื่น ๆ สร้างความสับสนให้กับผู้เรียนและควรคำนึงถึงการแบ่งหน่วยการเรียนของแต่ละวิชานั้น ควรจะเรียงลำดับขั้นตอนของเนื้อหาสาระให้ถูกต้องที่นักเรียนจะต้องเรียนรู้ก่อนเป็นพื้นฐานตามลำดับขั้นตอนของความรู้และลักษณะธรรมชาติของวิชานั้น

1.2 เมื่อศึกษาเนื้อหาสาระและแบ่งหน่วยการเรียนรู้ได้แล้วจะต้องพิจารณาตัดสินใจอีกครั้งหนึ่งว่าจะทำชุดกิจกรรมแบบใดโดยคำนึงถึงข้อกำหนดว่า ผู้เรียนหรือใคร จะให้อะไรกับผู้เรียนจะให้ทำกิจกรรมอย่างไร เป็นเกณฑ์ในการกำหนดการเรียนรู้

1.3 การกำหนดหน่วยการเรียนรู้ โดยประมาณเนื้อหาสาระที่เราจะสามารถถ่ายทอดความรู้แก่นักเรียนได้ตามชั่วโมงที่กำหนด เป็นหน่วยที่สนุกสนานเรียนรู้หาสื่อการเรียนรู้ได้ง่ายและให้ความชื่นบานแก่นักเรียน

1.4 การกำหนดมโนคติ มโนคติที่กำหนดขึ้นจะต้องสอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้และหัวข้อ คิดสาระหลักและเกณฑ์ที่สำคัญเพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้สอดคล้องกัน

1.5 การกำหนดจุดประสงค์ของการเรียนรู้จะต้องให้สอดคล้องกับมโนคติโดยกำหนดเป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ซึ่งหมายถึง ความสามารถของผู้เรียนที่แสดงออกมาให้เห็นได้หลังจากการเรียนรู้การสอนบทเรียนแต่ละเรื่องจบไปแล้ว โดยผู้สอนสามารถวัดได้ จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมนี้ผู้สอนกำหนดหรือระบุให้ชัดเจนมากเท่าใด ก็ยิ่งทำให้ประสบความสำเร็จในการสอนมากเท่านั้น

1.6 นำจุดประสงค์ของการเรียนรู้แต่ละข้อมาหากิจกรรมการเรียนรู้ การสอนและจัดลำดับกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมถูกต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่กำหนดไว้แต่ละข้อ

1.7 เรียงลำดับกิจกรรมแต่ละข้อเพื่อให้เกิดความกลมกลืนกับการเรียนการสอนหลอมรวมเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่สมบูรณ์

1.8 สื่อการสอน คือ วัสดุอุปกรณ์และกิจกรรมการเรียนรู้ที่ครูและนักเรียนจะต้องกระทำเพื่อเป็นแนวทางในการเรียนรู้ โดยครูจัดทำขึ้น และจัดหาไว้ให้เรียบร้อย

1.9 การประเมินผล คือ การตรวจสอบดูว่าหลังการเรียนการสอนแล้วได้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามที่จุดประสงค์ของการเรียนรู้กำหนดไว้หรือไม่ การประเมินผลนี้จะใช้วิธีการใดก็ตามแต่จะต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์ของการเรียนรู้ที่เราตั้งไว้ ถ้าการประเมินผลไม่ตรงตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้เมื่อใด ความยุติธรรมก็จะไม่เกิดขึ้นกับนักเรียนและไม่ตรงเป้าหมายที่กำหนดไว้การเรียนรู้สิ่งนั้น จะไม่เกิดขึ้น ชุดกิจกรรมที่สร้างขึ้นมาก็ไม่มีคุณภาพ

1.10 การทดลองใช้ชุดกิจกรรม การทดลองมี 3 ชั้น คือ

การทดลองรายบุคคลการทดลองเป็นกลุ่ม และการทดลองกับห้องเรียนจริง หรือการทดลองภาคสนามตามลำดับเพื่อหาประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้โดยนำไปทดลองใช้กับ กลุ่มเล็ก ๆ ก่อน แล้วตรวจหาข้อบกพร่องและปรับปรุงแก้ไขอย่างดี จึงนำไปทดลองใช้กับนักเรียนทั้งชั้นหรือกลุ่มใหญ่

2. ขั้นตอนการผลิต (Production process) เป็นขั้นตอนการผลิต ตามที่ได้วางแผนในขั้นที่ 1 โดยผู้ผลิตควรตรวจสอบความสอดคล้องของทุกขั้นตอน และควบคุมระยะเวลาในการผลิตให้เป็นไปตามแผนที่วางไว้

3. ขั้นตอนทดสอบประเมินผล (Development) หรือเพื่อการพัฒนา เมื่อผลิตชุดการเรียนรู้แล้วจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องนำไปทดสอบหาประสิทธิภาพ เพื่อเป็นหลัก ประกันว่า ชุดการเรียนนั้นมีคุณค่าที่จะนำไปสอน

รูปแบบของการออกแบบและพัฒนาระบบการสอน (Instructional Design : ISD) ส่วนใหญ่จะมีขั้นตอนหลัก 5 ขั้นตอน เพียงแต่บางรูปแบบบางขั้นตอนอาจจะ นำไปแทรกไว้ ขั้นตอนอื่นหรือเปลี่ยนชื่อไป เช่นในบางรูปแบบได้เปลี่ยนชื่อขั้นตอนหลัก ที่เรียกว่า ขั้นตอน ประเมินผล (Evaluation) เป็นขั้นตอนการควบคุม (Control) เป็นต้น

สุคนธ์ สินธพานนท์ (2553, หน้า 16) ได้กล่าวถึงการสร้างชุดการเรียน การสอนโดยดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. เลือกหัวข้อ (Topic) กำหนดขอบเขต และประเด็นสำคัญของเนื้อหา ซึ่งได้จากการวิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้และสาระการเรียนรู้ของหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐานในระดับชั้นที่จะสอนว่าหัวข้อใดเหมาะสมที่จะนำไปสร้าง

2. กำหนดเนื้อหาที่จะจัดทำ โดยคำนึงถึงความรู้พื้นฐานของนักเรียน

3. เขียนจุดประสงค์การเรียนรู้เชิงพฤติกรรม เพื่อให้ผู้สอนและผู้เรียน ทราบจุดประสงค์ว่าเมื่อศึกษาชุดการเรียนรู้แล้ว ผู้เรียนจะต้องมีความสามารถอย่างไร

4. จัดทำชุดกิจกรรม ประกอบด้วย บัตรคำสั่ง บัตรปฏิบัติการ และบัตรเฉลย (ถ้ามี) บัตรเนื้อหา บัตรฝึกหัดและบัตรเฉลยบัตรฝึกหัด บัตรทดสอบและ บัตรเฉลยบัตรทดสอบ

5. วางแผนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยมีหลักสำคัญ คือ ผู้เรียน มีบทบาทสำคัญในการทำกิจกรรมด้วยตนเอง ผู้สอนคอยชี้แนะและควบคุมการเรียน การสอน เลือกกิจกรรมที่หลากหลายเหมาะสมกับชุดกิจกรรม ฝึกให้ผู้เรียนได้เรียนรู้

ด้วยวิธีการคิดอย่างหลากหลายเช่น คิดสร้างสรรค์ คิดวิเคราะห์ คิดอย่างมีวิจารณญาณ เป็นต้น

6. รวบรวมและจัดทำสื่อการเรียนการสอน อาจนำมาปรับปรุง
 ดัดแปลงใหม่ให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระและจุดประสงค์ที่ต้องการสอน

ฉลอง ทับศรี (2557, หน้า 9 ; อ้างถึงใน Sun Liyun, 2559, หน้า 16-17)
 ได้กล่าวถึงรูปแบบต้นแบบดั้งเดิมของการออกแบบการเรียนการสอนจะประกอบด้วย
 องค์ประกอบหลัก ๆ 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. การวิเคราะห์ (Analysis)

เป็นการศึกษาสภาพที่คาดหวังโดยศึกษาจากมาตรฐานข้อกำหนด
 ต่าง ๆ จากหลักสูตร สถาบัน เปรียบเทียบกับสภาพที่เป็นอยู่จริง ณ ปัจจุบัน จากนั้น
 วิเคราะห์หาสาเหตุของปัญหาให้ได้

2. การออกแบบ (Design)

นำผลจากการวิเคราะห์ปัญหาทำให้ทราบว่าปัญหาอะไรบ้าง
 และปัญหาเหล่านั้น เกิดจากสาเหตุอะไร ดังนั้น การออกแบบจึงเป็นการคิดหา
 กระบวนการวิธีการที่จะแก้ปัญหานั้นๆ ผลการออกแบบทำให้ได้แผนดำเนินการ

3. การพัฒนา (Development)

เป็นขั้นของการนำแผนดำเนินการมาลงรายละเอียดให้สามารถ
 นำไปดำเนินการได้ ในส่วนนี้จะมีรายละเอียดที่เกี่ยวกับสื่อวัสดุต่าง ๆ เนื้อหาข้อสอบ ในขั้น
 การพัฒนานี้จะรวมถึงการทดลองใช้และปรับปรุงด้วย ผลจากการพัฒนา ทำให้ได้ต้นแบบ
 (Prototype) จากต้นแบบนี้ จะมีการทดลองใช้แล้ว เก็บข้อมูลจากการทดลองใช้ เพื่อการ
 ปรับปรุงทำการทดลองใช้กับกลุ่มต่าง ๆ แล้วปรับปรุงจนไม่มีข้อบกพร่องแล้วจึงนำไป
 ทดลองใช้จริง การหาประสิทธิภาพระหว่างการทดลองนั้นอาจจะไม่จำเป็นหรือทำเพียงแค่
 ครั้งเดียวก็เพียงพอ หากทำไม่ได้อาจใช้ผู้เชี่ยวชาญประเมินแทน แต่การทดลองใช้เป็นวิธี
 ที่ดีที่สุด

4. การนำไปใช้ (Implementation)

เป็นการนำต้นแบบที่พัฒนาและปรับปรุงจนสมบูรณ์แล้วไปใช้จริง
 กับกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการ ระหว่างการนำไปใช้จะเก็บข้อมูลต่าง ๆ เพื่อการประเมิน
 อาจจะเป็น 1) ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพ 2) ข้อมูลเพื่อการประเมินผล

ประสิทธิภาพตัวแรก ควรเป็นคะแนนเฉลี่ยของการนำแบบฝึกหัดระหว่างเรียน ไม่ใช่คะแนนแบบทดสอบ

ประสิทธิภาพตัวที่สอง เป็นคะแนนเฉลี่ยของการทำแบบทดสอบหลังเรียน

5. การประเมินผล (Evaluation)

การประเมินผลเป็นการใช้ข้อมูลที่ได้จากการทดลองใช้จริง (Implementation) การประเมินทำเพื่อ 2 จุดมุ่งหมาย ได้แก่ 1) เพื่อการปรับปรุง และ 2) เพื่อการตัดสินใจ ควรหาประสิทธิภาพครั้งเดียวเท่านั้นการประเมินเพื่อการปรับปรุงใช้ข้อมูลระหว่างเรียนอาจจะ เป็นคะแนนจากแบบฝึกหัดหรือคะแนน จากข้อสอบที่สร้างขึ้นตามจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม ควรมีการเขียนข้อเสนอแนะการวิจัยหรือการพัฒนาต่อยอดรูปแบบ บอกข้อจำกัดและเสนอ แนวทางแก้ไขไว้ด้วย

Sun Liyun (2559, หน้า 56-61) ได้สร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน จากรูปแบบการสอนดั้งเดิมที่ ฉลอง ทับศิริ (2552, หน้า 9 อ้างถึงใน Sun Liyun, 2559, หน้า 16-17) ซึ่งได้สรุปการออกแบบการเรียนรู้การสอนโดยมี 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. กำหนดวัตถุประสงค์ของแต่ละชุดกิจกรรม
2. กำหนดสาระการเรียนรู้ และจุดประสงค์การเรียนรู้ของชุดกิจกรรม
3. กำหนดองค์ประกอบของชุดกิจกรรม
4. สร้างแผนการเรียนรู้ในแต่ละชุดกิจกรรม
5. สร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐานตามองค์ประกอบ

ที่กำหนด

จะเห็นได้ว่าการสร้างชุดกิจกรรมจะมีการออกแบบและพัฒนาระบบการสอน (Instructional design: ISD) ซึ่งโดยส่วนใหญ่จะมีขั้นตอนหลัก คือ การวิเคราะห์ (Analysis) การออกแบบ (Design) การพัฒนา (Development) การนำไปใช้ (Implementation) การประเมินผล (Evaluation) เพื่อสร้างชุดกิจกรรมที่มีคุณภาพตรงกิจกรรมที่ต้องการพัฒนาสอนได้ตรงตามวัตถุประสงค์และจุดประสงค์ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในชุดกิจกรรมมีขั้นตอนการใช้ชัดเจน เช่น ขั้นทดสอบก่อนเรียน ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ขั้นประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ ขั้นสรุปบทเรียน และประเมินผลการเรียนรู้

7. การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม

มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงความจำเป็นที่ต้องทดสอบประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม

อติพร ศรียมก (2537 อ้างถึงใน ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2539, หน้า 114)

กล่าวถึงความจำเป็นที่จะต้องหาประสิทธิภาพของชุดการเรียนไว้ดังนี้

1. เพื่อความมั่นใจว่า ชุดการเรียนที่สร้างขึ้นมีคุณภาพ
2. เพื่อความแน่ใจว่า ชุดการเรียนนั้นทำให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์ได้อย่างแท้จริง

3. ถ้าจะผลิตชุดการเรียนออกมาเป็นจำนวนมาก ทดสอบหาประสิทธิภาพจะเป็นหลักประกันว่า ผลิตออกมาแล้วใช้ได้ มิฉะนั้น จะเสียเงิน เสียแรง เสียเวลาเปล่า เพราะผลิตออกมาแล้วใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้

สรุปได้ว่า ชุดกิจกรรมการเรียนผู้ผลิตควรตรวจสอบประสิทธิภาพก่อนการผลิตออกมา ต้องมั่นใจว่าเนื้อหาสาระในชุดการเรียนที่สร้างขึ้นมีคุณภาพ ช่วยให้นักเรียนเข้าใจ ทำให้การเรียนบรรลุวัตถุประสงค์ และแบ่งเบาภาระครูได้หรือไม่

จากการศึกษาประโยชน์ว่าช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนของผู้เรียน เพราะเป็นสิ่งที่ดีจัดไว้อย่างเป็นระบบ แก้ปัญหาความแตกต่างระหว่างบุคคล ช่วยให้ผู้เรียนทราบจุดมุ่งหมายในการเรียนชัดเจนมากยิ่งขึ้น ช่วยให้ผู้สอนถ่ายทอดเนื้อหาและประสบการณ์ที่สลับซับซ้อน มีลักษณะเป็นนามธรรม ซึ่งผู้สอนไม่สามารถถ่ายทอดด้วยการบรรยายรวมทั้งรู้วิธีการที่จะบรรลุจุดมุ่งหมายของการเรียนชัดเจน ดังนั้นในการสร้างชุดกิจกรรมการนิทานและเพลงภาษาจีน ผู้วิจัยจึงได้สร้างชุดกิจกรรมการนิทานและเพลงภาษาจีนโดยประยุกต์ขั้นตอนของ เพ็ญศรี สร้อยเพชร (2545, หน้า 37-39) สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ (2546, หน้า 56) และ สุนันท์ สินธพานนท์ (2553, หน้า 16) ดังนี้

1. กำหนดหมวดหมู่เนื้อหาและประสบการณ์ โดยคำนึงถึงความรู้พื้นฐานเดิมของนักเรียน
2. กำหนดหน่วยการสอน แบ่งเนื้อหาออกเป็นหน่วยที่ครูสามารถถ่ายทอดให้นักเรียนได้ในแต่ละครั้ง
3. กำหนดหัวข้อเรื่องจากการวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หลักสูตรภาษาจีน 3 ปี (ม.4-ม.6) และหลักสูตรสถานศึกษาในระดับชั้นที่จะสอนว่าหัวข้อใด

เหมาะสมที่จะนำไปสร้าง

4. กำหนดวัตถุประสงค์และเขียนจุดประสงค์การเรียนรู้ให้สอดคล้องกับหัวเรื่องเพื่อให้ผู้สอนและผู้เรียนทราบจุดประสงค์ว่าเมื่อศึกษาชุดกิจกรรมแล้ว ผู้เรียนจะต้องมีความสามารถตรงตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้

5. กำหนดกิจกรรมให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม

6. กำหนดแบบประเมิน

7. เลือกและผลิตสื่อการสอน วัสดุ อุปกรณ์

8. หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมพร้อมแผนการสอน

9. การใช้ชุดกิจกรรม โดยมีขั้นตอน คือ

9.1 ให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน

9.2 ชี้นำเข้าสู่บทเรียน

9.3 ชั้นประกอบกิจกรรม

9.4 ชั้นสรุปผลการเรียน

9.5 ทำแบบทดสอบหลังเรียนเพื่อสังเกตการณ์เปลี่ยนแปลง

พฤติกรรมการเรียนรู้

ส่วนขององค์ประกอบในชุดกิจกรรม ที่ผู้วิจัยได้ศึกษาองค์ประกอบของ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2525, อ้างถึงใน ประภัศสร พิงอินทร์, 2553, หน้า 35-36) และ บุญเกียรติ ครอบหาเวช (2542, หน้า 92) และได้สรุปองค์ประกอบของชุดกิจกรรมไว้ 5 ส่วน ดังนี้

1) คำชี้แจงสำหรับครูหรือผู้เรียน ที่ต้องเรียนจากชุดกิจกรรม

2) คำสั่งหรือการมอบหมายงานเพื่อกำหนดแนวทางให้ผู้เรียน

3) เนื้อหาสาระและสื่อ โดยจัดให้อยู่ในรูปแบบของสื่อการสอนประสม

กิจกรรมการเรียนการสอนแบบกลุ่มและแบบบุคคลตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม

4) การประเมินผล เป็นการประเมินผลของกระบวนการ ได้แก่

แบบฝึกหัด รายงานการค้นคว้า และผลของการเรียนรู้ในรูปแบบการทดสอบต่าง ๆ

5) แผนการใช้ชุดกิจกรรม

นิทาน

ในช่วงเวลาเป็นเด็ก นิทานถือเป็นกุศโลบายอย่างหนึ่งที่ผู้ใหญ่นำมาเล่าเป็นเรื่องราวเพื่อสอนคุณธรรมความรู้ให้แก่ เด็กเป็นการสอนความรู้ทางอ้อม นิทานจึงเปรียบเหมือนการสอนที่มีได้ผ่านตัวหนังสือ แต่เป็นการสอนผ่านคำพูดที่ผู้ฟังก็จำเรื่องราวจากการได้ยิน มีนักวิชาการได้ให้ความหมายของนิทานไว้ ดังนี้

1. ความหมายของนิทาน

นิทานถือเป็นมรดกทางวัฒนธรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์เป็นสิ่งที่มีความหมาย มีคุณค่า และจัดเป็นรูปแบบของศิลปะพื้นบ้านที่เก่าแก่ยิ่งกว่าศิลปะอื่น ๆ นักวิชาการหลายท่าน ได้กล่าวถึงความหมายของนิทานไว้ได้ ดังนี้

วรรณิ ศิริสุนทร (2532, หน้า 2) กล่าวว่า การเล่านิทานเป็นวิธีการถ่ายทอดวัฒนธรรมไทยใช้วิธีง่าย ๆ ที่ได้ผลคุ้มค่าเพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ความคิด ปลุกฝังค่านิยมข้อปฏิบัติสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้เล่ากับผู้ฟังและการเล่านิทานยังจัดเป็นรูปแบบที่เก่าแก่ที่สุดของการสอนรูปแบบหนึ่งที่ยังคงเป็นที่นิยมและยอมรับกันอย่างกว้างขวางมาจนถึงปัจจุบัน

ไพพรรณ อินทนิล (2534, หน้า 14) ได้ให้ความหมายของนิทานว่าเป็นเรื่องที่สามารถเล่าได้ มีโครงเรื่อง มีจินตนาการ มีการเคลื่อนไหว มีสีสัน และเนื้อเรื่องในนิทานอาจจะเป็นเรื่องเหลือเชื่อ ไม่สมเหตุผลสมผล หรือแสดงถึงอิทธิปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ทั้งนี้เพื่อความบันเทิงแก่ผู้ฟัง แต่นิทานอาจจะสอดแทรกคติเตือนใจหรือแนวทางปฏิบัติที่ถูกต้องหรือที่ควรจะเป็นในการดำรงชีวิตด้วย

ราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542 (2546, หน้า 588) ได้ระบุว่า นิทาน หมายถึงเรื่องเล่าที่เล่ากันมา เช่น นิทานชาดก นิทานอีสป

เกษลดา มานะจตุติ และ อภิญา มนูญศิลป์ (2544, หน้า 1) ได้ให้ความหมายของนิทานว่า หมายถึง เรื่องเล่าต่อกันมาโดยใช้วาจาหรือเล่าโดยแสดงภาพประกอบ หรือการเล่าโดยใช้วัสดุอุปกรณ์ประเภทต่าง ๆ ประกอบก็ได้ เช่น หนังสือภาพหุ่นหรือการใช้คนแสดงบทบาทลีลาเป็นไปตามเนื้อเรื่องของนิทานนั้น ๆ แต่เดิมมานิทานถูกเล่าสู่กันและกันด้วยปากสืบทอดกันมา เพื่อเป็นเครื่องบันเทิงใจในยามว่าง และเพื่อถ่ายทอดความเชื่อความศรัทธาเลื่อมใสในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นที่ยึดถือของคนแต่ละกลุ่ม

วิลโล มาศจรัส (2545, หน้า 12) ได้กล่าวถึงความหมายของนิทานว่า นิทาน หมายถึง เรื่องที่เล่ากันมา เช่น นิทานอีสป นิทานชาดก ในทางคติชนวิทยาถือว่า นิทานเป็นเรื่องเล่าสืบสานต่อ ๆ กันมาถือเป็นมรดกทางวัฒนธรรมอย่างหนึ่งในหลายอย่างของมนุษย์ เป็นสิ่งที่มีความหมาย มีคุณค่า

โชติ ศรีสุวรรณ (2546, หน้า 10) ได้อธิบายความหมายของนิทานพื้นบ้านว่าหมายถึง เรื่องเล่าที่สืบทอดต่อ ๆ กันมากลายเป็นมรดกทางวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง เป็นเรื่องเล่าสืบทอดจากปากต่อปากด้วยความทรงจำจึงไม่ทราบชื่อผู้แต่ง

เกริก ยุ้นพันธ์ (2547, หน้า 8) กล่าวว่า นิทานหมายถึง เรื่องราวที่เล่า สืบต่อกันมาตั้งแต่สมัยโบราณเป็นการผูกเรื่องขึ้นเพื่อให้ผู้ฟังเกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน และสอดแทรกคติสอนใจลงไป

ประคอง นิมมานเหมินทร์ (2550, หน้า 9) กล่าวว่า นิทาน หมายถึง เรื่องที่เล่ากันต่อ ๆ มาจากคนรุ่นหนึ่งสู่คนอีกรุ่นหนึ่งโดยไม่ทราบว่า ใครเป็นผู้แต่ง เช่น นิทานเรื่องสังข์ทอง ปลาบู่ทอง หรือโสนน้อยเรือนงาม มีการเล่าสู่กันฟังจากปู่ย่า ตายาย ของเรา พ่อแม่ของเรารวมทั้งตัวเราเอง ไปจนถึงลูกหลานเหลนโหลนของเราเป็นทอด ๆ รุ่นแล้วรุ่นเล่า บางครั้งก็แพร่กระจายจากท้องถิ่นหนึ่งไปสู่อีกท้องถิ่นหนึ่ง เช่น นิทานเรื่องสังข์ทองอาจมีหลายสำนวนแล้วแต่ความทรงจำ ความเชื่อ อารมณ์ของผู้เล่าและ วัฒนธรรมในแต่ละท้องถิ่นจากความหมายของนิทานดังกล่าว

พนมพร สุริฉาย (2559 หน้า 43) นิทานพื้นบ้าน หมายถึง เรื่องที่เล่า ด้วยปากสืบทอดกันมาเป็นเวลาช้านานด้วยถ้อยคำธรรมดาเป็นภาษาร้อยแก้วง่าย ๆ ไม่ปรากฏว่าผู้เล่าดั้งเดิมเป็นใครเนื้อเรื่องของนิทานอาจเป็นเรื่องที่แสดงความคิดความเชื่อ แฝงคุณธรรมให้ความรู้และสร้างจินตนาการให้กับผู้ฟัง

สรุปได้ว่า นิทาน เป็นเรื่องเล่ากันมาแต่สมัยโบราณมีการผูกเรื่องขึ้นด้วย ถ้อยคำภาษาร้อยแก้วที่เล่ากันมาปากต่อปากทำให้บางนิทานบางเรื่องไม่ทราบชื่อผู้แต่ง เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความสุขและสนุกสนาน มีโครงเรื่อง มีจินตนาการ มีการเคลื่อนไหว มีสีสัน แฝงคำสอนจรรยาในการใช้ชีวิต เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความสุขสนุกสนานเพลิดเพลินและสอดแทรก จริยธรรม และคติสอนใจลงไป เกิดความประทับใจและความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับผู้เล่า ทำให้ อยากรับคนดีหรือคนสำคัญอย่างในนิทาน สำหรับนิทานที่เป็นเรื่องอภินิหารเกินจริง จะช่วยกระตุ้นให้ผู้ฟังเกิดจินตนาการความคิดสร้างสรรค์ เกิดความจำคงทนส่งผลให้ผู้ฟัง ไม่ลืมเลือนได้ง่าย

2. ประเภทของนิทาน

การสอนโดยทั่วไปจะแบ่งตามรูปแบบของเรื่องซึ่งเป็นการแบ่งตามลักษณะเนื้อหาของสาระของเรื่องเล่านิทาน ซึ่ง วรณี ศิริสุนทร (2532, หน้า 13-19) ได้แบ่งไว้เป็น 5 ประเภท ดังนี้

1. นิทานพื้นบ้าน (Folk Tales) เป็นเรื่องที่เล่าสืบทอดกันมาเป็นเวลาช้านาน ภายหลังมีการเขียนตามเค้าเดิมบ้าง จัดจำเรื่องราวมาเขียนบ้าง ไม่ปรากฏว่าผู้แต่งดั้งเดิมเป็นใคร ส่วนนิทานท้องถิ่น (Legend) หรือเรียกว่าตำนาน มักเป็นเรื่องขนาดสั้นเกี่ยวกับความเชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณี เป็นเรื่องพิสดาร แต่เชื่อว่าเกิดขึ้นจริงนิทานพื้นบ้านแบ่งออกเป็นชนิดใหญ่ ๆ ดังนี้

1.1 นิทานเกี่ยวกับสัตว์พูดได้ (Talking-Beast Tales) มีตัวละครเป็นสัตว์พูดจาโต้ตอบกัน บางครั้งสัตว์ก็พูดจากโต้ตอบกับคนด้วย เช่น เรื่อง The Three Little Pigs, The Little Red Hen ปลาบู่ทอง ลูกเสือกกับวัว เป็นต้น

1.2 นิทานไม่รู้จบ (Cumulative Tales) เป็นนิทานเรื่องธรรมดาพื้น ๆ แต่เนื้อเรื่องมีการกระทำต่อเนื่องกันไปเรื่อย ๆ และซ้ำ ๆ กัน เช่นเรื่อง ตากับยาย ลูกไก่ตื่นตูม The old Woman and Her pig

1.3 นิทานตลกขบขัน (The Drois หรือ Humorous Tales) เนื้อเรื่องส่วนใหญ่เป็นทำนองไร้สาระ

1.4 นิทานอธิบายเหตุผล (Pourquoi Stories หรือ Tales that tell why) คำว่า “Pourquoi” หรือ “why” แปลว่า “ทำไม” ส่วนใหญ่นิทานพื้นบ้านบางชนิดมีเนื้อเรื่องที่อธิบายหรือตอบคำถามของเด็ก ๆ ว่า “ทำไม....?” เช่น เรื่องทำไมกระต่ายจึงหางสั้น ทำไมเสือกจึงมีลาย

1.5 เทพนิยาย (Fairy tales) บางครั้งเรียกว่า นิยายเกี่ยวกับเวทมนต์คาถา (Tales of Magic) ตัวละครในเรื่องมักมีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ สามารถทำในสิ่งที่คนธรรมดาไม่สามารถจะทำได้ มักนิยมขึ้นต้นเรื่องว่า “ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว...” หรือ “ในกาลครั้งหนึ่ง...” เช่น เรื่อง ลังข์ทอง เจ้าหญิงนิทรา หนูน้อยหมวกแดง เป็นต้น

2. นิทานสอนคติธรรม (Fables) มีลักษณะเป็นนิทานสั้น ๆ ตัวละครมีทั้งคนทั้งสัตว์ซึ่งมีบทบาทเหมือนคนมีแกนเรื่องแกนเดียว มีโครงเรื่องง่ายและสั้น และต้องให้บทบาทที่สอนใจ เป็นข้อสรุปที่ชัดเจน นิทานคติธรรมที่เป็นที่รู้จักกันดี ได้แก่ นิทานอีสป นิทานชาดก

3. เทพปกรณัม (Myth) เป็นเรื่องที่แต่งให้เห็นถึงเหตุการณ์และเรื่องราวในบรรณกาลเกี่ยวกับพื้นโลก ท้องฟ้า และพฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์มีเทพเจ้าเป็นผู้ควบคุมปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ รูปลักษณ์ของเทพเจ้าเหมือนมนุษย์ทั่วไป แต่เป็นมนุษย์ที่เป็นอมตะและมีพลังอำนาจเหนือมนุษย์ เรื่องเหล่านี้ ได้แก่ เรื่องเทวดาฝรั่งกรีก-โรมัน เรื่องเกี่ยวกับเทวดา พระเวทของอินเดีย

4. มหาकाพย์และนิทานวีรบุรุษ (Epic and Hero Tales) เป็นนิทานที่มีลักษณะคล้ายกับเทพปกรณัม ต่างกันแต่ว่าตัวละครของนิทานประเภทนี้เป็นมนุษย์ไม่ใช่เทพเจ้ามีการกระทำที่กล้าหาญฟันฝ่าอุปสรรคและประสบผลสำเร็จในที่สุด เรื่องเหล่านี้ ได้แก่ Odysseus หรือ Ulysses ของกรีก King Arthur and the Knights of the Round table ของอังกฤษ หรือ เรื่องท้าวแสนปม รามเกียรติ์ เป็นต้น

5. หนังสือภาพที่เป็นเรื่องอ่านแล้วสมัยใหม่สำหรับเด็กที่มีตัวเองเป็นสัตว์ (Animal stories) เช่น เรื่อง the Ugly duckling (ลูกเป็ดขี้เหร่) เป็นต้น

ไพโรพรรณ อินทนิล (2534, หน้า 27-28) ได้แบ่งประเภทของนิทานตามเนื้อหาสาระที่เป็นเรื่องราวซึ่งสอดคล้องกับ วรรณคดีศรีสุนทร ดังนี้

1. นิทานปรัมปราหรือเทพนิยาย (Fairy Tales) ซึ่งไม่กำหนดสถานการณ์ในเรื่องอย่างแน่ชัด ตัวละครมีฤทธิ์เดชมากกว่ามนุษย์ทั่วไป เช่น นิทานเรื่องสโนว์ไวท์ ซินเดอเรลล่า หรือสังข์ทอง

2. นิทานท้องถิ่น (Legend) หรือเรียกว่า “ตำนาน” มักเป็นเรื่องสั้นเกี่ยวกับความเชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณี เป็นเรื่องพิสดาร แต่เชื่อว่า เกิดขึ้นจริง นิทานเรื่องนี้จำแนกย่อยออกได้หลายประเภท ดังนี้ นิทานประเภทอธิบาย (Explanatory Tale) นิทานเกี่ยวกับความเชื่อต่าง ๆ เช่น โชคกลาง นิทานเกี่ยวกับสมบัติที่ฝังไว้และลายแทง นิทานวีรบุรุษ (Hero Tale) นิทานคติสอนใจ

3. เทพปกรณัม (Myth) ตัวบุคคลในเรื่องมักจะเกี่ยวกับความเชื่อเกี่ยวกับเทพเจ้าต่าง ๆ

4. นิทานเรื่องสัตว์ (Animal Tale) แต่มีความประพจน์เช่นเดียวกับคนแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ นิทานประเภทสอนคติธรรม (Fable) และนิทานประเภทเล่าขำหรือเล่าไม่รู้จักจบ

5. นิทานตลกขบขัน (Jest) เป็นเรื่องสั้น ๆ เนื้อหาจุดสำคัญอยู่ที่ เป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้ อาจเป็นเรื่องการแก้แค้น แก้อา การแสดงปฏิภาณไหวพริบ

ของตัวละครที่ทำได้อย่างเหลือเชื่อ

3. ความสำคัญของนิทาน

วิเชียร เกษประทุม (2550, หน้า 9-10) ได้กล่าวถึงความสำคัญ
ของนิทาน ว่ามีคุณค่าและมีประโยชน์ ดังนี้

1. นิทานให้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน เป็นการผ่อนคลาย
ความเครียดและช่วยให้เวลาผ่านไปอย่างไม่น่าเบื่อหน่าย
2. นิทานช่วยกระชับความสัมพันธ์ในครอบครัว เด็กบางคนอาจมอง
ผู้ใหญ่ว่าเป็นบุคคลที่ขี้บ่นชอบดุด่า น่าเบื่อหน่ายหรือน่าเกรงขาม แต่ถ้าผู้ใหญ่มีเวลา
เล่านิทานให้เด็กฟังบ้าง นิทานที่สนุก ๆ ก็จะช่วยให้เด็กอยากอยู่ใกล้ชิดผู้ใหญ่ ลดความ
เกรงกลัวหรือเบื่อหน่ายผู้ใหญ่ลง
3. นิทานให้การศึกษาและเสริมสร้างจินตนาการ
4. นิทานให้ข้อคิดและคติเตือนใจ ช่วยปลูกฝังคุณธรรมต่าง ๆ ที่สังคม
พึงประสงค์ให้แก่ผู้ฟัง เช่น ให้ซื้อสัตว์ให้เชื่อผู้ใหญ่ ให้พูดจาไพเราะอ่อนหวาน ให้มี
ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ให้ขยันขันแข็ง เป็นต้น
5. นิทานช่วยสะท้อนให้เห็นสภาพของสังคมในอดีตในหลาย ๆ ด้าน
เช่น ลักษณะของสังคมวิถีชีวิตของประชาชนในสังคมตลอดจนประเพณีค่านิยมและ
สรูปได้ว่า นิทานช่วยสะท้อนให้เห็นสภาพของสังคมในอดีตในหลาย ๆ ด้าน
เป็นการถ่ายทอดเรื่องราวให้ผู้อื่นได้รับฟังนิทานเป็นเรื่องเล่าสืบทอดต่อ ๆ กันมาตั้งแต่สมัย
โบราณ เป็นการถ่ายทอดทั้งให้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน เป็นการผ่อนคลายความเครียด
และช่วยให้เวลาผ่านไปอย่างไม่น่าเบื่อหน่าย ทั้งให้ข้อคิดและคติสอนใจ ช่วยปลูกฝัง
คุณธรรมและช่วยกระชับความสัมพันธ์ในครอบครัว ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำนิทานมาเป็น
บทเรียนเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจเรียนมากขึ้น เพราะเรื่องที่ได้เรียนเป็นเรื่องที่เคยได้รู้
มาก่อนเพียงแต่ปรับเปลี่ยนภาษา ถ้ามีความตั้งใจฟังก็สามารถเดาเหตุการณ์ได้ทันที ซึ่ง
ส่งผลดีต่อทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนของผู้เรียนด้วย

เพลง

เพลงเป็นการแสดงออกทางอารมณ์อย่างหนึ่งที่มนุษย์ใช้แสดงความรู้สึกและใช้
เป็นเครื่องปรุงแต่งทางอารมณ์ เมื่อมีความสุขเสียงเพลงที่สื่อแสดงออกมารับรู้ได้ถึง
อารมณ์ของผู้ร้อง ถ้ามีอารมณ์เศร้าเสียงเพลงที่แสดงออกมาก็บอกถึงความเศร้า

เช่นกัน เพลงเป็นส่วนประกอบหนึ่งที่ช่วยปรุงแต่งนิสัยของมนุษย์ และนำพามนุษย์ให้ดำเนินไปตามครรลองที่ถูกต้อง ดังที่ Grenogh (อ้างถึงใน ทองคำ พานจันทร์, 2542, หน้า 6) ได้ให้แนวคิดไว้ว่า การนำเพลงมาใช้ในการจัดการเรียนรู้เพราะดนตรีสามารถเข้าถึงจิตใจสำนึกของเราได้อย่างรวดเร็วและลึกซึ้ง เพราะว่าเพลงเป็นสื่อที่มีพลังในการนำเสนอความรู้ใหม่ ๆ และเสริมความเข้มแข็งให้กับโครงสร้างที่ได้เรียนรู้ไปแล้วเสริมความคงทนในการจำและความคล่องแคล่วในด้านคำศัพท์โครงสร้างและการเน้นเสียงหนักเบาในคำเสียงสูงต่ำในประโยคแล้วเพลงยังช่วยเสริมสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน ทั้งยังเป็นตัวป้อนภาษา ตัวป้อนทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ (ทองคำ พานจันทร์, 2542, หน้า 6)

1. ความหมายของเพลง

ความหมายของเพลงนั้น ทรง จิตประสาท (2534, หน้า 18) ได้กล่าวถึงเพลงประกอบการสอนว่า เพลง คือ ลำนำ ทำนอง ท่วงทำนองของดนตรี คำขับร้องต่าง ๆ ที่สามารถนำมาใช้และภารกิจอื่น ๆ ในชีวิตประจำวันได้อีก เราเรียกกิจกรรมนี้ว่า “นันทนาการ” (ตну จีระเดชากุล, 2541, หน้า 8)

David Homes (2542, pp. 20–21 อ้างถึงใน ตनु จีระเดชากุล, 2541, หน้า 8) กิจกรรมและเพลงประกอบการเรียนการสอนภาษานั้นนับว่าเป็นส่วนที่มีความสำคัญอย่างสูงเพราะจะเป็นเครื่องมือหรือเป็นตัวช่วยในการที่จะทำให้บรรยากาศการสอนสนุกสนานรื่นเริง นักเรียนมีความตื่นตัวกับการมีส่วนร่วมอยู่ตลอดเวลาและไม่ทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อ

2. วัตถุประสงค์ในการใช้เพลงในการสอน

การจัดการเรียนการสอนเพลงควรมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนในการนำเพลงไปใช้ในชั้นเรียน ซึ่งนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมาย ดังนี้

นิตยา สุวรรณศรี (2536, หน้า 70–71) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้โดยการใช้เพลงมาประกอบมีความคาดหวังคือมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสุข สนุกสนานกับการเรียนรู้ แต่อย่างไรก็ตามอาจยังมีวัตถุประสงค์อื่น ๆ ในการสอนเพลง ดังนี้

1. เพื่อให้ให้นักเรียนรู้สึกว่าการเรียนมีความหมายน่าสนใจและสนุก
2. เพื่อย้ำในสิ่งที่เรียนไปแล้ว เช่น แบบประโยค คำศัพท์ หรือ

การออกเสียง ให้นักเรียนจำได้ดียิ่งขึ้น

3. เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกการออกเสียงมากขึ้น โดยไม่เกิด

ความเบื่อหน่าย เช่น เสียงสระ พยัญชนะ เสียงเชื่อมคำ เชื่อมประโยคและจังหวะ เป็นต้น

4. เพื่อปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษา

กุลวรา ชูพงศ์ไพโรจน์ (2540, อ้างถึงใน ศรีบังอร จุยศิริ, 2550.

หน้า 21) กล่าวถึง การเลือกเพลงมาประกอบบทเรียนเนื้อหาของเพลง จะต้องสอดคล้องกับเนื้อหาของบทเรียน หรือเพื่อเป็นการฝึกทักษะ ก็จะต้องเลือกเพลงที่เหมาะสม ในการฝึกทักษะนั้น ๆ

เรื่องศักดิ์ อำไพพันธ์ (2542, หน้า 9) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของเพลงที่นำมาใช้ในการสอนภาษาไว้ดังนี้

1. เพื่อสอนคำศัพท์หรือโครงสร้างใหม่ ตลอดจนหน้าที่ทางภาษาต่าง ๆ
2. เพื่อทบทวนเนื้อหาที่ผ่านมา
3. เพื่อวัดกิจกรรมเสริมบทเรียนให้น่าสนใจ
4. เพื่อสอนขนบธรรมเนียม ประเพณีที่เกี่ยวกับภาษาและบทเพลงนั้น ๆ
5. เพื่อส่งเสริมการแสดงออกทางด้านภาษาและกิจกรรมทั้งรายบุคคลและกลุ่มย่อย

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2542, หน้า 57) ได้กล่าวถึง วัตถุประสงค์ทั่วไปในการใช้เพลงประกอบการสอน ดังนี้

1. เพื่อให้เด็กได้รับความเพลิดเพลิน ไม่เบื่อหน่าย
2. เพื่อให้เด็กได้รับความรู้อย่างสนุกสนาน เพราะเป็นการเรียนปนเล่น
3. เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางสังคม ให้เด็กมีโอกาสปรับตัวเข้ากับผู้อื่นและร่วมงานกัน ได้ดี เกิดความสามัคคี
4. ให้เด็กเกิดความคิดริเริ่มในการแสดงท่าทางประกอบ

จากวัตถุประสงค์ของการใช้เพลงในการสอน สรุปได้ว่า เพลงมีความสำคัญต่อการสอนมากเพราะนอกจากจะทำให้การเรียนการสอนแต่ละครั้งไม่เบื่อแล้วยังรู้สึกว่าการเรียนมีความหมาย น่าสนใจ สนุก ทำให้จดจำเรื่องราวได้อย่างรวดเร็ว แม่นยำและจำได้นาน เพลงช่วยฝึกการออกเสียงพร้อมทั้งส่งเสริมการแสดงออก

ทางด้านภาษาและกิจกรรมทั้งรายบุคคลและกลุ่มย่อยช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางสังคม สามารถปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ ดังนั้นผู้วิจัยได้นำบทเพลงมาใช้เป็นบทเรียนในชุดกิจกรรม

3. ประโยชน์ที่ได้รับจากการใช้เพลงประกอบการสอน

นักวิชาการได้กล่าวถึงประโยชน์ของเพลงไว้ดังนี้

ชนธิภา และคณะ (2554, อ้างถึงใน เนาวรัตน์ อินทรประสิทธิ์ และ อาคม สระบัว, 2558 หน้า 7) กล่าวว่า การใช้กิจกรรมเพลงเป็นสื่อการสอนสามารถทำให้ ทักษะ การฟัง พูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนเพิ่มขึ้นด้วยปัจจัยหลายๆ ด้าน เช่น ปัจจัยจาก ตัวผู้เรียนเองที่มีความสนุกสนานเพลิดเพลินไปกับเนื้อหากิจกรรมและเทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ความพยายามในการพัฒนาทักษะฟัง พูดของผู้เรียนในแง่ใจ ข้อผิดพลาดด้วยตนเอง ปัจจัยจากครูผู้สอนมีความเป็นกันเอง โดยใช้เนื้อหาและกิจกรรม ที่ลดความตึงเครียดระหว่างการเรียน ทำให้บรรยากาศทางการเรียนรู้เป็นไปอย่างสบาย ๆ ค่อยเป็นค่อยไป ผู้เรียนสามารถนำเนื้อหาความรู้ที่ได้รับจากการเรียนการสอนโดยใช้ กิจกรรมเพลงไปปรับใช้ให้เข้ากับการดำเนินชีวิตประจำวันของตนเองได้

ดวงเดือน แสงชัย (2533, หน้า 48) ได้กล่าวถึงประโยชน์ในการใช้ เพลงเป็นสื่อการสอนไว้ว่า เพลงช่วยให้ผู้เรียนรู้สนุกสนานลดความตึงเครียด เป็นการสร้าง บรรยากาศในชั้นเรียนได้

Dalbende (1992, pp. 71-223) กล่าวถึงประโยชน์ของการนำเพลง มาใช้ในการสอนว่าการร้องเพลงเป็นกระบวนการผ่อนคลายอารมณ์ ทำให้เกิดพัฒนาการ ทางภาษา เพราะการสอนภาษาด้วยเพลงเป็นการฝึกทักษะทางภาษาทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ได้ครบถ้วนสมบูรณ์ เช่นเดียวกับ Davanellos (1999, pp. 1315) กล่าวว่า ครู ภาษาอังกฤษจำนวนมากทั่วโลกนิยมใช้เพลงประกอบในการสอนเนื่องจากเพลง เป็นสื่อ ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน ช่วยให้ผู้เรียนจดจำเนื้อหาได้เร็วและยาวนาน เพลงเป็นสื่อการสอนที่มีประสิทธิภาพและหาได้ง่าย Saricoban & Metin (2000, pp. 1 - 3) ได้สนับสนุนแนวคิดดังกล่าวเกี่ยวกับประโยชน์ของเพลงไว้ว่า เพลงช่วยสร้าง บรรยากาศ ในชั้นเรียน ลดความตึงเครียด เพลงทำให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ภาษาโดยธรรมชาติ โดยเฉพาะการเรียนรู้คำศัพท์ การออกเสียง และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษานั้น ๆ เพลงเป็นสื่อที่สามารถนำมาจัดกิจกรรมได้หลากหลายรูปแบบ เช่น เต็มคำ ตอบคำถาม วาดภาพ จินตนาการ จากเพลง เรียงลำดับเหตุการณ์จากเนื้อหาของเพลง เป็นต้น ครูสามารถนำเพลงมาใช้ประกอบการสอนได้ทั้งนำเข้าสู่บทเรียน ดำเนินการสอน

และสรุปบทเรียน หรือทบทวนสิ่งที่เรียนไปแล้ว เช่น คำศัพท์ รูปประโยค กฎไวยากรณ์

4. รูปแบบของเพลงที่ใช้ในการสอนภาษา

รูปแบบของเพลงที่ใช้ในการสอนภาษาเพื่อกระตุ้นในการเรียนรู้ทางภาษานั้น มีนักวิชาการได้ให้คำแนะนำไว้ดังนี้

สุภาวดี สุจริต (2531, หน้า 30) กล่าวว่า ครูควรตระหนักว่า บทเพลงต้องมีเนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์ของเนื้อหาที่จะสอนเพื่อประกอบเนื้อหาวิชา มุ่งเน้นให้นักเรียนได้มีความเข้าใจ ในบทเรียนมากขึ้น รวมทั้งมีความสุขสนุกสนาน ผ่อนคลายบรรยากาศความเครียดจากเนื้อหา

ชัยพร รูปนอย (2540, หน้า 12) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการสอน ด้วยเพลงไว้ว่า

1. เพื่อให้มีความรู้เรื่องเพลงและบทเพลงต่าง ๆ
2. เพื่อฝึกให้สามารถร้องเพลงต่าง ๆ ได้ดีและรู้จักเพลง
3. เพื่อส่งเสริมให้มีความกล้าในการแสดงออก
4. เพื่อให้เกิดความสนุกสนานรื่นเริง เพลิดเพลินใจ
5. เพื่อไม่เบื่อหน่ายในการเรียน และวิชาที่เรียน ช่วยให้เข้าใจ

บทเรียนดียิ่งขึ้น

6. เพื่อส่งเสริมความสามัคคีในหมู่คณะ ปลูกฝังความรักชาติ บ้านเมือง

เรืองศักดิ์ อ่ำไพพันธ์ (2542, หน้า 25) ได้เสนอแนวคิดเพิ่มเติม ถึงรูปแบบของเพลงที่ใช้ในการสอนภาษา ดังนี้

1. เพลงที่ใช้ทำทางประกอบจะเป็นประเภทที่จัดกิจกรรมประกอบ (Active Song) มีการแสดง ทำทางประกอบเนื้อหาในบทเพลง ผู้สอนอาจกำหนดให้ผู้เรียน คิดสร้างสรรค์ กิจกรรมขึ้นมาเองก็ได้ ช่วยให้เกิดความสนุกสนานแก่ผู้เรียนแล้วยังช่วยให้ ผู้เรียนจดจำเนื้อหาของบทเพลงและทักษะทางภาษาได้อีกด้วย

2. เพลงที่สอนโครงสร้าง เนื้อหาทางภาษามีเนื้อหาซับซ้อน ยากแก่การจัดกิจกรรมประกอบ (Passive Songs) มักจะเป็นบทเพลงที่เกี่ยวข้องกับแนวคิด ความรัก ความสวยงามธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรม เป็นต้น เนื้อหาในบทเพลงมุ่งให้ผู้เรียน ฝึกการฟังและเรียนรู้คำศัพท์ตลอดจนศึกษา โครงสร้างของประโยคที่สำคัญ บทเพลง ประเภทนี้เน้นหนักทางด้านเนื้อหามากกว่าที่จะเน้น ทางด้านความสนุกสนาน

จากประโยชน์ของเพลงที่กล่าวมา สรุปได้ว่าการสอนภาษาต่างประเทศ ถ้าต้องการให้ผู้เรียนให้ความสนใจต่อภาษานั้น ๆ ก็ควรนำเพลงมาเป็นสื่อในการสอน เพราะเพลงเป็นสิ่งที่อยู่คู่กับชนทุกชาติทุกภาษา นอกจากช่วยในการจรรโลงใจแล้ว เพลงยังช่วยทำให้เกิดความสนุกสนาน ไม่รู้สึกเบื่อหน่าย เพลงช่วยเปลี่ยนทุกข์ให้เป็นสุข เพลงช่วยผ่อนคลายบรรเทาความเครียดจากเนื้อหาและยังช่วยให้ลืมความยากของภาษาอื่น เพลงช่วยทำให้เกิดสมาธิ เพลงทำให้ได้เรียนรู้ภาษาอื่นแม้ฟังไม่เข้าใจแต่สามารถแปลน้ำเสียงนั้นออกว่าสุขหรือทุกข์ เพลงสามารถใช้ได้กับนักเรียนทุกระดับและทุกชั้นตอน การสอน และเพลงจะสามารถสร้างรายได้มีค่าเป็นทวีคูณหากสามารถแต่งเนื้อเพลง และร้องเพลงได้เอง ในการเลือกใช้เพลงต้องสอดคล้องจุดประสงค์ของเนื้อหาที่จะสอน ไม่ควรเลือกเพลงที่เน้นไวยากรณ์มากเกินไปเพราะเนื้อหาที่ซับซ้อนจำยากอาจทำให้ การเรียนไม่บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ผู้สอนตั้งไว้ ดังนั้นเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ ที่ผู้สอนที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยจึงได้จัดทำชุดกิจกรรมที่มีเพลงมาเป็นเนื้อหาในการสอนทักษะ ฟัง ทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียน

การสอนแบบ CIPPA Model

ทิตนา แคมมณี (2542, หน้า 15) ได้กล่าวถึง การจัดการเรียนการสอน โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางโดยครูจะต้องให้ออกาสผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม การเรียนรู้นั้นมาก ๆ ซึ่งกิจกรรมนั้นจะต้องมีลักษณะที่ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่าง active คือ ช่วยให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น ตื่นใจ มีความจดจ่อ ผูกพันกับสิ่งที่ทำกิจกรรม การเรียนรู้อันมีประสิทธิภาพสำหรับการจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (ทิตนา แคมมณี, 2542, หน้า 26) ได้เสนอไว้ ดังต่อไปนี้

1. กิจกรรมการเรียนรู้อันที่ควรช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมทางร่างกาย
2. กิจกรรมการเรียนรู้อันที่ควรช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมทางด้านสติปัญญา
3. กิจกรรมการเรียนรู้อันที่ควรช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมทางด้านสังคม
4. กิจกรรมการเรียนรู้อันที่ควรช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมทางด้านอารมณ์

จากกิจกรรมการเรียนรู้อันที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม ทั้ง 4 ด้าน คือ ทางร่างกาย ทางด้านสติปัญญา ทางด้านสังคม และทางด้านอารมณ์ รวมทั้ง การนำ ความรู้ไปประยุกต์ใช้ และการถ่ายโอนการเรียนรู้อันที่ได้อีกเพิ่มขึ้นมา นั้น มาใช้เป็นแนวการจัด กิจกรรมการเรียนการสอน โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแบบชิปปา (CIPPA)

1. หลักซีปปา (CIPPA)

หลักการจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแบบซีปปา หรือหลักซีปปา (CIPPA) เป็นหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งนำมาใช้โดย รองศาสตราจารย์ ดร.ทีศนา แซมมณี (2542, หน้า 23) ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หลักการดังกล่าวพัฒนาขึ้นจากแนวคิดหลัก 5 แนวคิด ได้แก่ 1) แนวคิดการสร้างสรรค์ความรู้ (Constructivism) 2) แนวคิดเรื่องกระบวนการกลุ่ม และการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Group Process and Cooperative Learning) 3) แนวคิดเกี่ยวกับความพร้อมในการเรียนรู้ (Learning Readiness) 4) แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้กระบวนการ (Process Learning) 5) แนวคิดเกี่ยวกับการถ่ายโอนการเรียนรู้ (Transfer of Learning) โดยพื้นฐานของแนวคิดหลักทั้ง 5 ข้างต้น คือ ทฤษฎีสำคัญ 2 ทฤษฎี ได้แก่ 1) ทฤษฎีพัฒนาการมนุษย์ (Human Development) 2) ทฤษฎีการเรียนรู้จากประสบการณ์ (Experiential Learning) จากแนวคิดข้างต้น สรุปเป็นหลักซีปปา ได้ใช้ สัญลักษณ์อักษร CIPPA แต่ละอักษรมีความหมาย ดังนี้

1. C มาจากคำว่า Construction of knowledge หลักการสร้างความรู้ หมายถึง การให้ผู้เรียนสร้างความรู้ตามแนวคิดของ Constructivism ซึ่งเชื่อว่าการเรียนรู้ เป็นประสบการณ์เฉพาะตนในการสร้างความหมายของสิ่งที่เรียนรู้ด้วยตนเอง กล่าวคือ กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีควรเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสสร้างความรู้ได้ด้วยตนเอง ทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจและเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายต่อตนเอง ซึ่งการที่ผู้เรียนมี โอกาสได้สร้างความรู้ด้วยตนเองนี้เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางสติปัญญา

2. I มาจากคำว่า Interaction หลักการปฏิสัมพันธ์ หมายถึง การให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัว ซึ่งตามทฤษฎี Constructivism และ Cooperative Learning เชื่อว่าการเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสังคมที่บุคคลจะต้อง อาศัยและพึ่งพาซึ่งกันและกันเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อการอยู่ร่วมกัน

3. P มาจากคำว่า Process Learning หลักการเรียนรู้กระบวนการ หมายถึง การเรียนรู้กระบวนการต่าง ๆ เพราะทักษะกระบวนการเป็นเครื่องมือสำคัญ ในการเรียนรู้ ซึ่งมีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าสาระ (Content) ของการเรียนรู้ อีกทางหนึ่ง

4. P มาจากคำว่า Physical participation/Involvement หลักการการมีส่วนร่วมทางร่างกาย หมายถึง การให้ผู้เรียนมีโอกาสได้เคลื่อนไหวร่างกาย โดยการทำ

กิจกรรมในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งเป็นกรช่วยเหลือผู้เรียนมีส่วนร่วมทางกาย การเรียนรู้ของอาศัยการเรียนรู้การเคลื่อนไหวทางกายจะช่วยให้ประสาทการรับรู้ "active" และรับรู้ได้ดี

5. A มาจากคำว่า Application หลักการประยุกต์ใช้ความรู้ หมายถึง การนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ กล่าวคือ การนำความรู้ไปใช้ในชีวิตจริงหรือการปฏิบัติจริง จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์จากการเรียน ทำให้เกิดการเรียนรู้เพิ่มเติมขึ้นเรื่อย ๆ และเกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้งขึ้น กิจกรรมการเรียนรู้ที่มีแต่เพียงการสอนเนื้อหาสาระให้ผู้เรียนเข้าใจโดยขาดกิจกรรมการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ จะทำให้ผู้เรียนขาดการเชื่อมโยงระหว่างทฤษฎีกับการปฏิบัติ ซึ่งจะทำให้การเรียนรู้ไม่เกิดประโยชน์เท่าที่ควรการจัดกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้นี้ เทียบกับเป็นการช่วยเหลือผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ในดานใดดานหนึ่งหรือหลาย ๆ ดานแล้วแต่ลักษณะของสาระและกิจกรรมที่จัด สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิต

2. แนวคิด ทฤษฎีพื้นฐานของแบบแผน CIPPA Model

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2542, หน้า 54) กล่าวว่า ผู้เรียนสร้างเสริมความรู้ผ่านกระบวนการทางจิตวิทยาด้วยตนเอง ผู้สอนไม่สามารถปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางปัญญาของผู้เรียนได้ แต่ผู้สอนสามารถช่วยให้ผู้เรียนปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางปัญญาได้ โดยจัดสภาพการณ์ทำให้เกิดภาวะไม่สมดุลขึ้น คือ สภาวะที่โครงสร้างทางปัญญาเดิมใช้ไม่ได้ ต้องมีการปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับประสบการณ์มากขึ้นและการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Constructivism จะเกิดขึ้นได้ตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้

1. การเรียนรู้เป็น Active process ที่เกิดขึ้นเฉพาะตัวบุคคล
2. การสอนโดยวิธีบอกเล่า ซึ่งจัดเป็น passive process จะไม่ช่วยให้เกิดการพัฒนาแนวความคิดหลักมากนักแต่การบอกเล่าก็จัดเป็นวิธีให้ข้อมูลทางหนึ่งได้
3. ความรู้ต่าง ๆ จะถูกสร้างขึ้นด้วยตัวของนักเรียนเอง โดยใช้ข้อมูลที่รับเข้ามาใหม่รวมกับข้อมูลหรือขอความรู้ที่มีอยู่แล้วจากแหล่งต่าง ๆ เช่น สังคม สิ่งแวดล้อมรวมทั้งประสบการณ์เดิมมาเป็นเกณฑ์ช่วยการตัดสินใจ
4. ความรู้และความเชื่อของแต่ละคนจะแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมขนบธรรมเนียมประเพณี และสิ่งที่นักเรียนได้พบเห็น ซึ่งจะถูกใช้เป็นพื้นฐานในการตัดสินใจและใช้เป็นข้อมูลในการสร้างแนวคิดใหม่

5. ความเข้าใจจะแตกต่างจากความเชื่อโดยสิ้นเชิง และความเชื่อจะมีผลโดยตรงต่อการสร้างแนวคิดหรือการเรียนรู้เนื่องจาก Constructivism ไม่มีแนวปฏิบัติหรือวิธีการสอนอย่างเฉพาะเจาะจง

วัฒนาพร ระบุบทกษ (2542, หน้า 63-72) ได้สรุป ทฤษฎีแนวคิดการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) ไว้ ดังนี้

1. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสังเกต สำรวจเพื่อให้เห็นปัญหา
2. มีปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียน เช่น แนะนำให้ถาม ให้คิด เพื่อให้ผู้เรียนค้นพบหรือ สร้างความรู้ด้วยตนเอง
3. ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการคิดค้นต่อ ๆ ไป ให้มีการทำงานเป็นกลุ่มพัฒนาให้ผู้เรียนมีประสบการณ์กว้างไกล

ทิตินา แชมมณี, (2560, หน้า 282) ได้พัฒนารูปแบบโดยนำแนวคิดทางการศึกษาต่าง ๆ 5 แนวคิดมาประสานรวมกัน จึงเกิดแบบแผน CIPPA ขึ้น โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ดังนี้

1. แนวคิดการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism)

แนวคิด Constructivism เป็นทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ที่เชื่อว่ากระบวนการสร้างความรู้ความเข้าใจเกิดจากตัวผู้เรียนเอง โดยความรู้ที่เกิดขึ้นนั้น นักเรียนเป็นผู้สร้างขึ้น โดยอาศัยการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม เป็นประสบการณ์ใหม่ที่เชื่อมโยงกับความรู้เดิมของนักเรียนและจะก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย ซึ่งคุณลักษณะที่สำคัญของแนวคิด Constructivism (สุนีย์ คลายนิล, 2543, หน้า 63) มีดังนี้

- 1.1 ผู้เรียนเป็นผู้แสวงหา ค้นพบและสร้างความรู้ด้วยตนเอง
- 1.2 การเรียนรู้สิ่งใหม่จะเกิดขึ้นโดยอิงขึ้นกับความเข้าใจในบทเรียน ปัจจุบันผู้เรียนอาจมีความรู้ ความเข้าใจ และประสบการณ์เดิมที่ช่วยส่งเสริมสนับสนุนหรือเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ใหม่ ดังนั้นครูจึงต้องจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์และสร้างความเข้าใจในบทเรียน
- 1.3 การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้สะดวกเมื่อปฏิสัมพันธ์ทางสังคม
- 1.4 การเรียนรู้ที่มีความหมายจะต้องดำเนินการภายใต้การปฏิบัติในสภาพจริงหรือใกล้เคียงกับสภาพจริงมากที่สุด

Jonassen (1992, pp. 138-139 อ้างถึงใน ทิตินา แชมมณี, 2560, หน้า 93) ได้ให้ข้อสรุปเกี่ยวกับการเรียนรู้ตามทฤษฎีแนวคิดการสร้างความรู้ด้วยตนเอง

(Constructivism) เป็นกระบวนการในการ “acting on” ไม่ใช่ “taking in” กล่าวคือ เป็นกระบวนการที่ผู้เรียนจะต้องจัดกระทำกับข้อมูล ไม่ใช่เพียงรับข้อมูลเข้ามา และนอกจากกระบวนการเรียนรู้จะเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ภายในสมอง แล้วยังเป็นกระบวนการทางสังคมอีกด้วย การสร้างความรู้อิงเป็นกระบวนการทั้งทางดานสติปัญญา และสังคมควบคู่กันไป

จากแนวคิดการสร้างสรรค์ความรู้ (Constructivism) ดังกล่าว สรุปได้ว่าเป็นวิธีการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องแสวงหาความรู้และสร้างความรู้ ความเข้าใจด้วยตนเอง ความรู้จะเกิดขึ้น เมื่อผู้เรียนได้มีโอกาสเรียนรู้และแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับคนอื่น ๆ หรือพบสิ่งใหม่ ๆ แลวนำความรู้ที่มีอยู่มาตรวจสอบกับสิ่งใหม่ ๆ ซึ่งผู้เรียนสร้างเสริมความรู้ผ่านกระบวนการทางจิตวิทยาด้วยตนเอง

2. แนวคิดเรื่องกระบวนการกลุ่มและการเรียนแบบร่วมมือ

(Group Process and Cooperative Learning)

นิตยา เจริญนิเวศนกุล (2541, หน้า 103) ได้กล่าวถึง ลักษณะของการเรียนแบบร่วมมือ ว่าเป็นการอยู่รวมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ มีกระบวนการทำงานเป็นกลุ่มแบบทุกคนร่วมมือกัน นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มมีความสามารถแตกต่างกัน มีบทบาทที่ชัดเจนในการเรียนหรือทำกิจกรรมเท่าเทียมกันและหมุนเวียนบทบาทหน้าที่ภายในกลุ่มอย่างทั่วถึงมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอย่างแท้จริง ได้พัฒนาทักษะความร่วมมือในการทำงานกลุ่ม นักเรียนในกลุ่มมีส่วนร่วม ในการแสดงความคิดเห็นตรวจสอบผลงานร่วมกัน ช่วยกันรับผิดชอบในงานทุกขั้นตอน ซึ่งนักเรียนจะบรรลุเป้าหมายของการเรียนรู้ก็ต่อเมื่อสมาชิกในกลุ่มคนอื่น ๆ ในกลุ่มบรรลุเป้าหมายเช่นเดียวกัน

กระบวนการกลุ่มเป็นวิทยาการที่ศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มคนเพื่อนำความรู้ไปใช้ในการปรับหรือเปลี่ยนเจตคติและพฤติกรรมของคน ซึ่งจะนำไปสู่การเสริมสร้างความสัมพันธ์และการพัฒนาการทำงานของกลุ่มคนให้มีประสิทธิภาพ และได้มีการศึกษาตั้งแต่ ค.ศ. 1920 โดย Kurt Lewin แนวคิดเรื่องกระบวนการกลุ่มมีพื้นฐานแนวคิดวา พฤติกรรมของสมาชิกในกลุ่มที่มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ย่อมก่อให้เกิดผลในการเปลี่ยนแปลงของทั้งตัวบุคคล และกลุ่มโดยอาศัยกิจกรรมต่าง ๆ เป็นตัวกำหนด ซึ่งมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงกระบวนการกลุ่มไว้ ดังนี้

ทีศนา แคมมณี (2542, หน้า 75) ได้เสนอหลักการสอนที่เน้นกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ ดังนี้

1. ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยให้ผู้เรียนมีโอกาสเข้าร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างทั่วถึงและมากที่สุดเท่าที่จะทำได้
 2. ยึดกลุ่มเป็นแหล่งความรู้สำคัญ โดยให้ผู้เรียนมีโอกาสปฏิสัมพันธ์กันในกลุ่ม ได้พูดคุยปรึกษาหารือ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ซึ่งกันและกันที่กว้างและหลากหลาย
 3. ยึดการค้นพบด้วยตนเองเป็นวิธีการสำคัญในการเรียนรู้ โดยครูต้องจัดประสบการณ์เรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ค้นหา และค้นพบคำตอบด้วยตนเอง
 4. เน้นกระบวนการควบคุมกำกับผลงานโดยการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้คิดวิเคราะห์ถึงกระบวนการกลุ่มและกระบวนการต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดผลงาน เน้นการนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันส่งเสริมให้เกิดการปฏิบัติจริง
- ดังนั้น แนวคิดการเรียนรู้กระบวนการกลุ่มและการเรียนแบบร่วมมือ คือ การเรียนรู้ที่มีทักษะทางสังคม กลุ่มต้องมีปฏิสัมพันธ์กัน พึ่งพากัน มีการวิเคราะห์กระบวนการกลุ่มที่ใช้ในการทำงานที่ส่งเสริมให้เกิดการปฏิบัติจริงและมีผลงานหรือผลสัมฤทธิ์ทั้งรายบุคคลและรายกลุ่ม ที่สามารถตรวจสอบและวัดประเมินได้

3. เทคนิคของการเรียนแบบร่วมมือสามารถจัดแบ่งออกเป็น

2 ประเภท ได้แก่

- 3.1 เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ใช้ในขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่งของกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละคาบ โดยสอดแทรกในขั้นตอนใด ๆ ของการสอน ซึ่งเป็นวิธีที่ใช้เวลาช่วงสั้น เช่น เทคนิคการพูดหรือการเขียนเป็นคู่ เทคนิคการพูดหรือการเขียนรอบวง
- 3.2 เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนตลอดคาบเรียนหรือตั้งแต่ 1 คาบขึ้นไป เช่น เทคนิคการแบ่งกลุ่มแบบสัมฤทธิ์ (STAD) เทคนิคการจัดแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล (TAI) เทคนิค จิ๊กซอว์ (JIGSAW) เทคนิคแบบกลุ่มสืบสอบแนวคิดเกี่ยวกับความพร้อมในการเรียนรู้ (Learning Readiness)

Downing & Thackeray (1971 อ้างถึงใน ทิพพา เตียวประเสริฐ, 2541, หน้า 55) ได้แบ่งองค์ประกอบของความพร้อมไว้ 4 ด้าน ได้แก่ องค์ประกอบทางกาย องค์ประกอบทางสติปัญญา องค์ประกอบทางอารมณ์ แรงจูงใจ บุคลิกภาพ และองค์ประกอบทางด้านสิ่งแวดล้อมหรือสังคม

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณย์ (2540, หน้า 80-93) ได้ให้ความหมายของความพร้อม (Readiness) ว่า หมายถึง สภาพความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจที่พร้อมจะตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทางด้านร่างกาย ได้แก่ วุฒิภาวะ หมายถึง การเจริญเติบโตอย่างเต็มที่ของอวัยวะร่างกาย ทางด้านจิตใจได้แก่ความพอใจที่จะตอบสนองต่อสิ่งเรา หรือพอใจที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ในทฤษฎีของ ธอร์นไดค ได้กล่าวถึงกฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) ว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นดีที่สุด เมื่อผู้เรียนมีความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจที่จะได้เรียนรู้จริง ๆ องค์ประกอบต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดความพร้อมในการเรียนได้แก่

1. วุฒิภาวะ (Maturity) หมายถึง การเจริญเติบโต ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ เซาวนปัญญา และอารมณ์

2. ประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิม (Experience) ผู้ที่มีประสบการณ์เดิมมากเท่าใด ย่อมมีแนวโน้มที่จะเรียนรู้ได้ดีกว่าผู้มีประสบการณ์น้อยเท่านั้น ดังนั้นก่อนสอนครูควรทราบ ว่า เด็กมีประสบการณ์เดิมมากน้อยเพียงใด

3. การจัดบทเรียนของครู ถ้าครูจัดบทเรียนโดยถือความสามารถของเด็กเป็นหลักจะทำให้เด็กเรียนรู้ได้ดีกว่าการถือเอาเนื้อหาวิชาเป็นหลัก

4. การสอนของครู ครูควรคำนึงถึงความพร้อมของเด็ก โดยคอย ๆ สอนตามความสามารถของผู้เรียน มากกว่าการเร่งสอนเพื่อให้จบเนื้อหาของหลักสูตรโดยเร็ว จนเด็กเรียนตามไม่ทัน การเรียนรู้ก็เกิดขึ้นได้ยาก

Good (1973 อ้างถึงใน อัมไพ คำเคน, 2556, หน้า 36) อธิบายว่า ความพร้อม หมายถึง ความสามารถตกลงใจและความสามารถที่จะเข้าร่วมกิจกรรม ความพร้อมเกิดจากวุฒิภาวะ ประสบการณ์และอารมณ์ของผู้เรียน ความพร้อมจึงเป็นการพัฒนาคนใหม่มีความสามารถที่จะเรียนหรือทำกิจกรรม

4. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้กระบวนการ (Process Learning)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2540, หน้า 32)

ได้เสนอเกี่ยวกับการสอนที่เน้นกระบวนการ คือ การสอนที่สอนให้ผู้เรียนสามารถทำตามขั้นตอนได้และรับรู้ขั้นตอน ทั้งหมดจนสามารถนำไปใช้ได้จริงในสถานการณ์ใหม่ และสอนให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนจนเกิดทักษะ สามารถนำไปใช้ได้โดยอัตโนมัติ โดยมีลำดับขั้นของการสอนกระบวนการมีดังนี้

1. ครูรู้อาใจและได้ใช้กระบวนการนั้นอยู่
 2. ครูนำผู้เรียนผ่านขั้นตอนต่าง ๆ ของกระบวนการที่ละชั้น ๆ
 อย่างเข้าใจครบถ้วน

3. ผู้เรียนเข้าใจและรับรู้ขั้นตอนของกระบวนการ
4. ผู้เรียนนำกระบวนการนั้นไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ได้
5. ผู้เรียนใช้กระบวนการนั้นในชีวิตประจำวันจนเป็นนิสัย

ทิตินา แชมมณี (2542, หน้า 68-79) กระบวนการเรียนรู้ หมายถึง การดำเนินการอย่างเป็นขั้นตอนหรือการใช้วิธีการต่าง ๆ ที่ช่วยให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ เนื่องจากกระบวนการเรียนรู้เป็นวิธีการดังนั้นกระบวนการเรียนรู้จึงเกิดขึ้นลอย ๆ ไม่ได้ จำเป็นต้องมีสาระที่เรียนรู้ ควบคุมไปด้วยเสมอ

คณะอนุกรรมการปฏิรูปการเรียนรู้ (2543, หน้า 56) ได้เสนอเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ที่พึงประสงค์ว่า คือ กระบวนการทางปัญญาที่พัฒนาบุคคล อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตสามารถเรียนรู้ได้ทุกเวลา ทุกสถานที่ เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่มีความสุข บูรณาการเนื้อหาสาระตามความเหมาะสมเป็นกระบวนการที่มีทางเลือกและมีแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย น่าสนใจ เป็นกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันและมุ่งประโยชน์ของผู้เรียนเป็นสำคัญการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสำคัญที่สุดได้เสนอมีลักษณะสำคัญ 5 ประการ คือ

1. มุ่งประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียน
2. ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้
3. มุ่งหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย
4. ผู้เรียนสามารถนำวิธีการเรียนรู้ไปใช้ในชีวิตจริงได้
5. ทุกฝ่ายต้องมีส่วนร่วมในทุกขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้

เพื่อพัฒนาผู้เรียน

5. แนวคิดเกี่ยวกับการถ่ายโอนการเรียนรู้ หรือการถ่ายโยง
 การเรียนรู้ (Transfer of Learning)

อารี พันธุ์มณี (2542, หน้า 73) ได้ให้ความหมายของการถ่ายโยง
 การเรียนรู้ว่า หมายถึง การที่บุคคลได้เรียนรู้อย่างหนึ่งมาก่อน ซึ่งความรู้เดิมที่ได้
 เรียนรู้มา มีผลต่อการเรียนรู้ใหม่หรือการกระทำกิจกรรมใหม่ลักษณะของการถ่ายโยง
 การเรียนรู้ จำแนกได้เป็น 3 ลักษณะ คือ

1. การถ่ายโยงการเรียนรู้เชิงบวก (Positive transfer of learning)

หมายถึง การที่การเรียนรู้บางอย่างหนึ่งมาก่อนทำให้ผลดีต่อการเรียนรู้ใหม่

2. การถ่ายโยงการเรียนรู้เชิงลบ (Negative transfer of learning)

หมายถึงการที่การเรียนรู้หนึ่งเป็นอุปสรรคขัดขวางการเรียนรู้ใหม่ ทำให้เรียนรู้ได้ยากหรือลาซากว่าเดิม

3. การถ่ายโยงการเรียนรู้เชิงเป็นกลาง (Zero transfer of learning)

หมายถึง การเรียนรู้หนึ่งไม่มีผลต่อการเรียนรู้ใหม่ทั้งเชิงบวกและเชิงลบ กล่าวคือทั้งไม่ส่งเสริมและไม่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ใหม่ การถ่ายโยงการเรียนรู้จะไม่เกิดขึ้นเองโดยอัตโนมัติแต่จะต้องมีองค์ประกอบหรือหลักเกณฑ์ ได้แก่ ความคล้ายคลึง การสรุปกฎเกณฑ์ หลักการ ความสัมพันธ์ และทัศนคติ

สุรางค์ โค้วตระกูล (2545, หน้า 112) การถ่ายโยงการเรียนรู้

หมายถึง การนำสิ่งที่เรียนรู้แล้วไปใช้ในสถานการณ์ใหม่หรือการเรียนรู้ในอดีตเพื่อการเรียนรู้ใหม่ และเสนอแนวทางการสอนให้เกิดการถ่ายโยงการเรียนรู้ว่าควรสอนสิ่งที่ผู้เรียนนำไปใช้เป็นประโยชน์ได้โดยตรง สอนหลักการ วิธีดำเนินการทักษะ และวิธีการแก้ปัญหาที่ผู้เรียนจะสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์ใหม่จัดสภาพการณ์ในโรงเรียนให้คล้ายคลึงกับชีวิตจริงที่นักเรียนไปประสบนอกโรงเรียน จัดโอกาสให้ฝึกหัดงานที่จะต้องออกไปทำจริง ๆ ให้โอกาสนักเรียนได้เห็นตัวอย่างหลาย ๆ ตัวอย่างเมื่อสอนหลักเกณฑ์หรือความคิดรวบยอดผูกมัดให้นักเรียนนำสิ่งที่เรียนแล้วไปประยุกต์ใช้จริง ๆ รวมทั้งสอนสิ่งที่นักเรียนจะนำไปใช้นอกโรงเรียนการยกตัวอย่างในชีวิตประจำวันจะช่วยให้การเรียนรู้มีความหมายและทำให้เกิดการถ่ายโยงบวก

ทิตินา แชมมณี (2560, หน้า 51) ได้เสนอทฤษฎีการเชื่อมโยง

(Thorndike's Classical Connectionism) ซึ่งเชื่อว่าการเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเรากับการตอบสนอง ซึ่งมีหลายรูปแบบ บุคคลจะมีการลองผิดลองถูก (trial and error) ปรับเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะพบรูปแบบการตอบสนองที่สามารถให้ผลที่พึงพอใจมากที่สุด เมื่อเกิดการเรียนรู้แล้ว บุคคลจะใช้รูปแบบการตอบสนองที่เหมาะสมเพียงรูปแบบเดียวและจะพยายามใช้รูปแบบนั้นเชื่อมโยงกับสิ่งเร้าในการเรียนรู้ต่อไปเรื่อย ๆ ดังกฎการเรียนรู้ของ ธอร์นไดค์ สรุปไว้ดังนี้

1. กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) การเรียนรู้จะเกิดขึ้น

ได้ดีถ้าผู้เรียนมีความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจ

2. กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) การฝึกหัดหรือกระทำบ่อย ๆ ด้วยความเข้าใจจะทำให้การเรียนรู้มั่นคงทนถาวร ถ้าไม่ได้กระทำซ้ำบ่อย ๆ การเรียนรู้จะไม่คงทนถาวร และในที่สุดอาจลืมได้

3. กฎแห่งการใช้ (Law of Use and Disuse) การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเรากับการตอบสนอง ความมั่นคงของการเรียนรู้จะเกิดขึ้น หากได้มีการนำไปใช้บ่อย ๆ หากไม่มีการนำไปใช้อาจมีการลืมเกิดขึ้นได้

4. กฎแห่งผลที่พึงพอใจ (Law of Effect) เมื่อบุคคลได้รับผลที่พึงพอใจย่อมอยากจะทำซ้ำต่อไป แต่ถ้าได้รับผลที่ไม่พึงพอใจ จะไม่ยอมทำซ้ำ ดังนั้น การรับผลที่พึงพอใจจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้หลักการจัดการศึกษา/การสอนตามทฤษฎีการเชื่อมโยงของ ธอร์นไดค์

กระบวนการเรียนการสอนตามหลัก CIPP Model ที่นำมาใช้โดย รองศาสตราจารย์ ดร.ทีศนา แคมมณี ประกอบด้วย ขั้นตอนสำคัญ 7 ขั้น แต่ละขั้นประกอบไปด้วยหลักการและวิธีสอนหรือเทคนิคการสอนที่เสนอแนะไว้ (ทีศนา แคมมณี, 2560, หน้า 283) ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 การทบทวนความรู้เดิม

ขั้นที่ 2 การแสวงหาความรู้ใหม่

ขั้นที่ 3 การศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความใหม่และเชื่อมโยง

ความรู้เดิม

ขั้นที่ 4 การแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม

ขั้นที่ 5 การสรุปและจัดระเบียบความรู้

ขั้นที่ 6 การปฏิบัติ และ/หรือการแสดงผลงาน

ขั้นที่ 7 การประยุกต์ใช้

ขั้นตอนที่ 1 – 6 ของรูปแบบการเรียนการสอนตามหลัก CIPPA Model เป็นขั้นตอนที่จัดขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับหลัก CIPP Model โดยขั้นตอนที่ 1-6 เป็นขั้นตอนที่ต่อเนื่องกันของกระบวนการสร้างความรู้ (Construction) ซึ่งในแต่ละขั้นตอนมีการส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและกันเพื่อการเรียนรู้ (Interaction) และฝึกฝนทักษะกระบวนการต่าง ๆ (Process learning) อย่างต่อเนื่อง เนื่องจากกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีลักษณะหลากหลายช่วยให้ผู้เรียนได้เคลื่อนไหวและมีลักษณะ “Active” อยู่เสมอ นอกจากนี้ หลังจากการประยุกต์ใช้ความรู้ อาจมีการนำเสนอผลงานจากการประยุกต์ใช้ครั้งถัดไป

หรืออาจไม่มีการนำเสนอผลงานในชั้นที่ 6 แต่นำมารวมแสดงในตอนท้ายหลังชั้น การประยุกต์ใช้ก็ได้เช่นกัน ชั้นตอนที่ 7 ให้ความสำคัญกับการให้ผู้เรียนนำความรู้ไปใช้ (Application) เมื่อปฏิบัติครบทั้ง 7 ชั้นตอนจึงทำให้ถือว่ามีความสมบูรณ์ครบตามหลัก CIPPA Model

6. บทบาทของครูผู้สอน

ชนาธิป พรกุล (2545, หน้า 151 – 152) ได้กล่าวว่า บทบาทของ ผู้สอนจำเป็นต้องเปลี่ยนไปผู้เรียนจะเริ่มเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปตามสภาพการเรียนรู้ ที่ผู้สอนจัดให้ จะช้าหรือเร็วขึ้นอยู่กับการปรับตัวของผู้เรียนและแรงเสริมที่ได้จากผู้สอน มีดังนี้

1. เตรียมการสอน

- 1.1 ศึกษาหาความรู้จากหลายแหล่งและวิเคราะห์เรื่องที่จะ สอน
- 1.2 วางแผนการสอนโดยกำหนดวัตถุประสงค์ให้ชัดเจนเลือก เนื้อหา ออกแบบกิจกรรมตามหลักชีปปา และกำหนดวิธีประเมินผลการเรียนรู้
- 1.3 จัดเตรียมการเรียนการสอน เอกสาร หนังสือ หรือข้อมูล ต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน เครื่องมือประเมินผล และจัดห้องเรียนได้เหมาะสมกับ กิจกรรม

2. การสอน

- 2.1 สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี และกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจ รวมทำกิจกรรม
- 2.2 จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนที่เตรียมไว้
- 2.3 ดูแลให้ผู้เรียนดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ แนะนำหรือแก้ปัญหา ตามความจำเป็น
- 2.4 สังเกตและจดบันทึกพฤติกรรมและกระบวนการเรียนรู้ ของผู้เรียน
- 2.5 ให้ความคิดเห็น เพิ่มข้อมูล และให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ ผู้เรียน

3. การประเมินผล

- 3.1 เก็บรวบรวมผลงานและประเมินผลงาน

3.2 ประเมินผลการเรียนรู้ตามที่กำหนดไว้ในแผนการสอน

7. บทบาทของผู้เรียน

ชนาธิป พรกุล (2545, หน้า 149 – 153) ได้กล่าวบทบาทของผู้เรียนไว้ในการเรียนตามโมเดลชิปปา ดังนี้

1. ทบทวนความรู้เดิม และมีส่วนร่วมในการแสวงหาข้อมูลข้อเท็จจริงความคิดเห็นหรือประสบการณ์ต่าง ๆ จากแหล่งความรู้ที่หลากหลาย
2. ศึกษาหรือลงมือทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อทำความเข้าใจใช้ความคิดในการกลั่นกรองแยกแยะ วิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูล และสร้างความหมายให้แก่ตนเอง
3. สรุปและจัดระบบระเบียบความรู้ที่ได้สร้างสรรค์ขึ้นเพื่อช่วยให้การเรียนรู้เกิดความคงทน และสามารถนำความรู้ไปใช้ได้สะดวก
4. นำความรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อชีวิต
 - 4.1 เข้าร่วมกิจกรรมอย่างกระตือรือร้น
 - 4.2 ให้ความร่วมมือและรับผิดชอบในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การแสวงหาข้อมูลการศึกษาข้อมูลและการสรุป เป็นต้น
 - 4.3 รับฟัง พิจารณาและยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น
5. ใช้ความคิดอย่างเต็มที่ ปฏิสัมพันธ์โต้ตอบ คัดค้าน สนับสนุน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและความรู้สึกของตนกับผู้อื่น
6. แสดงความสามารถของตน และยอมรับความสามารถของคนอื่น
7. ตัดสินใจ และแก้ปัญหาต่าง ๆ
8. เรียนรู้จากกลุ่ม และช่วยให้กลุ่มเกิดการเรียนรู้

สรุปได้ว่าหลักการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโมเดลชิปปา สามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งกาย สติปัญญา และสังคม ส่วนการมีส่วนร่วมทางด้านอารมณ์นั้นมีการเกิดควบคู่ไปกับทุกด้านอยู่แล้ว ถ้าผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแบบดังกล่าว การจัดการเรียนการสอนก็จะมีลักษณะ

ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางหลักการจัดการเรียนการสอนโมเดลชิปปา เป็นกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้โดยการมีส่วนร่วมทางร่างกาย มีส่วนร่วมทางสติปัญญา มีส่วนร่วมทางอารมณ์มีส่วนร่วมทางสังคมและเน้นการเรียนรู้โดยนักเรียนเป็นศูนย์กลางเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมครบทุกด้าน และผู้สอนจะต้องแสดงบทบาทให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองและเน้นให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ โดยการศึกษาหาความรู้วางแผนการสอนและจัดเตรียมการสอนซึ่งในกระบวนการสอนจะต้องสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดีและสอนตามขั้นตอนการสอนที่วางไว้และประเมินผลผู้เรียน บทบาทของผู้เรียนจะต้องมีส่วนร่วมในการศึกษาหาข้อมูล มีการรวมกิจกรรมและนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งผู้เรียนจะต้องให้ความร่วมมือและกระตือรือร้นอีกทั้งรับผิดชอบในกิจกรรมต่าง ๆ และแสดงความสามารถของตนอย่างเต็มที่

การจัดการเรียนรู้แบบ Top-Down Model

1. ความหมายของ Top-Down Model

การสอนรูปแบบ Top-Down Model หมายถึง กระบวนการฟัง ซึ่งเป็นกระบวนการฟังแบบกว้างสู่แคบ หรือแบบบนลงล่างเป็น การใช้ความรู้พื้นฐานเดิม (background knowledge) ในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของสาร ความรู้พื้นฐานเดิม ซึ่งประกอบด้วยบริบท (context) ซึ่งหมายถึงสถานการณ์และหัวข้อ (situation and topic) ข้อความข้างเคียง (co-text) ซึ่งหมายถึง สิ่งใดมาก่อน และสิ่งใดมาทีหลัง

Richards (2008, pp. 7-8 อ้างถึงใน ศศิกานต์ ปักสังคะเนย์, 2553, หน้า 34) ได้อธิบายถึง Top-down Model ว่าหมายถึง วิธีการนำความรู้พื้นฐานเดิมที่มีมาใช้ในการให้เหตุผลและจับประเด็นความหมายจากเสียงภาษาที่ได้ฟัง ซึ่งความรู้ในด้านวัฒนธรรมทางสังคมจะช่วยให้เข้าใจความหมายจากสิ่งที่ฟังได้ดีขึ้น และเป็นกระบวนการฟังพื้นฐานที่จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อความที่ฟังได้ง่าย โดยวิธีการจับประเด็น ความหมายของภาษาที่ฟังตามความเข้าใจของนักเรียนเอง

Flowerdew and Miller (2005, pp. 24-26 อ้างถึงใน Massupha Mayord, ออนไลน์) ได้กล่าวถึง กระบวนการฟังว่ามี 3 แบบ ได้แก่

1. กระบวนการฟังจากล่างขึ้นบน (Bottom-up Model) แบบแรกของการฟังที่ได้รับการพัฒนา คือ การฟังแบบจากล่างขึ้นบน (Bottom-up Model) โดยนักวิจัยได้ทำการค้นคว้า ในปี ค.ศ. 1940-1950 ซึ่งกระบวนการนี้ ผู้ฟังจะสร้างความเข้าใจโดยเริ่ม

จากหน่วยย่อยที่เล็กที่สุดของข้อความ คือ หน่วยเสียงที่เล็กที่สุดในภาษา หน่วยเสียงเหล่านี้จะถูกรวมเข้าด้วยกันกับคำตามลำดับ โดยการนำหน่วยเสียงมารวมกันนั้น จะเป็นการสร้างวลี ประโยคย่อย และประโยคที่สมบูรณ์

2. กระบวนการฟังจากบนลงล่าง (Top-down Model) กระบวนการฟังแบบนี้จะเน้นการใช้องค์ความรู้เดิมมากกว่าอาศัยการฟังจากเสียงและคำพูดโดยได้รับการพัฒนาจากประสบการณ์ ซึ่งนักวิจัยหลาย ๆ คนได้พิจารณาความจริงที่ว่าเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์นั้นไม่สามารถระบุเสียงที่ถูกตัดออกไปในการแยกคำออกจากกัน ตัวอย่าง เช่น เมื่อนำเสนอเสียง /mæ/ เป็นไปไม่ได้ที่จะคาดเดาเสียงที่ตามมา แต่ถ้าหากนำเสนอสัญลักษณ์ในบริบท เช่น “the cat sat on the /mæ/” จึงค่อนข้างจะง่ายสำหรับการคาดเดาว่าเสียงที่ตามมาน่าจะเป็นเสียง /t/ ที่เป็นพยัญชนะตัวท้าย เพราะเสียง /mæ/ ไม่มีความหมายสอดคล้องจากประโยคที่ได้ยิน แสดงให้เห็นว่าผู้ฟังเชื่อประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิมที่มีมาก่อน

3. กระบวนการฟังที่มีการสื่อสารระหว่างกัน (The Interactive Model) คือ กระบวนการฟัง ที่ต้องประกอบด้วยกลวิธีการฟัง ทั้งแบบล่างขึ้นบน (Bottom-up processing) ซึ่งเป็นการใช้ความรู้พื้นฐานทางภาษา (linguistics knowledge) เช่น ความรู้ไวยากรณ์ ส่วนประกอบ ของคำ ความหมาย วลี โครงสร้างประโยค การเน้นเสียง การพูดซ้ำ ฯลฯ เพื่อเข้าใจความหมาย ควบคู่กับกลวิธีการฟังแบบบนลงล่าง (Top-down processing) ซึ่งเป็นการใช้ความรู้พื้นฐาน ความรู้ทั่วไป ประสบการณ์ชีวิตหรือการใช้ความรู้เดิม (สิ่งที่เรารู้แล้วเกี่ยวกับเนื้อหา) เพื่อที่จะทำนาย คาดการณ์ เรียงราว ข้อมูลให้สามารถเข้าใจเรื่องราว เนื้อหาได้ง่ายขึ้น

Nunan (1997, ออนไลน์) ได้ให้ความเห็นว่า ในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศต่างให้การยอมรับว่าการฟังเป็นสิ่งที่สำคัญ เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนได้มีการเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการฟังไว้ 2 แบบ คือ แบบ Top-down และ แบบ Bottom-up

1. Top-down เป็นการฟังที่ผู้ฟังต้องใช้ความรู้พื้นฐานในการทำ ความเข้าใจกับเสียงที่ได้ฟัง เช่น ความรู้ในหัวข้อเรื่องที่ฟังและสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

2. Bottom-up เป็นการฟังเพื่อจับประเด็นเสียงที่ได้ยินโดยตรงจาก หน่วยเสียงไปจนถึงเนื้อหาที่สมบูรณ์ ซึ่งการฟังในลักษณะนี้เป็นการจับประเด็น สัญลักษณ์เสียงที่ได้ยินจากหน่วยเสียง เป็นคำ เป็นวลี เป็นประโยค และเชื่อมต่อกันจนเป็น

ข้อความที่สมบูรณ์

ปัจจุบันมีกลวิธีที่จำเป็นต่อการฟังอยู่สองกลวิธีคือ กลวิธี Top – down และกลวิธี Bottom-up ซึ่งในการพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้านการฟังนั้น วัสดุอุปกรณ์และเนื้อหาที่ใช้ล้วนมีความจำเป็นทั้งสิ้น และในการสอนนั้นไม่เพียงแต่สอนให้ เกิดทักษะการฟังโดยใช้กลวิธี Bottom – up เท่านั้น แต่ยังสอนการจำแนกคู่เทียบเสียง ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ผู้ฟังรู้และเข้าใจว่าเสียงที่ได้ยินคืออะไร

Nunan (1997, ออนไลน์) ยังได้กล่าวว่า การฟังนั้นมีหลายประเภทขึ้นอยู่กับ เหตุผลและจุดมุ่งหมายของผู้ฟังว่าฟังเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจหรือฟังเพื่อให้เกิด ความบันเทิง นอกจากนี้ยังมีการนำกลวิธีต่าง ๆ มาใช้ในการฟัง ซึ่งการใช้กลวิธีในการฟัง นั้นก็ขึ้นอยู่กับชนิดของข้อความที่ฟัง เช่น การฟังข่าว ฟังรายงานผลการแข่งขันกีฬา ฟังบทกลอน หรือฟังเรื่องสั้น ในส่วนของการออกแบบภาระงานในการฟัง เป็นสิ่งสำคัญที่ ต้องสอนให้ผู้เรียนนำกลวิธีต่าง ๆ มาใช้ในการฟังและควรให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการฟัง หลาย ๆ ครั้ง โดยในการฟังครั้งแรกจะเป็นการฟังเพื่อจับใจความสำคัญ เช่น ฟังเพื่อให้รู้ว่า เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นที่ไหน ส่วนในการฟังครั้งที่สองอาจจะให้ผู้ฟังจับคู่สถานที่กับ เหตุการณ์ และการฟังครั้งสุดท้ายเป็นการฟังเพื่อต้องการทราบรายละเอียดการจำแนก ระหว่างลักษณะเฉพาะของเหตุการณ์หรืออาจเป็นการฟังเพื่อนำมาเปรียบเทียบกัน เช่น การฟังรายงานข่าวจากวิทยุหนังสือพิมพ์ หรือฟังประกาศต่าง ๆ เป็นต้นจากธรรมชาติ ของการฟังดังกล่าว

ศศิกันต์ ปักสังคะเนย์ (2553, หน้า 24) กล่าวถึงการฟังว่าการฟังมีหลาย ประเภทขึ้นอยู่กับเหตุผลและความมุ่งหมายของผู้ฟังว่า ต้องการฟังเพื่อให้เกิดความรู้ความ เข้าใจ หรือเพื่อต้องการให้เกิดความบันเทิง และขั้นตอนในการฟังยังแบ่งออกเป็น 3 ช่วง การฟังครั้งแรกจะเป็นการฟังเพื่อจับใจความสำคัญ การฟังครั้งที่สอง อาจจะให้ผู้ฟังจับคู่ สถานที่กับเหตุการณ์ การฟังครั้งสุดท้ายเป็นการฟังเพื่อต้องการทราบรายละเอียดการ จำแนกระหว่างลักษณะเฉพาะของเหตุการณ์หรืออาจเป็นการฟังเพื่อนำมาเปรียบเทียบกัน กล่าวได้ว่า Top-down Model เป็นวิธีการในการฟังพื้นฐานที่จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ เนื้อความที่ฟังได้ง่าย เนื่องจากเป็นกลวิธีการจับประเด็น ความหมายของภาษาที่ฟังตาม ความเข้าใจของนักเรียนเอง

2. ลักษณะของ Top-down Model

ลักษณะสำคัญของ Top-down Model คือ ผู้ฟังจะใช้ประสบการณ์และความรู้พื้นฐานเดิมในการฟังสิ่งต่าง ๆ ฟังสถานการณ์ ฟังโฆษณา ฟังบทความประเภทต่าง ๆ และฟังภาษาต่าง ๆ ในหลายลักษณะแล้วทำความเข้าใจกับสิ่งที่ฟังจากความรู้เดิมที่มี ซึ่งการใช้ความรู้พื้นฐานเดิมนี้อาจช่วยให้ผู้ฟังสามารถคาดเดาเหตุการณ์ได้ล่วงหน้าว่าเหตุการณ์จะดำเนินต่อไปอย่างไร ผู้เรียนจะมองเห็นแนวทางหรือสถานการณ์ได้ชัดเจนขึ้น รูปแบบ Top-down Model ประกอบไปด้วย

1. การคาดเดาเหตุการณ์ล่วงหน้า (Predicting)
2. การฟังเพื่อจับใจความสำคัญ (Listening for the main idea)
3. การสรุปย่อจากสิ่งที่ฟัง (Summarizing)

Morley (2001, pp. 74 อ้างถึงใน ศศิกานต์ ปักสังคะเนย์, 2553, หน้า 35) ได้กล่าวถึงรูปแบบ Top-Down Model ไว้ว่า เป็นการจับประเด็นความหมายของสิ่งที่ได้ฟังจากการใช้ความรู้พื้นฐานเดิมของผู้ฟังตลอดจนความสามารถของผู้ฟังในการทำ ความเข้าใจข้อมูลเสียงที่ได้ยิน ซึ่ง Top-down Model เป็นกลวิธีการฟังเพื่อให้เกิดความเข้าใจในสิ่งต่อไปนี้

1. การแยกแยะระหว่างอารมณ์ความรู้สึกของผู้พูด (Discriminating between emotion)
2. การจับประเด็นหรือสาระสำคัญ (Getting the gist)
3. การจำแนกหัวข้อย่อย (Recognizing the topic)
4. การอธิบายเกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษาเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการฟัง (Using discourse structure to enhance listening strategies)
5. การจำแนกลักษณะของผู้พูด (Identifying the speaker)
6. การประเมินสาระหรือประเด็นหลัก (Evaluating themes)
7. การหาใจความสำคัญ (Finding the main idea)
8. การหารายละเอียดที่สนับสนุนใจความสำคัญ (Finding the supporting details)
9. การลงข้อคิดเห็นหรือแสดงความคิดเห็น (Making inferences)
10. การเข้าใจส่วนขยายของคำพูด (Understanding organizing principals of extended speech)

Steven (2006, pp. 2-3 อ้างถึงใน ศศิกานต์ ปักสังคะเนย์, 2553, หน้า 33) ได้สรุปลักษณะของกลวิธี Top - down ว่าเป็นการฟังโดยใช้ความรู้พื้นฐานและประสบการณ์ โดยการฟังเรื่องราว เหตุการณ์หรือสถานการณ์ต่าง ๆ แล้วใช้ความรู้เดิมและมวลประสบการณ์ของตนเองที่มีในการทำความเข้าใจกับข้อมูลที่ได้ฟัง เพื่อให้การฟังมีประสิทธิภาพดีขึ้น ในการฟังของนักเรียนนั้น ต้องใช้ทั้งกลวิธี Bottom - up และกลวิธี Top - down กล่าวคือ นักเรียนต้องได้ยินเสียงบางอย่างโดยบังเอิญ (Bottom - up Process) แล้วจดจำเสียงที่ได้ยิน จากนั้นระบบการทำงานของสมองจะส่งสัญญาณเสียงต่อไปยังส่วนอื่น ๆ เพื่อแปลความหมายว่าเสียงที่ได้ยินโดยบังเอิญนั้นเป็นเสียงอะไร และในเวลาเดียวกันผู้ฟังก็จะใช้ความรู้พื้นฐาน (Top - down Process) ในการจับประเด็นความหมายตามความรู้ความเข้าใจของตนเอง

Wilson (2003, pp. 335 อ้างถึงใน ศศิกานต์ ปักสังคะเนย์, 2553, หน้า 33) ได้ค้นพบ วิธีการพัฒนากระบวนการรับรู้ด้านการฟังมีประสิทธิภาพดีขึ้น โดยเสนอว่าในปัจจุบันนี้ วิธีการที่นำมาใช้ในการสอนการฟังเพื่อใจความสำคัญ คือ Top - down Process เป็นการสอนการฟังขั้นพื้นฐานนี้มุ่งเน้นที่จะสอนให้นักเรียนรู้จักวิธีการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการสื่อสาร ในทางตรงกันข้ามมีกระบวนการฟังอีกลักษณะหนึ่งที่มุ่งเน้นให้ผู้ฟังจำคำศัพท์ได้ นั่นคือ Bottom - up Process แต่อย่างไรก็ตาม ทั้งสองกระบวนการนี้มีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กัน การจัดกิจกรรมการฟังต้องจัดให้เหมาะสมกับผู้ฟังจึงจะช่วยให้ผู้ฟังสามารถพัฒนาการฟังของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

Richards (2008, pp. 7 - 9 อ้างถึงใน ศศิกานต์ ปักสังคะเนย์, 2553, หน้า 33) ได้อธิบายเกี่ยวกับวิธีการฟังให้เกิดความเข้าใจและการฟังอย่างมีประสิทธิภาพว่าผู้ฟังที่ฟังภาษาอื่นหรือภาษาที่สองต้องใช้กลวิธีในการจับประเด็นความหมายของสารที่ได้ยินให้เข้าใจเป็นภาษาของตนเอง โดยกลวิธีที่ใช้ในการฟังลักษณะนี้คือ Bottom - up และ Top-down ในส่วนของ Bottom-up นั้นเป็นกลวิธีในการจับประเด็นภาษาที่ได้ยินให้เป็นหน่วยเสียงที่มีความหมาย โดยอาจฟังจากคลื่นเสียงทางอากาศ ผ่านเข้ามาในหู แล้วส่งต่อเข้าไปในสมองเพื่อแปลความหมาย ในการแปลความหมายของเสียงนักเรียนต้องจับประเด็นสำคัญให้ได้ ซึ่งในการแปลรหัสเสียงจะขึ้นอยู่กับวิธีการและการทำงานของกระบวนการในการรับรู้ของแต่ละคน โดยอาจจะแปลความหมายของเสียงได้แตกต่างกันตามความเข้าใจและประสบการณ์ ในส่วนของ Top - down กล่าวถึงวิธีการนำความรู้

พื้นฐานเดิมที่มีมาใช้ในการให้เหตุผลและจับประเด็นความหมายจากเสียงภาษาที่ได้ฟัง ซึ่งความรู้ในด้านวัฒนธรรมทางสังคมจะช่วยให้เข้าใจความหมายจากสิ่งที่ฟังได้ดีขึ้น ดังนั้น การฟังโดยใช้กลวิธี Top - down และ Bottom - up จึงมีความสัมพันธ์กัน นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงความสำคัญของการสื่อสารและปฏิกิริยาของผู้ฟังที่มีต่อภาษาในกระบวนการฟัง เพื่อความเข้าใจ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ครูต้องตระหนักถึงความแตกต่างในด้านหน้าที่ของภาษาและความแตกต่างระหว่างบุคคลในการฟังบทสนทนาต่าง ๆ

กลวิธี Top - down เป็นกลวิธีในการฟังสำหรับผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง หรือผู้ที่เรียนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศเป็นกลวิธีที่มีความจำเป็นในการจับประเด็นความหมายข้อมูลข่าวสารที่ได้ฟังเพื่อให้เกิดความเข้าใจ ซึ่งเป็นเวลากว่า 25 ปีมาแล้วที่ได้มีการเสนอแนะให้มีการสอนเกี่ยวกับกลวิธีที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการฟังเพื่อให้นักเรียนที่เรียนภาษาจีนเป็นภาษาที่สอง หรือในชั้นเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศเกิดความเข้าใจ ซึ่งตำราเรียนและผู้เขียนหลักสูตรส่วนใหญ่ได้กำหนดให้ใช้กิจกรรมง่าย ๆ ในการสอนฟัง การฟังเพื่อความเข้าใจนั้นต้องใช้กลวิธีหลักทั้งสองกลวิธี ซึ่งได้แก่ กลวิธี Top - down และกลวิธี Bottom - up เพื่อเป็นพื้นฐานในการฟังให้เกิดความเข้าใจ

จากลักษณะของกลวิธี Top - down ดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า การสอนแบบ Top-down Model เป็นการสอนเพื่อให้เกิดความเข้าใจในเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยผู้ฟังจะใช้ประสบการณ์และความรู้พื้นฐานเดิมของตนเองมาช่วยในการทำความเข้าใจ เกี่ยวกับเรื่องราวหรือเหตุการณ์ในสถานการณ์ที่ได้ฟัง และลักษณะสำคัญของ Top - down Model มี 3 ประการ คือ การคาดเดาเหตุการณ์ล่วงหน้า (Predicting) การฟังเพื่อจับใจความสำคัญ (Listening for the main idea) และการสรุปย่อจากสิ่งที่ฟัง (Summarizing)

3. กิจกรรมการฟังแบบ Top-Down Model

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเริ่มจากการให้ข้อมูลเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องหรือสถานการณ์โดยให้ดูรูปภาพหรือบอกคำศัพท์สำคัญของเรื่องที่ฟัง แล้วให้นักเรียนคาดเดาเหตุการณ์หรือเนื้อหาเกี่ยวกับสิ่งที่ฟัง สิ่งเหล่านี้เป็นการช่วยให้นักเรียนเกิดการพัฒนาด้านทักษะการฟัง ตามกลวิธี Top-down เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนใช้ความรู้เดิมจากหัวข้อเรื่องทำความเข้าใจ กับเนื้อเรื่อง ทักษะการฟังนี้เป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นที่สุดในการฟังเรื่องราวหรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง ผู้ฟังที่มีความสามารถในการฟังสูงจะฟัง

เรื่องราวต่าง ๆ โดยที่ไม่จำเป็นต้องรู้คำศัพท์ทุกคำแต่จะใช้ความรู้เดิมที่มี ทำความเข้าใจกับเรื่องราวนั้น ๆ และอาจจะเดาความหมายของคำศัพท์ที่ไม่รู้ หรือทำความเข้าใจเนื้อเรื่องจากการใช้ความคิดความเข้าใจของตนเองโดยไม่ไขว่ไขว่ ลักษณะทั่วไปในการจัดกิจกรรมการฟังโดยใช้กลวิธี Top – down คือ การวางชุดรูปภาพเรื่องราว หรือการเรียงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามลำดับ การฟังบทสนทนาแล้วบอกได้ว่าสถานการณ์ในบทสนทนาเกิดขึ้นที่ไหน การอ่านข้อมูลเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องแล้วฟังเพื่อจับใจความว่าเหมือนกันหรือต่างกับสิ่งที่กล่าวถึง หรือ การสรุปหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่เกี่ยวข้อง (Morley, 1999 อ้างถึงใน ศศิกานต์ ปักสังคะเนย์, 2553, หน้า 31)

Zou (2005, pp. 28 – 31 อ้างถึงใน ศศิกานต์ ปักสังคะเนย์, 2553, หน้า 36) ได้อธิบายในส่วนของการจัดกิจกรรมการเรียน การสอนทักษะการฟัง ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ช่วง ได้แก่

1. การจัดกิจกรรมก่อนการฟัง (Pre-Listening) เป็นการเตรียมผู้ฟังให้มีความพร้อมในเรื่องที่จะฟัง โดยครูอาจจะให้ดูรูปภาพเกี่ยวกับเนื้อเรื่องหรือบอกคำศัพท์แล้วบอกชื่อเรื่องหรือหัวข้อเรื่องที่จะฟัง บอกจุดมุ่งหมายในการฟังให้ชัดเจน เพื่อให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจกับสิ่งที่จะได้ฟังและเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในสิ่งที่ได้ฟัง ให้ผู้เรียนคาดเดาเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นว่าเหตุการณ์ในเรื่องจะดำเนินต่อไปอย่างไร

2. การจัดกิจกรรมขณะฟัง (While – Listening) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมที่จำเป็นต้องใช้ทั้งกลวิธี Top – down และกลวิธี Bottom – up เพื่อจุดมุ่งหมายเฉพาะในการฟังเพื่อจับใจความสำคัญและจำแนกประเภทของข้อมูลข่าวสาร เป็นการฟังข้อมูลเดิมซ้ำหลาย ๆ ครั้งเพื่อทำความเข้าใจซึ่งครูจะคอยควบคุมดูแล กิจกรรมขณะฟังเป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญมาก ผู้เรียนควรจะได้ฟังเนื้อหาที่หลากหลาย และเนื้อหาที่นำมาให้ผู้เรียนฟังต้องมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับความรู้ความสามารถของผู้ฟัง เป็นเนื้อหาที่ผู้เรียนสนใจและท้าทายความสามารถของผู้ฟัง สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนฟังได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. การจัดกิจกรรมหลังการฟัง (Post – Listening) เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนสรุปความเข้าใจจากสิ่งที่ได้ฟัง เป็นกระบวนการประเมินผลจากการฟัง ในขั้นนี้ผู้ฟังต้องตอบคำถามจากเนื้อเรื่องและบอกใจความสำคัญของเรื่องที่ฟัง ตลอดจนการใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 3 ทักษะ คือ ทักษะการพูด การอ่าน และการเขียน โดยอาจจะพูดสรุปเนื้อเรื่องที่ฟังสั้น ๆ อ่านเนื้อเรื่องได้อย่างเข้าใจ และเขียนสรุปใจความสำคัญจากเรื่องที่ฟังได้

โดยทั่ว ๆ ไปมักจะสอนทักษะการฟังควบคู่ไปกับทักษะการพูด เพราะว่าการฟังและการพูดมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันในการสื่อสารการพูดเป็นการนำเสนอข้อมูลให้เกิดการฟังใน ขณะที่การฟังเป็นการเตรียมพร้อมที่จะพูด ดังนั้นจึงควรสอนการพูดไปพร้อม ๆ กับการฟัง

สรุปได้ว่า ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนฟังโดยใช้กลวิธี Top - down แบ่งการจัดกิจกรรมออกเป็น 3 ช่วง ได้แก่ การจัดกิจกรรมก่อนฟัง ให้ผู้เรียนได้รู้รายละเอียดในสิ่งที่จะต้องเรียนเพื่อให้สามารถคาดเดาเหตุการณ์ล่วงหน้า (Predicting) การจัดกิจกรรมระหว่างฟัง ฝึกให้ผู้เรียนได้ฟังและได้ติดตามโดยอาศัยความรู้เดิมที่รู้มาก่อนเพื่อจับใจความสำคัญ (Listening for the main idea) และการจัดกิจกรรมหลังฟัง ฝึกให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์ ทำความเข้าใจแล้วสรุปย่อจากสิ่งที่ฟัง (Summarizing) นอกจากนี้ เนื้อหาที่จะนำมาใช้สอนต้องมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน เป็นเนื้อหาที่ไม่ใหม่จนเกินไปเพราะผู้เรียนต้องเรียนจากความรู้เดิมเป็นพื้นฐานเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ และเป็นเนื้อหาที่ผู้เรียนสนใจ จึงจะทำให้การจัดการเรียนการสอนฟังมีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จ

ทักษะการฟัง

1. ความสำคัญของการฟัง

ในการเรียนภาษาจีนซึ่งเป็นภาษาใหม่สำหรับนักเรียน การฟังมีความสำคัญมาก ผู้เรียนต้องฝึกฟังให้จับเสียงได้ เพื่อจะได้เป็นแบบอย่างในการพูดและในขณะที่ฟังต้องทำความเข้าใจความหมายของคำ หรือประโยคที่ได้ยินเพื่อประโยชน์ในการจับใจความสำคัญ และการฟังต้องควบคู่ไปกับการพูด ถ้าขาดการฟังการพูดก็ไม่สามารถสื่อความหมายได้ (สุไร พงษ์ทองเจริญ, 2526, หน้า 99) สอดคล้องกับ ศรีวิไล พลมณี (2545, หน้า 195 - 203) ได้กล่าวถึงหลักการสอนภาษาไว้ว่า สัดส่วนของการฟังการพูด การอ่านการเขียนในชีวิตประจำวันนั้น เราฟังมากกว่าพูด พูดมากกว่าอ่าน อ่านมากกว่าเขียนทุกระดับชั้นผู้สอนย่อมจะฝึกทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียนให้สัมพันธ์กันไป การสอนฟัง ควรคำนึงถึงจุดหมายการสอน 6 ข้อ

1. การฝึกมารยาทในการฟังให้คำแนะนำมารยาททั่ว ๆ ไป ของการฟัง และมารยาทอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับฟัง ส่งเสริมในด้านการปฏิบัติโดยจัดให้มีประสบการณ์ฟังตามสถานการณ์ต่าง ๆ

2. การฟังเพื่อเก็บใจความสำคัญและฝึกทักษะสัมพันธ์สอนให้รู้จักวิธีเก็บใจความสำคัญ รู้จักที่จะเขียนสรุปสาระสำคัญของสิ่งที่ตนได้ฟัง ฝึกการเก็บใจความสำคัญ โดยให้ฟังเรื่องต่าง ๆ ฝึกให้นักเรียนนำความรู้ที่ได้รับจากการฟัง มาทำกิจกรรมตามความเหมาะสม

3. การสอนให้มีวิจารณ์ญาณในการฟังสอนให้รู้จักพิจารณาว่าสิ่งที่ฟังมีลักษณะอย่างไร เป็นคำบอกเล่าเป็นข้อเท็จจริงหรือเป็นความเห็นของผู้พูด ถ้าเป็นความเห็นก็ให้รู้จักพิจารณาว่าเป็นความเห็นที่ชอบด้วยเหตุผลหรือไม่ เชื่อถือได้หรือไม่ มีเจตนาอย่างไร

4. การฟังเพื่อให้ได้ความรู้อันเป็นทางส่งเสริมสติปัญญา สอนวิธีจดหัวข้อความรู้ที่ได้จากการฟัง ซึ่งให้เห็นประโยชน์ของการจัดหัวข้อเพื่อประหยัดเวลาและช่วยความจำ

5. การสอนให้รู้คุณค่าของสิ่งที่ได้ฟัง สอนให้รู้จักสังเกตว่า สิ่งที่ได้ฟังมีคุณค่าที่ตรงไหน เช่น ด้านความเพลิดเพลินด้านส่งเสริมศีลธรรมและวัฒนธรรม ด้านความไพเราะงดงาม แง่คิดที่มีประโยชน์

6. การส่งเสริมให้มีความเจริญทางจินตนาการ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สอนให้เกิดความคิดคำนึงเมื่อได้ฟัง และสามารถแสดงออกซึ่งความคิดนั้นเป็นความรู้สึกชื่นชมด้วยวาจาหรือด้วยลายลักษณ์อักษร

วรวรรธน์ เปลียนบุญเลิศ (2539, หน้า 73) ได้กล่าวว่า ในชีวิตประจำวันของคนเราต้องใช้ทักษะการฟังมากกว่าทักษะอื่น ๆ ทักษะการฟังจึงเป็นทักษะที่สำคัญและบุคคลแต่ละคนจะมีความสามารถและสมรรถภาพในการฟังที่แตกต่างกัน ซึ่งทักษะการฟังสามารถพัฒนาให้มีประสิทธิภาพที่ดีขึ้นได้จากการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอและมีความต่อเนื่อง

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 8) กล่าวว่าทักษะการฟัง เป็นทักษะที่ต้องมีการตีความหรือวิเคราะห์สิ่งที่ได้ยินเพื่อให้เกิด การสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ

Rivers (1980, p. 16 อ้างถึงใน ไพรินทร์ พวงจันทร์, 2542, หน้า 30) ให้ความเห็นว่า การฟังเป็นทักษะที่สร้างความหมายคือ เมื่อได้ยินเสียง ผู้ฟังจะอาศัยการเรียงลำดับคำและเสียงที่ได้ยินมาสร้างความหมาย

Galvin (1985, p. 2 อ้างถึงใน สุนันทา เมฆสุทัศน์, 2548 หน้า 17) กล่าวถึงการฟัง (listening) ว่าเป็นกระบวนการของการรับรู้ การตีความ การประเมินค่า และการ

โต้ตอบข้อข่าวสารไม่ใช่เพียงแต่เป็นการแค่ให้คลื่นเสียงผ่านเข้าไปในหู เมื่อสารผ่านเข้ามาในหูเราต้องตีความข้อมูลโดยอาศัยประสบการณ์ของเรา ประเมินค่าความคิดความรู้สึก และโต้ตอบออกมา

Kathleen (1986, p. 76, อ้างถึงใน ชยุตา จันทะพิตา, 2556 หน้า 18) ระบุว่า การฟัง คือ ทักษะที่ได้รับการพัฒนาแล้ว โดยที่การฟังจะเกิดขึ้นเมื่อเกิดสิ่งกระตุ้นอย่างกะทันหันที่ส่งไปยังสมองและได้รับการตีความแล้วเกิดความเข้าใจ สอนการได้ยิน (Hearing) เป็นกระบวนการทางกายภาพเมื่อคลื่นเสียงไปกระทบเยื่อแก้วหูและสามารถเกิดการรับรู้การสั่นสะเทือนหรือเสียง ซึ่งถือว่าได้ยินเสียง

Underwood (1989, p. 1, อ้างถึงใน ชยุตา จันทะพิตา, หน้า 18) ได้ให้ความหมายของการฟังไวว่า การฟังเป็นกิจกรรมที่ผู้ฟังตั้งใจและพยายามที่จะเข้าใจความหมายจากสิ่งที่ได้ยิน และจะต้องสามารถเข้าใจความหมายที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร

Helgesen (2003, pp. 26–33, อ้างถึงใน ชยุตา จันทะพิตา, 2556 หน้า 18) กล่าวถึงหลักการสอนฟังว่าประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ใช้กลวิธีที่แตกต่างในการรับข้อมูล การที่ผู้เรียนจะเข้าใจสิ่งที่ฟังนั้น สิ่งสำคัญอีกอย่างที่ต้องคำนึงถึงคือการรับเข้าข้อมูลโดยใช้วิธีการฟังแบบบน-ลงล่าง (Bottom-Up) คือ การฟัง แบบพื้นฐาน เช่น คำศัพท์ ไวยากรณ์ เสียง และกลวิธีการฟังแบบล่าง-ขึ้นบน (Top-Down) คือ การฟัง โดยผู้เรียนจะต้องนำความรู้เดิมมาใช้ฟังเพื่อข้อมูลทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์การเรียนรู้ที่ผ่านมา และตระหนักถึงประเภทของข้อมูลที่อยู่ในสถานการณ์ของสิ่งที่ได้ฟัง

2. ใช้การฟังที่หลากหลายประเภท ประเภทของการฟังที่พบมากที่สุด คือ การฟังเพื่อข้อมูลที่เฉพาะเจาะจง เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับชื่อ เวลา รูปแบบภาษาที่ใช้ ประเภทต่อมาที่ผู้เรียนจะได้ทำความเข้าใจมากยิ่งขึ้น คือ การฟังเพื่อจับใจความสำคัญ (Gist listening) เป็นการอธิบายใจความสำคัญ การดลกลับเหตุการณ์

3. ใช้ภาระงานที่หลากหลาย ผู้สอนใช้ภาระงานที่หลากหลายและเหมาะสมกับระดับของผู้เรียนไม่ยากหรือง่ายเกินไป หากภาระงานที่ยากเกินไปจนผู้เรียนไม่สามารถทำให้เสร็จภายในเวลาที่กำหนดได้แล้วผู้เรียนตอบผิดจะทำให้ผู้สอนไม่สามารถทราบได้ว่าผู้เรียนไม่เข้าใจจริง ๆ หรือผู้เรียนเข้าใจแต่ไม่รู้จะตอบอย่างไร หรือผู้เรียนเข้าใจในเวลาที่ยาวแต่ลืมเมื่อถึงเวลาที่ต้องทำภาระงาน ดังนั้น ผู้สอนควรออกแบบภาระงานให้เหมาะสมกับกิจกรรมการฟัง นอกจากนี้ภาระงานที่หลากหลายยังช่วยให้ผู้เรียน

มีความสนใจในบทเรียนอีกด้วย

4. วิเคราะห์เนื้อหา ความยากง่าย และความถูกต้อง ความแตกต่าง จากภาษาเขียน มีความซับซ้อน มีประโยคที่ไม่สมบูรณ์ มีการหยุด และมีการทับซ้อน เป็นเรื่องธรรมชาติ ซึ่งผู้เรียนควรได้สัมผัสและฝึกกับภาษาและเสียงที่เป็นธรรมชาติ หากเนื้อหาที่มีความยากนั้นหมายถึงมีความเร็ว ในการพูดของเนื้อหาค่อนข้างเร็วด้วย ซึ่งจะทำให้เกิดปัญหากับผู้เรียน แต่การแก้ปัญหาก็ไม่ควรแก้ด้วยการให้ผู้เรียนฟังเสียงที่ช้าไม่เป็น ธรรมชาติ แต่ควรหยุดเป็นช่วง ๆ แทน เนื้อหาที่ใช้ในการฟังควรเลือกใช้เนื้อหาจริงเพราะ ผู้เรียนจะได้คุ้นชินกับภาษาที่ใช้จริง ซึ่งปัญหาที่พบ คือ เสียงที่มาพร้อมกันหนังสือเรียน มักเป็นการบันทึกเสียงในห้องอัดเสียงและเสียงที่ไม่ได้อัดในห้องอัดเสียงก็มักจะมีคุณภาพที่ไม่พร้อมใช้งาน ผู้สอนควรคำนึงว่าอะไรคือ ภาษาจริงที่เป็นธรรมชาติ ธรรมชาติของ ความเร็วในการพูดเป็นอย่างไร เพื่อให้สามารถถอดแบบหรือเลือกใช้เนื้อหาที่เหมาะสมกับ ผู้เรียนได้

จากแนวความคิดของนักการศึกษาต่างกล่าว จึงสรุปความสำคัญของการฟัง ภาษาต่างประเทศได้ว่า การฟัง เป็นทักษะแรกที่มีความสำคัญที่สุดสำหรับผู้เรียนที่เรียน ภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สองและการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสาร เนื่องจาก การฟังเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ด้านอื่น ๆ คือ การพูด การอ่าน และการเขียน ในการ เรียนภาษาจีนก็เช่นเดียวกันการฟังภาษาจีนจะช่วยให้นักเรียนคุ้นเคยกับเสียงและสำเนียง ของเจ้าของภาษา และเป็นแบบแผนที่นักเรียนจะนำไปใช้เป็นพื้นฐานในการฝึกพูด การฟัง ภาษาจีนสามารถพัฒนาให้ดีขึ้นได้จากการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง ประสิทธิภาพ ของการฟังภาษาจีนในแต่ละครั้งก็ขึ้นอยู่กับระดับความสามารถของผู้ฟังแต่ละคน และจาก ประสบการณ์การเรียนรู้เดิมที่ผ่านมาของผู้เรียนใช้ฟังเพื่อสรุปข้อมูลทั่วไป

2. ความหมายของการฟัง

ทิพดี อ่อนแสงคุณ (2535, หน้า 31) ได้สรุปความหมายของการฟังไว้ว่า การฟังภาษาจีนเป็นกระบวนการในการฝึกให้นักเรียนได้ฟังเสียงและสำเนียงที่ถูกต้อง ตามหลักภาษา โดยการฟังจากครูผู้สอนภาษาซึ่งมีความรู้ในเรื่องของการออกเสียง อย่างถูกต้อง หรือถ้าสามารถจัดหาเทปที่พูดโดยเจ้าของภาษาได้ ก็ควรนำมาใช้เป็นต้นแบบ ในการเลียนออกเสียงของนักเรียน

บัญชา อึ้งสกุล (2545, หน้า 63) ได้ให้ความหมายการฟังไว้ว่า เป็นการฟัง คำพูดหรือฟังเสียงซึ่งมิใช่มุ่งเฉพาะความหมายอย่างเดียว การที่ผู้ฟัง ฟังคำพูดหรือเสียง

และเข้าใจความหมายในสิ่งที่ผู้พูดพูด ทำให้เป็นผู้ฟังที่ดี คือ เข้าใจว่าผู้พูดพูดอะไรและพูดเกี่ยวกับอะไร

นพเก้า ฅ พัทลุง (2548, หน้า 22) ได้ให้ความหมายของการฟังว่า การฟังหมายถึง ความสามารถในการจับประเด็นใจความหลักจากสิ่งที่ได้ฟังอย่างถูกต้องและครบถ้วน ซึ่งเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อน เพราะผู้เรียนต้องเข้าใจสาระสำคัญจากสิ่งที่พูด อารมณ์และความคิดเห็นของผู้พูด ตลอดจนสามารถตอบสนองและระบุความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดหรือบริบทของการพูดได้

วรินพร เจริญแล้ว (2552, ออนไลน์) ได้ให้ความหมายของการฟังไว้ว่า การฟังหมายถึง กระบวนการของการได้ยินเสียงโดยผู้ฟังจะต้องสนใจและตั้งใจฟังเสียงนั้น แล้วใช้สมองแปลความหมายของเสียงจนเกิดความเข้าใจ และมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อเสียงนั้นได้

จากความหมายของการฟังดังกล่าวสรุปได้ว่า การฟังเป็นกระบวนการในการทำความเข้าใจเสียงที่ได้ยินให้เกิดความหมายโดยมีการกำหนดจุดประสงค์ของการฟัง การจับสาระหรือจับประเด็นใจความสำคัญจากสิ่งที่ได้ยิน ในการฟังเพื่อให้เกิดความเข้าใจ และฟังอย่างมีความหมาย ผู้ฟังต้องฟังด้วยความตั้งใจและสนใจ และต้องมีการคิดวิเคราะห์จากเรื่องที่ฟัง นอกจากนี้ผู้ฟังต้องมีความรู้ทางภาษาและประสบการณ์หรือความรู้พื้นฐานเดิมเกี่ยวกับสิ่งที่ฟังด้วย จะทำให้การฟังการฟังมีประสิทธิภาพ

3. แนวคิดในการสอนทักษะการฟัง

ประนอม สุรัสวดี (2535, หน้า 31) ได้สรุปแนวคิดในการสอนทักษะการฟังว่า การสอนการฟังเป็นกระบวนการในการฝึกให้นักเรียนได้ฟังเสียงและสำเนียงที่ถูกต้องตามหลักของภาษา โดยการฟังจากครูผู้สอนภาษาซึ่งมีความรู้ในเรื่องการออกเสียงอย่างถูกต้อง หรือถ้าสามารถจัดหาเทปทเรียนที่พูดโดยเจ้าของภาษาได้ ก็ควรนำมาใช้เป็นต้นแบบในการเลียนการออกเสียงของนักเรียน หรือถ้าสามารถเชิญเจ้าของภาษามาเป็นผู้ออกเสียงให้นักเรียนฟังได้ จะเป็นการเรียนรู้เสียงที่ดีที่สุด และได้เสนอแนะเทคนิคการสอนฟังแก่ครู ดังนี้ ครูผู้สอนอาจนำเสียงภาษาไทยที่ใกล้เคียงมาเปรียบเทียบได้แต่ไม่นำมากล่าวว่าออกเสียงเหมือนกันทุกตัว เพราะมีพยัญชนะและสระหลายตัวในภาษาจีนที่ออกเสียงเป็นพิเศษ ไม่สามารถออกเสียงได้เช่นเดียวกับภาษาไทยเช่น g, h, z เป็นต้น นอกจากนี้ครูอาจยกตัวอย่างเปรียบเทียบเสียงพยัญชนะกับเสียงธรรมชาติต่าง ๆ เช่น W – เสียงลมพัด f – เสียงแมวขู่มโกรธ s – เสียงงู ch – เสียงรถไฟวิ่ง เป็นต้น

ฐปทอง กว่างสวาสดี (2549, หน้า 27) เสนอแนวทางในการสอนทักษะการฟังว่า ทักษะการฟังถือว่าเป็นทักษะแรกในการสื่อสาร ถ้าฟังไม่รู้เรื่องก็จะไม่สามารถโต้ตอบได้ ดังนั้น ผู้สอนจำเป็นต้องออกแบบกิจกรรมเพื่อเสริมทักษะการฟัง ซึ่งสิ่งสำคัญที่ผู้สอนจำเป็นต้องรู้ก่อนที่จะเตรียมกิจกรรมคือ การสอนทักษะฟังควรคำนึงถึงสถานการณ์ (Situation) หรือบริบท (Context) การเลือกเนื้อหา (Text) ต้องมีความหมายในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ก่อนที่จะให้ผู้เรียนลงมือทำกิจกรรมควรมีตัวอย่างหรือสาธิตกิจกรรมนั้นก่อน เพื่อให้ผู้เรียนทั้งชั้นเข้าใจก่อนจึงลงมือปฏิบัติ ผู้สอนควรออกแบบฝึกกิจกรรมการฟังที่หลากหลายและน่าสนใจ เช่น ฟังเทปแล้ววาดภาพหรือเติมเครื่องหมายลงในแผนผัง ผู้เรียนคู่วิดีโอแล้วช่วยกันสรุปหรือเล่าเรื่อง

วรวรรณ เปลี่ยนบุญเลิศ (2539, หน้า 75) ได้จำแนกพฤติกรรมการฟังออกเป็น 5 ระดับดังนี้

1. การรับรู้ (Perception) ผู้ฟังสังเกตเห็นความแตกต่างของภาษาเกี่ยวกับเสียงคำ การเน้นคำ และระดับเสียงขึ้นลงของข้อความ
2. การระลึก (Recognition) ผู้ฟังเข้าใจความหมายของข้อความสั้น ๆ ที่ได้ยิน
3. การรับความคิด (Reception) ผู้ฟังเข้าใจสัญลักษณ์ทางไวยากรณ์ คำศัพท์ประโยค และบทความสั้น ๆ
4. ความเข้าใจ (Comprehension) ผู้ฟังสามารถเข้าใจคำอธิบาย คำสอน รู้จักจับใจความของข้อความที่ได้ยิน แม้จะมีคำที่ไม่รู้ความหมายแทรกอยู่และสามารถฟังข้อความที่พูดอย่างรวดเร็วได้
5. การวิเคราะห์ (Analysis) ผู้ฟังเข้าใจและแยกประเภทของข้อความที่ฟังได้ว่าเป็นภาษามาตรฐานหรือไม่ ตลอดจนเข้าใจอารมณ์ ความรู้สึกและความมุ่งหมายของผู้พูดจากน้ำเสียงและถ้อยคำที่เน้น ผู้ฟังสามารถประเมินได้ว่าภาษาที่ได้รับฟังนั้นเหมาะสมที่จะใช้ในการสื่อความคิดหรือไม่

จากแนวคิดสำคัญในการสอนการฟังตามที่นักการศึกษาหลายท่านได้เสนอไว้ สรุปได้ว่า การสอนฟังในระดับที่เริ่มเรียนหรือระดับต้นควรเป็นการฝึกให้ฟังเสียงและสำเนียงจากเจ้าของภาษาเพื่อสร้างความคุ้นเคยให้กับผู้เรียนให้เคยชินกับเสียง โดยเริ่มจากการฟังคำศัพท์ฟังวลี ฟังประโยคสั้น ๆ ฟังคำสั่งง่าย ๆ ซึ่งในการฟังอาจจะมีรูปภาพประกอบเพื่อเสริมความเข้าใจและสิ่งที่นำมาให้นักเรียนฟังนั้นควรเริ่มจากการฟัง

ในสถานการณ์ที่ใกล้ตัวและเกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตประจำวันเพราะจะช่วยให้ผู้เรียนใช้ประสบการณ์ความรู้เดิมในการคาดเดาเรื่องราวที่ฟัง และการจัดกิจกรรมการฟังแต่ละครั้งครูผู้สอนต้องคำนึงถึงระดับความสามารถของผู้เรียนและระดับพฤติกรรมการเรียนที่แตกต่างกันด้วย

4. ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการสอนฟัง

การฟังในชีวิตประจำวันของคนเราจะเกิดขึ้นได้ 2 กรณี คือ การฟังที่ได้ยินโดยมิได้ตั้งใจในสถานการณ์รอบตัวทั่ว ๆ ไป (Casual Listening) และการฟังอย่างตั้งใจและมีจุดมุ่งหมาย (Focused Listening) ซึ่งจุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์หลักของการฟัง คือ การเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะภาษาจากการรับ (Receptive Skill) ไปสู่ทักษะที่เป็นการแสดงออกทางภาษา (Productive Skill) โดยอาศัยข้อมูลและความรู้เดิมที่ได้จากการฟัง ซึ่งได้แก่ การพูด และการเขียน โดยกิจกรรมจะมีหลากหลายตามลักษณะของข้อมูลที่ได้จากกิจกรรมระหว่างฟังการสอนทักษะการฟังนั้น ครูผู้สอนต้องให้ความสำคัญและฝึกฝนอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอเพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการฟัง ทั้งการฟังโดยทั่วไป (Casual Listening) และการฟังอย่างมีจุดมุ่งหมาย (Focused Listening) สามารถจัดกิจกรรมตามขั้นตอนการสอนฟังได้ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2540, หน้า 14-18)

1. กิจกรรมที่นำสู่การฟัง (Pre-Listening) การฟังสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้ได้ข้อมูลครบถ้วนและตรงกับสิ่งที่ผู้ส่งสารต้องการจะสื่อ นั้น ผู้ฟังต้องมีความรู้พื้นฐาน ภูมิหลัง และความคาดหวังล่วงหน้าอยู่ก่อนแล้ว การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนฟังผู้สอนจำเป็นต้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหาสิ่งที่คาดหวัง จะเป็นการช่วยให้ผู้เรียนเห็นแนวทางหรือสถานการณ์ให้ชัดเจนสามารถคาดการณ์ได้ก่อนที่จะฟังการจัดกิจกรรมก่อนการสอนฟัง ผู้สอนควรดำเนินการนำสู่การฟัง ดังนี้

1.1 จัดเตรียมอุปกรณ์ที่จะใช้ประกอบการสอนให้พร้อม เช่น ของจริง ของจำลอง บัตรภาพ เทปบันทึกเสียง และอุปกรณ์อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

1.2 เสนอคำศัพท์ใหม่เกี่ยวกับเรื่องที่จะสอนเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจ ซึ่งจะทำให้การฟังเกิดประสิทธิภาพสูงสุด เช่น การใช้รูปภาพ การแสดงอาการ หรือท่าทางประกอบการอธิบายคำศัพท์

1.3 ผู้สอนอาจทบทวนคำศัพท์ประจำบทเรียนที่ผ่านมาแล้ว โดยการจัดทำรายการคำศัพท์ หรือ วลี เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนคำศัพท์ที่ผู้เรียนจะได้ฟังจากเทป

บันทึกเสียง เช่น การขีดเส้นใต้หรือการทำเครื่องหมาย

1.4 ผู้สอนอาจให้นักเรียนอ่านคำถามที่เตรียมไว้ เพื่อให้ผู้เรียนเห็นแนวทางในการฟังเรื่องราว แต่มีข้อจำกัดว่าในบางครั้งผู้เรียนมุ่งฟังเรื่องราวเฉพาะเพื่อตอบคำถามเท่านั้นผู้เรียนจะไม่สนใจในสาระปลีกย่อยอื่น ๆ อาจทำให้การฟังไม่สามารถเข้าใจข้อมูลได้ครบถ้วนกิจกรรมที่จะช่วยฝึกฝนทักษะในการฟังที่ครูควรจัดให้ผู้เรียน ควรเป็นกิจกรรมที่เน้นในด้านการสอนฟังเสียง ฟังพยางค์ ฟังคำศัพท์ ฟังประโยค การสนทนา และเรื่องราว ที่เกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับการดำเนินชีวิตประจำวัน

2. กิจกรรมระหว่างการสอนทักษะฟัง (While-Listening) การจัดกิจกรรมการสอนฟังมีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในสิ่งที่ได้ฟัง กิจกรรมระหว่างการสอนฟังเป็นสิ่งที่ผู้สอนมุ่งหวังเพื่อจะให้ผู้เรียนปฏิบัติขณะกำลังฟังเรื่องนั้น ๆ เป็นการฝึกทักษะให้ผู้เรียนเข้าใจสิ่งที่ฟังดียิ่งขึ้น แต่ไม่ใช่การทดสอบการฟัง สิ่งสำคัญในการจัดกิจกรรมระหว่างการสอนฟังคือไม่เน้นให้ผู้เรียนเขียนตาม ไม่เน้นการตอบคำถาม True/False หรือการตอบคำถามแบบเลือกตอบเพราะกิจกรรมลักษณะนี้จะทำให้การฟังของนักเรียนขาดความเข้าใจที่สมบูรณ์เพราะผู้เรียนจะไปสนใจในสิ่งอื่น ๆ มากกว่าที่จะฟังให้เข้าใจ กิจกรรมที่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ ในการจัดกิจกรรมระหว่างการสอนทักษะการฟัง ได้แก่

Checking things in a picture โดยผู้เรียนมีรูปภาพคนละ 1 ภาพ และจะดูภาพของตนเอง ผู้เรียนฟังข้อความแล้ว กาเครื่องหมาย X ลงบนบริเวณภาพที่กำหนด

Putting pictures in order โดยผู้เรียนมีรูปภาพคนละ 1 ชุด จากนั้นผู้เรียนฟังข้อความแล้วเรียงลำดับภาพที่กล่าวถึง โดยการเขียนตัวเลขกำกับภาพตามลำดับ

Choosing a picture โดยการเลือกรูปภาพที่ตรงกับคำบรรยายภาพที่ผู้เรียนได้ยินโดยอาจทำเครื่องหมายใต้ภาพ หรือเขียนชื่อกำกับให้ตรงภาพ

Completing Grids and Charts โดยการให้ผู้เรียนเติมข้อความให้สมบูรณ์เช่น การเติมชื่อคน ชื่อสัตว์ ชื่อสิ่งของ ซึ่งเหมาะสมกับผู้เรียนในระดับประถมศึกษา แต่ต้องระวังการล้อเลียนชื่อพ่อแม่กัน การยกตัวอย่างควรสมมติชื่อของบุคคลอื่น ๆ ที่ไม่ใช่บุคคลที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนในห้องเรียน

Guessing and Predicting การเดาและคาดการณ์ ในขณะที่ผู้เรียนกำลังฟังเรื่องราวอยู่นั้น ผู้เรียนจะตั้งสมมติฐานและเดาเรื่องราวอยู่ตลอดเวลา กิจกรรมที่สามารถช่วยในการเดาเรื่องราวได้แก่ การใช้คำถาม

Correcting mistakes การแก้ไขคำผิด วิธีการนี้อาจใช้เรื่องจริง โดยผู้สอนให้ข้อมูลที่เป็นจริง เช่น ตัวเลข ผู้สอนอ่านเรื่อง ผู้เรียนฟังเรื่องและแก้สิ่งที่ต่างกับความเป็นจริง

Completing the pictures การต่อเติมภาพให้สมบูรณ์ โดยให้นักเรียน ศึกษารูปภาพและอธิบายรูปภาพของตนเอง โดยไม่ให้คนอื่นเห็น นักเรียนคนอื่น ๆ เขียนภาพ ตามที่ได้ฟังอธิบายโดยสามารถสอบถามเพิ่มเติมเพื่อความเข้าใจที่ถูกต้อง

Following a route การเขียนเส้นทาง/ทิศทาง กิจกรรมนี้สามารถ ดำเนินการได้โดยให้นักเรียนฟังเกี่ยวกับการบอกทิศทาง แล้วลากเส้นบนแผนที่

Total Physical Response (TPR) เป็นกิจกรรมการสอนภาษา ที่มุ่งกระตุ้นให้ผู้เรียนตอบสนอง (แสดงท่าทาง) เมื่อได้ยินได้ฟังภาษาหรือผู้สอนเป็นผู้พูด แล้วให้ผู้เรียนแสดงท่าทางประกอบกิจกรรมที่ผู้เรียนเสนอแนะให้

กิจกรรมขณะสอนฟัง ที่ผู้สอนสามารถจัดเพิ่มเติม

Listen and repeat

Listen and follow introductions

Listen and compare

Listen and fill in gaps

Listen and find mistakes

Listen and tick

Listen and draw

Listen and match

Listen and difference

Listen and act out

3. กิจกรรมหลังการฟัง (Post-Listening) เป็นกิจกรรมที่มุ่งหวังที่จะทำ อะไรบางอย่างภายหลังจากการฟังเรื่องใดเรื่องหนึ่ง จุดประสงค์ของการทำกิจกรรมเหล่านี้ เพื่อฝึกการใช้ภาษา กิจกรรมที่นิยมปฏิบัติภายหลังจากการฟัง ได้แก่ การตอบคำถาม อาจจะเป็นปลายเปิดหรือแบบตัวเลือก ซึ่งอาจจะจัดกิจกรรมดังต่อไปนี้

Role Play การแสดงบทบาทสมมติ โดยผู้เรียนแสดงบทบาทตาม สถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันเป็นกิจกรรมการแก้ปัญหาและกิจกรรมการตัดสินใจผู้เรียน โดยอาศัยข้อมูลจากเรื่องที่ฟังแก้ปัญหาที่กำหนดให้

Jigsaw เป็นการนำข้อมูลจากการฟังของหลาย ๆ กลุ่มมาใช้ตัดสินร่วมกัน ผู้สอนต้องมั่นใจว่าผู้เรียนเคยทำกิจกรรมนี้ในลักษณะอื่น ๆ มาก่อนจึงจะได้ผลดี

Discussing Mood and Attitude of Speakers การอภิปรายเกี่ยวกับอารมณ์และเจตคติของผู้พูด ซึ่งหากใช้กิจกรรมนี้ในระหว่างการจัดกิจกรรมการฟัง (While-Listening Activities) จะเป็นการฝึกให้ผู้เรียนมีทักษะการฟังที่ดีขึ้น ถ้าหากผู้เรียนได้มีโอกาสอภิปรายเพิ่มเติมในแง่อื่นตามคำถาม คำตอบอาจจะเป็นคำหรือประโยคสั้น ๆ

Dictation การเขียนตามคำบอก ซึ่งกิจกรรม Dictation นี้หากผู้สอนดำเนินการเองจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย ในทางตรงกันข้าม หากกิจกรรมส่วนใหญ่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการดำเนินการไม่ว่าจะโดยกลุ่มหรือเดี่ยว จะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนสนุกสนานและท้าทาย เช่น ผู้เรียนเป็นผู้อ่านเรื่อง ผู้เรียนควบคุมความเร็ว/ช้า ผู้เรียนเป็นผู้ผลิตเรื่อง ผู้เรียนเป็นผู้ตรวจสอบแก้ไขเรื่องที่เพื่อนผลิตขึ้น

Hu weixi (1978, หน้า 1-51) ได้นำเสนอแนวทางในการจัดกิจกรรมการสอนฟังด้วยวิธีการสอนดังนี้

1. วิธีการสอนต้องทำความเข้าใจกับประโยคเดี่ยวก่อน
 - 1.1 การเลียนแบบหรือการทำตามผู้สอน
 - 1.2 การเลือกเน้นเสียงคำ
2. การเลือกและแบ่งแยกได้ว่าผู้พูดมีน้ำเสียงและอารมณ์อย่างไร
 - 2.1 การเปลี่ยนประโยคบอกเล่าเป็นประโยคคำถาม
 - 2.2 การฟัง เขียน
 - 2.3 การเลือกเติมคำที่หายไปในช่วงว่า
 - 2.4 การเลือกพูดซ้ำคำที่อยู่ท้ายประโยค
 - 2.5 เลือกคำที่มีความหมายเกี่ยวข้องกันในประโยคที่ได้ฟัง
 - 2.6 เมื่อฟังประโยค แล้ว จับใจความได้และบอกได้ว่าหมายถึงอะไร
 - 2.7 เมื่อฟังประโยคแล้ว ใช้คำตอบให้ต่อเนื่องกันกับประโยคแรก
 - 2.8 การเลือกความหมายของประโยค
 - 2.9 การบอกผิดหรือถูก
 - 2.10 ฟังแล้วเลือกรูปภาพที่เกี่ยวกับเรื่องที่ได้ฟัง
 - 2.11 ฟังแล้วจดจำตัวเลขที่ใช้บ่อย และมีความเกี่ยวข้องกับตัวเอง เช่น

หมายเลขโทรศัพท์ บ้านเลขที่ เลขทะเบียนรถ ป้ายรถเมล์

- 2.12 ฟังแล้วตอบคำถาม ว่าผิดหรือถูก
- 2.13 ฟังบทสนทนาแล้วเลือกตอบคำถามตามตัวเลือกที่ให้มา
- 2.14 ฟังบทสนทนาแล้วถามคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องได้
- 2.15 ฟังแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องได้
- 2.16 ฟังแล้วจำเนื้อหาในบทความ
3. การฟังแล้วทำความเข้าใจในบทความสั้น ๆ
- 3.1 การบอกแล้วปฏิบัติตามคำสั่ง
- 3.2 ดูรูปแผนผัง เพื่อหาสถานที่ การหาหนทาง แล้วพูดเป็นบทความสั้น ๆ
- 3.3 การเลือกตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง
- 3.4 การกรอกแบบฟอร์ม
- 3.5 เมื่อฟังแล้วมีข้อมูล ช้า ๆ กันให้จัดเป็นหมวดหมู่
- 3.6 ฟังแล้วเดาจากเรื่องที่ได้อ่านว่าหมายถึงอะไร
- 3.7 ให้ดูรูปภาพแล้วพูดถึงสิ่งที่อยู่ในรูปนั้น
- 3.8 การแสดง
4. การใช้เหตุการณ์จริงพูดสนทนากัน
- 4.1 ฟังแล้วสนทนากัน
- 4.2 ฟังแล้วตอบคำถาม
- 4.3 ฟังแล้วเลือกคำตอบเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง
- 4.4 ฟังแล้วจำข้อคิดที่ได้จากเนื้อเรื่อง หรือนิทาน

Nation (1985, pp. 17 – 21) ได้เสนอได้เสนอขั้นตอนสำคัญในการสอน

ทักษะฟังดังนี้

1. ก่อนการฝึกฟังผู้เรียนต้องได้รู้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องที่จะฟังบ้างเพื่อให้ข้อมูลดังกล่าวเป็นความรู้พื้นฐาน หรือความรู้เดิม (Background knowledge) สำหรับช่วยในการฟังจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูจะต้องให้ผู้เรียนมีข้อมูลหรือความรู้เดิมเกี่ยวกับสิ่งที่จะฟัง เพื่อให้ผู้เรียนเรียนอย่างมีจุดมุ่งหมาย จะช่วยนำไปสู่กระบวนการสร้างความหมายขึ้นจากเสียงที่ได้ยิน ซึ่งต้องอาศัยความรู้เดิมช่วยในการเดาความ และตีความหมายของสิ่งที่ได้ยิน และได้ฟังด้วย การจัดการให้ผู้เรียนมีความรู้เดิมก่อนการฟังอาจทำได้หลายวิธี

2. ในระหว่างการฝึกฟังครูต้องกำหนดภาระงาน (Task) อันเกิดจากการฟังในชีวิตจริงเรามักใช้ทักษะฟังในระดับความเข้าใจรวมกับทักษะอื่น ๆ เสมอ เช่น ฟังแล้วจด ฟังแล้วพูดตอบ หรือฟังแล้ว ปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่ได้ฟัง

3. หลังการฟังครูควรให้ข้อมูลป้อนกลับแก่ผู้เรียนทันที (Immediate feedback) เพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าตนเข้าใจในสิ่งที่เรียนถูกต้องมากน้อยเพียงใด

จากการที่นักการศึกษาหลายท่านได้เสนอขั้นตอนการจัดกิจกรรมการสอนฟังไว้ สามารถสรุปได้ว่า ในการจัดกิจกรรมการสอนฟังนั้นจะต้องอาศัยความรู้เดิมมาเป็นบรรทัดฐานในการเดาความรู้ใหม่ เพราะถ้าไม่มีข้อมูลความรู้เดิมเลย การรับข้อมูลใหม่ย่อมเกิดปัญหา ด้วยการฟังในบางครั้งไม่ต้องรอให้ฟังจนจบผู้ฟังก็สามารถคาดเดาคำตอบได้ ฉะนั้นกิจกรรมการฟังจึงแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ การจัดกิจกรรมก่อนฟังผู้สอนอาจให้ข้อมูลบางส่วนเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง เช่น คำศัพท์ใหม่ คำถามที่เตรียมไว้เกี่ยวกับเรื่องที่จะสอนเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจและคาดเดาเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปได้ การจัดกิจกรรมระหว่างการฟัง ผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเรื่องราวที่ฟังให้ผู้ฟังลงมือทำกิจกรรมหรือแบบฝึกหัดที่ได้รับคำสั่ง และการจัดกิจกรรมหลังการฟัง ผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษา เช่น การตอบคำถามจากเรื่องที่ฟัง หรือสามารถเขียนตอบ เป็นต้น เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนสามารถตรวจสอบด้านความเข้าใจเนื้อหาที่ฟังของนักเรียนได้จากการตอบคำถามเหมือนกับการให้ข้อมูลย้อนกลับสู่ผู้เรียนในทิศทางที่ถูกต้อง หรือการสรุปความเข้าใจที่ถูกต้องให้ผู้เรียนเป็นเสมือนผลลัพธ์ที่ได้จากการสอน ดังนั้นในการฝึกฟังผู้เรียนควรได้รับข้อมูลป้อนกลับทันทีหลังจากที่กิจกรรมจบลง ผู้สอนต้องต้องอธิบายจุดที่ต้องแก้ไขให้ผู้เรียนเข้าใจถูกต้องไม่ควรให้เวลาผ่านไปเพราะผู้เรียนจะรู้สึกว่าได้พูดสิ่งใดออกไปบ้าง ผู้สอนไม่ควรเอ่ยชื่อผู้เรียนที่ใช้ภาษาผิด แต่ให้อธิบายจากประโยคที่ผู้สอนได้ยินจากการทำกิจกรรมของนักเรียน มาเป็นกรณีตัวอย่าง

5. ระดับของการสอนทักษะการฟัง

Harmer (1992, pp. 138 – 147) ได้เสนอระดับของการสอนทักษะการฟังไว้ 4 ระดับดังนี้

1. การสอนทักษะการฟังสำหรับผู้เริ่มเรียน

ในการสอนทักษะการฟังสำหรับผู้เริ่มเรียนเป็นการฟังเพื่อตอบคำถามทั่ว ๆ ไป เริ่มต้นด้วยการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจและอยากมีส่วนร่วม (Engage)

เรียกว่าการสอนแบบปะติดปะต่อ (Patchwork) คือใช้ขั้นตอน ทำให้สนใจ – การศึกษา – ทำให้สนใจ – กระตุ้นการใช้ภาษา (Engage – Study – Engage – Activate) เน้นการสอน คำศัพท์ใหม่และการคาดเดาเกี่ยวกับเนื้อหาของรูปภาพที่ใช้ประกอบในการฟัง

2. การสอนทักษะการฟังระดับต้น

เป็นการสอนทักษะการฟังเพื่อนำเข้าสู่การเรียนรู้ไวยากรณ์ เน้นการใช้ภาษาโดยการอ่านและฟังคำบรรยายเรื่องราว การถามและตอบเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่ฟัง ใช้ขั้นตอนการสอนแบบกระตุ้นความสนใจ – การศึกษา – กระตุ้นการใช้ภาษา (Engage – Study – Activate)

3. การสอนทักษะการฟังระดับกลาง

เป็นการสอนทักษะการฟังโดยให้นักเรียนฟังเรื่องราวที่ยาวขึ้น โดยอาจจะเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีต่าง ๆ มีเนื้อหาทางไวยากรณ์ ผีการคาดเดาเหตุการณ์และ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ฟัง ใช้ขั้นตอนการสอนแบบกระตุ้นความสนใจ – กระตุ้นการใช้ภาษา (Engage – Activate)

4. การสอนทักษะการฟังระดับค่อนข้างไปทางสูง

เป็นการสอนทักษะการฟังโดยให้นักเรียนฟังเรื่องราวที่ยาวและ ซับซ้อนขึ้นมีลักษณะเฉพาะของภาษา เน้นการตอบคำถามทบทวนจากสิ่งที่ฟัง ใช้ขั้นตอนการสอนแบบกระตุ้นความสนใจ – กระตุ้นการใช้ภาษา (Engage – Activate)

จากที่นักการศึกษาได้เสนอเกี่ยวกับระดับของการสอนทักษะการฟัง สามารถสรุปได้ว่า ระดับของการสอนทักษะการฟังมี 4 ระดับ ได้แก่ การสอนทักษะการฟัง สำหรับผู้เริ่มเรียนการสอนทักษะการฟังระดับต้น การสอนทักษะการฟังระดับกลาง และการสอนทักษะการฟังระดับสูง สำหรับผู้ที่เคยเรียนมาแล้วควรฝึกการฟังระดับกลางเพื่อกระตุ้นความสนใจแต่ก็ไม่ควรเลือกเรื่องที่ยากเกินไป

6. เทคนิคการสอนทักษะการฟัง

วรวรรณ เปลียนบุญเลิศ (2539, หน้า 74 – 92) ได้เสนอเทคนิคที่ใช้ในการสอนทักษะการฟัง ดังนี้

1. The Listening to Pictures Technique ในการใช้เทคนิคนี้ ผู้เรียน จะได้รับแจกแผ่นภาพใหญ่ซึ่งมีเหตุการณ์หลาย ๆ อย่างปรากฏอยู่ในภาพนั้น ผู้สอนจะเริ่มบรรยายภาพหรือสั่งให้หาอะไรจากภาพ ผู้เรียนก็จะทำตาม บางครั้งผู้สอนอาจใช้เทคนิค True/False ด้วยก็ได้ ถ้าผู้สอนใช้เทปอัดคำบรรยายต่าง ๆ ลงไป (โดยใช้เสียงของเจ้าของ

ภาษา) ก่อนที่จะถึงประโยคทดสอบอาจมีสัญญาณเตือนให้รู้ว่าประโยคต่อไปจะเป็นการทดสอบผู้เรียนจะได้ตั้งใจฟังให้ดียิ่งขึ้นเมื่อผู้เรียนเขียน True หรือ False ลงในกระดาษคำตอบแล้วเทปก็จะเฉลยคำตอบที่ถูกต้องและบรรยายภาพต่อ ๆ ไป ข้อดีของการใช้เทคนิคนี้ก็คือ ง่ายในการเตรียมและการให้คะแนน และภาพเดียวกันก็สามารถนำมาใช้ได้หลายครั้ง เพียงแต่เปลี่ยนคำบรรยายหรือคำสั่ง

2. Picture Ordering วิธีนี้ให้ผู้เรียนดูจากภาพชุด ซึ่งไม่ได้เรียงลำดับภาพไว้ ผู้เรียนฟังคำบรรยายของแต่ละภาพหรือฟังเรื่องทั้งหมดแล้วนำภาพมาเรียงให้ถูกต้องตามคำบรรยายภาพเหล่านี้สามารถหาได้ในหนังสือ Picture Composition หรือภาพการ์ตูนในหน้าหนังสือพิมพ์แทนที่จะใช้ภาพซึ่งมีเรื่องราว ผู้สอนอาจใช้การสะสมภาพของหน้าคนหรือรูปรถยนต์หลาย ๆ แบบก็ได้แล้วผู้ฟังจะต้องเรียงลำดับให้ถูกต้องตามคำบรรยายภาพชุดเดียวกันนี้อาจใช้ซ้ำแล้วซ้ำอีกโดยการเปลี่ยนคำบรรยายนิด ๆ หน่อย ๆ และเปลี่ยนลำดับภาพ วิธีนี้ง่ายในการที่ผู้สอนจะหาผู้ที่พูดภาษาคล่อง ๆ หรือเจ้าของภาษา (Native Speaker) มาอัดเทปให้ โดยอาศัยการเตรียมการเพียงเล็กน้อย

3. The What Is It? Technique ผู้สอนสามารถหาข้อมูลได้มากมาย และบางครั้งสามารถพูดได้ทันที (ถ้าพูดภาษาได้คล่องหรือเป็นเจ้าของภาษาเอง) วิธีนี้ผู้สอนจะบรรยายถึงลักษณะของสิ่งหนึ่ง แล้วผู้เรียนจะทายว่าเป็นอะไร ผู้สอนจะค่อย ๆ ให้ข้อมูลเพิ่มเติมขึ้นทีละน้อย ๆ

4. The Same or Different ปกติแบบฝึกนี้ผู้เรียนจะจับเป็นคู่เพื่อฝึกพูด โดยที่นักเรียนแต่ละคนจะมีรูปที่จะอธิบายให้คู่ของตนฟัง ทั้งสองคนต้องตัดสินใจว่า สองรูปนั้นเหมือนกันหรือต่างกัน ทั้งคู่ต้องไม่ให้คู่ของตนเห็นภาพนั้น แบบฝึกนี้อาจดัดแปลงมาเป็นแบบฝึกการฟังได้โดยที่นักเรียนจะมีรูปเดี่ยวเหมือนกันหมดทั้งห้อง (Form A) และครูมีอีกรูปหนึ่ง (Form B) ความจริงแบบนี้ก็เหมือนกับการทำงานเป็นคู่ แต่ครูเป็นอีกฝ่ายหนึ่ง แบบฝึกนี้อาจมีรูปเล็ก ๆ เต็มไปหมดหรือรูปใหญ่รูปเดียวแต่มีรายละเอียดต่าง ๆ มากมาย ครูอาจบรรยายแล้วให้นักเรียนเลือกในสิ่งที่ครูบรรยาย

5. Listen and Draw กิจกรรมอันนี้ ผู้ฟังจะต้องฟังประโยคต่าง ๆ หลายประโยคในการที่จะวาดภาพไม่ใช่ฟังเพียงประโยคเดียวแล้ววาด จุดมุ่งหมายหลักของการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารในการเรียนการสอนภาษานั้น ก็เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสมและใช้ภาษาได้ถูกต้องเป็นที่ยอมรับของสังคมที่ใช้ภาษานั้น ๆ ในการเลือกใช้กิจกรรมประเภทใดย่อมขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมาย

ความจำเป็นและความสามารถของผู้เรียนด้วย การสอนภาษาไม่ใช้การเน้นเฉพาะทักษะ การพูดเพียงอย่างเดียวทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียนก็มีความสำคัญเท่า ๆ กัน กิจกรรมบางกิจกรรมอาจจะเอื้ออำนวยต่อการพัฒนาทักษะทั้ง 4 แต่บางกิจกรรมอาจจะเน้นบางทักษะมากน้อยต่างกัน ดังนั้นการเลือกใช้กิจกรรมจึงต้องขึ้นอยู่กับจุดประสงค์และเนื้อหาของบทเรียนเป็นสำคัญ

6. Listen and Choose แบบฝึกนี้คล้ายกับ Picture Ordering และ The Same or Different ผู้เรียนจะฟังผู้สอนบรรยาย และพยายามเลือกรูปที่ตรงกับคำบรรยายจากรูปชุดหนึ่งซึ่งมีความคล้ายคลึงกัน มีความแตกต่างกันในรายละเอียดเล็กน้อย การบรรยายนี้อัดเทปได้ง่ายมากและภาพชุดนั้นก็ยังสามารถนำมาใช้ได้อีกหลายครั้ง เพียงแต่เปลี่ยนคำบรรยายให้เป็นการเลือกของชิ้นอื่น คำบรรยายไม่ควรสั้นเกินไป ควรให้ข้อมูลอื่น ๆ ซึ่งไม่เกี่ยวข้องตรงประเด็นนัก ทั้งนี้เพื่อเป็นการฝึกทักษะการฟัง

7. Oral Cloze Exercise ในการฝึกเติมคำด้วยปากเปล่า ผู้ฟังจะได้ฟังเรื่องต่าง ๆ และผู้สอนจะหยุดทุก ๆ 50 หรือ 30 คำ (โดยประมาณ) เพื่อให้ผู้เรียนทายว่าคำต่อไปจะเป็นอะไรโดยใช้การเดา คำที่ทายนั้นควรจะง่าย ถ้าผู้ฟังยังไม่ค่อยรู้คำศัพท์มากนักผู้สอนอาจช่วยแนะโดยให้คำที่จะใช้เติมลงบนกระดานให้ผู้เรียนเลือกนำมาเติม หรืออาจให้ตอบโดยใช้ภาษาของตนได้หลังจากที่ผู้เรียนตอบทันทีแล้วผู้สอนควรเฉลยคำตอบ ในการฝึก Oral Cloze Exercise นั้น ผู้เรียนจะไม่มีข้อความใด ๆ ไว้ดูเลย จะฟังและต่อคำด้วยปากเปล่าเท่านั้น ส่วนการเว้นจังหวะในการทายคำนั้นให้ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้สอน

8. Dicto – Composition แบบฝึกแบบนี้คล้ายกับ Oral Cloze Exercise แต่ต่างกันตรงที่ผู้เรียนจะมี Sheet Passage อยู่ในมือไว้ดูและฟังแล้วเติมคำที่หายไป ระยะเวลาเว้นคำที่หายไปนั้นขึ้นอยู่กับครูผู้สอนจะเลือกตามความเหมาะสม ไม่จำเป็นต้องมีช่วงกันเหมือน Oral Cloze Exercise ในการที่จะฝึกให้ผู้เรียนทำ Dicto – Composition นั้น ผู้สอนจะอ่านแบบความเร็วปกติโดยไม่มีการหยุดเว้นระยะให้เติมคำ ผู้ฟังต้องพยายามฟังคำที่หายไปให้ได้ แล้วเติมลงในช่องว่างการอ่านอาจอ่าน 2 – 3 ครั้ง ขึ้นอยู่กับความยากง่ายของเนื้อหา และความสามารถของผู้เรียน

9. Listening Comprehension การสอนฟังเพื่อความเข้าใจ ผู้เรียนต้องเคยชินกับเสียงต่าง ๆ คำศัพท์ ตลอดจนโครงสร้างของไวยากรณ์มาแล้ว ผู้สอนจึงจะจัดกิจกรรมเพื่อความเข้าใจขึ้น ในการสอนทักษะการฟัง ผู้สอนควรคำนึงถึงหลักความจริงว่าในชีวิตจริงนั้นผู้เรียนจะได้ฟังน้ำเสียงหรือสำเนียง ตลอดจนความเร็วของอัตราการพูด

ดังนั้นในการฝึกฟัง ผู้สอนควรให้ผู้เรียนได้ฟังบทสนทนา เรื่องสั้น ๆ ไม่ว่าจะ เป็นเสียงจากเทปหรือผู้สอนเอง ในระดับเสียงตลอดจนความเร็วปกติที่เป็นธรรมชาติ ไม่ควรพูดซ้ำหรือเน้นเกินไป ในการฝึกฟังบทสนทนาหรือเรื่องสั้น ๆ นิทานหรือภาพยนตร์ นั้น ไม่ได้หวังว่าผู้ฟังต้องเข้าใจทุกอย่างแต่ให้เข้าใจเป็นส่วนใหญ่มากกว่าการตอบคำถามที่อาศัย เนื้อหาในเรื่องที่ให้ฟังนั้น ควรพิจารณารายละเอียดดังนี้

1. ชนิดของคำตอบที่ควรจะเป็น
 - คำตอบที่ตอบเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ
 - คำตอบที่ตอบได้หลายอย่าง
 - คำตอบที่เกี่ยวกับความคิดเห็น และเรื่องที่เป็นนามธรรม
2. ชนิดของคำถามอาจเป็นในรูป
 - “Yes/No” questions
 - “Or” questions
 - “Why” questions
3. แบบของตัวเลือก หรือคำตอบที่จะให้ในแบบฝึกหัด
 - แบบถูกผิด (True/False)
 - แบบที่มีตัวเลือกหลายตัว (Multiple Choice) ตัวเลือกควรประมาณ

4. ตัว

- แบบเติมคำลงในช่องว่าง (Completion)
- แบบตอบได้อย่างเสรี (Free Answer) ซึ่งคำตอบอาจมีทั้งสั้น

และยาว

4. ลำดับก่อนหลังในการตอบคำถาม
 - ถามก่อนฟัง
 - ถามหลังจากฟัง
5. ลำดับของความสัมพันธ์ของเนื้อเรื่องที่จะไปตั้งเป็นคำถาม

จากง่ายไปหายาก จากเรื่องทั่ว ๆ ไปสู่การเน้นเรื่องโดยเฉพาะ
6. วิธีการตั้งคำถามและตอบคำถาม
 - ถามปากเปล่าและให้ตอบปากเปล่า (Oral Questions Oral

Answers)

คำถามอาจออกมาในรูปของข้อเขียน และให้ตอบเป็นข้อเขียน
(Written Questions Written Answers)

ถามปากเปล่า แต่ให้ตอบเป็นข้อเขียน (Oral Question Written
Answers)

คำถามที่อยู่ในรูปข้อเขียน แต่ให้ตอบปากเปล่า (Written Questions
Oral Answers)

ในการฟังนั้น บางครั้งผู้สอนจะอนุญาตให้ผู้เรียนจับบันทึกได้ในกรณี
ที่เรื่องมีข้อมูลมากมาย ทั้งนี้เพื่ออำนวยความสะดวก

เทพิน นิละภมร (2526, หน้า 304 – 323) เสนอเทคนิคในการสอนการฟัง
ให้เข้าใจไว้ดังนี้

1. ให้ทำความเข้าใจกับคำศัพท์เฉพาะ เนื่องจากการเข้าใจคำศัพท์
และศัพท์เฉพาะเป็นสิ่งจำเป็นอันดับแรกสำหรับผู้เรียนภาษา โดยคำที่ควรเข้าใจคือ จำนวน
ตัวเลข คำศัพท์ใหม่ ๆ โดยอาจจะเป็นพิจารณาคำศัพท์จากรูปภาพแล้วตัดสินว่า
True/False หรือการฟังครูออกเสียงโดยใช้ Column A –B ครูให้ผู้เรียนดูรูปแล้วครูออกเสียง
ให้ผู้เรียนตอบว่า เสียงที่ครูออกนั้นอยู่ใน Column A หรือ Column B

2. ให้แยกคำในประโยค และทำความเข้าใจทั้งประโยค คือการที่
ผู้เรียนตอบทันทีที่ได้ยินประโยคและเข้าใจความหมายของประโยคนั้น แล้วแสดงอาการ
ตอบรับด้วยการยิ้มพยักหน้าหรือชูนิ้วขึ้นแล้วแต่หรืออาจจะให้แสดงท่าทางตามประโยค
คำสั่ง ครูควรฝึกให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติตามคำสั่ง การวาดภาพตามที่ครู
บอก การเล่นเกม และการเล่นละครใบ้ และการเคลื่อนไหววัตถุตามคำสั่งการเล่น เกม Simon Say การ
แสดงท่าทางตามลักษณะอาการ การฟังคำสั่งยาว ๆ แล้วปฏิบัติตามให้นักเรียนฝึก
เรียงลำดับเหตุการณ์จากเรื่องราวที่ฟัง โดยให้แปลหรือเปรียบเทียบประโยคกับภาษาไทย

3. ให้รู้จักที่จะคำนึงถึงโครงสร้างและไวยากรณ์ในประโยค โดยให้
นักเรียนฝึกฟังคำถามซึ่งอาจใช้การขีดเครื่องหมายหรือยกมือขึ้นเมื่อได้ยินคำที่เป็นพหูพจน์
ให้สังเกตคำสรรพนาม ให้รู้จักแยกเพศ ให้ผู้เรียนได้ฝึกฟังและแยก Object Pronoun
ให้ผู้เรียนรู้จักฟังเรื่อง Tense

4. ให้รู้จักฟังเรื่องที่ไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน เช่น ฟังนิทาน

5. ให้ฟังข้อความสั้น ๆ ให้เข้าใจ โดยฟังประโยคแล้วตอบคำถาม ฟัง
เรื่องราวและตั้งชื่อเรื่องที่ได้อิน ครูให้ข้อมูลก่อนการฟังเรื่องราวต่าง ๆ ฟังเพื่อให้สามารถ

สื่อสารได้ ซึ่งการฟังในระดับนี้เป็นการฟังเพื่อแยกแยะใจความสำคัญของสิ่งที่ฟังไม่จำเป็นต้องเข้าใจข้อความทั้งหมดแต่ต้องรู้จักดึงจุดสำคัญ (Main Point) ครูต้องให้ผู้เรียนได้ฝึกการฟังจากวิธีการ ดังต่อไปนี้

5.1 ให้รู้จักจับข้อความในการพูดได้ตอบทางโทรศัพท์

5.1 หัดฟังประกาศต่าง ๆ จากวิทยุหรือโทรทัศน์

5.3 ฟังการบอกทิศทาง

6. ฝึกให้เข้าใจภาษาพูด ซึ่งจุดมุ่งหมายในการฟังประการหนึ่ง คือ ต้องฝึกทักษะการฟังบทสนทนาต่าง ๆ ให้เข้าใจ และฝึกฟังโดยให้สามารถฟังเรื่องราวหรือเหตุการณ์ได้ทุกประเภท

จินดา อัคราวัฒนา (2551, หน้า 1 - 4) ได้เสนอเทคนิคในการสอนทักษะการฟังไว้ ดังนี้

1. ให้เห็นความสำคัญของการฟังเพราะการฟังเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดและเป็นพื้นฐานของอีก 3 ทักษะ

2. ต้องมีการเตรียมตัวก่อนฟัง คือต้องรู้ว่าจะฟังเกี่ยวกับอะไร ใครเป็นคนพูดและฟังเรื่องอะไร

3. ตั้งเป้าหมายในการฟังแต่ละครั้ง

4. ให้บันทึกย่อจากสิ่งที่ฟัง โดยใช้สัญลักษณ์ คำย่อ หรือบันทึกเทปไว้

5. พยายามเดาเหตุการณ์ หรือนึกตามในขณะที่ฟัง

6. ให้ฟังจากสิ่งที่ตนเองคุ้นเคยเพราะจะช่วยให้เข้าใจเร็วขึ้น

7. สรุปใจความสำคัญหลังจากการฟัง

จากแนวคิดของนักการศึกษาดังกล่าว จึงสรุปเกี่ยวกับเทคนิคการสอนทักษะการฟังได้ว่าในการสอนทักษะการฟังนั้น ผู้สอนควรใช้การจัดกิจกรรมในรูปแบบที่หลากหลาย ตามความสนใจของผู้เรียนเพื่อเป็นการกระตุ้นและดึงดูดความสนใจของผู้เรียน เช่น ฟังข้อความสั้น ๆ ให้เข้าใจ โดยฟังประโยคแล้วตอบคำถาม ฟังเรื่องราวและตั้งชื่อเรื่องที่ได้ยิน การให้ข้อมูลก่อนการฟังเรื่องราวต่าง ๆ ฟังเพื่อให้สามารถสื่อสารได้ นอกจากนี้ผู้สอนต้องคำนึงถึงความยากง่ายของเนื้อหา โดยต้องจัดให้เหมาะสมกับระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียนด้วย

7. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนทักษะการฟัง

ประนอม สุรัสวดี (2531, หน้า 19) ได้เสนอแนะวิธีการสอนทักษะการฟังไว้ดังนี้

1. เมื่อครูออกเสียงคำให้นักเรียนฟังแล้ว ควรให้นักเรียนฝึกออกเสียงตามเป็นรายบุคคลเพื่อครูจะได้ฟังและแก้ไขเป็นรายบุคคล
2. ครูต้องคำนึงความสามารถในการรับเสียงใหม่การออกเสียงของนักเรียนแต่ละคน
3. สิ่งที่จะช่วยอธิบายการออกเสียงได้ดีคือ รูปภาพแสดงความรู้เรื่องการออกเสียง

เสงี่ยม ไตรรัตน์ (2534, หน้า 52) ได้เสนอแนะวิธีจัดกิจกรรมในการสอนทักษะการฟังไว้ ดังนี้

1. ฟังตามประโยคที่ครูพูด
2. ฟังเสียงที่แตกต่างกัน ระดับขึ้นลงของเสียง บทสนทนา
3. ฟังเสียงเจ้าของภาษา
4. ฟังคำพูดหรือคำถามของเพื่อน
5. ฟังบทสนทนา บทละคร และเพลง
6. ฟังรายการโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และบทละคร
7. ฟังการสัมภาษณ์
8. ร่วมบทสนทนา

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539, หน้า 159) ได้เสนอแนะกิจกรรมในการสอนทักษะการฟัง ดังนี้

1. ให้ฟังคำสั่งที่ใช้ในการเรียนการสอนของครู
2. ให้ฟังคนเพื่อนคนอื่นถามคำถาม สรุปรื่อง หรือเล่าเรื่องต่าง ๆ
3. ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมติ การสนทนา
4. ให้ฟังคำบรรยายของบุคคลภายนอกหรือฟังบทเรียนจากเทป
5. ให้ดูภาพยนตร์โดยเฉพาะที่จัดทำขึ้นเป็นโปรแกรมภาษา
6. ให้สัมภาษณ์ชาวต่างชาติที่อยู่ในชุมชน
7. ให้เข้าร่วมกับการบรรยาย การประชุมปฏิบัติการ ชมรมภาษา
8. ให้เล่นเกม

Harmer (1992, pp. 134 – 148) ได้เสนอแนะการจัดกิจกรรมในการสอนทักษะการฟังไว้ว่า การสอนทักษะการฟังเน้นให้นักเรียนได้ฟังภาษา ที่เป็นภาษาพูด จากการฟังเทปในหัวข้อที่หลากหลายเช่น การฟังโฆษณา ข่าว การอ่านโคลง บทละคร เพลงป๊อป (Pop) ฟังการพูดสุนทรพจน์ การสนทนาทางโทรศัพท์ และการสนทนาทุกรูปแบบ ซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมจะช่วยให้นักเรียนได้ข้อมูลที่สำคัญทางภาษา คือ ได้เรียนรู้เกี่ยวกับการออกเสียง จังหวะ ทำนองเสียง ระดับเสียง และการเน้นเสียงหนักเบาด้วย และยังได้เสนอแนะวิธีจัดกิจกรรมการสอนทักษะการฟังไว้ ดังนี้

1. แบ่งนักเรียนเป็น 3 กลุ่ม ให้แต่ละกลุ่มฟังเทปที่ต่างกัน 3 ม้วน โดยให้สมาชิกในกลุ่มช่วยกันสรุปข้อเท็จจริงหลังจากเสร็จสิ้นการฟัง แล้วนำข้อสรุปที่ได้จดบันทึกไว้ มาเปรียบเทียบกัน เรียกว่า การฟังแบบต่อภาพ (Jigsaw Listening) ใช้สำหรับผู้ฟังระดับกลางและระดับสูง

2. ให้นักเรียนฟังข้อความทางโทรศัพท์ โดยให้ผู้ฟังจดข้อความไว้ในกระดาษจดบันทึกข้อความ สำหรับผู้ฟังระดับต้น

3. ให้นักเรียนฟังเสียงประกอบ (Sound Effect) แล้วใช้เสียงที่ได้ยินแต่งเรื่องราวที่ได้เกิดขึ้นจริง สำหรับผู้ฟังระดับต้น

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532, หน้า 54 – 55) ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการสอนทักษะฟัง – พูด ไว้ ดังนี้

1. ในการสอนทักษะฟัง – พูด ผู้เรียนต้องมีความรู้ในด้านการออกเสียง คือ ต้องมีทักษะทางภาษาและทักษะทางการสื่อสาร

2. ผู้สอนควรเลือกเนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้นเรียน เน้นการใช้ภาษาจริง ๆ ในชีวิตประจำวัน

3. บรรยากาศในการสอนทักษะการฟัง – พูด ควรเป็นบรรยากาศที่ไม่เครียดควรจัดห้องเรียนให้เอื้อต่อการร่วมกิจกรรมการฝึกทักษะฟัง-พูด ได้เป็นอย่างดี

4. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะฟัง-พูด ควรปฏิบัติไปตามลำดับจากง่ายไปหายาก ดังนี้

4.1 การฟังคำเดี่ยว พยางค์ และประโยค โดยให้แสดงออกในลักษณะต่าง ๆ กันตามสิ่งที่ฟัง

4.2 การฟังโดยพยายามเชื่อมโยงคำต่าง ๆ ที่ได้ยินเป็นกลุ่มคำที่มีความหมายเพื่อให้จำง่าย

4.3 การฟังเนื้อเรื่องสั้น ๆ ซึ่งมีคำศัพท์และโครงสร้างที่รู้จักแล้วสรุปเหตุการณ์จากสิ่งที่ฟัง

4.4 ในการฟังบทสนทนาหรือข้อความต่าง ๆ ควรเป็นบทสนทนาหรือข้อความที่อยู่ในชีวิตประจำวันและเป็นธรรมชาติ

การสอนทักษะการฟังสรุปได้ว่า การสอนทักษะการฟังควรเริ่มต้นสอนจากสิ่งที่ง่ายไปหาสิ่งที่ยาก ให้ฟังในสิ่งที่ผู้เรียนคุ้นเคย เนื้อหาที่ฟังต้องเหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้เรียน ให้ผู้เรียนสามารถในการแยกแยะวิเคราะห์ สามารถจำและเก็บข้อมูล และสามารถในการคาดเดา โดยผู้สอนอาจฝึกฟังคำศัพท์และประโยคสั้น ๆ แล้วปฏิบัติตามหรือฟังเรื่องราวที่หลากหลายและเป็นเรื่องใกล้ตัวผู้เรียนเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน เมื่อฟังเสร็จแล้วต้องให้ผู้เรียนสรุปเหตุการณ์หรือสิ่งที่ฟังนั้น ๆ เพื่อจะทำให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่ฟังได้ดียิ่งขึ้นและในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนฟัง ผู้สอนต้องตระหนักถึงความแตกต่างของระดับการฟังซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเตรียมแบบฝึกต่าง ๆ ในการสอนทักษะการฟัง และจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับวัยและระดับความรู้ของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

8. การวัดและประเมินผลทักษะการฟัง

การวัดผลประเมินผลทักษะการฟังอาจดำเนินการในระหว่างการเรียนการสอนเพื่อดูความรู้และความสามารถที่จะสื่อสารในเรื่องที่เรียนและในตอนปลายภาคด้วย ตัวอย่างการวัดและประเมินผลทักษะการฟัง (สุภัทรา อักษรานุกเคราะห์, 2532, หน้า 64 - 70) ดังนี้

1. ให้ตอบคำถาม ให้ผู้สอนถามคำถามหรือให้ฟังจากเทปแล้วให้ตอบคำถามหรือใช้คำถามแบบถูกผิด หรือมีตัวเลือกให้ตอบ ตัวอย่าง เช่น
2. ให้ฟังแล้วลำดับภาพเหตุการณ์ที่เกิดในงานเลี้ยงที่บ้านเพื่อนเพื่อลำดับการสนทนาที่เกิดขึ้น เช่น ฟังบทสนทนา ดูรูปภาพ วางรูปภาพให้ตรงกับบทสนทนา
3. ให้ฟังบทสนทนาเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้า แล้วตอบคำถาม เช่น พวกเขาต้องการซื้ออะไร อันนี้ราคาเท่าไรพวกเขาซื้อมาจำนวนเท่าไร
4. ใช้แบบทดสอบโคลซ แบบเขียนหรือแบบปากเปล่า โดยให้ผู้เรียนฟังเรื่องจากผู้สอนหรือเทปแล้วเติมคำที่ขาดหายไปจากบทสนทนา ข้อความ หรือเรื่องเล่า เช่น ระดับกลไก การทดสอบหน่วยเสียง เช่น การฟังและแยกเสียงได้ว่า เป็นเสียงเดียวกันหรือต่างกัน เช่น food, fruit, tree, three, tea หรือ form, from เป็นต้น ระดับความจำ

การฟังคำหรือข้อความสั้น ๆ แล้วรู้ความหมายตามที่ได้เรียนมา เช่น afraid, alone, hungry, happy, sad เป็นต้น ระดับถ่ายโอนการฟังข้อความที่ยาวขึ้นกว่าระดับความจำ และเป็นข้อความที่ผู้เรียนไม่เคยได้ยินมาก่อน แต่คำศัพท์และโครงสร้างทั้งหมดเป็นสิ่งที่ได้เรียนมาแล้ว สิ่งใหม่คือบริบทเท่านั้น เช่น ในภาษาพูดมีการใช้คำกว้าง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจง เหมือนภาษาเขียนและมีคำบุรุษสรรพนามมาก อาจถามว่าคำ it, her, them, do หมายถึง สิ่งใด หรือทำอะไร เป็นต้น ระดับสื่อสาร ภาษาที่ใช้และบริบทเป็นของใหม่ทั้งสิ้น ผู้เรียนตอบจากความเข้าใจโดยรวมทั้งทางภาษา และบริบทการใช้ที่อยู่ในโครงสร้างความรู้ของตน ระดับวิพากษ์วิจารณ์ นอกจากบทฟังจะเป็นสิ่งใหม่แล้ว ในการตอบคำถาม ผู้เรียนจะต้องใช้ความสามารถในการตีความ ความคิดเชิงเหตุผลในการตอบคำถาม นอกจากนี้ การทดสอบทักษะการฟังอาจเน้นในด้านต่าง ๆ กันคือ เน้นผู้ส่งสาร เน้นผู้รับสาร และเน้นตัวสาร

4.1 การทดสอบที่เน้นผู้ส่งสาร ซึ่งได้แก่ ผู้พูดที่อาจเป็นคู่สนทนา ผู้บรรยาย ผู้กล่าวรายงาน ผู้กล่าวสุนทรพจน์ ผู้เล่าเรื่อง ฯลฯ ที่ส่งสารของตนมายังผู้รับสาร และถามความเข้าใจจากผู้รับสารว่ามีความเข้าใจมากน้อยเพียงใด

4.2 การทดสอบที่เน้นผู้รับสาร จะถามเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการฟัง ผลลัพธ์หรือผลกระทบของการสื่อสารที่มีต่อผู้ฟัง ความคิดเห็น ทศนคติของผู้ฟัง ที่อาจจะ มีหรือควรจะมีต่อผู้ส่งสาร หรือต่อตัวสาร รวมทั้งความรู้และประสบการณ์ของผู้ฟัง

4.3 การทดสอบที่เน้นตัวสารจะถามเกี่ยวกับภาษาที่ใช้ศัพท์ สำนวนโครงสร้างความสัมพันธ์ของเนื้อความ เป็นต้น

การทดสอบทั้ง 3 ด้านนี้ ส่วนใหญ่จะปรากฏด้วยกันในแบบทดสอบ การฟังไม่สามารถแยกออกเป็นแต่ละส่วนได้ ข้อทดสอบที่ถามเน้นเกี่ยวกับตัวผู้ส่งสารและตัวผู้รับสารจะเป็นการวัดในระดับสื่อสารและระดับวิพากษ์วิจารณ์ตามที่นักวิชาการได้ให้ไว้

ระดับชั้นความสามารถของทักษะการฟัง สามารถแบ่งได้ 5 ระดับ โดยใช้ลักษณะการวัดและประเมินผลตามตัวอย่าง

1. ระดับกลไก

1.1 สามารถฟังคำแล้วบอกความแตกต่างและความเหมือนกันของคำที่ได้ยิน

1.2 สามารถฟังประโยคแล้วเลือกประโยคที่ตรงกับประโยคที่ได้ยิน

1.3 สามารถฟังประโยคแล้วเลือกคำที่มีเสียงสระพ้องกับคำ

ที่ได้ยินคำแรก

ที่ได้ยิน

อีก 3 คำ แล้วให้ผู้เรียนเลือกว่าคำใดใน 3 คำเหมือนคำศัพท์คำแรก

ลากเส้นแสดงการเดินทางได้

เดียวกันได้

เช่นเดียวกับประโยคที่ได้ยิน

ประโยคที่ได้ยิน

1.4 สามารถฟังประโยคแล้วบอกระดับเสียงสูงต่ำในประโยค

1.5 สามารถฟังคำแล้วบอกเสียงเน้นหนักในคำที่ได้ยิน

1.6 สามารถฟังคำศัพท์ 1 คำ เว้นเวลาสักครูให้ฟังเสียงคำศัพท์

1.7 สามารถฟังคำศัพท์ ชุดละประมาณ 5-10 คำ

2. ระดับความรู้

2.1 สามารถฟังคำสั่งปฏิบัติตามได้ เช่น บอกทิศทางแล้ว

2.2 สามารถฟังคำแล้วเลือกภาพตรงกับคำที่ได้ยิน

2.3 สามารถฟังประโยคแล้วเลือกภาพที่ตรงกับประโยคที่ได้ยิน

2.4 สามารถฟังคำแล้วเลือกคำที่ได้ยินที่มีความหมายอยู่ในกลุ่ม

2.5 สามารถฟังประโยคแล้วเลือกประโยคที่มีความหมาย

3. ระดับการถายโอน

3.1 สามารถฟังประโยคเกี่ยวกับเวลาแล้วตอบคำถามได้

3.2 สามารถฟังคำถามแล้วเลือกคำตอบที่เหมาะสม

3.3 สามารถฟังประโยคแล้วเลือกคำที่เหมาะสมที่เติมลงใน

3.4 สามารถฟังคำสั่งแล้ววาดภาพตามคำสั่งได้

3.5 สามารถฟังประโยคแล้วตอบคำถามได้ถูกต้อง

4. ระดับสื่อสาร

4.1 สามารถฟังเพลงแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญได้

4.2 สามารถฟังบทสนทนาแล้วสรุปเรื่องได้

4.3 สามารถฟังข้อความแล้วตอบคำถามสั้น ๆ ได้

4.4 สามารถฟังข้อความแล้วเลือกภาพตามลำดับเหตุการณ์ได้

4.5 สามารถฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับ

รายละเอียดการสนทนาได้

5. ระดับการวิเคราะห์วิจารณ์

5.1 สามารถฟังข้อความแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับความหมาย

แฝงได้

5.2 สามารถฟังบทสนทนาแล้วบอกสถานการณ์ที่เกิด

เหตุการณ์ได้

5.3 สามารถฟังบทสนทนาแล้วบอกชั้นทางสังคมของผู้พูดได้

5.4 สามารถฟังบทสนทนาแล้วบอกอารมณ์ของผู้พูดได้

5.5 สามารถฟังบทสนทนาแล้วบอกจุดประสงค์ของการพูดได้

ผู้วิจัยสรุปว่า ทักษะการฟังเป็นทักษะที่สำคัญที่สุด เพราะเป็นพื้นฐานของอีก 3 ทักษะ ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปเทคนิคในการสอนทักษะการฟังไว้ ดังนี้

1. ต้องมีการเตรียมตัวก่อนฟัง เพื่อให้รู้ว่ากำลังจะฟังเรื่องราว

เกี่ยวกับอะไร ใครเป็นคนพูดและฟังเรื่องอะไร

2. กำหนดเป้าหมายในการฟังแต่ละครั้ง

3. ให้บันทึกย่อจากสิ่งที่ฟัง โดยใช้สัญลักษณ์ คำย่อหรือบันทึกเสียงไว้

4. พยายามคาดเดาเหตุการณ์ หรือนึกภาพตามในขณะที่ฟัง

5. ฟังโดยจับประเด็นจากสิ่งที่ตนเองคุ้นเคยเพราะจะช่วยให้เข้าใจ

เร็วขึ้น

7. สรุปใจความสำคัญหลังจากการฟัง

จากระดับชั้นความสามารถของทักษะการฟัง ทั้ง 5 ระดับ คือ 1) ระดับ กลไก 2) ระดับความรู้ 3) ระดับการถ่ายโอน 4) ระดับสื่อสาร 5) ระดับการวิเคราะห์วิจารณ์ ผู้วิจัยได้เลือกการวัดและประเมินผลความสามารถในการฟังภาษาจีน หลังเรียน ด้วยชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีนไว้ที่ระดับที่ 4 ระดับการสื่อสาร ซึ่งมี 5 หัวข้อ ดังนี้

1. สามารถฟังเพลงแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญได้

2. สามารถฟังบทสนทนาแล้วสรุปเรื่องได้

3. สามารถฟังข้อความแล้วตอบคำถามสั้น ๆ ได้

4. สามารถฟังข้อความแล้วลำดับเหตุการณ์ได้

5. สามารถฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับรายละเอียด

การสนทนาได้

ทักษะการพูด

ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สอดคล้องและควบคู่ไปกับทักษะการฟังอยู่เสมอเมื่อมีการพูดเกิดขึ้น ย่อมทำให้เกิดทักษะการฟังด้วย (พรพิมล ธิยา และ ธนากร ชำศรี, 2555, หน้า 5) มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการพูดไว้ ดังนี้

1. ความหมายของการพูด

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2526, หน้า 89) ระบุว่า การพูดเป็นพฤติกรรมที่มนุษย์แสดงออกเพื่อแสดงพฤติกรรมตอบโต้กับผู้อื่น หรือสถานการณ์อื่น หรือให้ถ้อยคำเพื่อโน้มน้าวผู้อื่นให้คล้อยตามตนเอง การพูดเป็นเครื่องมือของคนในการใช้ภาษา ดังนั้นครูจึงต้องทำหน้าที่ในการกระตุ้นให้นักเรียนพูด โดยการใช้แบบฝึกที่เหมาะสมในการฝึกปฏิบัติ

สมิตรา อังวัฒนกุล (2537, หน้า 167) อธิบายว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิดความเข้าใจ และความรู้อีกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้น ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน สำหรับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมากเพราะผู้พูดได้ยอมฟังผู้อื่นได้เข้าใจ อย่างไรก็ตามทักษะการพูดเป็นทักษะภาษาที่ซับซ้อน และต้องเกิดจากการฝึกฝน

พรสวรรค์ ศรีป้อ (2550, หน้า 163) ได้ให้ความหมายของการพูด คือ การปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคม เพื่อเป็นการสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ต่างฝ่ายต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตนเอง และต่างฝ่ายก็ต้องตีความสิ่งที่ตนเองได้ฟัง ดังนั้นจุดประสงค์ของทักษะการพูด คือสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ต้องสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ หลีกเลี่ยงการทำให้ผู้อื่นสับสน เนื่องจากการออกเสียงผิด ไวยากรณ์ผิด ใช้คำผิดหรือไม่เหมาะสมนอกจากนั้นยังต้องพูดให้เหมาะสมกับสังคมและวัฒนธรรมด้วย

ปณิตา ทำมิกัด (2558, อ้างถึงใน เขาวพร ศรีระชา และจิระพร ชะโน, 2561 หน้า 33) ได้สรุปการพูด หมายถึง กระบวนการผลิตเสียงซึ่งเป็นทักษะที่ผู้สอนต้องทำความเข้าใจในศักยภาพของผู้เรียนก่อนที่จะเริ่มทำกิจกรรมการเรียนการสอน การพูดเป็นสิ่งที่จำเป็นสำคัญสำหรับผู้เรียนในการรับรู้ภาษา เพราะการพูดไม่เป็นเพียงแต่กระบวนการของการผลิตเสียงเพียงอย่างเดียวแต่เป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการโต้ตอบเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิดเห็นทัศนคติ และความรู้สึกระหว่างผู้พูดอีกด้วย

เขาวพร ศรีระชา (2561, หน้า 33) สรุป การพูด หมายถึง เสียงที่เปล่งออกมาเพื่อให้เกิดความหมาย ซึ่งเป็นการส่งสารระหว่างผู้พูด กับผู้รับสารคือผู้ฟัง ในการโต้ตอบแลกเปลี่ยนข้อมูล โดยการพูดเป็นทักษะที่สำคัญในการเรียนภาษา ครูผู้สอนจำเป็นต้องคำนึงถึงความถูกต้องของภาษา และระดับภาษาที่เหมาะสมกับผู้เรียน

Valette (1972, p. 120 อ้างถึงใน ศุภวรรณ นาคนิล, 2552 ; ปิยะพงษ์ ชุมเงิน, 2556, หน้า 22) ระบุว่า การพูดมิได้เป็นเพียงการออกเสียงคำพูดและการออกเสียงต่ำในประโยคเท่านั้นแต่เป็นการกระทำให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดและถ้าจะให้ดีขึ้น การพูดต้องมีการเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาด้วย

Scott (1981, p. 70 อ้างถึงใน ศุภวรรณ นาคนิล, 2552 ; ปิยะพงษ์ ชุมเงิน, 2556, หน้า 24) ระบุว่า การพูดเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปซึ่งรวมเป็นผู้พูดและผู้ฟังและมีปฏิกริยาโต้ตอบกับสิ่งที่ได้ยิน ผู้ร่วมสนทนาแต่ละคนสามารถตีความในสิ่งที่ได้ฟัง ซึ่งไม่สามารถทำนายได้ล่วงหน้าว่ามีรูปแบบภาษาใด รวมถึงการโต้ตอบด้วยภาษาที่ทำให้เกิดประโยชน์และสะท้อนความตั้งใจในปฏิสัมพันธ์

Finocchiaro & Brumfit (1983, pp. 139–143 อ้างถึงใน ศิริรัตน์ นาอุดม ; ปิยะพงษ์ ชุมเงิน, 2556, หน้า 24) กล่าวว่า การพูดคือ ปฏิกริยาที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับสิ่งที่พูด สถานการณ์ของการพูด การปรับเปลี่ยนสถานการณ์ในการพูดได้อย่างเหมาะสม การใช้คำพูด กฎเกณฑ์ด้านไวยากรณ์ ความหมายและวัฒนธรรมให้เหมาะสม รวมถึงความไวต่อการรับรู้การเปลี่ยนแปลงของคู่สนทนา

Widdowson (1983, pp. 59–60 อ้างถึงใน ศิริรัตน์ นาอุดม ; ปิยะพงษ์ ชุมเงิน, 2556, หน้า 25) ให้ความหมายของทักษะการพูด เป็นได้ทั้งการกระทำหรือการผลิต และการส่ง ในการพูดนั้นจะมีการแลกเปลี่ยนบทบาทระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังเป็นการปะทะสังสรรค์เพื่อสื่อความเข้าใจ การพูดไม่เพียงแต่ใช้อวัยวะในการสื่อสารเท่านั้น แต่ยังต้องใช้ท่าทาง การเคลื่อนไหวกล้ามเนื้อในส่วนต่าง ๆ ของใบหน้า ร่างกาย กล่าวคือการพูดออกเสียงเป็นการสื่อสารความหมายโดยผ่านอวัยวะในการรับสาร คือ หู ส่วนการพูดที่ไม่มีเสียง สามารถสื่อความหมายผ่านทางสายตา ให้เป็นที่เข้าใจ

จากที่นักการศึกษาได้ให้ความหมายของการพูดไว้นั้น ผู้วิจัยสรุปความหมายของการพูดได้ว่า การพูดคือการเปล่งเสียงออกมาเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เลียนแบบเสียงที่ได้ยินตั้งแต่แรกเกิดและถูกพัฒนาการเป็นภาษาที่มนุษย์ใช้สื่อสารเพื่อต้องการสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจหรือบอกความต้องการออกตนเอง บางครั้ง

ก็ใช้วงท่าประกอบการพูดเพื่อให้เกิดอารมณ์ในสนทนาและการฟังในกรณีที่มีคนตั้งแต่สองคนขึ้นไป

2. องค์ประกอบของการพูด

รวินศ์ ศรีทองรุ่ง (2540, หน้า 10 - 11) การพูดเป็นการสื่อสารแบบเผชิญหน้าดังนั้นการพูดจะประสบความสำเร็จย่อมต้องมีองค์ประกอบ ดังนี้

1. ผู้พูด (Speaker) เป็นผู้ส่งสารต้องแสดงความสามารถในการพูดถ่ายทอดความรู้สึก ข้อคิดเห็น ข้อเท็จจริง ตลอดจนทัศนคติของตนไปสู่ผู้ฟังให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้โดยการรู้จักใช้ภาษา เสียง อากัปกริยาเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจง่าย แจ่มแจ้งและรวดเร็ว
2. สารหรือเนื้อหาที่พูด (Speech) ผู้พูดควรจะพูดเรื่องที่ตนถนัดและมีความรู้ในด้านนั้น มีการเตรียมลำดับและการเตรียมเรื่องที่ดี
3. ผู้ฟัง (Audience) การสื่อความหมายเป็นกระบวนการติดต่อทางสังคมที่มีผู้พูดเป็นผู้ให้ ผู้ฟังเป็นผู้รับ ผู้พูดจะสื่อความหมายได้ตรงเป้าหมายมากยิ่งขึ้นหากรู้จักวิเคราะห์ผู้ฟัง
4. เครื่องมือในการสื่อความหมาย (Communication channel) สิ่งที่จะช่วยถ่ายทอดความรู้สึกของผู้พูดไปให้คนฟัง เช่น น้ำเสียง สีหน้า ท่าทาง
5. ความมุ่งหมายหรือผลที่เกิดจากการพูด (Speech result) การพูดทุกชนิดต้องมีจุดมุ่งหมายหรือผลที่เกิดขึ้น

เยาวพร ศรีระชา (2561, หน้า 34) การพูดประกอบด้วย ผู้ส่งสารหรือผู้พูด เนื้อหาสาระหรือข้อมูล และผู้ฟัง การพูดที่ดีนั้นผู้พูดต้องสามารถเชื่อมโยงให้การสนทนาดำเนินต่อไปอย่างราบรื่น ถูกต้องตามหลักภาษา ใช้น้ำเสียง กริยาท่าทางและคำศัพท์ที่ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์และโอกาส

Byrne (1986, pp. 114) กล่าวว่า การพูดสื่อสารเป็นกระบวนการสองทิศทางที่เกี่ยวข้องกันทางทักษะการรับสาร (Respective skill) ของผู้ฟัง และทักษะการผลิตสาร (Productive skill) ของผู้พูด โดยผู้พูดทำหน้าที่ส่งรหัส (Encode) เพื่อสื่อถึงเจตนาและความต้องการ ในขณะที่เดียวกันผู้ฟังจะเป็นผู้ถอดรหัส (Decode) หรือตีความสารนั้น ทั้งนี้โดยอาศัยลักษณะความซ้ำซ้อน (Redundant) ในตัวภาษาพูด ความรู้ในเรื่องระบบภาษา เช่น เสียงหนักเบาในคำ หรือระดับเสียงสูงต่ำในประโยค ตลอดจนความเข้าใจภาษาท่าทางของผู้พูดซึ่งเป็นการช่วยให้การตีความในสารนั้นตรงตามเจตนาของผู้สื่อ

การพูดจะมีองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ ผู้พูด เนื้อหาที่จะกล่าวออกไป และผู้รับสารที่ผู้พูดกล่าวออกมา คือผู้ฟัง ซึ่งผู้พูดเป็นผู้บอกจุดประสงค์ที่ต้องการจะพูด ผู้ฟังเป็นผู้รับสารและตีความหมาย เป็นความเชื่อมโยงตอบรับกันโดยธรรมชาติ

3. ระดับความสามารถในการพูด

Harris (1990, pp. 68 – 71) กล่าวถึงความสามารถในการพูดว่าเป็นความสามารถในการนำองค์ประกอบต่าง ๆ ต่อไปนี้มาใช้ในกระบวนการพูด ได้แก่ เสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความคล่องและความเข้าใจ สามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดโดยที่ปริมาณของข้อความหรือข้อมูลในการสื่อสารต้องมีคุณภาพ คือมีความถูกต้องทางภาษานอกจากนี้ยังต้องมีความพยายามในการสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดโดยใช้คำพูด หรือท่าทางเพื่อการสื่อสาร ความสามารถในการพูดแบ่งออกเป็นระดับต่าง ๆ เพื่อใช้ในการวัดความสามารถ

Oller (1979, pp. 312–312) ได้จัดความสามารถในการพูดไว้ 5 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 ระดับต้น (Elementary Proficiency) ผู้พูดสามารถเข้าใจคำถามและประโยคบอกเล่าง่าย ๆ โดยถามและตอบได้ด้วยความรู้ทางภาษาที่จำกัด

ระดับที่ 2 ระดับใช้งานได้ในวงจำกัด (Limited Working Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดในสถานการณ์พื้นฐานของสังคมได้ เช่น แนะนำตัว และสนทนาในเรื่องง่าย ๆ ที่ไม่สามารถเตรียมตัวมาก่อน เช่น เรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวและตนเอง

ระดับที่ 3 ระดับมืออาชีพขั้นต้น (Minimum Professional Proficiency) ผู้พูดสามารถสนทนาเกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ ด้านอาชีพ สังคม รวมทั้งเรื่องที่ต้องใช้ความรู้เฉพาะเรื่อง

ระดับที่ 4 ระดับมืออาชีพ (Full Professional Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วถูกต้องในการสนทนาทุกระดับ โดยมีข้อบกพร่องด้านการออกเสียง ไวยากรณ์น้อยมาก และสามารถโต้ตอบได้อย่างเหมาะสมในทุกเรื่องแม้ในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย

ระดับที่ 5 ระดับเจ้าของภาษา (Native or Bilingual Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดได้เท่าเทียมกับเจ้าของภาษา ใช้คำศัพท์ สำนวน คำพูดและการอ้างอิงทางวัฒนธรรมได้

Carroll (1977, pp. 135) ได้จัดระดับความสามารถในการพูดเป็น 9

ระดับ ดังนี้

ระดับที่ 1 ระดับผู้ใช้ภาษาไม่ได้ (Non-user) ผู้พูดไม่สามารถเข้าใจ หรือพูดภาษาได้เลย

ระดับที่ 2 ระดับผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย (Intermittent) ผู้พูดสามารถพูด ได้เพียงคำสองคำ

ระดับที่ 3 ระดับผู้ใช้ภาษาได้จำกัดมาก (Extremely Limited) ผู้พูดพูด ตะกุกตะกักเข้าใจผิดบ่อย ๆ เข้าใจบทสนทนาในระดับปกติเพียงเล็กน้อย บางส่วน จึงไม่ อาจจะคุยอย่างต่อเนื่องได้ด้วยเรื่องราวที่ถูกต้อง จับได้แต่ใจความสำคัญ จับรายละเอียด ไม่ได้

ระดับที่ 4 ระดับผู้ใช้ภาษาเกือบจะพอเพียง (Marginal) สนทนา ได้ตอบได้ แต่ไม่สามารถทำการสนทนา พูดเสนอแนะ หรืออภิปรายได้ ขาดความถูกต้อง และคล่องแคล่วการสนทนาดำเนินไปอย่างไร้ต่อเนื่อง แต่ยังแสดงให้เห็นว่าเข้าใจเรื่องที่ สนทนาได้ตรงกัน มีสำเนียงภาษาเดิมปนอยู่ ซึ่งแตกต่างจากระดับที่ 3 ตรงที่ว่าคู่สนทนามี ความเข้าใจผิดเล็กน้อยกว่า

ระดับที่ 5 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ปานกลาง (Modest) ผู้พูดสื่อ ความสำคัญในบทสนทนาได้ แต่ยังขาดลีลาทางภาษา และไวยากรณ์ผิดพลาด ต้องถาม หรือถูกถามเป็นครั้งคราวเพื่อให้ได้ใจความชัดเจน ขาดความคล่องแคล่วและความสามารถ ในการนำบทสนทนา ผู้พูดต้องพูดช้าต้อยช้าคำจึงดำเนินการสนทนาได้ แต่ไม่ค่อยน่าสนใจ หรือมีลีลาทางภาษาไม่ดีนัก

ระดับที่ 6 ระดับผู้ใช้ความสามารถทางภาษาได้ (Competent) ผู้พูดสามารถคุยหัวข้อที่ต้องการ ติดตามเรื่อง เปลี่ยนเรื่องพูด หยุดหรือตะกุกตะกัก เป็นครั้งคราว มีความสามารถในการริเริ่มเรื่องสนทนาได้

ระดับที่ 7 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดี (Good) ผู้พูดเล่าเรื่องได้ชัดเจนและมี เหตุผลสนทนาได้อย่างต่อเนื่องเป็นเรื่องราวแต่ไม่คล่องแคล่วมากนัก สามารถติดตาม การสนทนาเมื่อมีการเปลี่ยนน้ำเสียง มีการตะกุกตะกักหรือพูดซ้ำคำแต่ได้ตอบได้อย่างมี ประสิทธิภาพ

ระดับที่ 8 ระดับผู้ใช้ภาษาดีมาก (Very Good) ผู้พูดสามารถอภิปราย ได้อย่างมีประสิทธิภาพ นำการสนทนา ดำเนินเรื่องต่อและขยายความได้ตามความจำเป็น

แสดงอารมณ์ขันโต้ตอบด้วยน้ำเสียงและท่าทางที่เหมาะสม

ระดับที่ 9 ระดับผู้เชี่ยวชาญในการใช้ภาษา (Expert) สามารถพูดได้เหมือนเจ้าของภาษาในหัวข้อต่าง ๆ สามารถนำการสนทนา ขยายความและพูดได้ใจความสำคัญ

การจัดระดับการพูดจะเห็นได้ว่ามีอยู่หลายระดับแล้วแต่ใครจะจัดระดับให้ละเอียดมากน้อยแค่ไหน แตกต่างกันไป

4. ขั้นตอนการสอนทักษะการพูด

เป้าหมายสูงสุดของการสอนภาษา คือ การต้องการให้ผู้เรียนสามารถพูดภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ทักษะการพูดเป็นทักษะที่แสดงออกด้วยการ พูด อธิบาย สนทนาโต้ตอบกับคู่สนทนา เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้พูด จุดมุ่งหมายหลักในการเรียนหรือฝึกทักษะการพูดภาษาที่สอง โดยทั่วไปมุ่งหวังเพียงให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารโดยใช้ภาษาอย่างเป็นทางการ สามารถพูดเกี่ยวกับชีวิตประจำวันด้วยอัตราความเร็ว ความถูกต้องและความคล่องแคล่วที่จะไม่ทำให้ผู้ฟังรู้สึกอึดอัดหรือน่าเบื่อหน่าย (Harris, 1974, p.p. 81 – 82) การดำเนินการเรียนการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวนั้น Scott (1981, p.p. 70 – 71) ได้เสนอแนวการสอนภาษาไว้ 4 ขั้น คือ

4.1 บอกผู้เรียนให้ทราบวัตถุประสงค์ของการเรียน

4.2 เสนอเนื้อหาที่จะเรียนรู้ในบริบท ให้นักเรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่พูดขึ้นอยู่กับว่าพูดกับใคร ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สนทนากับสิ่งที่พูด

4.3 ฝึกสิ่งที่เรียนกิจกรรมที่ใช้คือ เกม การแสดงบทบาทสมมติ ฯลฯ

4.4 การถ่ายโอน โดยนำสิ่งที่ฝึกมาใช้ในสถานการณ์ใหม่ที่ใกล้เคียงกับสถานที่ฝึก

Byrne (1986, pp. 115) ได้เสนอขั้นตอนการสอนทักษะการพูด 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นการให้ความรู้ (The Presentation Stage) ในขั้นนี้ครูเป็นผู้เลือกเนื้อหา มาสอนให้ผู้เรียนเข้าใจและต้องจดจำสิ่งที่เรียนในขั้นนี้ คือโครงสร้างของภาษาศัพท์ การสื่อความหมาย เพื่อแสดงจุดมุ่งหมายทางสังคมของผู้พูด ซึ่งควรใช้บทสนทนาในการสอนเพราะการใช้บทสนทนาทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในบทเรียนที่คล้ายกับสถานการณ์จริง

จึงทำให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาและนำไปใช้พูดได้ตามต้องการ

2. ขั้นการฝึก (The Practice Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะมีบทบาทมากขึ้น โดยที่จะทำหน้าที่แจกจ่ายงานให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนบทเรียนด้วยการพูดมากที่สุด เช่น การจัดให้ผู้เรียนทำกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมหมู่ หรือกิจกรรมเดี่ยว

3. ขั้นการใช้ภาษาตามความต้องการ (The Production Stage) ในขั้นนี้ ครูจะทำหน้าที่เป็นผู้ชี้แนะ แนะนำหรือที่ปรึกษา โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำความรู้ ความเข้าใจมาใช้ในการสื่อความหมายอย่างเสรีตามความต้องการของตน เป็นการพิสูจน์ให้รู้ว่า ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนมาใช้ในสถานการณ์จริงได้หรือไม่ ข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นกับผู้เรียนในการใช้ภาษาจริงไม่ถือเป็นเรื่องสำคัญ สิ่งที่สำคัญคือ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้กล้าแสดงออกทางภาษา

Finocchiaro and Brumfit (1987, pp. 140) อธิบายว่า การพูดเป็นทักษะที่ซับซ้อนมากกว่าการฟัง โดยต้องรู้เกี่ยวกับ เสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ วัฒนธรรม และผู้พูด ต้องรู้ ดังนี้

1. คิดเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการแสดงออก
2. เปลี่ยนตำแหน่งของลิ้น ริมฝีปาก เพื่อให้ได้เสียงที่ถูกต้อง
3. ระวังเกี่ยวกับการใช้ภาษา เช่น ไวยากรณ์ คำศัพท์ เป็นต้น
4. เปลี่ยนแปลงการใช้ทำเนียบภาษา
5. เปลี่ยนแปลงความคิดที่เกิดจากการตอบสนองจากผู้อื่น

สมถวิล ธนะโสภณ (2523, หน้า 136, อ้างถึงใน ศิริรัตน์ นาอุดม ; ปิยะพงษ์ ชุมเงิน, 2556, หน้า 28) ได้เสนอแนวทางปฏิบัติในการฝึกให้เด็กพูดภาษาดังนี้

1. การพูดต้องมีแรงจูงใจ แรงจูงใจภายใน ได้แก่ การที่ผู้พูดปรารถนาที่จะบอกสิ่งที่น่าสนใจ สิ่งที่สำคัญแก่ผู้ฟัง แรงจูงใจภายนอก เช่น คะแนนในการสอบพูด ดังนั้นครูจึงต้องคำนึงถึงแรงจูงใจที่จะทำให้ผู้เรียนต้องการพูด ต้องการแสดงความคิดเห็น ไม่ใช่การนำคำพูดของผู้อื่นมาพูด คำพูดของผู้เรียนควรได้รับแรงหนุนซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนต้องการตอบด้วยตนเอง

2. การพูดต้องมีผู้ฟัง ครูควรจัดกระบวนการสอนที่ทำให้ให้นักเรียนพูดกับเพื่อนร่วมชั้น ไม่ใช่พูดกับครูเพียงคนเดียว พยายามให้เด็กพูดสิ่งใหม่ ๆ ที่น่าสนใจกับตัวผู้เรียน ไม่ใช่เล่าเรื่องที่ทุกคนได้เรียนมาแล้ว เพราะจะไม่มีใครฟังสิ่งที่ตัวเองรู้แล้ว

3. เวลาที่มีคนพูดปกติมักจะใส่อารมณ์ลงไปในเรื่องที่เขาพูด แสดงความรู้สึกนึกคิด ดังนั้นครูจึงควรสอนเด็กในเรื่องการใช้ระดับเสียงสูง – ต่ำ
 4. การพูดขึ้นอยู่กับสถานการณ์ควรสร้างสถานการณ์เพื่อกระตุ้นให้เด็กพูด
 5. ภาษาพูดค่อนข้างอิสระเด็กควรรู้จักใช้ประโยคสั้น ๆ ซึ่งมักใช้พูดปกติ
 6. เด็กควรคุ้นเคยกับการพูดธรรมชาติ เช่น การตอบโต้โดยใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์แต่สื่อความหมายได้ การใช้คำย่อ เป็นต้น
 7. ครูควรคำนึงถึงลักษณะประจำตัวของเด็ก ซึ่งมีผลต่อการร่วมมือในการพูด เช่น ช่างพูด หรือขี้อาย ตกใจง่าย ลักษณะเหล่านี้มีผลต่อการพูดภาษา
 8. ครูควรใจกว้างยอมรับความคิดเห็นของเด็ก และไม่แก้ไขข้อผิดพลาด ทางไวยากรณ์มากนัก เพราะอาจไปขัดกับความพยายามที่จะเรียบเรียงคำพูดของเด็ก ครูควรคำนึงถึงเฉพาะข้อผิดพลาด ที่ทำให้ความหมายผิดไปเท่านั้น แล้วจึงทบทวนให้นักเรียนทั้งชั้นได้ฝึกอีกครั้ง
 9. การพูดภาษาที่เป็นธรรมชาติจะเกิดขึ้นได้ในห้องเรียนที่มีบรรยากาศเป็นกันเองระหว่างครูและนักเรียน
 10. แบบเรียนที่เป็นรูปสนทนา (Dialogue) จะช่วยการสอนพูดได้ดี เพราะในบทสนทนา จะมีภาษาที่ใกล้เคียงกับภาษาในชีวิตประจำวัน
- สมยศ เม่นแย้ม (2543, หน้า 64) กล่าวถึงวิธีการสอนพูดโดยเจ้าของภาษาเป็นคนที่พูดให้ฟัง ใช้แถบบันทึกเสียง วีดีโอ หรือครูที่พูดเหมือนกับเจ้าของภาษา นักเรียนเลียนแบบตาม เพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับการออกเสียง มีดังนี้
1. พูดให้ถูกต้องเหมือนเจ้าของภาษา
 2. นักเรียนจำบทสนทนาและสำนวนประโยค
 3. ผลผลิตที่ตามมาคือความสามารถใช้ภาษาโดยอัตโนมัติ
 4. ไวยากรณ์เรียนภายหลัง คือ หลังจากมีความสามารถพูดได้ดีแล้วจึงมาสรุปเกณฑ์ภายหลัง (Inductive) การสอนโดยวิธี Audio Lingual Method จึงเข้าทฤษฎีการสร้างนิสัย
- เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ (2531, หน้า 77) อธิบายว่า สิ่งสำคัญในการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดนั้น ควรพูดในสิ่งที่ผู้เรียนได้ฟังมาก่อน การฝึกพูดหลังจากได้

ประสบการณ์ในการฟังมากพอจะทำให้ผู้เรียนพูดได้อย่างมั่นใจและเป็นธรรมชาติผู้สอนควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสพูดตามอย่างหรือพูดอย่างอิสระ และควรสนับสนุนให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นของตนเป็น

Liu Meiling (2006, pp. 34d) กล่าวว่า โรงเรียนในประเทศไทยหลาย ๆ โรงเรียนมากจัดกิจกรรมบ่อย ๆ และนักเรียนก็ยังสามารถในการร้องการเต้นสามารถใช้ข้อดีในจุดนี้ของนักเรียนสอนร้องเพลงภาษาจีนหรือจัดกิจกรรมแข่งขันร้องเพลงภาษาจีนสร้างความสนใจในภาษาจีนให้กับนักเรียนผ่านกิจกรรมร้องเพลง ขณะเดียวกันยังได้ความรู้ภาษาจีนอีกด้วยพร้อมยกระดับการเรียนรู้ภาษาจีนได้อย่างรวดเร็ว

Chen Xiaohong (2008, pp. 22-34) เสนอว่า วิธีการสอนมีความสำคัญมากต่อการสอนภาษาจีนให้ชาวต่างชาติ ปัจจุบันวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพมีอยู่หลายวิธีดังนี้

1. การจำลองสถานการณ์สนทนา หน้าที่สำคัญของวิชาการพูด คือ การนำความรู้ทางด้านภาษามาใช้ในการสนทนาวิธีการสอนที่มีผลมากที่สุดคือการสร้าง language environment ให้นักเรียนเรียนรู้วิธีการใช้ภาษาจีนในสถานการณ์จำลอง
2. การถาม - ตอบ ให้นักเรียนได้ฝึกพูดซ้ำ ๆ และให้โอกาสนักเรียนในการร่วมทำกิจกรรมในห้องเรียนให้ได้มากที่สุด โดยเริ่มจากการอธิบายสัญลักษณ์เสียง อธิบายคำศัพท์ การขยายรูปแบบการพูด และบทสนทนาซึ่งต่างก็สามารถใช้รูปแบบการถามคำถาม วิธีนี้จะเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนใช้ภาษาจีนในการคิดวิเคราะห์และแสดงความคิดเห็นรู้สึกออกมาเป็นภาษาจีน
3. การทบทวนสิ่งที่เรียนได้เรียนผ่านมาแล้ว ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงคำศัพท์ที่สำคัญรวมถึงประโยคที่สำคัญในบทเรียนหรือในภาคเรียนที่ผ่านมา ซึ่งมีโอกาสที่ประโยคหรือคำศัพท์นั้นจะปรากฏซ้ำ ทำให้นักเรียนได้ใช้ความรู้เรียนมาฝึกพูด จึงเกิดความจำระลึกได้
4. เข้าใจลักษณะนิสัยของนักเรียนแต่ละคน ครูควรทำความเข้าใจเกี่ยวกับอุปนิสัยส่วนตัวของนักเรียนแต่ละคน นักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน ฉะนั้นวิธีการที่จะนำมาสอนจึงต้องแตกต่างกันไปตามลักษณะของเด็กด้วยเช่นกัน
5. การยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ปรับวิธีการสอนตามลักษณะเด่นของนักเรียน จะช่วยให้การสอนมีประสิทธิภาพได้โดยไม่ต้องออกเสียงแรงในการสอนมาก

Wang Ningxuan (2009, pp. 40) การศึกษาและประเมินหนังสือเรียน ภาษาจีนระดับประถม-มัธยม) เสนอว่า การเขียนหนังสือภาษาจีนควรคำนึงถึง ทำอย่างไร ถึงจะสามารถสร้างความน่าสนใจ ความตื่นเต้นและการมีส่วนร่วมของนักเรียนในชั้นเรียน เพื่อให้การสอนในชั้นเรียนมีความสนุกสนานครึกครื้น

สรุปได้ว่า การพูดเป็นการสื่อสารที่อาศัยท่วงท่าวาจา ความชัดเจนชัดคำ น้ำเสียง ประกอบกับการใช้ภาษา การสอนพูดควรสอนดังนี้ 1) การจำลองสถานการณ์ หรือการจัดประสบการณ์ทางภาษาให้นักเรียนเรียนรู้วิธีการใช้ภาษาจีนในสถานการณ์ จำลอง 2) ถาม-ตอบ ให้นักเรียนได้ฝึกพูดซ้ำ ๆ การขยายรูปแบบการพูด และบทสนทนา เพื่อการกระตุ้นให้นักเรียนใช้ภาษาจีนในการคิดวิเคราะห์และแสดงความคิดเห็นรู้สึก ออกมาเป็นภาษาจีน 3) การทบทวนสิ่งที่เรียนได้เรียนผ่านมาแล้ว ซึ่งมีประโยคหรือคำศัพท์ ปრაกฏซ้ำ ให้นักเรียนได้ใช้ความรู้ที่เคยเรียนมาฝึกพูด จึงเกิดความจำระลึกได้ 4) เข้าใจ ลักษณะนิสัยของผู้เรียนเพราะผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน ฉะนั้นปรับวิธีการสอน ตามลักษณะเด่นของนักเรียน จะช่วยให้การสอนมีประสิทธิภาพ ฉะนั้นการประเมิน ความสามารถในการใช้ทักษะพูดจึงควรคำนึงถึงว่า

1. การออกเสียงว่าชัดเจนหรือไม่เพียงใด การลงเสียงหนักเบา การใช้ เสียงขึ้นลงการเว้นจังหวะในการพูด

2. ท่วงท่า สีหน้า การสบตากับผู้ฟังว่าสอดคล้องและเหมาะสมกับ การแสดงออกทางการพูดหรือไม่ และผู้พูดสามารถใช้อย่างได้ผลหรือไม่

3. ศัพท์สำนวนที่ใช้ว่าเหมาะสมและได้ความหมายหรือไม่

4. โครงสร้างประโยคที่ใช้ว่าถูกต้องหรือไม่ เพื่อแก้ไขให้ดีขึ้น

5. ใจความสำคัญของการพูด

6. รายละเอียดสนับสนุนหรือโต้แย้งพร้อมทั้งการใช้เหตุผล

7. การสรุปประเด็นหรือการขมวดท้ายคำพูด

8. การรักษาสัมพันธภาพกับผู้ฟังที่พูดด้วยโดยการใช้ปฏิสัมพันธ์ทาง ภาษาที่เหมาะสม

ผู้วิจัยให้ผู้เรียนทำกิจกรรมกลุ่ม โดยการจัดประสบการณ์ทางภาษาพูด ถามตอบเพื่อให้เกิดความรู้สึกร่วม และให้ฝึกพูดจากการอ่านออกเสียงตามบทอ่านเพื่อฝึก ออกเสียงให้คล้องเพราะเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ภาษาจีนบางเสียงไม่มีใน ภาษาไทย ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องฝึกออกเสียงให้คุ้นก่อน ฝึกจนเกิดความเคยชิน คล่องแคล่ว

ไม่รู้สึกระคายกายที่จะพูด และให้ฝึกคู่กับการฟัง ซึ่ง เหยิน จิ่งเหวิน (Ren Jingwen, 2544, หน้า 5) กล่าวว่า การหัดออกเสียงจึงต้องอาศัยการฟังเสียงจากผู้สอนหรือเทป (ถ้ามี) เป็นหลัก

5. การทดสอบทักษะการพูด

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538, หน้า 79–80) อธิบายว่า การพูดมีรูปแบบที่สามารถทดสอบได้ 3 ประเภท ได้แก่

1. การพูดเดี่ยวเพียงคนเดียว เช่น การกล่าวรายงาน การอธิบาย การเล่าเรื่อง การให้คำแนะนำในการทำอย่างใดอย่างหนึ่ง การกล่าวแสดงความคิดเห็น หรือการกล่าววิพากษ์วิจารณ์ เทคนิคการวัดความสามารถทางการพูดประเภทนี้มักเป็นวิธีทดสอบแบบตรง เพราะผู้พูดได้แสดงทักษะการพูดจริงในเนื้อหาที่ได้เตรียมมา

2. การสัมภาษณ์หรือการสนทนาซึ่งเป็นการพูดระหว่างบุคคล 2 คน โดยฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ที่ดำเนินการสอบ เป็นผู้ป้อนคำถามให้ผู้เรียนได้แสดงทักษะการพูดของตน การสนทนามักเริ่มต้น ด้วยการทักทายเพื่อให้ผู้เรียนคลายความเครียด หรือความหวั่นวิตกที่เกิดขึ้น และช่วยให้คุ้นกับสถานการณ์ของการสอบได้ดีขึ้น ต่อจากนั้นเป็นการเข้าสู่เรื่องที่มุ่งทดสอบซึ่งอาจเป็นเรื่องทั่วไป

3. การอภิปรายหรือการโต้วาทีซึ่งมีการแสดงความคิดเห็นเป็นกลุ่ม โดยกรรมการให้คะแนนเป็นผู้ให้คะแนนผู้เรียน เป็นรายบุคคล แต่เนื่องจากการพูดเป็นกลุ่มแบบนี้มีการพูดของผู้อื่นเป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการพูดของแต่ละคน

นอกจากนี้ยังอธิบายว่า การพูดเป็นการสื่อสารที่อาศัยท่วงท่าวาจา ความชัดถ้อยชัดคำ น้ำเสียง ประกอบกับการใช้ภาษา การประเมินความสามารถในการใช้ทักษะพูดจึงควรคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้ ได้แก่

1. การออกเสียงว่าชัดเจนหรือไม่เพียงใด การลงเสียงหนักเบา การใช้เสียงขึ้นลงการเว้นจังหวะในการพูด

2. ท่วงที สีหน้า การสบตากับผู้ฟังว่าสอดคล้องและเหมาะสมกับการแสดงออกทางการพูดหรือไม่ และผู้พูดสามารถใช้ได้อย่างได้ผลหรือไม่

3. ศัพท์สำนวนที่ใช้ว่าเหมาะสมและได้ความหมายหรือไม่

4. โครงสร้างประโยคที่ใช้ว่าถูกต้องหรือไม่

5. ใจความสำคัญของการพูด

6. รายละเอียดสนับสนุนหรือโต้แย้งพร้อมทั้งการใช้เหตุผล
7. การสรุปประเด็นหรือการขมวดท้ายคำพูด
8. การรักษาสัมพันธภาพกับผู้ที่พูดด้วยโดยการใช้ปฏิสัมพันธ์

ทางภาษาที่เหมาะสม

Finocchiaro and Sango (1983, pp. 139 – 143) ได้เสนอวิธีการทดสอบความสามารถทางการพูดไว้ ดังนี้

1. พูดประโยคสั้น ๆ ตามผู้สอน หรือ ตามที่ได้ยินจากเครื่องบันทึกเสียง
2. ให้อ่านออกเสียงประโยคต่าง ๆ
3. ให้อธิบายวัตถุ วัตถุที่ใช้บรรยายขึ้นอยู่กับระดับของผู้เรียน ผู้เรียนอาจพูดถึงข้อมูลอื่น ๆ ของวัตถุ แต่มีข้อไม่ให้ชื่อของวัตถุหรือสิ่งที่เห็น โดยให้ผู้ฟังเดาว่าสิ่งที่พูดกล่าวถึงนั้นคืออะไรและสามารถบรรยายภาพบุคคล สถานที่ หรือ สิ่งของอื่น ๆ ได้
4. ให้อธิบายเหตุการณ์โดยใช้ภาพประกอบ
5. ให้อ่านตามหัวข้อที่กำหนด โดยมีกำหนดไว้หลายหัวข้อ และให้ผู้เรียนเลือกเรียนหัวข้อได้ตามต้องการ
6. ให้ผู้เรียนแสดงเป็นผู้สัมภาษณ์ โดยหาข้อมูลให้ได้มากที่สุดจากผู้ถูกสัมภาษณ์แล้วทำการจดบันทึกไว้

การทดสอบความสามารถด้านการพูดของผู้เรียนสามารถทำได้หลายวิธีขึ้นอยู่กับผู้สอนว่าจะเลือกการทดสอบแบบใดที่เหมาะสมกับระดับความสามารถผู้เรียนสำหรับผู้วิจัย ได้เลือกทำการทดสอบการพูดโดยการตอบคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่เรียนมาเพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาของชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

6. เกณฑ์การประเมินผลทักษะการพูด

การประเมินความสามารถในการพูด จำเป็นต้องคำนึงถึงองค์ประกอบความสามารถด้านการพูด เช่น การพูด การออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความเข้าใจ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา สามารถดำเนินการได้ตั้งแต่ขั้นก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน ทั้งนี้ต้องสอดคล้องกับเนื้อหาสาระที่ผู้เรียนได้เรียนมาแล้ว

Harris (1990, pp. 84) กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูด ออกเป็น 5 เกณฑ์ คือ การออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และความเข้าใจ โดยแต่ละเกณฑ์มีการประเมินผลวัดความสามารถ

5 ระดับ ดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation)

ระดับที่ 1 มีปัญหาทางการออกเสียงมาก จึงทำให้ไม่เข้าใจในสิ่งที่พูดได้เลย

ระดับที่ 2 มีปัญหาการออกเสียงมาก ยากแก่การทำความเข้าใจในคำพูดได้ ผู้ฟังต้องถามซ้ำ

ระดับที่ 3 มีปัญหาในการออกเสียงน้อย ผู้ฟังต้องตั้งใจฟังจึงจะสามารถเข้าใจได้ มีการออกเสียงผิดทำให้ผู้ฟังสับสนในบางครั้ง

ระดับที่ 4 ผู้พูดออกเสียงได้ดี แต่มีปัญหาในการออกเสียงอยู่บ้าง แต่ผู้ฟังสามารถฟังเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดีเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

2. ไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับที่ 1 ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้ เนื่องจากใช้ไวยากรณ์ผิดและเรียงลำดับไม่ถูกต้อง

ระดับที่ 2 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ง่าย ๆ ได้ แต่มักใช้ไวยากรณ์และการเรียงคำผิดบ่อย ๆ ทำให้ฟังเข้าใจยาก

ระดับที่ 3 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้ง จนทำให้ความหมายของประโยคที่พูดผิดไป

ระดับที่ 4 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ้าง แต่สื่อความหมายได้ถูก

ระดับที่ 5 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ตลอดจนเรียงลำดับคำ มีข้อผิดพลาดน้อยมาก และสามารถแก้ไขข้อบกพร่องใหม่ได้อย่างถูกต้อง

3. คำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับที่ 1 ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายได้เพราะไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์

ระดับที่ 2 ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิด เนื่องจากมีความรู้ด้านคำศัพท์อย่างจำกัด ทำให้ยากแก่การทำความเข้าใจความหมายของประโยคที่พูด

ระดับที่ 3 ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดในประโยคบทสนทนา เนื่องจากผู้พูดมีปัญหาในการคิดหาคำศัพท์มาใช้ในการสื่อสาร

ระดับที่ 4 ผู้พูดใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง และไม่เหมาะสมกับ

สถานการณ์เป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดมีความสามารถในการใช้คำศัพท์ วลี และสำนวน
คล่องแคล่วได้เทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

4. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)

ระดับที่ 1 ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่องในการสนทนาเป็นเวลานานมาก
จึงทำให้การสนทนาไม่รู้เรื่อง

ระดับที่ 2 ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่องในการสนทนาบ่อยครั้ง เพราะมี
ความรู้จำกัดในการใช้ภาษา

ระดับที่ 3 ผู้พูดมีความคล่องแคล่วในการพูดไม่มากนัก เนื่องจาก
ติดขัดเรื่องการใช้ภาษา

ระดับที่ 4 ผู้พูดมีความเร็วและความคล่องแคล่วในการพูด แต่มี
การสะดุดเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดมีความสามารถในการพูดอย่างคล่องแคล่ว
เทียบกับเจ้าของภาษา

5. ความเข้าใจ (Comprehension)

ระดับที่ 1 ผู้ฟังไม่เข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดสื่อสาร ผู้พูดไม่สามารถพูด
สื่อสารเพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจได้

ระดับที่ 2 ผู้พูดติดขัดในการพูด มักจะพูดซ้ำ ๆ เนื่องจากใช้เวลา
ในการหาคำพูด

ระดับที่ 3 ผู้พูดเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด และพูดสนทนาได้เป็นส่วนมาก
แต่ค่อนข้างช้า

ระดับที่ 4 ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วน แต่มีการพูด
ข้อความซ้ำเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมด โดยไม่มี
ปัญหา

จากข้อมูลดังกล่าว สรุปได้ว่าการประเมินระดับภาษาที่ใช้ในการพูดมีการวัด
ความสามารถในการพูดในหลาย ๆ ด้าน เช่น ประเมินได้จากการออกเสียงได้อย่าง
เหมาะสม การตอบคำถาม การอธิบายรูปภาพ การเลือกใช้คำศัพท์ได้ตรงตามสถานการณ์
การใช้ไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้องมีความคล่องแคล่วในการพูด และเกิดความเข้าใจในการ

สื่อสารระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ในการทดสอบทักษะการพูดจะมีการแบ่งความสามารถในการพูดออกเป็นข้อย่อย แต่ละข้อย่อยก็มีการกำหนดน้ำหนักคะแนน จาก 1 ถึง 3 คะแนน หรือ 1 ถึง 5 คะแนน ซึ่งคะแนนที่ได้มากก็จะกำหนดคุณลักษณะของผู้พูดไว้ อย่างชัดเจน เพื่อให้คะแนนที่แน่นอนและตรงรูปแบบของการพูดอย่างเห็นได้ชัด

ชุดกิจกรรมนิทานเพลงและภาษาจีนด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model

จากการศึกษาองค์ประกอบของชุดกิจกรรม ผู้วิจัยเลือกพัฒนาชุดกิจกรรมที่มีส่วนประกอบของชุดกิจกรรมได้ 5 ส่วน คือ

1. คำชี้แจงสำหรับครูหรือผู้เรียน ที่ต้องเรียนจากชุดกิจกรรม
2. คำสั่งหรือการมอบหมายงานเพื่อกำหนดแนวทางให้ผู้เรียน
3. เนื้อหาสาระและสื่อ โดยจัดให้อยู่ในรูปแบบของสื่อการสอนประสมกิจกรรมการเรียนการสอนแบบกลุ่มและแบบบุคคลตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม
4. การประเมินผล เป็นการประเมินผลของกระบวนการ ได้แก่ แบบฝึกหัด รายงานการค้นคว้า และผลของการเรียนรู้ในรูปแบบการทดสอบต่าง ๆ
5. แผนการใช้ชุดกิจกรรม

ผู้วิจัยได้ให้ความหมายของ ชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model และ Top-Down Model ไว้ว่า หมายถึง ชุดของสื่อการเรียนการสอนรายบุคคลที่นำมาใช้ประกอบการเรียนรายวิชาภาษาจีน ภายในชุดการเรียนการสอนนำหลักการสำคัญที่สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA Model และการสอนฟังแบบ Top-down Model มาใช้ออกแบบกิจกรรม

ดัชนีประสิทธิผล

ดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness : E.I.) หมายถึง ค่าที่แสดงการเรียนรู้ที่ก้าวหน้าขึ้นจากพื้นฐานความรู้เดิมที่มีอยู่แล้ว หลังจากที่ได้เรียนได้เรียนจากสื่อ นวัตกรรม หรือแผนการจัดการเรียนรู้นั้น ๆ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 58-159)

เชษฐ กิจระการ และสมนึก ภัททิยธนี (2544, หน้า 30-36) ได้วิเคราะห์ประสิทธิภาพของสื่อและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับประสิทธิภาพ

ของกระบวนการของสื่อ (E_1) และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) สรุปได้ว่า เป็นการพิจารณาที่เน้นกระบวนการ (E_1) กับผลลัพธ์ของสื่อ (E_2) ที่ใช้ ถ้าหากผู้วิจัยต้องการพิจารณาต่อไปว่าแผนการเรียนหรือสื่อที่สร้างขึ้น ยังมีคุณภาพในแง่มุมอื่นอีกหรือไม่ ก็สามารถพิจารณาได้โดยดูพัฒนาการของนักเรียน คือ พิจารณาก่อนหรือหลังการเรียนเรื่องใด ๆ นักเรียนได้พัฒนาหรือมีความสามารถเพิ่มขึ้นอย่างเชื่อได้หรือไม่ หรือเพิ่มขึ้นเท่าไร ซึ่งอาจจะพิจารณาได้จากการคำนวณหาค่า t -test (dependent samples) หรือหาค่าดัชนีประสิทธิผล (effectiveness index: E.I.) มีรายละเอียดดังนี้

1. การหาพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นของผู้เรียนโดยการหาค่า t - test

(dependent samples) เป็นการพิจารณาว่านักเรียนมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นอย่างเชื่อได้หรือไม่ โดยทำการทดสอบนักเรียนทุกคนก่อนเรียน (pretest) และหลังเรียน (post - test) แล้วนำมาหาค่า t - test (dependent samples) หากมีนัยสำคัญทางสถิติก็ถือว่านักเรียนกลุ่มที่ผู้วิจัยกำลังศึกษามีพัฒนาการเพิ่มขึ้นอย่างเชื่อได้

2. การพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นของผู้เรียนโดยการหาค่าดัชนีประสิทธิผล

(effectiveness index: E.I.) ใช้วิธีการของกูดแมน เฟลคเทอร์ และชไนเดอร์ มีสูตรดังนี้ (Goodman, Fletcher & Schneider, 1980, pp. 30 - 34 เฟซบุ๊ก, 2542, หน้า 1 - 3)

ดัชนีประสิทธิผล (รายบุคคล) เท่ากับ ความแตกต่างของคะแนนหลังเรียนกับก่อนเรียน หารด้วยความแตกต่างของคะแนนเต็มกับคะแนนก่อนเรียน

ดัชนีประสิทธิผล (กลุ่ม) เท่ากับ ความแตกต่างของคะแนนหลังเรียนกับก่อนเรียนของทุกคน หารด้วย ความแตกต่างของ (คะแนนเต็มคูณด้วยจำนวนผู้เรียน) กับคะแนนก่อนเรียนของทุกคน

$$E.I. \text{ รายบุคคล} = \frac{\text{คะแนนสอบหลังเรียน} - \text{คะแนนสอบก่อนเรียน}}{\text{คะแนนเต็ม} - \text{คะแนนสอบก่อนเรียน}}$$

$$E.I. \text{ กลุ่ม} = \frac{\text{ผลรวมของคะแนนสอบหลังเรียน} - \text{ผลรวมรวมของคะแนนสอบก่อนเรียน}}{(\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม}) - \text{ผลรวมของคะแนนสอบก่อนเรียน}}$$

บุญชมศรีสะอาด (2546, หน้า 157 - 159) ได้กล่าวว่า เพื่อให้ทราบว่าสื่อการเรียนการสอนหรือวิธีสอน ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ (Effectiveness) เพียงใด ก็นำสื่อที่พัฒนานั้นขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียนที่อยู่ในระดับที่เหมาะสมกับที่ได้ออกแบบมา แล้วนำผลการทดลองมาวิเคราะห์หาประสิทธิภาพ หมายถึง ความสามารถในการให้ผล

อย่างชัดเจนแน่นอน ซึ่งนิยมวิเคราะห์และแปลผล 2 วิธี

วิธีที่ 1 จากการพิจารณาผลของการพัฒนา

วิธีนี้เป็นการเปรียบเทียบระหว่างจุดเริ่มต้นกับจุดสุดท้าย เช่น ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน เพื่อเห็นการพัฒนาหรือความงอกงาม ครูผู้วิจัยจะต้องสร้างเครื่องมือวัดในตัวแปรที่สนใจศึกษา เช่น แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นเครื่องมือเพื่อวัดผลการเรียนรู้หลังจากเรียนเรื่องนั้น หรือหลังการทดลองเรื่องนั้น ซึ่งจะต้องสร้างให้ครอบคลุมจุดประสงค์เนื้อหา สาระที่เรียน หรือคุณลักษณะที่มุ่งวัดสร้างไว้ล่วงหน้า เมื่อก่อนเริ่มทดลอง (Pre – test) และหลังจากเรียนเรื่องนั้นจบแล้ว ก็นำแบบทดสอบชุดเดิมมาทดลองกับผู้เรียนกลุ่มเดิม (Pre – test) นำผลทั้งสองมาเปรียบเทียบกัน โดยเขียนคะแนนหลังเรียนไว้ก่อนคะแนนก่อนเรียนจำแนกเป็น 2 กลุ่ม 1) พิจารณารายบุคคล 2) การพิจารณารายกลุ่ม

วิธีที่ 2 การหาดัชนีประสิทธิผล

ดัชนีประสิทธิผล (กลุ่ม) เทียบกับ ความแตกต่างของคะแนนหลังเรียนกับก่อนเรียนของทุกคนหารด้วย ความแตกต่างของ (คะแนนเต็มคูณด้วยจำนวนผู้เรียน) กับคะแนนก่อนเรียนของทุกคน

$$E.I. = \frac{P_2 - P_1}{100\% - P_1}$$

เมื่อ E.I. แทน ดัชนีประสิทธิผล

P_1 แทน ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน

P_2 แทน ผลรวมของคะแนนทดสอบหลังเรียน

100% แทน คะแนนสูงสุดของนักเรียนทำได้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1. ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นคุณลักษณะเกี่ยวกับความรู้ ความสามารถของบุคคลที่ได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านต่างๆ และประสบการณ์ อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบและแนวทางในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้

สุภัทธา ปิณฑะแพทย์ (2534, หน้า 70) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียน สรุปได้ว่าความสามารถหรือประสิทธิภาพ ของบุคคลที่ได้จากการเรียนรู้ ในสิ่งที่ได้รับการฝึกฝน อบรม สั่งสอน เช่น ความสามารถทางการเรียนในโรงเรียน

ภพ เลหาไพบูลย์ (2542, หน้า 57) ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนว่า หมายถึงพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถในการกระทำสิ่งหนึ่ง สิ่งใดที่ได้จากที่ไม่เคยกระทำได้ หรือกระทำได้น้อยก่อนที่จะมีการเรียนการสอน ซึ่งเป็น พฤติกรรมที่วัดได้

พนิดา จันทรา (2543, หน้า 8) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียน สรุปได้ว่าคุณลักษณะและความสามารถของบุคคล ซึ่งเป็นผลมาจาก ความสามารถทางสมองหรือทางร่างกายที่ได้จากประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดจาก การฝึกอบรมหรือการสอน ซึ่งสามารถวัดได้จากแบบทดสอบ หรือจากการสังเกต พฤติกรรมและความสำเร็จในด้านอื่น ๆ ประกอบ

กุสุมา พันธุ์โหล (2544, หน้า 44) ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ว่า หมายถึงความสำเร็จในการเรียนรู้อันเนื่องมาจากความถนัดทางการเรียน ความสามารถส่วนตัวที่เข้าใจการสอนของครู ความพยายามในการเรียนและเวลาที่ใช้ ในการเรียนของนักเรียน

บุญฤดี แซ่ล้อ (2545, หน้า 28) ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ว่า หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถในการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้ จากที่ไม่เคยกระทำได้หรือกระทำได้น้อยก่อนที่จะมีการเรียนการสอน ซึ่งเป็นพฤติกรรม ที่สามารถวัดได้จากความหมายที่กล่าวมา พอสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความเข้าใจที่ผู้เรียนมีความสามารถพยายามเข้าถึงเข้าสู่ที่ผู้สอนได้ถ่ายทอดให้กับ ผู้เรียนซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนประกอบไปด้วย 3 ด้าน ดังนี้ ความรู้ ทักษะ และความสามารถ

2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นสิ่งที่สำคัญมากและขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ สำคัญหลายประการซึ่งมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงปัจจัยที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไว้ดังนี้

ทิพาพรรณ ก.บัวเกสร (2542, หน้า 43) ได้สรุปถึงองค์ประกอบ

ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีหลายองค์ประกอบที่ส่งผลโดยตรง ได้แก่ วิธีสอน และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการปลูกฝังคุณธรรม

หรือพฤติกรรมที่ต้องการตามความมุ่งหมายของการจัดการศึกษา

Harvigharst (Harvigharst, 1998 อ้างถึงใน กรองทอง, 2527, หน้า 2)

ได้สรุปว่า องค์ประกอบที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมี 4 ประการ คือ

1. ความสามารถที่ติดต่อกันแต่กำเนิด
2. ชีวิตและการอบรมในครอบครัว
3. ประสิทธิภาพของโรงเรียน
4. ความเข้าใจเกี่ยวกับตนเองหรือความมุ่งหวังในอนาคต

Klausmigr (Klausmigr, 1990 อ้างถึงใน สุทธิษา, 2541, หน้า 57)

ได้กล่าวถึงตัวแปรต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของการสอนผู้เรียนแต่ละคน
2. เนื้อหาวิชาที่จะสอนผู้เรียนแต่ละคน
3. คุณลักษณะและความเพียงพอของสื่อการเรียนการสอน
4. คุณลักษณะของผู้เรียน เช่น ระดับของผลสัมฤทธิ์ ระดับของ

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สุขภาพและมโนภาพเกี่ยวกับตนเอง

5. คุณลักษณะของครู เช่นความรู้ในเนื้อหาวิชา ทักษะการสอน

สุขภาพและมโนภาพเกี่ยวกับตนเอง

6. คุณภาพของพฤติกรรมระหว่างผู้สอนและผู้เรียน
7. ชนิดของการจัดการเรียนการสอน
8. ปริมาณและคุณภาพของสถานที่ อุปกรณ์ ฯลฯ
9. ความสัมพันธ์ระหว่างบ้านโรงเรียนและชุมชน

Preacott (1961, อ้างถึงใน ทิพาพรรณ, 2542 หน้า 14 – 46) ได้ใช้

ความรู้ทางชีววิทยา สังคมวิทยา จิตวิทยาและการแพทย์ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนของนักเรียน สรุปองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน มีองค์ประกอบดังนี้

1. ด้านร่างกาย ได้แก่ อัตราการเจริญเติบโตของร่างกาย สุขภาพ

ทางกาย ข้อบกพร่องทางกายและบุคลิกภาพท่าทาง

2. ด้านความรัก ได้แก่ ความสัมพันธ์ของบิดามารดา

ความสัมพันธ์ของบิดามารดากับลูกความสัมพันธ์ระหว่างลูกๆด้วยกัน และความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกทั้งหมดในครอบครัว

3. ด้านวัฒนธรรมและสังคม ได้แก่ ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเป็นอยู่ของครอบครัวสภาพแวดล้อมทางบ้าน การอบรมและฐานะทางบ้าน
4. ด้านความสัมพันธ์ในเพื่อนวัยเดียวกัน ได้แก่ ความสัมพันธ์ของนักเรียนกับเพื่อนวัยเดียวกันทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน
5. ด้านการพัฒนาแห่งตน ได้แก่ สติปัญญา ความสนใจ เจตคติของนักเรียนต่อการเรียน
6. ด้านการปรับตัว ได้แก่ ปัญหาการปรับตัว การแสดงออกทางอารมณ์

Benjamin and Bloom (1983, อ้างถึงใน เบญจวรรณ ช่างจัตุรัส, 2545, หน้า 13) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับลักษณะของผู้เรียน และการเรียน ซึ่งมีตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมี 3 ด้าน คือ

1. ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Behavior) ได้แก่ การเรียนรู้ที่จะเป็นต่อการเรียนและมีมาก่อนการเรียน เช่น ความถนัดและพื้นฐานความรู้เดิมของนักเรียน
2. ด้านจิตพิสัย (Affective Entry Behavior) ได้แก่ สภาพการที่ผู้เรียนจะแสดงออกเมื่อได้เรียนรู้ เช่น ความสนใจและเจตคติต่อเนื้อหาวิชาที่เรียน ความคิดเห็นและบุคลิกภาพ
3. ด้านคุณภาพการสอน (Quality Entry Behavior) ได้แก่ ประสิทธิภาพซึ่งผู้เรียนจะได้รับผลสำเร็จในการเรียนรู้ เช่น การได้รับคำแนะนำ การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมแรงของครู การแก้ไขข้อผิดพลาดและการใช้ข้อมูลย้อนกลับจากความคิดเห็นของนักการศึกษาดังกล่าว สรุปได้ว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนประกอบด้วยตัวแปร 3 ด้าน คือ ตัวแปรที่เกี่ยวกับพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัยตัวแปรที่เกี่ยวกับพฤติกรรมด้านจิตพิสัย ตัวแปรที่เกี่ยวกับพฤติกรรมด้านคุณภาพการสอน

3. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.1 หลักการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สมทรง อัสวกุล และคณะ (2527, หน้า 27) ได้กล่าวถึงหลักการวัดผลเบื้องต้นที่สำคัญดังนี้

1. กำหนดให้ชัดเจนว่าจะวัดอะไร ต้องมีวัตถุประสงค์ที่แน่นอน ว่าจะวัดอะไร วัดพฤติกรรมใดจากผู้เรียน ผู้สอนสามารถสังเกตได้โดยตรง หรือเป็นวัตถุประสงค์

ที่บอกให้เราทราบว่าเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนแล้วผู้สอนสามารถทำอะไรได้บ้าง ซึ่งเรียกว่าวัตถุประสงค์

2. เลือกเทคนิคหรือเครื่องมือในการวัดผลให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ เช่น วัดความรู้ของผู้เรียนโดยใช้ข้อสอบแบบปรนัย
3. ใช้เทคนิคการวัดหลายๆ อย่าง เพื่อให้การวัดสมบูรณ์และควรวัดผลการเรียนการสอนทุก ๆ ด้าน เพื่อให้การวัดสมบูรณ์ เทคนิควิธีการที่ใช้แต่ละชนิดมีวัตถุประสงค์แตกต่างกันและมีวิธีการวัดแตกต่างกัน แต่นำมารวมกันได้ เพื่อผลการวัดสมบูรณ์แน่นอนยิ่งขึ้น
4. ศึกษาเทคนิคและวิธีการวัดแต่ละวิธีให้ละเอียด โดยคำนึงถึงข้อดีและข้อจำกัดของแต่ละวิธีด้วย เนื่องจากเทคนิควิธีการวัดแต่ละอย่างมีความสามารถในการวัดแตกต่างกันก่อนเลือกเครื่องมือหรือวิธีการนั้นต้องศึกษาให้เข้าใจเสียก่อน
5. วัดผลให้สม่ำเสมอ ควรทำการวัดผลบ่อย ๆ หลาย ๆ ครั้ง
6. แปลผลการวัดที่ได้ให้ถูกต้อง ทำให้ทราบคุณลักษณะของผู้เรียนที่ถูกต้อง
7. ใช้ผลการวัดให้คุ้มค่าเพื่อปรับปรุงการเรียนสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วารนันท์ นิตศักดิ์ (2541, หน้า 28) ได้สรุปว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นสิ่งสำคัญถึงระดับความรู้ หรือทักษะของผู้เรียนที่ได้รับจากการเรียนการสอน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นเครื่องมือสำคัญประการหนึ่ง

สรุปได้ว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นการวัดความรู้ความสามารถของผู้เรียนโดยมีการประเมินผู้เรียนโดยใช้แบบทดสอบ ซึ่งแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มี 2 ลักษณะคือ แบบปรนัยและแบบอัตนัย

3.2 แนวคิดในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แนวความคิดในการสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมี ดังนี้

Bloom (1998, หน้า 18 อ้างถึงใน บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. 2555. หน้า 44) ได้ทำการวิเคราะห์จุดประสงค์การสอนในวิชาต่าง ๆ แล้วจำแนกความสามารถของมนุษย์แบ่งได้เป็น 3 ลักษณะ (Taxonomy of Education) คือขอบเขตด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัยการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้วิจัยได้ใช้ขอบเขตด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายทางการศึกษาที่เกี่ยวกับสมรรถภาพทาง

สติปัญญาทางการเรียนและการแก้ปัญหา ซึ่ง Bloom และคณะได้จำแนกพฤติกรรมในขอบเขตด้านนี้ออกเป็นสองระดับใหญ่ ๆ คือ พฤติกรรมด้านพื้นฐานซึ่งได้แก่ พฤติกรรมด้านความรู้และพฤติกรรมขั้นสูง ได้แก่ ความสามารถต่าง ๆ ทั้งสองระดับนี้ จำแนกออกเป็น 6 ระดับ โดยเรียงลำดับความซับซ้อนจากน้อยไปหามากซึ่งเป็นที่ยอมรับและเผยแพร่ทั่วไปอย่างกว้างขวาง ดังนี้

1. ความรู้ – ความจำ (Knowledge Memorization) หมายถึงความสามารถในการระลึกเรื่องราวเฉพาะหรือทั่วไป ออกมาให้ถูกต้องแม่นยำ เช่น สามารถบ่งบอกวิธีการหรือกระบวนการหรือบ่งชี้ถึงแบบแผนโครงสร้างของเรื่องราวเฉพาะอย่างหรือทั้งระบบได้อย่างถูกต้อง ความรู้ที่ขึ้นอยู่กับบุคคลได้รับรู้และจดจำเอาไว้อย่างไรก็จะระลึกเรื่องราวนั้นออกมาตามลำดับนั้นซึ่ง จำแนกเป็น 3 ระดับคือ

1.1 ความรู้เฉพาะเจาะจง (Specific Knowledge) เป็นความสามารถในการระลึกถึงข้อมูลต่าง ๆ ที่เป็นรูปธรรมและสัญลักษณ์ ซึ่งถือเป็นสมรรถภาพขั้นต่ำสุดที่จะเป็นพื้นฐานให้เกิดสมรรถภาพขั้นสูงที่จะรับรู้สิ่งที่ซับซ้อนและเป็นนามธรรมต่อไป ซึ่งจำแนกเป็น 2 ระดับ

ก. ความรู้เกี่ยวกับศัพท์และนิยาม (Terminology) ซึ่งเป็นความสามารถในการบอกความหมายของคำกลุ่มคำ สัญลักษณ์ต่าง ๆ

ข. ความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงเฉพาะ (Specific Fact) เป็นความสามารถในการบ่งบอกเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ บุคคล สถานที่ วันที่ ปี ขนาด จำนวน เป็นต้น

1.2 ความรู้เกี่ยวกับวิธีการเฉพาะอย่าง (Way and Means of Dealing with Specific Knowledge) เป็นความสามารถที่จะบ่งบอกถึงวิธีการจัดระเบียบวิธีการศึกษาวิธีการตัดสินใจและวิพากษ์วิจารณ์ ตลอดจนวิธีการสืบเสาะความรู้ จัดลำดับเวลามาตรฐานของการตัดสินใจประเภทนี้จะอยู่ในระดับกลางระหว่างความรู้เฉพาะกับความรู้ทั่วไป ซึ่งจำแนกเป็นระดับย่อยคือ

ก. ความรู้เกี่ยวกับแบบแผน (Convention) เป็นความสามารถที่จะบ่งบอกถึงรูปแบบการปฏิบัติและแบบฉบับที่เหมาะสมในการทำ เช่น แบบฉบับการพูด การเขียน การรายงาน

ข. ความรู้เกี่ยวกับลำดับขั้นและแนวโน้ม (Trend and Sequence) เป็นความสามารถที่จะบ่งบอกถึงขั้นตอนก่อนหลัง ทิศทางการเคลื่อนไหว

โน้มนำ

ค. ความรู้เกี่ยวกับการจำแนกประเภทและการจัดกลุ่ม (Classification and Category) เป็นความสามารถในการบ่งบอกวิธีการจำแนก จัดหมวดหมู่ จัดแบ่งสิ่งของเหตุการณ์ตามจุดมุ่งหมาย เหตุผลหรือปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่ง

ง. ความรู้เกี่ยวกับเกณฑ์ (Criteria) เป็นความสามารถที่จะ บ่งบอกถึงข้อเท็จจริง หลักการ กระบวนการ และวิธีการสืบเสาะหาความรู้ วิธีการศึกษา ค้นคว้าเกี่ยวกับปัญหาและเหตุการณ์ต่าง ๆ ในระดับนี้จะเน้นเพียงความรู้ในวิธีการ ซึ่งไม่ จำเป็นว่าจะต้องสามารถทำวิธีการต่าง ๆ เหล่านั้นได้

จ. ความรู้เกี่ยวกับวิธีทำ (Process) เป็นความสามารถที่จะ บ่งบอกถึง เทคนิคกระบวนการและวิธีสืบเสาะหาความรู้ในวิธีการซึ่งไม่จำเป็นว่า จะต้อง สามารถทำวิธีการต่าง ๆ เหล่านั้นได้

1.2 ความรู้ทั่วไปและนามธรรมในแต่ละสาขาวิชา (Universal and Abstraction in a Field) เป็นความสามารถที่จะบ่งบอกถึงการจัดระเบียบแบบแผนหรือ แผนการต่าง ๆ ของปรากฏการณ์และแนวคิดที่เป็นจุดเด่นของโครงสร้างหลักใหญ่ ทฤษฎี และข้อสรุปอ้างอิงซึ่งจะไปใช้ทั่วไปในการแก้ปัญหาและศึกษาปรากฏการณ์ต่าง ๆ ใน สาขาวิชานั้น ซึ่งถือว่าเป็นความรู้ระดับสูงสุดอันมีลักษณะที่เป็นนามธรรมและซับซ้อนมาก จำแนกเป็น 2 ระดับ คือ

ก. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับหลักการและข้อสรุป (Principle and Generalization) เป็นความรู้ที่เป็นนามธรรม ซึ่งสรุปจากการสังเกตปรากฏการณ์ โดยอาศัย การอธิบายบรรยาย พยากรณ์หรือตัดสินการกระทำหรือทิศทางกระทำได้อย่าง เหมาะสม และตรงประเด็นที่สุดเช่น ความรู้หลักการที่สำคัญ ซึ่งสรุปจากประการณ์ การ ระลึกของสรุปที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม

ข. ความรู้ทั่วไป เกี่ยวกับทฤษฎีและโครงสร้าง (Theory and Structure) เป็นความรู้รวบยอดเกี่ยวกับหลักการและข้อสรุปอ้างอิง โดยแสดงแนวคิดเห็น เกี่ยวกับปรากฏการณ์และปัญหาที่ซับซ้อนออกมาได้อย่างชัดเจน ครอบคลุมและเป็นระบบ ซึ่งเป็นการกระทำที่เป็นนามธรรมมากที่สุด โดยดาราผสมผสานความรู้เฉพาะอย่าง ที่ สัมพันธ์กันเข้าด้วยกัน การระลึกทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม ความรู้เกี่ยวกับ ความสัมพันธ์ในการวางระบบที่สมบูรณ์ของทฤษฎีวิวัฒนาการ

2. ความเข้าใจ (Comprehension) เป็นทักษะความสามารถทางปัญญาขั้นแรกสุดของมนุษย์ที่จะเข้าใจการสื่อสารติดต่อ และสามารถที่จะนำเอาความรู้แนวคิดมาใช้ประโยชน์ได้โดยไม่จำเป็นต้องไปสัมพันธ์กับเรื่องอื่น ๆ จำแนกเป็น 3 ระดับ คือ

2.1 การแปล (Translation) เป็นความสามารถในการถอดความหรือถอดแบบจากภาษาหนึ่งไปสู่ภาษาอื่น ซึ่งเป็นการสื่อความหมายให้สามารถรู้ความหมายตรงกัน เช่น การแปล ความหมายข้อความ คำพังเพย สุภาษิต คำคม หรือสัญลักษณ์ หรือการแปลภาษาคณิตศาสตร์ให้เป็นสัญลักษณ์หรือกลับกัน เป็นต้น

2.2 การตีความ (Interpretation) เป็นความสามารถในการสื่อความหมายโดยการอธิบายหรือสรุปความ ซึ่งมีลักษณะที่ลุ่มลึกกว่าการแปลเพราะการแปลจะมีลักษณะการสื่อความหมายโดยการถอดความแบบคำต่อคำ แต่การตีความหมายต้องมีการจัดระเบียบใหม่ เรียบเรียงใหม่แสดงแนวคิดใหม่แต่ยังรักษาความหมายเดิมไว้ เช่น สามารถตีความหมายข้อมูลทางสังคมได้

หลาย ๆ แห่งมุ่งสามารถสรุปความคิดทั้งหมดออกเป็นประเด็นสำคัญตามต้องการ

2.3 การขยายความ (Extrapolation) เป็นความสามารถในการสื่อความหมายโดยการขยายความ คาดคะเนแนวโน้มของข้อมูลว่าจะมีทิศทางไปทางใดมีผลลัพธ์ออกมาอย่างไร ซึ่งจะต้องสอดคล้องกับความหมายดั้งเดิม หรืออาศัยข้อมูลเดิมเป็นเครื่องตัดสินผลลัพธ์ต่าง ๆ เช่น ทักษะในการพยากรณ์ ความสืบเนื่องของแนวโน้มหนึ่ง ๆ ความสามารถในการสรุปผล โดยการอนุมานด้วยข้อความที่ชัดเจน

3. การนำไปใช้ (Application) เป็นความสามารถในการจดจำและนำเอาหลักการเทคนิคและทฤษฎีมาใช้ในการแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การนำปรากฏการณ์ต่าง ๆ มาอภิปรายในเชิงวิทยาศาสตร์

4. การวิเคราะห์ (Analysis) หมายถึง ความสามารถในการแยกแยะเรื่องราวที่สมบูรณ์ให้กระจายออกเป็นส่วนย่อยหรือองค์ประกอบที่สำคัญ ซึ่งจำแนกออกเป็น 3 ระดับ คือ

4.1 การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Analysis of Element) เป็นความสามารถในการค้นหาองค์ประกอบที่สำคัญส่วนรวมออกมา เช่น จำแนกข้อเท็จจริงจากสมมติฐาน

4.2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ (Analysis of Relationship) เป็นความสามารถในการค้นหาความสัมพันธ์ และความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบ และส่วน

อื่นของสื่อความหมาย เช่น ความสามารถในการตรวจสอบ ความมั่นคงของสมมติฐานและข้อสมมติ ทักษะในการวิเคราะห์ ความสัมพันธ์ระหว่างแนวคิดหลาย ๆ แนวคิด

4.3 การวิเคราะห์การดำเนินการ (Analysis of Organizational Principle) เป็นความสามารถในการจัดระเบียบ การเรียบเรียงระบบว่ามีโครงสร้างอย่างไร ซึ่งอาจจะเป็นโครงสร้างที่ชัดเจนหรืออาจจะมีเงื่อนไข เช่น ความสามารถในการบ่งชี้ถึงเทคนิคทั่วไปที่ใช้ในการโฆษณาหรือชักชวน

5. การสังเคราะห์ (Synthesis) หมายถึง ความสามารถในการผสมผสานส่วนย่อยเข้าเป็น เรื่องเดียวกัน ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับกระบวนการทำงาน การจัดเรียงและการผสมผสาน ให้เกิดสิ่งใหม่ขึ้นนั้นต้องดัดแปลงปรับปรุงของเก่าให้ดีขึ้น มีคุณภาพสูงขึ้น จำแนกเป็น 3 ระดับ คือ

5.1 การสื่อสารถ่ายทอดความคิด (Production of Unique Communication) เป็นความสามารถในการถ่ายทอดของผู้เขียนหรือผู้พูดที่พยายามถ่ายทอดแนวคิด ความรู้สึกหรือประสบการณ์ไปสู่ผู้อื่นให้เข้าใจความหมายตรงกัน เช่น ความสามารถในการบอกเล่าประสบการณ์ส่วนตัวได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทักษะในการเขียน สามารถจัดเรียงเรียงแนวความคิด และเขียนถ่ายทอดออกมาได้อย่างดีเลิศ

5.2 การวางแผนหรือเสนอโครงการดำเนินการ (Production of a Plan or Proposed Set of Operation) เป็นความสามารถในการวางแผนหรือเสนอโครงการดำเนินการตามเงื่อนไขและข้อมูลที่กำหนดให้ เช่น สามารถเสนอวิธีการทดสอบสมมติฐาน สามารถวางแผนการสอนในสถานการณ์ที่กำหนดให้

5.3 การประสานความสัมพันธ์ของสิ่งที่เป็นนามธรรม (Derivation of a Set of Abstract Relation) เป็นความสามารถในการพัฒนามุมความสัมพันธ์ที่เป็นนามธรรมกับทั้งจัดหมวดหมู่หรืออธิบายข้อมูล หรือปรากฏการณ์ส่วนย่อยหรือการอนุมานแผนงานที่วางไว้และความสัมพันธ์ของข้อเสนอหรือสัญลักษณ์ที่เป็นตัวแทน เช่น ความสามารถในการตั้งสมมติฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์องค์ประกอบได้อย่างเหมาะสม และเปลี่ยนแปลงสมมติฐานไปตามองค์ประกอบและการพิจารณาสิ่งใหม่ได้ความสามารถที่จะทำการสรุปอ้างอิงหรือค้นพบหลักการทางคณิตศาสตร์

6. การประเมินผล (Evaluation) หมายถึง การตัดสินใจเกี่ยวกับคุณค่าสิ่งของ ซึ่งกำหนดให้การตัดสินใจทั้งด้านปริมาณคุณภาพ จะต้องมีความเหมาะสมที่ใช้เป็นมาตรฐานในการประเมินเกณฑ์อาจจะได้มาจากผู้เรียนเองหรือกำหนดขึ้น

ซึ่งจำแนกเป็น 2 ระดับ คือ

6.1 การตัดสินใจโดยใช้เกณฑ์ภายในเหตุการณ์ (Judgment in Term of Internal Criteria) เป็นความสามารถในการตัดสินใจเหตุการณ์หนึ่ง โดยใช้เนื้อหาสาระของภายในเหตุการณ์นั้นเป็นเกณฑ์การตัดสินใจได้อย่างถูกต้องแม่นยำ มั่นคง เช่น สามารถที่จะระบุสิ่งที่ไม่ใช่เหตุผลที่แท้จริงได้

6.2 การตัดสินใจโดยใช้เกณฑ์ภายนอกเหตุการณ์ (Judgment in Term of External Criteria) เป็นความสามารถในการตัดสินใจเหตุการณ์หนึ่ง โดยนำไปเทียบกับเหตุการณ์ ภายนอกที่เลือกมาและเป็นที่ยอมรับในสังคม เช่น การเปรียบเทียบทฤษฎี การสรุปอ้างอิงและข้อเท็จจริงกับวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกัน

สรุปได้ว่า ในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ควรมีการทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน และต้องเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกัน วัด 1) ด้านความรู้ความจำ คือ ความสามารถในการระลึกเรื่องราวเฉพาะหรือทั่วไป ถูกต้องแม่นยำ 2) ความเข้าใจ คือ ความสามารถทางปัญญาขั้นแรกสุดของมนุษย์ที่จะเข้าใจการสื่อสารติดต่อ และสามารถที่จะนำเอาความรู้แนวคิดมาใช้ประโยชน์ได้โดยไม่จำเป็นต้องไปสัมพันธ์กับเรื่องอื่น ๆ 3) การนำไปใช้ คือ ความสามารถในการจดจำและนำเอาหลักการเทคนิคและทฤษฎีมาใช้ ในการแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ 4) การวิเคราะห์ (Analysis) คือ ความสามารถในการแยกแยะเรื่องราวที่สมบูรณ์ให้กระจายออกเป็นส่วนย่อยหรือองค์ประกอบที่สำคัญ 5) การสังเคราะห์ (Synthesis) คือ ความสามารถในการผสมผสานส่วนย่อยเข้าเป็นเรื่อง เดียวกัน การผสมผสาน ให้เกิดสิ่งใหม่ขึ้นนั้นต้องดัดแปลงปรับปรุงของเก่าให้ดีขึ้น มี คุณภาพสูงขึ้น และ 6) การประเมินผล (Evaluation) คือ การตัดสินใจเกี่ยวกับคุณค่าสิ่งของ ซึ่งกำหนดให้การตัดสินใจทั้งด้านปริมาณคุณภาพ จะต้องมีการประเมินที่เหมาะสม อาจจะได้มาจากผู้เรียนเองหรือกำหนดขึ้น

3.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2528, หน้า 146 – 147) ได้กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบทดสอบที่วัดความรู้ของนักเรียนที่ได้เรียน ไปแล้ว ซึ่งมักจะเป็นข้อคำถามให้นักเรียนตอบด้วยกระดาษและดินสอ (Paper and Pencil Test) กับให้นักเรียนปฏิบัติจริง แบบทดสอบประเภทนี้แบ่งได้เป็น 2 พวก คือ แบบทดสอบ ของครูที่สร้างขึ้นกับแบบทดสอบมาตรฐาน

1. แบบทดสอบของครู หมายถึง ชุดของข้อคำถามที่ครูเป็นผู้สร้างขึ้น

ซึ่งจะเป็นข้อคำถามที่ถามเกี่ยวกับความรู้ที่นักเรียนได้เรียนในห้องเรียนว่า นักเรียนมีความรู้มากแค่ไหนบอกพร้อมที่ตรงไหนจะได้ซ่อมเสริม หรือวัดดูความพร้อมที่จะขึ้นบทเรียนใหม่ ฯลฯ ตามแต่ที่ครูปรารถนา

2. แบบทดสอบมาตรฐาน แบบทดสอบประเภทนี้สร้างขึ้นจากผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขาหรือจากครูที่สอนวิชานั้น แต่ผ่านการทดสอบหาคุณภาพหลายครั้ง จนกระทั่งมีคุณภาพดีพอจึงสร้างเกณฑ์ปกติ (Norm) ของแบบทดสอบนั้น สามารถใช้เป็นหลักและเปรียบเทียบผล เพื่อประเมินค่าการเรียนการสอนในเรื่องใด ๆ ก็ได้ จะใช้วัดอัตราความงอกงามของเด็กแต่ละวัยในแต่ละกลุ่มแต่ละภาคก็ได้ จะใช้สำหรับครูวินิจฉัยผลสัมฤทธิ์ระหว่างวิชาต่าง ๆ ในเด็กแต่ละคนก็ได้

บุญชม ศรีสะอาด (2540, หน้า 50) ได้กล่าวว่า แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ความสามารถของบุคคลในด้านวิชาการ ซึ่งเป็นผลจากการเรียนรู้ในเนื้อหาสาระและตามจุดประสงค์ของวิชา หรือเนื้อหาที่สอบนั้น โดยทั่วไปจะวัดผลสัมฤทธิ์ ในวิชาต่าง ๆ ที่เรียนในโรงเรียน วิทยาลัย มหาวิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาต่าง ๆ อาจจำแนกออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1) แบบทดสอบอิงเกณฑ์ (Criterion Referenced Test) หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างขึ้นตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม มีคะแนนจุดตัดหรือคะแนนเกณฑ์สำหรับใช้ตัดสินว่าผู้สอบมีความรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่ การวัดตรงตามจุดประสงค์เป็นหัวใจสำคัญของข้อสอบในแบบทดสอบประเภทนี้

2) แบบทดสอบอิงกลุ่ม (Norm Referenced Test) หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งสร้างเพื่อวัดให้ครอบคลุมหลักสูตร จึงสร้างตามตารางวิเคราะห์หลักสูตร ความสามารถในการจำแนกผู้ตอบตามความเก่งอ่อนได้ดี เป็นหัวใจสำคัญของข้อสอบในแบบทดสอบประเภทนี้ การรายงานผลการสอบอาศัยคะแนนมาตรฐานซึ่งเป็นคะแนนที่สามารถให้ความหมายแสดงถึงสถานภาพความสามารถของบุคคลนั้นเมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลอื่น ๆ ที่ใช้เป็นกลุ่มเปรียบเทียบ

สรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ความสามารถของผู้เรียน ซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้ในเนื้อหาวิชานั้น ๆ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ Bloom และแบบประเมินทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนโดยวิธีการสังเกต

3.4 การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในครั้งนี้ เป็นแบบทดสอบอิงเกณฑ์

บุชม ศรีสะอาด (2545, หน้า 59) กล่าวถึงแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบอิงเกณฑ์ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. วิเคราะห์จุดประสงค์ เนื้อหา ชั้นแรกจะต้องทำการวิเคราะห์ดูว่ามีหัวข้อเนื้อหาใดบ้างที่ต้องให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และที่จะต้องวัด แต่ละหัวข้อเหล่านั้นต้องการให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมหรือสมรรถภาพอะไร กำหนดออกมาให้ชัดเจน
2. กำหนดพฤติกรรมย่อยที่จะออกข้อสอบจากชั้นแรก พิจารณาต่อไปว่าจะวัดพฤติกรรมย่อยอะไรบ้าง อย่างละกี่ข้อ พฤติกรรมย่อยดังกล่าว คือ จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมนั่นเอง เมื่อกำหนดจำนวนที่ต้องการจริงเสร็จแล้ว ต่อมาพิจารณาว่า จะต้องออกข้อสอบเกินกว่าหัวข้อละกี่ข้อควรออกเกินไว้ไม่ต่ำกว่า 25 % ทั้งนี้หลังจากนำไปทดลองใช้ และวิเคราะห์หาคุณภาพของข้อสอบรายข้อแล้ว จะตัดข้อที่มีคุณภาพไม่เข้าเกณฑ์ออก ข้อสอบที่เหลือจะได้ไม่น้อยกว่าข้อสอบที่ต้องการจริง
3. กำหนดรูปแบบของข้อคำถามและศึกษาวิธีการเขียนข้อสอบ ขั้นตอนนี้จะเหมือนกับขั้นตอนที่ 2 ของการวางแผนสร้างข้อสอบแบบอิงกลุ่มทุกประการ คือตัดสินใจว่าจะใช้ข้อคำถามรูปแบบใด และศึกษาวิธีเขียน
4. เขียนข้อสอบ ลงมือเขียนข้อสอบตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ตามตารางที่กำหนดจำนวนข้อสอบของแต่ละจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม และใช้รูปแบบเทคนิคการเขียนในขั้นตอนที่ 3
5. ตรวจสอบข้อสอบ นำข้อสอบที่ได้เขียนไว้แล้วในขั้นตอนที่ 4 มาพิจารณาทบทวนอีกครั้ง โดยพิจารณาตามหลักความถูกต้องตามหลักวิชา แต่ละหัวข้อวัดพฤติกรรมย่อยหรือจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องการหรือไม่ ตัวถูกตัวลวงเหมาะสมเข้าเกณฑ์หรือไม่ ทำการปรับปรุงให้เหมาะสมยิ่งขึ้น
6. ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมและข้อสอบที่วัดแต่ละจุดประสงค์ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลและด้านเนื้อหาจำนวนไม่ต่ำกว่า 3 คน พิจารณาว่าข้อสอบแต่ละข้อวัดตามจุดประสงค์ที่ระบุไว้หรือไม่ ถ้ามีข้อที่ไม่เข้าเกณฑ์ควรพิจารณาปรับปรุงให้เหมาะสม เว้นแต่จะไม่สามารถปรับปรุงให้ดีขึ้นได้อย่างชัดเจน

7. พิมพ์แบบทดสอบฉบับทดลอง นำข้อสอบทั้งหมดที่ผ่านการพิจารณาว่าเหมาะสมเข้าเกณฑ์ขั้นต่ำที่ 6 มาพิมพ์เป็นแบบทดสอบ มีคำชี้แจงเกี่ยวกับแบบทดสอบ วิธีตอบ จัดวางรูปแบบการพิมพ์ให้เหมาะสม

8. ทดลองใช้ วิเคราะห์คุณภาพ และปรับปรุง

9. พิมพ์แบบทดสอบฉบับจริง นำข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกเข้าเกณฑ์ จากผลการวิเคราะห์ในขั้นที่ 8 มาพิมพ์เป็นแบบทดสอบฉบับจริงต่อไป โดยเน้นการพิมพ์ที่ประณีต มีความถูกต้อง มีคำชี้แจงที่ละเอียดแจ่มชัด ผู้อ่านเข้าใจง่าย

สรุปว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบทดสอบแบบอิงเกณฑ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบแบบอิงเกณฑ์ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการวิจัยในครั้งนี้ มีลักษณะเป็นแบบทดสอบวัดครอบคลุมทั้งด้านความรู้ความจำ ด้านความเข้าใจด้านการนำความรู้ไปใช้ ด้านการวิเคราะห์ ด้านการสังเคราะห์และด้านการประเมินค่า

4. เกณฑ์การประเมิน

4.1 ความหมายของเกณฑ์การประเมิน

นพเก้า ณ พัทลุง (2551, หน้า 35) กล่าวว่า เกณฑ์การประเมิน หมายถึง แนวทางในการประเมินซึ่งประกอบด้วยระดับคะแนน เกรด หรือคุณภาพ และรายละเอียดคุณลักษณะของแต่ละระดับอย่างชัดเจน

ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์ (2553, หน้า 2) การให้คะแนนด้วยเกณฑ์การให้คะแนนคือ เกณฑ์การให้คะแนนที่ถูกพัฒนาโดยครูหรือผู้ประเมินที่ใช้วิเคราะห์ผลงานหรือกระบวนการที่ผู้เรียนได้พยายามสร้างขึ้น การประเมินผลงานของนักเรียนจะมี 2 ลักษณะคือ ผลงานที่ได้จากกระบวนการของนักเรียน และกระบวนการที่นักเรียนใช้เพื่อให้เกิดผลงาน จะประเมินในลักษณะใดขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายในการเรียน อาจประเมินลักษณะใดลักษณะหนึ่งหรือประเมินทั้งสองลักษณะก็ได้ ผู้ประเมินจะต้องตัดสินคุณภาพของผลงานหรือกระบวนการปฏิบัติงานของผู้เรียนแต่ละคนที่มีระดับที่แตกต่างกันหลายระดับ ระดับที่แตกต่างกันอาจจะเป็นระดับคุณภาพของชิ้นงานที่ได้สร้างขึ้นหรือระดับของกระบวนการต่าง ๆ ที่ผู้เรียนแต่ละคนได้ใช้เพื่อให้เกิดผลงาน เพื่อให้การตัดสินใจสอดคล้องกับผู้เรียนแต่ละคนผู้ประเมินจะต้องใช้เกณฑ์ในการประเมินคุณภาพชิ้นงานของผู้เรียน เกณฑ์อาจจะอยู่ในเชิงคุณภาพหรือปริมาณ อาจจะมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) หรือแบบตรวจสอบ (Checklist) โดยปกติจะใช้ในการประเมินจุดประสงค์

การเรียนรู้เดี่ยวหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของงานปฏิบัติ แต่การปฏิบัติงานที่มีซับซ้อน ผู้ประเมินจะต้องประเมินจุดประสงค์การเรียนรู้ที่หลากหลายและประเมินหลาย ๆ ส่วนของการปฏิบัติ นั่นคือผู้ประเมินจะต้องมีเกณฑ์การให้คะแนนที่มากมายเพื่อให้เหมาะกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่แตกต่างกัน หรือเหมาะสมกับแต่ละส่วนของการปฏิบัติงานการให้คะแนนจะอยู่ในรูปของตัวเลข โดยปกติจะเป็น 0 – 3 หรือ 1 – 4 ในแต่ละระดับของคะแนนจะขึ้นอยู่กับระดับของคุณภาพของงาน ดังนั้นตัวเลข 4 อาจหมายถึงระดับ คุณภาพสูงสุดเป็นระดับคุณภาพรองลงมา คุณภาพของงานในแต่ละระดับจะต้องใช้การอธิบาย ดังนั้นในแต่ละระดับคะแนนจะต้องอธิบายเป็นภาษาที่จะแสดงให้เห็นถึงคุณภาพของการปฏิบัติงานในระดับนั้น

สรุปได้ว่า เกณฑ์การประเมิน เป็นแนวทางในการประเมิน ซึ่งประกอบด้วย 2 ส่วน คือ เกณฑ์ที่ใช้ประเมินการปฏิบัติหรือผลงานของนักเรียน และระดับคุณภาพหรือระดับคะแนนเกณฑ์จะบอกผู้สอนหรือผู้ประเมินว่าการปฏิบัติงานหรือผลงานนั้น ๆ ต้องพิจารณาสิ่งใดบ้าง ระดับคุณภาพหรือระดับคะแนนจะบอกว่า การปฏิบัติหรือผลงานที่สมควรจะได้ระดับคุณภาพหรือระดับคะแนนนั้น ๆ ของเกณฑ์แต่ละตัวมีลักษณะอย่างไร

4.2 ข้อดีของเกณฑ์การประเมิน

นพเก้า ณ พัทลุง (2551, หน้า 35) กล่าวว่า เกณฑ์การประเมินมีคุณค่าในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

1. ทำให้ผู้เรียนเข้าใจมาตรฐานและความคาดหวังอย่างชัดเจน
2. ทำให้ผู้สอนมีเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ ในการที่ตอบสนองผู้เรียนทันที
3. ทำให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง เข้าใจตนเองและสามารถประเมินตนเอง
4. ทำให้ผู้ปกครองเข้าใจการเจริญเติบโตและความก้าวหน้าของผู้เรียนอย่างชัดเจนทำให้ทราบบทบาทที่ดีของตนเองต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน
5. ทำให้ผู้บริหารและคณะกรรมการโรงเรียนได้รับข้อมูลหลาย ๆ ด้านจากการประเมินผู้เรียน เพื่อการพัฒนาและควบคุมนโยบายในการปฏิบัติงาน

4.3 ประเภทของเกณฑ์การประเมิน

นพเก้า ณ พัทลุง (2551, หน้า 37) ได้แบ่งเกณฑ์การประเมินเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. การให้คะแนนเป็นภาพรวม (Holistic Score) เป็นการให้คะแนน โดยคุณภาพรวมของการปฏิบัติงานหรือผลงานดังตัวอย่าง

1.1 การตอบคำถามโดยทั่วไป

3 หมายถึง คำตอบถูกต้อง แสดงเหตุผลและแนวคิด

ประกอบชัดเจน

2 หมายถึง คำตอบถูกต้อง แสดงเหตุผลและแนวคิด

ประกอบยังไม่ชัดเจน

1 หมายถึง คำตอบผิดพลาด แสดงเหตุผลและแนวคิด

ประกอบยังไม่ชัดเจน

0 หมายถึง ไม่ตอบหรือตอบไม่ถูกเลย

1.2 การเขียนตอบคำถามกับมโนทัศน์ในเรื่องต่าง ๆ

ดี หมายถึง เขียนแสดงความเข้าใจมโนทัศน์เกี่ยวกับ...และ

ยกตัวอย่างประกอบได้ถูกต้องชัดเจน

ปานกลาง หมายถึง เขียนแสดงความเข้าใจมโนทัศน์

เกี่ยวกับ...และยกตัวอย่างประกอบได้ถูกต้องแต่ยังไม่ชัดเจนควร

ปรับปรุง หมายถึง เขียนแสดงความเข้าใจมโนทัศน์เกี่ยวกับ

...และยกตัวอย่างประกอบไม่ถูกต้องและไม่ชัดเจน

2. การประเมินแบบแยกส่วน เป็นการให้คะแนนที่แยกส่วนหรือ องค์ประกอบคุณลักษณะของผลงานหรือกระบวนการ แล้วนำแต่ละส่วนหรือองค์ประกอบ ของคุณลักษณะมารวมกันเป็นคะแนนรวม

3. การประเมินแบบแยกส่วน และเลือกประเมินอีกบาง

คุณลักษณะ (Annotated Holistic Rubrics) ผู้ประเมินจะประเมินแบบ Holistic Rubrics ก่อน แล้วจึงประเมินแยกส่วนอีกบางคุณลักษณะที่เด่น ๆ เพื่อใช้เป็นผลสะท้อนในบาง

คุณลักษณะของผู้เรียน การให้คะแนนแบบ Holistic Rubrics ใช้ได้ง่ายและใช้เพียงไม่กี่ครั้ง ต่อผู้เรียน 1 คน จะเป็นการประเมินในภาพรวมของทุกคุณลักษณะในการปฏิบัติงาน ส่วน การให้คะแนนแบบ Analytic Rubrics จะใช้บ่อยครั้ง โดยจะประเมินแยกในแต่ละ

คุณลักษณะของงาน ซึ่งการประเมินแบบนี้จะมีประโยชน์ เมื่อสนใจจะวินิจฉัยหรือ

ช่วยเหลือผู้เรียนว่ามีความรู้ความเข้าใจในแต่ละส่วนหรือแต่ละคุณลักษณะของการ

ปฏิบัติงานนั้น ๆ หรือไม่ ซึ่งจะมีส่วนให้ครูได้ช่วยเสริมสร้างหรือพัฒนาการเรียนรู้ในแต่ละ

คุณลักษณะของผู้เรียนได้ดียิ่งขึ้น ส่วนแบบ Analytic Rubrics จะรวมข้อจำกัดของ Holistic และ Analytic ไว้ด้วยกัน เริ่มด้วยการประเมินในภาพรวมของการปฏิบัติงานด้วย Holistic แล้วผู้ประเมินเลือกประเมินอีกเพียงบางคุณลักษณะของงานแบบ Analytic ซึ่งการประเมินเพียงบางคุณลักษณะนี้จะไม่มีความรวดเร็วในการประเมิน และเป็นการให้ผู้ประเมินได้เลือกประเมิน ประโยชน์ก็คือจะมีความรวดเร็วในการประเมิน และเป็นการให้ผู้ประเมินได้เลือกประเมิน เฉพาะบางคุณลักษณะที่โดดเด่นเพียงไม่กี่องค์ประกอบเพื่อเป็นผลสะท้อน (Feedback) ให้แก่ ผู้เรียน แต่ไม่มีประโยชน์ในการวินิจฉัยผู้เรียนว่าบกพร่องในคุณลักษณะใดเพราะหลาย ๆ คุณลักษณะไม่ได้ถูกประเมิน

สรุปได้ว่า เกณฑ์การประเมินแบ่งออกเป็น 2 ประเภทหลัก ๆ คือ การให้ คะแนนเป็นภาพรวม และการให้คะแนนแบบแยกองค์ประกอบ การวิจัยในครั้งนี้ประเมิน การให้คะแนนแบบแยกองค์ประกอบ

4.4 การสร้างเกณฑ์การประเมิน

นพเก้า ณ พัทลุง (2551, หน้า 36) กล่าวว่า การพัฒนาเกณฑ์ การประเมิน มีรายละเอียดดังนี้

1) กำหนดคุณลักษณะการปฏิบัติของผู้เรียนเป็นต้น ย่อมกำหนด ระดับที่สูงสุดไปยังต่ำที่สุดที่มีความเป็นไปได้ และกำหนดระดับตัวแทนของการปฏิบัติที่สามารถวัดได้ในระดับสูง กลาง และต่ำ อย่างน้อย 3 ระดับ การกำหนดคะแนนสามารถ เป็นได้ทั้งเชิงปริมาณ เช่น 3 2 1 เชิงคุณภาพ เช่น ดี ปานกลาง ควรปรับปรุง หรือทั้งสอง แบบร่วมกัน เกณฑ์การให้คะแนน สำหรับผลงาน 1 ชิ้น ควรมีไม่เกิน 6 ด้าน และไม่เกิน 10 ด้าน สำหรับผลงานกลุ่ม

2) กำหนดวิธีบรรยายรายละเอียดคุณลักษณะแต่ละระดับ โดยการ สอบถามผู้เรียนให้เสนอความคิดเห็นต่อเกณฑ์นั้นด้วย จะทำให้เกณฑ์มีความชัดเจนขึ้น และทำให้ผู้เรียนเข้าใจมาตรฐานที่เขาจะต้องทำให้สำเร็จ ส่งเสริมการวินิจฉัยตนเองทั้งใน จุดเด่น และจุดบกพร่อง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการวางแผนการสอน

3) หาตัวอย่างผลงานของผู้เรียนและทดลองใช้เกณฑ์การประเมิน อธิบายงานชิ้นนั้นให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติและเกณฑ์ดังกล่าว โดยให้โอกาส ผู้เรียนจัดอันดับตัวอย่างผลงานโดยใช้เกณฑ์การประเมิน

สรุปได้ว่า การสร้างเกณฑ์การประเมินจะต้องกำหนดคุณลักษณะ การปฏิบัติของผู้เรียนเป็นต้น กำหนดวิธีบรรยายรายละเอียดคุณลักษณะแต่ละระดับ

และหาตัวอย่างผลงานของผู้เรียนและทดลองใช้เกณฑ์การประเมินอธิบายงานชิ้นนั้น ซึ่งการสร้างเกณฑ์การประเมินจะต้องมีการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนอย่างชัดเจน

การคิดวิเคราะห์

การคิดวิเคราะห์มีความสำคัญต่อการสื่อสารของมนุษย์ เมื่อรับสารเข้ามาแล้ว จำเป็นต้องจำแนกแยกแยะสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือเรื่องใดเรื่องหนึ่งเพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจในสิ่งนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับการคิดวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

1. ความหมายของการคิดวิเคราะห์

สุวิทย์ มูลคำ (2548, หน้า 21) กล่าวว่า การคิดวิเคราะห์เป็นการคิด โดยใช้สมองซีกซ้ายเป็นหลัก เป็นการคิดเชิงลึกคิดอย่างละเอียด จากเหตุไปสู่ผล ตลอดจนการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ในเชิงเหตุผลและความแตกต่างระหว่างข้อโต้แย้งที่เกี่ยวข้อง และไม่เกี่ยวข้อง

ชาติรี สำราญ (2548, หน้า 40 – 41) ได้ให้ความหมายของการคิดวิเคราะห์ว่าการคิดวิเคราะห์ คือ การรู้จักพิจารณา ค้นหา ใคร่ครวญ ประเมินค่าโดยใช้เหตุผลเป็นหลักในการหาความสัมพันธ์เชื่อมโยง หล่อหลอมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างสมบูรณ์แบบอย่างสมเหตุสมผลก่อนที่จะตัดสินใจ

ลักขณา สิริวัฒน์ (2549, หน้า 67) การคิดวิเคราะห์ (Analysis) หมายถึง การจำแนกแยกแยะองค์ประกอบของสิ่งใดสิ่งหนึ่งออกเป็นส่วน ๆ เพื่อศึกษาค้นคว้าว่าทำมาจากอะไรมีองค์ประกอบอะไร ประกอบขึ้นมาได้อย่างไร และเชื่อมโยงสัมพันธ์กันได้อย่างไร เพียงไร จากความหมายข้างต้นสรุปได้ว่าการคิดวิเคราะห์ หมายถึง ความสามารถในการแยกแยะส่วนย่อย ๆ ของเหตุการณ์เรื่องราวหรือเนื้อเรื่องต่าง ๆ ว่าประกอบด้วยอะไร มีจุดมุ่งหมายหรือมีความประสงค์สิ่งใด และส่วนย่อย ๆ ที่สำคัญนั้นแต่ละเหตุการณ์เกี่ยวพันกันอย่างไร และเกี่ยวพันกันโดยอาศัยหลักการใด เพื่อให้เกิดความชัดเจนและความเข้าใจจนสามารถนำไปสู่การตัดสินใจได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

ชนาธิป พรกุล (2552, หน้า 75) ได้ให้ความหมายของการคิดวิเคราะห์ว่า หมายถึง การจำแนกแยกแยะสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เพื่อค้นหาองค์ประกอบและความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบเหล่านั้นเพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจในสิ่งนั้น

ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ (2551, หน้า 54) การคิดวิเคราะห์ หมายถึง ความสามารถในการมองเห็นรายละเอียด และจำแนกแยกแยะข้อมูลองค์ประกอบ

ของสิ่งต่าง ๆ ไม่ว่าจะป็นวัตถุ เรื่องราว เหตุการณ์ต่าง ๆ ออกเป็นส่วนย่อย ๆ และจัดเป็นหมวดหมู่เพื่อค้นหาความจริง ความสำคัญ แก่นแท้องค์ประกอบหรือหลักการของเรื่องนั้น ๆ สามารถอธิบาย ดีความ สิ่งทีเห็นทั้งทีแอบแฝงซ่อนอยู่ภายในสิ่งต่าง ๆ หรือปรากฏได้อย่างชัดเจน รวมทั้งหาความสัมพันธ์และความเชื่อมโยงของสิ่งต่าง ๆ ว่าเกี่ยวพันกันอย่างไร อะไรเป็นสาเหตุส่งผลกระทบต่อกันอย่างไร อาศัยหลักการใด จนได้ความคิดเพื่อนำไปสู่การสรุป การประยุกต์ใช้ ทำนายหรือคาดการณ์สิ่งต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง

สุคนธ์ สนิธพานนท์ และคณะ (2552, หน้า 13) ให้ความหมายของการคิดวิเคราะห์ว่า หมายถึง การคิดที่สามารถแยกแยะข้อมูลหรือวัตถุสิ่งของต่าง ๆ หรือเรื่องราวเหตุการณ์ออกเป็นส่วนย่อยตามหลักการหรือเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อค้นหาความจริงหรือความสำคัญที่แฝงอยู่ หรือปรากฏอยู่จนได้ความคิดที่จะนำไปสู่ข้อสรุป และการนำไปประยุกต์ใช้

ฉันท ชาติทอง (2554, หน้า 323) ได้ให้ความหมายของการคิดวิเคราะห์ไว้ว่า การพิจารณาสิ่งที่อยู่รวมกันทั้งหมด แล้วจำแนกแยกแยะสิ่งนั้นออกป็นองค์ประกอบย่อย

จากความหมายข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การคิดวิเคราะห์ หมายถึง ความสามารถในการใช้สติปัญญา เพื่อจำแนกแยกแยะสิ่งต่าง ๆ เช่น ข้อความ เรื่องราว หรือเนื้อหาออกเป็นส่วน ๆ ตามแต่ละองค์ประกอบ และสามารถหาความสัมพันธ์ของแต่ละองค์ประกอบว่าสัมพันธ์กันอย่างไร ซึ่งนำไปสู่การใช้เทคนิคและแสดงหลักการเชื่อมโยงข้อมูลที่เกี่ยวข้องในแต่ละองค์ประกอบ

2. ทฤษฎีการเรียนรู้ที่สัมพันธ์กับกระบวนการคิดวิเคราะห์

ทฤษฎีการเรียนรู้ที่สัมพันธ์กับกระบวนการคิดที่สำคัญ ได้แก่

2.1 ทฤษฎีกระบวนการทางสมองในการประมวลข้อมูล (Information Processing Theory) (สุคนธ์ สนิธพานนท์ และ คณะ, 2552, หน้า 20-25 อ้างถึงใน กัลยรัตน์ คำทะเนตร, 2556, หน้า 80) เป็นทฤษฎีที่สนใจศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการพัฒนาสติปัญญาของมนุษย์โดยเปรียบเทียบการทำงานของสมองของมนุษย์ มีความคล้ายคลึงกับการทำงานของเครื่องคอมพิวเตอร์ ซึ่งมีการทำป็นขั้นตอน คือ การรับข้อมูล (Input) การเข้ารหัส (Encoding) การส่งออกข้อมูล (Output)

2.2 ทฤษฎีพหุปัญญา (Theory of Multiple Intelligences)

Gardner (1983, อ้างถึงใน สุกนธ์ สินธพานนท์ และคณะ, 2552, หน้า 22 – 23) ให้ความหมายของเชาวน์ปัญญา คือความสามารถในการแก้ปัญหาในสภาพแวดล้อมต่าง ๆ หรือการสร้างสรรค์ผลงานต่าง ๆ ซึ่งจะมีความสัมพันธ์กับบริบทของวัฒนธรรมแต่ละแห่ง รวมทั้งความสามารถในการตั้งปัญหาเพื่อหาคำตอบและเพิ่มพูนความรู้เชาวน์ปัญญาของบุคคล ประกอบด้วยความสามารถ 3 ประการ คือ

- 1) ความสามารถในการแก้ปัญหาในสภาพการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นไปตามธรรมชาติ และตามบริบททางวัฒนธรรมของบุคคลนั้น
- 2) ความสามารถในการสร้างสรรค์ผลงานที่มีประสิทธิภาพและสัมพันธ์กับบริบททางวัฒนธรรม
- 3) ความสามารถในการแสวงหาหรือตั้งปัญหาเพื่อหาคำตอบและเพิ่มพูนความรู้

Gardner ได้จำแนกเชาวน์ปัญญาหรือสติปัญญาของมนุษย์ ออกเป็น 8 ด้าน คือ (Gardner, 1983, อ้างถึงใน สุกนธ์ สินธพานนท์ และคณะ, 2552, หน้า 22 – 23)

1. ด้านภาษา
2. ด้านคณิตศาสตร์
3. ด้านมิติสัมพันธ์
4. ด้านดนตรี
5. ด้านการเคลื่อนไหวร่างกายและกล้ามเนื้อ
6. ด้านมนุษย์สัมพันธ์
7. ด้านการคิดการเข้าใจตนเอง
8. ด้านความเข้าใจธรรมชาติ

2.3 ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา (Intellectual Development)

Piaget (1983, อ้างถึงใน สุกนธ์ สินธพานนท์ และคณะ, 2552, หน้า 23 – 24) กล่าวว่า การเรียนรู้ของเด็กเป็นไปตามพัฒนาการทางสติปัญญา ซึ่งมีการพัฒนาการไปตามวัยต่าง ๆ การจัดประสบการณ์ที่ส่งเสริมการพัฒนาการของเด็กในช่วงที่เด็กกำลังพัฒนาไปสู่ขั้นที่สูงกว่าจะสามารถช่วยให้เด็กพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของ Piaget มีสาระสำคัญ คือ

1. พัฒนาการทางสติปัญญาของบุคคลเป็นไปตามวัย ดังนี้
 - 1.1 ขั้นรับรู้ด้วยประสาทสัมผัส
 - 1.2 ขั้นก่อนปฏิบัติการคิด

- 1.3 ขั้นการคิดแบบรูปธรรม
- 1.4 ขั้นการคิดแบบนามธรรม
2. ภาษาและกระบวนการคิดของเด็กแตกต่างจากผู้ใหญ่
3. กระบวนการทางสติปัญญาที่มีลักษณะ ดังนี้
 - 3.1 การดูดซับหรือดูดซึม
 - 3.3 การปรับและจัดระบบ
 - 3.3 เกิดความสมดุล

Piaget (1980, อ้างถึงใน สุรางค์ โค้วตระกูล, 2554, หน้า 49)

ได้อธิบายพัฒนาการทางสติปัญญาว่าเป็นผลเนื่องมาจากการปะทะสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อม โดยบุคคลพยายามปรับตัวโดยกระบวนการดูดซึม (Assimilation) และกระบวนการปรับให้เหมาะสม (Accommodation) โดยการพยายามปรับความรู้ความคิดเดิมกับสิ่งแวดล้อมใหม่ ซึ่งทำให้บุคคลอยู่ในภาวะสมดุลสามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ กระบวนการดังกล่าวเป็นกระบวนการพัฒนาโครงสร้างทางสติปัญญาของบุคคล เพียเจต์เชื่อว่าคนเราทุกคนตั้งแต่เกิดมามีความพร้อมที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม และโดยธรรมชาติแล้วมนุษย์เป็นผู้พร้อมที่จะมีกิจกรรม หรือเริ่มกระทำก่อน (Active) นอกจากนี้ เพียเจต์ ถือว่ามนุษย์เรามีแนวโน้มพื้นฐานที่ติดตัวมาแต่กำเนิด 2 ชนิดคือ การจัดและรวบรวม (Organization) และการปรับตัว (Adaptation) ซึ่งอธิบายได้

สรุปได้ว่า ในการพัฒนาการทางเชาวน์ปัญญาบุคคลต้องมีการปรับตัว ซึ่งประกอบด้วยกระบวนการที่สำคัญ 2 อย่าง คือ การซึมซับหรือการดูดซึม และการปรับโครงสร้างทางสติปัญญา ดังกล่าว เพียเจต์ กล่าวว่า ระหว่างระยะเวลาตั้งแต่วัยทารกจนถึงวัยรุ่น คนเราจะค่อย ๆ สามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมมากขึ้น เพียเจต์ได้แบ่งพัฒนาการทางเชาวน์ปัญญาออกเป็นขั้นใหญ่ ๆ 4 ขั้น คือ 1) ขั้นระดับเชาวน์ปัญญา 2) การบรรลุถึงขั้นเชาวน์ปัญญาขั้นหนึ่งจะเป็นรากฐานสำหรับพัฒนาการทางเชาวน์ปัญญาขั้นต่อไป 3) ระดับขั้นของพัฒนาการทางเชาวน์ปัญญาเป็นสิ่งที่เป็นไปตามขั้นไม่ลับสน 4) ขั้นพัฒนาการทางเชาวน์ปัญญาแต่ละขั้นเป็นรากฐานของขั้นต่อไป

Piaget ถือว่าเด็กทุกคนตั้งแต่เกิดมาพร้อมที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม และปฏิสัมพันธ์นี้ทำให้เกิดพัฒนาการเชาวน์ปัญญา Piaget แบ่งองค์ประกอบที่มีส่วนเสริมสร้างพัฒนาการเชาวน์ปัญญาเป็น 4 องค์ประกอบ คือ 1) วุฒิภาวะ (Maturation) 2) ประสบการณ์ (Experience) 3) การถ่ายทอดความรู้ทางสังคม (Social Transmission)

4) กระบวนการพัฒนาสมดุล (Equilibration)

ขั้นพัฒนาการเซวอร์ปัญญา

Piaget (1980, อ้างถึงใน สุรางค์ โค้วตระกูล, 2552, หน้า 51 – 57)

ได้แบ่งขั้นพัฒนาการของเซวอร์ปัญญาออกเป็น 4 ขั้น คือ

1. ขั้น Sensorimotor (อายุแรกเกิด ถึง 2 ปี) เป็นขั้นของพัฒนาการทางสติปัญญาความคิดก่อนระยะ เวลาที่เด็กอ่อนจะพูดได้ Piaget กล่าวว่าสติปัญญาความคิดของเด็กในวัยนี้แสดงออกโดยทางการกระทำ (Actions) เด็กสามารถแก้ปัญหาได้ แม้ว่าจะไม่สามารถที่จะอธิบายได้
 2. ขั้น Preoperational (อายุ 18 เดือน – 7 ปี) เป็นขั้นที่เซวอร์ปัญญาและความคิดของเด็กในวัย 18 เดือนถึง 7 ขวบ ความคิดของเด็กวัยนี้ยังขึ้นอยู่กับการรับรู้เป็นส่วนใหญ่ ไม่สามารถที่จะใช้เหตุผลอย่างลึกซึ้งแต่เป็นขั้นที่เด็กเริ่มใช้ภาษา สามารถที่จะบอกชื่อสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวและเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของเขา สามารถที่จะเรียนรู้ถึงสัญลักษณ์และใช้สัญลักษณ์ได้
 3. ขั้น Concrete Operations (อายุ 7 – 11 ปี) เป็นขั้นที่เซวอร์ปัญญาและความคิดของเด็กในวัย 7 ปี ถึง 11 ปี นับว่าเป็นไปอย่างรวดเร็วมาก ในขั้นนี้ เพียเจต์ (Piaget) ได้เรียกว่า Concrete Operations เด็กวัยนี้มีเซวอร์ปัญญาที่มีคุณภาพแตกต่างจากเด็กขั้น Preoperational คือ สามารถที่จะอ้างอิงด้วยเหตุผลและไม่ขึ้นกับการรับรู้จากรูปร่างเท่านั้น เด็กวัยนี้สามารถแบ่งกลุ่มโดยใช้เกณฑ์หลาย ๆ อย่างและคิดย้อนกลับ (Reversibility) ได้ ความเข้าใจเกี่ยวกับกิจกรรมและความสัมพันธ์ของตัวเลขก็เพิ่มขึ้น
 4. ขั้น Formal Operations (อายุ 12 ปี ถึงวัยรุ่นใหญ่) เป็นขั้นที่เซวอร์ปัญญาและความคิดของเด็กขั้นสุดท้ายคือเด็กวัยนี้จะเริ่มคิดเป็นผู้ใหญ่ ความคิดแบบเด็กสิ้นสุดลง เด็กสามารถที่จะคิดหาเหตุผลนอกเหนือไปจากข้อมูลที่มีอยู่ สามารถที่จะคิดอย่างนักวิทยาศาสตร์ สามารถที่จะตั้งสมมติฐานและทฤษฎีและเห็นว่าความเป็นจริงที่เห็นด้วยกับการรับรู้ไม่สำคัญเท่ากับความคิดถึงสิ่งทีอาจเป็นไปได้ (Possibility)
- Piaget ได้สรุปว่า “เด็กวัยนี้เป็นผู้ที่คิดเหนือไปกว่าสิ่งปัจจุบัน สนใจที่จะสร้างทฤษฎีเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่าง และมีความเข้าใจที่จะคิดพิจารณาเกี่ยวกับสิ่งที่ไม่ตัวตน หรือสิ่งที่เป็นนามธรรม”

จากทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของ Piaget สามารถนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน โดยมีหลักการจัดการศึกษา ดังนี้ (ทิตนา แคมมณี, 2553, หน้า 66)

1. ในการพัฒนาเด็กควรคำนึงถึงพัฒนาการทางสติปัญญาเด็ก และจัดประสบการณ์ให้เด็กอย่างเหมาะสมกับพัฒนาการนั้น ไม่ควรบังคับให้เด็กเรียนในสิ่งที่ยังไม่พร้อม หรือยากเกินพัฒนาการตามวัยของตนเพราะจะก่อให้เกิดเจตคติที่ไม่ดีได้ เช่น การจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ตามวัยของตน สามารถให้เด็กพัฒนาไปสู่พัฒนาการที่สูงขึ้น เด็กแต่ละคนมีพัฒนาการที่แตกต่างกัน ถึงแม้อายุจะเท่ากันแต่ระดับพัฒนาการอาจไม่เท่ากัน ดังนั้นจึงไม่ควรเปรียบเทียบเด็ก ควรให้เด็กมีอิสระที่จะเรียนรู้และพัฒนาความสามารถของเขาไปตามระดับพัฒนาการของเขา ในการสอนควรใช้สิ่งที่เป็นรูปธรรม เพื่อช่วยให้เด็กเข้าใจลักษณะต่าง ๆ ได้ดีขึ้น แม้ในพัฒนาการช่วงการคิดแบบรูปธรรมเด็กจะสามารถสร้างภาพในใจได้ แต่การสอนที่ใช้อุปกรณ์ที่เป็นรูปธรรมจะช่วยให้เด็กเข้าใจชัดเจนมากยิ่งขึ้น

2. การให้ความสนใจ และสังเกตเด็กอย่างใกล้ชิดจะช่วยให้ได้ทราบลักษณะเฉพาะตัวของเด็ก

3. ในการสอนเด็กเล็ก ๆ เด็กจะรับรู้ส่วนรวม (Whole) ได้ดีกว่าส่วนย่อย (Part) ดังนั้นครูควรสอนภาพรวมก่อนแล้วค่อยแยกสอนทีละส่วน

4. ในการสอนสิ่งใดให้กับเด็กควรเริ่มจากสิ่งที่เด็กคุ้นเคยหรือมีประสบการณ์มาก่อนแล้วจึงเสนอสิ่งใหม่ที่มีความสัมพันธ์กับสิ่งเก่า การทำเช่นนี้จะทำให้กระบวนการซึมซับและจัดระบบความรู้ของเด็กเป็นไปด้วยดี

5. การเปิดโอกาสให้เด็กได้รับประสบการณ์ และมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมมาก ๆ ช่วยให้เด็กดูดซึมข้อมูลเข้าสู่โครงสร้างทางสติปัญญาของเด็กอันเป็นการส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก

จากทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของ เพียเจต์ (Piaget) มีประโยชน์กับการเรียนการสอน คือ เด็กระดับมัธยมมีความสามารถในการคิดเชิงนามธรรมได้ การสอนบางส่วนอาจใช้วิธีการให้ศึกษาจากเอกสาร จากหนังสือหรือการบรรยายของครู แต่ไม่ได้หมายความว่าครูจะสอนโดยการบรรยายเพียงอย่างเดียวเพราะ Piaget เชื่อว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้เมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ช่วยให้ครูวางแผนจัดกระบวนการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับความสามารถทางการเรียนของนักเรียน และเลือกเนื้อหาหรือกิจกรรมให้เหมาะสมกับเด็กแต่ละวัย หากเรื่องที่สอนยากเกินกว่าจะเข้าใจ

นักเรียนจะเกิดความเบื่อหน่าย เพราะการเรียนรู้เป็นกระบวนการ นักเรียนแต่ละคนมีระดับการใช้ความสามารถทางสมองที่แตกต่างไปตามความแตกต่างของเนื้อหากิจกรรม

2.4 ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของ บรูเนอร์ (Bruner)

Bruner (1963, pp.1-54, อ้างถึงใน สุคนธ์ สินธพานนท์ และคณะ, 2552, หน้า 24) กล่าวว่า ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของมนุษย์แบ่งได้เป็น 3 ชั้น คือ ชั้นการเรียนรู้จากการกระทำ ชั้นการเรียนรู้จากความคิด และชั้นการเรียนรู้สัญลักษณ์ และนามธรรม

2.5 ทฤษฎีการเรียนรู้ของ Gagne

Gagne & Briggs (1974, อ้างถึงใน สุคนธ์ สินธพานนท์ และคณะ, 2552, หน้า 25) ได้กล่าวถึง สมรรถภาพในการเรียนรู้ด้านทักษะทางสติปัญญาว่าเป็นความสามารถในการใช้สมองคิดหาเหตุผลโดยใช้ข้อมูล ประสบการณ์ ความรู้ ความคิด ในด้านต่าง ๆ นับแต่การเรียนรู้ขั้นพื้นฐาน ซึ่งเป็นทักษะง่าย ๆ ไปสู่ทักษะที่ยากสลับซับซ้อนมากขึ้น ทักษะทางสติปัญญาที่ควรได้รับการฝึก คือความสามารถในการจำแนก ความสามารถในการคิดรวบยอดเป็นรูปธรรม ความสามารถในการแก้ปัญหา และได้กล่าวถึงสมรรถภาพในการเรียนรู้ของมนุษย์ด้านยุทธศาสตร์ในการคิดว่าเป็นความสามารถในการทำงานภายในสมองของมนุษย์ ซึ่งควบคุมการเรียนรู้ การเลือกรับรู้ การแปลความ การดึงความรู้ ความจำ ความเข้าใจ และประสบการณ์เดิมออกมาใช้ ผู้มียุทธศาสตร์ในการคิดจะมีเทคนิคในการดึงความรู้ ความจำ ความเข้าใจ และประสบการณ์เดิมที่สะสมเอาไว้ ออกมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถแก้ปัญหาที่มีสถานการณ์แตกต่างกันได้ดี และสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างสร้างสรรค์

2.6 ทฤษฎีกำหนดจุดมุ่งหมายทางการศึกษาของ Bloom (Bloom's Taxonomy of Educational Objectives)

Bloom (1961, อ้างถึงใน ทิศนา แชมมณี, 2544, หน้า 56) แบ่งการเรียนรู้เป็น 6 ระดับ คือ ความรู้ที่เกิดจากการจำ (Knowledge) ซึ่งเป็นระดับล่างสุด ความเข้าใจ (Comprehend) การประยุกต์ (Application) การวิเคราะห์ (Analysis) สามารถแก้ปัญหาและตรวจสอบได้ การสังเคราะห์ (Synthesis) สามารถนำส่วนต่าง ๆ มาประกอบเป็นรูปแบบใหม่ได้ให้แตกต่างจากรูปเดิม โดยเน้นโครงสร้างใหม่ และการประเมินค่า (Evaluation) สามารถวัดและตัดสินใจได้ว่าอะไรถูก อะไรผิด ประกอบการตัดสินใจบนพื้นฐานของเหตุผลและเกณฑ์ที่แน่นอน ให้แนวคิดเรื่องการกำหนดจุดมุ่งหมายทางการ

ศึกษาเป็น 3 ด้าน คือ ด้านความรู้ (Cognitive Domain) ด้านความรู้สึกและเจตคติ (Affective Domain) และด้านทักษะ (Psycho-motor Domain) โดยในแต่ละด้านจะมีการเรียนรู้ย่อย ๆ มากมายที่แสดงแนวคิดด้านการคิดชัดเจนว่า บุคคลเรียนรู้ทางด้านสติปัญญาหรือการคิด ด้านจิตใจและด้านการกระทำในเรื่องเกี่ยวกับการคิด Bloom ให้ข้อคิดเห็นว่า “การคิดของบุคคลเป็นขั้นตอน โดยเริ่มจากการเรียนรู้การจำการเข้าใจ และพัฒนาต่อไปถึงขั้นวิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินค่า” ซึ่งนับว่า Bloom เป็นผู้ก้าวสู่กระบวนการทางสมองชัดเจน

3. องค์ประกอบของการคิดวิเคราะห์

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2546, หน้า 26 – 28) ได้อธิบายถึงองค์ประกอบของการคิดวิเคราะห์ออกเป็น 4 ประการ คือ

1. ความสามารถในการตีความ เราไม่สามารถวิเคราะห์สิ่งต่าง ๆ ได้หากไม่เริ่มต้นทำความเข้าใจข้อมูลที่ปรากฏ เริ่มแรกเราจึงต้องพิจารณาข้อมูลที่ได้รับว่าอะไรเป็นอะไรด้วยการตีความ (Interpretation) หมายถึง การพยายามทำความเข้าใจและให้เหตุผลแก่สิ่งที่เราต้องการวิเคราะห์ เพื่อแปรความหมายที่ปรากฏโดยตรงของสิ่งนั้น เป็นการสร้างความเข้าใจต่อสิ่งที่ต้องการวิเคราะห์โดยสิ่งนั้นไม่ปรากฏโดยตรงคือ ตัวข้อมูลไม่ได้บอกโดยตรงแต่เป็นการสร้างความเข้าใจที่เกินกว่าสิ่งที่ปรากฏในข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์ เกณฑ์ที่แต่ละคนใช้เป็นมาตรฐานในการตัดสิน หรือเป็นไม้เมตรที่แต่ละคนสร้างขึ้น ในการตีความ ย่อมแตกต่างกันไปตามความรู้ ประสบการณ์ การตีความจากข้อเขียน
2. ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่จะวิเคราะห์ เราจะคิดวิเคราะห์ได้ดีนั้นจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจเป็นพื้นฐานในเรื่องนั้น เพราะความรู้จะช่วยในการกำหนดขอบเขตของการวิเคราะห์แจกแจงและจำแนกได้ว่าเรื่องนั้นเกี่ยวข้องกับอะไร มีองค์ประกอบย่อย ๆ อะไรบ้าง มีทั้งหมดหมู่จัดลำดับความสำคัญอย่างไร และรู้ว่าอะไรเป็นสาเหตุก่อให้เกิดอะไร

3. ความช่างสังเกต ช่างสงสัยและช่างถาม นักคิดเชิงวิเคราะห์จะต้องมีองค์ประกอบทั้งสามรวมด้วย คือ ต้องเป็นคนที่ช่างสังเกต สามารถค้นพบความเป็นปกติท่ามกลางสิ่งที่ดูอย่างผิวเผินแล้วเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เพื่อนำไปสู่การคิดต่อเกี่ยวกับเรื่องนั้น การตั้งคำถามจะนำไปสู่การสืบค้นความจริง และเกิดความชัดเจนในประเด็นที่ต้องการวิเคราะห์ขอบเขตคำถามที่เกี่ยวข้องกับการคิดวิเคราะห์ จะยึดหลักการตั้งคำถามโดยใช้หลัก 5 w ; 1 H คือ ใคร (Who) ทำอะไร (What) ที่ไหน (Where) เมื่อไร

(When) ทำไม (Why) อย่างไร (How) แต่คำถามเหล่านี้อาจไม่จำเป็นทุกข้อ

4. ความสามารถในการหาความสัมพันธ์เชิงเหตุผล นักคิดเชิงวิเคราะห์จะต้องมีความสามารถในการหาความสัมพันธ์เชิงเหตุผล สามารถค้นหาคำตอบได้ว่า

- 4.1 อะไรเป็นสาเหตุให้เกิดสิ่งนี้
- 4.2 เรื่องนั้นเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ได้อย่างไร
- 4.3 เรื่องนี้มีใครเกี่ยวข้องบ้าง เกี่ยวข้องกันอย่างไร
- 4.4 เมื่อเกิดเรื่องนี้ จะส่งผลกระทบต่ออย่างไรบ้าง
- 4.5 สาเหตุที่ก่อให้เกิดเหตุการณ์นี้
- 4.6 องค์ประกอบใดบ้างที่นำไปสู่สิ่งนั้น
- 4.7 วิธีการ ขั้นตอนการทำให้เกิดสิ่งนั้น
- 4.8 สิ่งนี้ประกอบด้วยอะไรบ้าง
- 4.9 แนวทางแก้ปัญหาอะไรบ้าง
- 4.10 ถ้าทำเช่นนี้จะเกิดอะไรขึ้นในอนาคต

นักคิดเชิงวิเคราะห์จึงต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถในการใช้เหตุผล จำแนกแยกแยะได้ว่าสิ่งใดเป็นความจริง สิ่งใดเป็นความเท็จ สิ่งใดมีองค์ประกอบในรายละเอียดเชื่อมโยงสัมพันธ์กันอย่างไรเป็นเหมือนคนที่ใส่แว่นเพื่อดูภาพยนตร์ 3 มิติ ขณะที่คนทั่วไปไม่ได้ใส่แว่นจะดูไม่รู้เรื่อง เพราะจะเห็นเพียง 2 มิติ ที่เป็นภาพระนาบ แต่เมื่อใส่แว่นแล้วจะเห็นภาพในแนวลึก มองเห็นความซับซ้อนที่อยู่ภายใน รู้ว่าแต่ละสิ่งจัดเรียงกันอย่างไร รู้เหตุผลที่อยู่เบื้องหลังการกระทำ รู้อารมณ์ รู้ความรู้สึกที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังสีหน้าและการแสดงออก

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการคิดวิเคราะห์ คือความสามารถในการช่วยให้เรารับรู้ข้อเท็จจริงจากการตีความในด้านต่าง ๆ เช่น การตีความจากความรู้ การตีความจากประสบการณ์ การตีความจากค่านิยม เข้าใจขอบเขตของการคิดวิเคราะห์ เป็นคนช่างสังเกต ช่างสงสัย จนถึงขั้นสามารถในการหาความสัมพันธ์เชิงเหตุผลของคำตอบได้ การคิดเชิงวิเคราะห์ช่วยให้เรารู้ข้อเท็จจริง รู้เหตุผลเบื้องหลังของสิ่งที่เกิดขึ้น เข้าใจความเป็นมาความเป็นไปของเหตุการณ์ต่าง ๆ รู้ว่าเรื่องนั้นมีองค์ประกอบอะไรบ้าง รู้ว่าอะไรเป็นอะไร ทำให้เราได้ข้อเท็จจริงที่เป็นฐานความรู้ในการนำไปใช้ในการตัดสินใจ แก้ปัญหา การประเมิน และการตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง

4. ลักษณะของการคิดวิเคราะห์

Watson & Glaser (1946, p.10 อ้างถึงใน มาลีณี ศิริจारी, 2545, หน้า 40) ได้กล่าวถึงการคิดวิเคราะห์ว่า ประกอบด้วยทัศนคติ ความรู้ และทักษะในเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ทัศนคติในการสืบเสาะ ซึ่งประกอบไปด้วยความสามารถในการเห็นปัญหา และความต้องการที่จะสืบเสาะค้นหาข้อมูล หลักฐานมาพิสูจน์เพื่อหาข้อเท็จจริง

2. ความรู้ในการหาแหล่งข้อมูลอ้างอิงและการใช้ข้อมูลอ้างอิงอย่างมีเหตุผล

3. ทักษะในการใช้ความรู้และทัศนคติที่กล่าวมาข้างต้น

ลักขณา ศรีวัฒน์ (2549, หน้า 72 – 73) ได้อธิบายถึงการคิดวิเคราะห์ มีลักษณะเป็นการกำหนดขอบเขตของสิ่งที่วิเคราะห์ โดยกำหนดจุดมุ่งหมายลงไปว่าจะวิเคราะห์เพื่ออะไรด้วยการใช้ทฤษฎีใด ๆ ที่เห็นว่าเหมาะสมมาเป็นกรอบในการคิดวิเคราะห์และต้องสรุปผลงานให้ชัดเจน สำหรับการคิดวิเคราะห์จำเป็นต้องมีพื้นฐานหลายประการในการที่จะนำมาสู่การคิดวิเคราะห์ซึ่ง ได้แก่

1. ลักษณะการคิดที่เป็นหัวใจของการคิด คือ เป้าหมายของการคิด ไม่ว่าจะเป็นการคิดเกี่ยวกับเรื่องใด ๆ ก็ตามการตั้งเป้าหมายของการคิดให้ถูกทางเป็นสิ่งสำคัญมากเนื่องจากการคิดนั้นหากเป็นไปในทางที่ไม่ถูกต้องเหมาะสม ถึงแม้จะมีความคิดที่มีคุณภาพดีเพียงไรอาจจะมีการคิดให้เกิดความเสียหายและมีผลก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ส่วนรวมได้ ยิ่งคุณภาพของการคิดสูงผลเสียหายก็จะสูงตามไปด้วย ดังนั้นหากไม่มีทิศทางที่ถูกต้องคอยกำกับหรือควบคุมไว้ ความคิดนั้นก็ไร้ประโยชน์ การคิดที่เหมาะสมและถูกทางจึงเป็นการคิดที่ค้ำึง ถึงประโยชน์ส่วนรวมและประโยชน์ในระยะยาวด้วย

2. ลักษณะการคิดระดับพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับผู้เรียนทุกระดับ ได้แก่การคิด 4 ลักษณะ ประกอบด้วย 1) การคิดคล่อง หมายถึง ให้กล้าที่จะคิด และให้มีความคิดหลังไหล ออกมาได้อย่างรวดเร็ว 2) การคิดหลากหลาย หมายถึง ให้ได้ความคิดในหลายลักษณะหลาย ประเภท หลายรูปแบบ หรือหลายชนิด 3) การคิดละเอียดลออ หมายถึง การคิดเพื่อให้ได้ข้อมูลในอันที่จะส่งผลให้ความคิดมีความรอบคอบขึ้น

และ 4) การคิดให้ชัดเจน หมายถึง การคิดให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่คิด สามารถอธิบาย ขยายความได้ด้วยคำพูดของตนเอง โดยสรุปลักษณะทั้ง 4 ลักษณะนี้เป็นลักษณะเบื้องต้น ที่จะนำไปใช้ในการคิดที่มีความซับซ้อนยิ่งขึ้น

3. ลักษณะการคิดระดับกลาง 4 ลักษณะ ประกอบด้วย 1) การคิด กว้างหมายถึง คิดให้ได้หลายด้าน หลายแง่มุม 2) การคิดลึกซึ้ง หมายถึง การคิดให้เข้าใจ ถึงสาเหตุที่มาที่ไปของสิ่งนั้น 3) การคิดไกล หมายถึง การประมวลข้อมูลในระดับกว้าง และระดับลึกเพื่อทำนายสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และ 4) การคิดอย่างมีเหตุผล หมายถึง การคิดโดยใช้หลักเหตุผลแบบนิรนัยหรืออุปนัย

4. ลักษณะการคิดระดับสูง ได้แก่ การคิดที่ต้องมีกระบวนการ มีขั้นตอนที่มากและซับซ้อนขึ้นที่เรียกว่า กระบวนการคิด และกระบวนการคิดที่มีความสำคัญและจำเป็นมาก คือกระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ซึ่งหากบุคคลใด สามารถคิดได้อย่างมีวิจารณญาณก็จะได้สานความคิดที่ผ่านการกลั่นกรองมาดีแล้ว และนำไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ เช่น การนำไปใช้แก้ปัญหา การตัดสินใจทำหรือไม่ทำ การริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ หรือการปฏิบัติการสร้างและการผลิตสิ่งต่าง ๆ รวมทั้งการที่จะนำไปใช้ในด้านการศึกษาวิจัยด้วย

สรุปได้ว่า ลักษณะการคิดวิเคราะห์เป็นการกำหนดขอบเขตสิ่งที่จะ วิเคราะห์โดยกำหนดเป้าหมายลงไปว่าจะวิเคราะห์เพื่ออะไร ด้วยทฤษฎีใด ซึ่ง การคิดวิเคราะห์จำเป็นต้องมี พื้นฐานลักษณะการคิดในหลายระดับ คือ ลักษณะการคิด ระดับพื้นฐาน ลักษณะการคิดระดับกลาง และลักษณะการคิดระดับสูง

5. ทักษะการคิดวิเคราะห์

สุวิทย์ มูลคำ (2547, หน้า 23 – 24 อ้างถึงใน รุ่งอรุณ ถำวาปี, 2556, หน้า 115 – 116) กล่าวว่า การคิดวิเคราะห์ อาจจำแนกออกเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

1. การวิเคราะห์ส่วนประกอบ เป็นความสามารถในการหา ส่วนประกอบที่สำคัญของสิ่งของหรือเรื่องราวต่าง ๆ เช่น การวิเคราะห์ส่วนประกอบของ พีช สัตว์ ข้าว ข้อความหรือเหตุการณ์ เป็นต้น

2. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ เป็นความสามารถในการหา ความสัมพันธ์ของส่วนสำคัญต่าง ๆ โดยระบุความสัมพันธ์ระหว่างความคิด ความสัมพันธ์ ในเชิงเหตุผล หรือความแตกต่างระหว่างข้อโต้แย้งที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้อง

3. การวิเคราะห์หลักการเป็นความสามารถในการหาหลัก

ความสัมพันธ์ ส่วนสำคัญในเรื่องนั้น ๆ ว่าสัมพันธ์กันอยู่โดยอาศัยหลักการใด เช่น การให้ผู้เรียนค้นหาหลักการของเรื่องการระบุจุดประสงค์ของผู้เรียน ประเด็นสำคัญของเรื่อง เทคนิคที่ใช้ในการจูงใจผู้อ่าน และรูปแบบภาษาที่ใช้เป็นต้นชนาธิป พรกุล (2552, หน้า 76) กล่าวว่า ทักษะการคิดวิเคราะห์ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ ดังนี้

1. สามารถกำหนดเกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. สามารถแยกแยะข้อมูลได้ตามเกณฑ์
3. สามารถบอกความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ และ

ความสัมพันธ์ของข้อมูลในแต่ละองค์ประกอบ

4. สามารถนำเสนอผลการวิเคราะห์มาสรุปตอบคำถามตาม

วัตถุประสงค์

Bloom (1956, pp.201 – 207, อ้างถึงใน ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ, 2552, หน้า 56-59) กล่าวว่า ทักษะการคิดวิเคราะห์ ประกอบด้วยทักษะสำคัญ ๆ 3 ด้าน ดังนี้

1. การวิเคราะห์ความสำคัญหรือเนื้อหาของสิ่งต่าง ๆ (Analysis of Elements) เป็นความสามารถในการแยกแยะได้ว่า สิ่งใดจำเป็น สิ่งใดสำคัญ สิ่งใดมีบทบาทมากที่สุด ประกอบด้วย

- 1.1 วิเคราะห์ชนิด เป็นการให้นักเรียนวินิจฉัยว่า สิ่งนั้น เหตุการณ์นั้น ๆ จัดเป็นชนิดใด ลักษณะใด เพราะเหตุใด เช่น ข้อความนี้ (ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว) เป็นข้อความชนิดใด ต้นผักชีเป็นพืชชนิดใด ม้าน้ำเป็นพืชหรือสัตว์

- 1.2 วิเคราะห์สิ่งสำคัญ เป็นการวินิจฉัยว่าสิ่งใดสำคัญ สิ่งใดไม่สำคัญ เป็นการค้นหาสาระสำคัญ ข้อความหลัก ข้อสรุป จุดเด่น จุดด้อย ของสิ่งต่าง ๆ เช่น สาระสำคัญของเรื่องนี่คืออะไร ควรตั้งชื่อเรื่องนี้ว่าอย่างไร การปฏิบัติเช่นนั้น เพื่ออะไร สิ่งใดสำคัญที่สุด สิ่งใดมีบทบาทมากที่สุดจากสถานการณ์นี้

- 1.3 วิเคราะห์เลศนัย เป็นการมุ่งค้นหาสิ่งที่แอบแฝงซ่อนเร้น หรืออยู่เบื้องหลังจากสิ่งที่เห็น ซึ่งมีได้บ่งบอกตรง ๆ แต่มีร่องรอยของความจริงซ่อนเร้นอยู่ เช่น สมทรงเป็นป่าของฉันทน์ (จึงหมายความว่า สมทรงเป็นผู้หญิง)

2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ (Analysis of Relationships) เป็นการค้นหาความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ว่ามีอะไรสัมพันธ์กัน สัมพันธ์เชื่อมโยงกันอย่างไร สัมพันธ์กันมากน้อยเพียงใด สอดคล้องหรือขัดแย้งกัน ได้แก่

2.1 วิเคราะห์ชนิดของความสัมพันธ์ คือมุ่งให้คิดว่าเป็น ความสัมพันธ์แบบใดมีสิ่งใดสอดคล้องกัน หรือไม่สอดคล้องกัน มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ มีข้อความใด มีสิ่งใดไม่สมเหตุสมผล เพราะอะไร คำกล่าวใดสรุปผิด การตัดสินใจอย่างไร หรือการกระทำอะไรที่ไม่ถูกต้อง ภาพที่ 1 คู่กับภาพที่ 2 ภาพที่ 3 คู่กับภาพใด สองสิ่งนี้ เหมือนกันอย่างไร หรือแตกต่างกันอย่างไร

2.2 วิเคราะห์ขนาดของความสัมพันธ์ ได้แก่ สิ่งใดเกี่ยวข้องมากที่สุด สิ่งใดเกี่ยวข้องน้อยที่สุด สิ่งใดสัมพันธ์กับสถานการณ์ หรือเรื่องราวมากที่สุด การเรียงลำดับมากน้อยของสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น เรียงลำดับความรุนแรง จำนวน ใกล้ - ไกล มาก - น้อย หนัก - เบา ใหญ่ - เล็ก ก่อน - หลัง

2.3 วิเคราะห์ขั้นตอนความสัมพันธ์ ได้แก่ เมื่อเกิดสิ่งนี้แล้ว เกิดผลลัพธ์อะไรตามมาบ้างตามลำดับ การเรียงลำดับขั้นตอนของเหตุการณ์ วงจรของ สิ่งของต่าง ๆ สิ่งที่จะเกิดขึ้นตามมาตามลำดับขั้นตอน ผลสุดท้ายจะเป็นอย่างไร

2.4 วิเคราะห์จุดประสงค์และวิธีการ เช่น การกระทำแบบนี้ เพื่ออะไร เมื่อทำอย่างนี้แล้วจะเกิดสัมฤทธิ์ผลอะไร ทำอย่างนี้มีเป้าหมายอะไร

2.5 วิเคราะห์สาเหตุและผล เช่น สิ่งใดเป็นสาเหตุของเรื่องนี้ หากไม่ทำอย่างนี้ผลจะเป็นอย่างไร หากทำอย่างนี้ผลจะเป็นอย่างไร ข้อความใดเป็นเหตุผลแก่กันหรือขัดแย้งกัน

2.6 วิเคราะห์แบบความสัมพันธ์ในรูปอุปมาอุปมัย เช่น บินเร็ว เหมือนนก ซ้อนคู่ส้มตะปูจะคู่กับอะไร ควายอยู่ในนา ปลาอยู่ในน้ำ ระบบประชาธิปไตย เหมือนระบบการทำงานของอวัยวะในร่างกาย

3. การวิเคราะห์เชิงหลักการ (Analysis of Organizational Principles) หมายถึง การค้นหาโครงสร้างระบบ เรื่องราว สิ่งของและการทำงานต่าง ๆ ว่าสิ่งเหล่านั้น ดำรงอยู่ในสภาพเช่นนั้น เนื่องจากอะไร มีอะไรเป็นแกนหลัก มีหลักการอย่างไร มีเทคนิคอะไรหรือยึดถือคติใด มีสิ่งใดเป็นตัวเชื่อมโยง การคิดวิเคราะห์หลักการเป็นการวิเคราะห์ที่ถือว่ามีความสำคัญที่สุด การที่จะวิเคราะห์เชิงหลักการได้ดี จะต้องมีความรู้ความสามารถในการวิเคราะห์องค์ประกอบและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ได้ดีเสียก่อน เพราะผลจากการคิดวิเคราะห์องค์ประกอบและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ จะทำให้สามารถสรุปเป็นหลักการได้ ประกอบด้วย

3.1 วิเคราะห์โครงสร้าง เป็นการค้นหาโครงสร้างของสิ่งต่าง ๆ เช่น การทำวิจัยมีกระบวนการทำงานอย่างไร สิ่งนี้บ่งบอกความคิดหรือเจตนาอะไร คำกล่าวนี้มีลักษณะอย่างไร โครงสร้างของสังคมไทยเป็นอย่างไร ส่วนประกอบของสิ่งนี้มีอะไรบ้าง

3.2 วิเคราะห์หลักการ เป็นการแยกแยะเพื่อค้นหาความจริงของสิ่งต่าง ๆ แล้วสรุปเป็นคำตอบหลักได้ เช่น หลักการของเรื่องนี้ว่าอย่างไร เหตุใดความรุนแรงใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้จึงไม่มีท่าจะยุติลงได้ หลักในการสอนของครูควรเป็นอย่างไร ลักษณะของสิ่งต่าง ๆ ที่จะนำมาใช้ในการคิดวิเคราะห์ เช่น วิเคราะห์วัตถุประสงค์ วิเคราะห์สถานการณ์ วิเคราะห์บุคคล วิเคราะห์ข้อความ วิเคราะห์ข่าว วิเคราะห์สารเคมี เป็นต้น

Marzano (2001, อ้างถึงใน ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ, 2552, หน้า 59 – 60) กล่าวว่า ทักษะในการคิดวิเคราะห์ มีดังนี้

1. ทักษะการจำแนกเป็นความสามารถในการแยกแยะส่วนย่อยต่าง ๆ ทั้งเหตุการณ์เรื่องราว สิ่งของ ออกเป็นส่วนย่อย ๆ ให้เข้าใจง่าย อย่างมีหลักเกณฑ์ สามารถบอกรายละเอียดของสิ่งต่าง ๆ ได้

2. ทักษะการจัดหมวดหมู่ เป็นความสามารถในการจัดประเภท จัดลำดับ จัดกลุ่มของสิ่งที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันเข้าด้วยกัน โดยยึดหลักโครงสร้าง ลักษณะหรือคุณสมบัติที่เป็นประเภทเดียวกัน

3. ทักษะการเชื่อมโยง เป็นความสามารถในการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของข้อมูลต่าง ๆ ว่าสัมพันธ์กันอย่างไร

4. ทักษะการสรุปความ หมายถึง ความสามารถในการจับประเด็น และสรุปผลจากสิ่งที่กำหนดให้ได้

5. การประยุกต์ เป็นความสามารถในการนำความรู้ หลักการและทฤษฎีมาใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ สามารถคาดการณ์ งบประมาณ พยากรณ์ ขยายความ คาดเดา สิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้

สรุปได้ว่า การคิดวิเคราะห์ ได้แก่ ความสามารถในการกำหนดเกณฑ์ วิเคราะห์ข้อมูล เพื่อจำแนกแยกแยะ จัดหมวดหมู่ การวิเคราะห์จะวิเคราะห์ข้อมูลเชิงกายภาพ เชิงรูปธรรม และวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณธรรม สามารถสรุปความและนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน จำแนกเป็น 3 ทักษะ คือ การวิเคราะห์ ความสำคัญ

การวิเคราะห์สัมพันธ์ และการวิเคราะห์หลักการ

6. ประโยชน์ของการคิดวิเคราะห์

ประโยชน์ของการคิดวิเคราะห์ ได้มีผู้นำเสนอไว้ดังนี้

สุวิทย์ มูลคำ (2547, หน้า 39,) กล่าวถึงประโยชน์ของการคิด

วิเคราะห์ไว้ ดังนี้

1. ช่วยให้เรา รู้ข้อเท็จจริง รู้เหตุผลเบื้องหลังของสิ่งที่เกิดขึ้น เข้าใจความเป็นมาเป็นไปของเหตุการณ์ต่าง ๆ รู้ว่าเรื่องนั้นมีองค์ประกอบอะไรบ้าง ทำให้ได้ข้อเท็จจริงที่เป็นฐานความรู้ในการนำไปใช้ในการตัดสินใจแก้ปัญหา การประเมิน และการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง
2. ช่วยให้เราสำรวจความสมเหตุสมผลของข้อมูลที่ปรากฏ และไม่ด่วนสรุปตามอารมณ์ ความรู้สึก หรืออคติ แต่สืบค้นตามหลักเหตุผลและข้อมูลที่เป็นจริง
3. ช่วยให้เราไม่สรุปสิ่งใดง่าย ๆ แต่สืบสารตามความเป็นจริง และไม่หลงเชื่อข้ออ้างที่เกิดจากตัวอย่างเพียงอย่างเดียว ตาพิจารณาเหตุผล และปัจจัยเฉพาะในแต่ละกรณีได้
4. ช่วยในการพิจารณาสาระสำคัญอื่น ๆ ที่อาจถูกปิดเบือนไป จึงทำให้มองได้อย่างครบถ้วนในแง่มุมอื่น ๆ ที่มีอยู่
5. ช่วยพัฒนาความเป็นคนช่างสังเกต การหาความแตกต่างของสิ่งที่ปรากฏ พิจารณาตามความสมเหตุสมผลของสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนที่จะตัดสินใจสรุปสิ่งใด ๆ
6. สามารถประเมินสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างสมเหตุสมผล
7. ช่วยประมาณการความน่าจะเป็น โดยสามารถใช้ข้อมูลพื้นฐานที่มีการวิเคราะห์ร่วมกับปัจจัยอื่น ๆ ของสถานการณ์ เวลานั้น อันจะช่วยให้สามารถคาดการณ์ความน่าจะเป็นได้สมเหตุสมผลยิ่งขึ้น

สรุปได้ว่า ประโยชน์ของการคิดวิเคราะห์ คือ ช่วยให้เรา รู้ข้อเท็จจริง ที่เป็นฐานความรู้ที่จะนำไปใช้ในการตัดสินใจหรือแก้ปัญหาเรื่องใด ๆ ได้อย่างถูกต้อง ช่วยให้ค้นหาความรู้ ดีความและสรุปความได้ดี ช่วยพัฒนาตนเองให้รู้จักสังเกต ประเมินสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างสมเหตุสมผล ช่วยให้เราพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างต่อเนื่อง ทำให้เป็นคนมีหลักการ มีเหตุผล ทำงานทุกอย่างด้วยการมีเป้าหมาย มีความคิด

ทุกขั้นตอนที่ชัดเจน เกิดปัญญา สามารถตัดสินใจได้อย่างเหมาะสมถูกต้อง

7. การวัดและประเมินผลการคิดวิเคราะห์

ทิตนา แชมมณี (2544, หน้า 56) กล่าวว่า การวัดการคิดวิเคราะห์ จะพิจารณา 3 ด้าน ซึ่งสามารถจัดหมวดหมู่ได้ดังนี้

1. การวิเคราะห์เนื้อหาหรือข้อความ ได้แก่การรวบรวมข้อมูลทั้งหมด มาจัดระบบหรือเรียบเรียงง่ายต่อการทำความเข้าใจ
2. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของข้อความหรือประเด็นต่าง ๆ ได้แก่ ความสามารถในการเปรียบเทียบข้อมูลระหว่างในแต่ละหมวดหมู่ในแง่ของความมาก-น้อย ความสอดคล้อง-ขัดแย้ง ผลทางบวก-ผลทางลบ ความเป็นเหตุ-เป็นผล
3. การวิเคราะห์หลักการได้แก่ความสามารถในการกำหนดมิติ หรือแง่มุมที่คิดวิเคราะห์ หรือคุณสมบัติร่วมของกลุ่ม ความสามารถในการกำหนดหมวดหมู่ ในมิติ ความสามารถในการแจกแจงข้อมูลที่มีอยู่ลงในหมวดหมู่โดยคำนึงถึงเหตุการณ์ การเป็นสมาชิกหรือความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องโดยตรง

สมนึก ภัททิยธนี (2546, หน้า 144 - 147) เสนอว่าการวัดการวิเคราะห์ เป็นการใช้วิจารณ์ญาณเพื่อไตร่ตรอง การแยกแยะพิจารณาดูรายละเอียดของสิ่งต่าง ๆ หรือเรื่องต่าง ๆ ว่ามีส่วนใดสำคัญที่สุด ของชิ้นส่วนใดสัมพันธ์กันมากที่สุด และชิ้นส่วน เหล่านั้นอยู่รวมกันได้ หรือทำงานได้เพราะอาศัยหลักการใด ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

1. การวิเคราะห์ความสำคัญ หมายถึง การพิจารณาหรือจำแนกว่า ชิ้นใด ส่วนใดเรื่องใด เหตุการณ์ใด ตอนใด สำคัญที่สุด หรือหาจุดเด่น จุดประสงค์สำคัญ สิ่งที่ซ่อนเร้น
2. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ หมายถึง การค้นหาความเกี่ยวข้อง ระหว่างคุณลักษณะสำคัญของเรื่องราวหรือสิ่งต่าง ๆ ว่าส่วนใดสัมพันธ์กัน รวมถึงข้อสอบ อุปมาอุปมัย
3. การวิเคราะห์หลักการ หมายถึงการให้พิจารณาดูชิ้นส่วน หรือ ส่วนปลีกย่อยต่าง ๆ ว่าทำงานหรือเกาะยึดกันได้ หรือคงสภาพเช่นนั้นได้เพราะใช้หลักการ ใดเป็นแกนกลางจึงถามโครงสร้างหรือหลัก หรือวิธีการที่ยึดถือ

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2546, หน้า 53) กล่าวว่า การวัดการคิด วิเคราะห์ต้องประกอบด้วยทักษะการคิดวิเคราะห์ ดังนี้

1. ทักษะการระบุองค์ประกอบสำคัญหรือลักษณะเฉพาะ
2. ทักษะการระบุความสัมพันธ์ขององค์ประกอบและแบบแผนขององค์ประกอบเหล่านั้น
3. ทักษะการจับใจความสำคัญ
4. ทักษะการค้นหาและระบุความผิดพลาด

สุวิทย์ มูลคำ (2548, หน้า 157 อ้างถึงใน กัลยรัตน์ คำทะเนตร, 2556, หน้า 97-98) กล่าวถึง การประเมินผลกระบวนการคิดว่า การประเมินผลเป็นสิ่งจำเป็นในการจัดกระบวนการเรียนรู้ เพราะผลที่ได้จากการประเมินจะทำให้ครูผู้สอน ตลอดจนผู้เกี่ยวข้องทราบถึงพัฒนาการหรือความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดเตรียมสภาพแวดล้อมให้สอดคล้องกับความสามารถ ความต้องการ และความสนใจของผู้เรียน แนวทางในการประเมินผลกระบวนการคิด สามารถจำแนกได้เป็น 2 แนวทางใหญ่ ๆ ดังนี้

1. การประเมินผลด้วยการใช้แบบทดสอบ

1.1 การใช้แบบทดสอบมาตรฐาน เป็นลักษณะแบบสอบมาตรฐานที่มีผู้สร้างไว้แล้วสำหรับใช้วัดความสามารถในการคิด สามารถจัดกลุ่มได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ แบบทดสอบการคิดทั่วไป และแบบทดสอบการคิดเฉพาะด้าน

1.2 การสร้างแบบวัดการคิดขึ้นใช้เอง แบบทดสอบมาตรฐานสำหรับการคิดที่นิยมใช้กันโดยทั่วไปนั้น บางครั้งอาจไม่สอดคล้องกับเป้าหมายในการวัดก็สามารถสร้างแบบทดสอบการคิดขึ้นใช้เองเพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการในการวัด

2. การประเมินตามสภาพจริง การประเมินผลและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนากระบวนการคิดนั้นมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันอย่างแยกกันไม่ได้ เพราะครูผู้สอนจะต้องทำหน้าที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้และประเมินผลควบคู่กันไปด้วย

สรุปได้ว่า การวัดและประเมินผลการศึกษาวิเคราะห์ สามารถวัดและประเมินได้ด้วยแบบทดสอบ ทั้งที่เป็นแบบทดสอบมาตรฐาน และแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเอง นอกจากนี้ยังสามารถวัดและประเมินผลตามสภาพจริงซึ่งสามารถวัดได้ต่อเนื่อง และตรงตามสภาพความเป็นจริง โดยพิจารณา 3 ด้าน 1) การวิเคราะห์ความสำคัญ หรือเนื้อหาของสิ่งต่าง ๆ (Analysis of Elements) เป็นความสามารถในการแยกแยะได้ว่า สิ่งใดจำเป็น สิ่งใดสำคัญ สิ่งใดมีบทบาทมากที่สุด 2) วิเคราะห์ความสัมพันธ์ (Analysis of Relationships) เป็นการค้นหาความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ว่ามีอะไรสัมพันธ์กัน

สัมพันธ์เชื่อมโยงกันอย่างไร สัมพันธ์กันมากน้อยเพียงใด สอดคล้องหรือขัดแย้งกัน

3) การวิเคราะห์เชิงหลักการ (Analysis of Organizational Principles) หมายถึง การค้นหาโครงสร้างระบบ เรื่องราวสิ่งของและการทำงานต่าง ๆ ว่าสิ่งเหล่านั้นดำรงอยู่ได้ในสภาพเช่นนั้น เนื่องจากอะไร มีอะไรเป็นแกนหลัก มีหลักการอย่างไร มีเทคนิคอะไรหรือยึดถือคติใด มีสิ่งใดเป็นตัวเชื่อมโยง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

สุदारัตน์ พญาพรหม (2542, หน้า 45 - 78) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีที่ใช้ในการฟังและความสามารถในการฟังภาษาจีนของนิสิตวิชาเอกภาษาจีน ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้กลวิธีในการฟังความสามารถในการฟัง และความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีที่ใช้ในการฟังกับความสามารถในการฟังของนิสิตวิชาเอกภาษาจีน ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 60 คน ซึ่งได้จากการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับกลวิธีที่ใช้ในการฟังที่ได้สร้างขึ้นตามแนวคิดของ ออกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1990 หน้า 32-147) และแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาจีนซึ่งดัดแปลงจากแบบฝึกหัดทดสอบการฟังของกรมวิเทศสหการในส่วนของการฟังบทบรรยายผลการวิจัยพบว่า

1) กลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีในการฟังภาษาจีน 22 กลวิธี กลวิธีในการฟังที่กลุ่มตัวอย่างใช้มากที่สุด คือ การตั้งใจฟังคำศัพท์เด่น ๆ (ร้อยละ 95) รองลงมาได้แก่ การเดาจากข้อความอื่นในประโยค (ร้อยละ 91.70) และการใช้ความรู้หรือประสบการณ์เดิม (ร้อยละ 90) เมื่อพิจารณาการใช้กลวิธีในการฟัง พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถในการฟังในระดับสูงใช้กลวิธีการควบคุมและตรวจสอบมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถในการฟังในระดับปานกลางและต่ำ กลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถในการฟังในระดับปานกลางใช้กลวิธีการควบคุมและตรวจสอบและกลวิธีด้านจิตพิสัยเท่ากัน (ร้อยละ 60) นอกจากนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถในระดับต่ำใช้กลวิธีด้านจิตพิสัยเป็นอันดับสอง (ร้อยละ 53.60) ใกล้เคียงกับการใช้กลวิธีการชดเชยข้อบกพร่องในการใช้ภาษา (ร้อยละ 53.10) 2) ความสามารถในการฟังภาษาจีนของนิสิตวิชาเอกภาษาจีนอยู่ในระดับปานกลาง 3. กลวิธีที่ใช้ในการฟังและความสามารถในการฟังภาษาจีนของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศศิธร คงวัน (2549, หน้า 57 – 76) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 และเพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 โรงเรียนบ้านเกาะตรวจ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต 3 ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าได้แก่แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง จำนวน 4 แผน แบบทดสอบทักษะการฟัง แบบปรนัยเลือกตอบจำนวน 30 ข้อเป็นการวิจัยเชิงทดลอง ผลปรากฏว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง มีประสิทธิภาพ 72.33/70.11 นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ระหว่างการจัดกิจกรรมได้คะแนนคิดเป็นร้อยละ 72.33 และทำคะแนนจากแบบทดสอบการฟังหลังเรียนได้คะแนนคิดเป็นร้อยละ 70.11 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพ 70/70 ที่ตั้งไว้ และค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง มีค่าเท่ากับ 0.58 ซึ่งหมายถึง ผลจากการพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนมีทักษะการฟังเพิ่มขึ้นร้อยละ 58

มลथा ตุ่มอ่อน (2551, หน้า 61 – 90) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมเพื่อการสื่อสารในรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนตามเกณฑ์ 80/80 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้ และเพื่อศึกษาเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนอู่หม่อมมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี อำเภอชุมพลบุรี จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 22 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง เป็นการวิจัยเชิงทดลองผลการวิจัยพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร มีประสิทธิภาพ

80.15/81.91 ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารมีเจตคติต่อการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก

ชุตติมา ช่อวงศ์ (2551, หน้า 83) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนที่เรียนโดยกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา เรื่อง ลอยกระทง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง ลอยกระทง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ 83.68/83.67 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 2) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีดัชนีประสิทธิผล เท่ากับ 0.7048 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนร้อยละ 70.48 3) นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ ซิปปา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการคิดวิเคราะห์หลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จิตรา ศรีมงคล (2552, หน้า 69 – 70) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติม กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องนิทานไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า กบินทร์บุรี อำเภอ กบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติมกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง นิทานไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม ผลการศึกษา พบว่า 1) หนังสืออ่านเพิ่มเติมกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องนิทานไทยมีประสิทธิภาพ 82.16 / 86.78 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องนิทานไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับ การสอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง นิทานไทย หลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ประภัสสร พึ่งอินทร์ (2552, หน้า 77 – 78) ได้พัฒนาชุดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษ โดยใช้เพลง กลุ่มตัวอย่างที่ได้ใช้ในการทดลอง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชายเขาวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดอุดรดิตถ์ จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบ เฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ชุดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษโดยใช้เพลง และแบบวัดความพึงพอใจต่อชุดการเรียนการสอน สถิติที่ใช้ วิเคราะห์ ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที่ (1-test) ผลการวิจัย พบว่า 1) ชุด

การเรียนการสอนที่เน้นทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชายเขาวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดอุดรดิตรดิตถ์ มีจำนวน 5 หน่วย ได้แก่ หน่วยที่ 1 Me and my letters หน่วยที่ 2 Good morning. Nice to meet you, the butterfly. หน่วยที่ 3 What is your name? หน่วยที่ 4 Let's learn Yes-No question and Wh-question และหน่วยที่ 5 Our Loy Krathong 2) ชุดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการฟังการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เพลงสำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชายเขาวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดอุดรดิตรดิตถ์ มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 89.49/83.24 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 70/70 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการใช้ชุดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษ โดยใช้เพลง พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างพึงพอใจต่อชุดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะ การฟัง การพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงในภาพรวมมีความพึงพอใจเป็นอย่างยิ่ง อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.01

สุมณฑา วงษ์สวัสดิ์. (2552, หน้า 62) ได้ศึกษาการใช้นิทานเป็นสื่อในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมณนทรี สรุปลผลได้ ดังนี้ 1) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่า ก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) จากผลการสังเกตพฤติกรรม และการประเมินตนเองของนักเรียนพบว่า มีพัฒนาการด้านการฟังภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นทุกระยะตลอดการทดลอง จากระดับปานกลางจนถึงมาก

หยาง ดัน (Yang Dan, 2553, หน้า 78 – 80) ได้พัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่สร้างและหาประสิทธิภาพเบื้องต้นแล้วไปใช้สอนกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี จำนวน 30 คน ผลวิจัย พบว่าชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ 87.50/86.76 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน .05 นักเรียนมีเจตคติต่อการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐานสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในระดับมาก เนื่องจากชุดกิจกรรมการสอนภาษาจีนผ่านขั้นตอนการสร้างอย่างเป็นระบบ จากการศึกษาสภาพปัญหาและความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหา กับจุดประสงค์การเรียนรู้จัดกิจกรรมและกำหนดสื่อการสอนที่เหมาะสม มีกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย มีสื่อกระตุ้น ได้แก่ ภาพ ตู๊กตา

เกม การแสดงบทบาทสมมติ มีมีการเสริมแรงแก่ผู้เรียน โดยให้คำชม ปรบมือ พยักหน้า เป็นการให้รางวัล

ศศิกันต์ ปักสังคะเนย์ (2553, หน้า 63 – 66) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้กลวิธี Top – down ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการศึกษาพบว่า 1) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ โดยใช้กลวิธี Top – down ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 76.96/76.76 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 75/75 2) ดัชนีประสิทธิผลของกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้กลวิธี Top – down ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เท่ากับ 0.5917 แสดงว่ากิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพทำให้ผู้เรียนก้าวหน้าในการเรียนร้อยละ 59.17 3) ผลการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้กลวิธี Top – down ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สรุปได้ว่า นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการตอบคำถามกิจกรรมกลวิธีการคาดเดา เหตุการณ์ล่วงหน้าส่วนกลวิธีการฟังนักเรียนส่วนใหญ่ฟังบทสนทนาด้วยความตั้งใจ และอภิปรายหาข้อสรุปร่วมกันและกลวิธีสรุปย่อจากสิ่งที่ฟังนักเรียนส่วนใหญ่ฟังและดู บทสนทนาตามด้วยความตั้งใจ บางคนพูดตามเสียงที่ได้ยิน ร่วมกันอภิปรายและแสดง ความคิดเห็น มีการแบ่งหน้าที่รับผิดชอบกันเป็นอย่างดี นักเรียนมีความสุขสนุกสนาน แลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกันคนที่ออกมานำเสนอผลงานมีความมั่นใจมากขึ้น

ปิยรัตน์ พงศ์พิรุฬห์ชาติ (2556, หน้า 78 – 79) ได้วิจัย ผลของการสอน โดยใช้โมเดลชิปปาร่วมกับหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนระหว่าง นักเรียนที่เรียนโดยใช้โมเดลชิปปาและโมเดลชิปปาร่วมกับหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ไม่แตกต่างกัน 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนักเรียนที่เรียน โดยใช้โมเดลชิปปา สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนหลังเรียนที่เรียนโดยใช้โมเดลชิปปาร่วมกับหนังสืออิเล็กทรอนิกส์สูงกว่า ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 4) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ที่เรียน โดยใช้โมเดลชิปปาร่วมกับหนังสืออิเล็กทรอนิกส์หลังเรียนสูงกว่า การสอนโดยใช้ โมเดลชิปปาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 5) ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการ สอน โดยใช้โมเดลชิปปาเรื่องกาพย์พระไชยสุริยา อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95 6) ความพึงพอใจของนักเรียนโดยใช้โมเดลชิปปาร่วมกับการใช้หนังสือ

อิเล็กทรอนิกส์ เรื่อง ภาพยนตร์ไซยสุริยา อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.48

แสงเดือน อาตมยนิทัศน์ (2557, หน้า 1050) ได้วิจัย การพัฒนามโนทัศน์ และความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ซึ่งมีวัตถุประสงค์การวิจัย 1) เพื่อเปรียบเทียบมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/7 จำนวน 38 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม ผลการวิจัยพบว่า มโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่จัดการเรียนรู้แบบซิปปาหลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดการเรียนรู้แบบซิปปามีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ ความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนหลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ปวีณา จารุธีรพันธุ์ (2557, หน้า 185) ได้พัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยอาศัยหลักทฤษฎีที่เกี่ยวกับกระบวนการคิดหรือการรับรู้ อันได้แก่ กลวิธีการฟังแบบล่างขึ้นบน (bottom – up process) กลวิธีการฟังแบบบนลงล่าง (Top – down process) จากการศึกษาพบว่า นิสิตวิชาโทภาษาอังกฤษ ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 10 คน ได้ฝึกฟังภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกหัดและกิจกรรมที่เน้นกระบวนการฟังแบบกลวิธีการฟังแบบล่างขึ้นบน และกลวิธีการฟังแบบบนลงล่างในการฟังข้อมูลโดยการใช้พื้นความรู้เดิม ซึ่งเป็นความรู้ทั่วไป เพื่อเดาความหมายคำศัพท์ หรือเนื้อเรื่องได้เป็นอย่างดี นิสิตสามารถเข้าใจเรื่องที่ฟังได้มากยิ่งขึ้น ในขณะที่นิสิตบางคน ยังประสบปัญหาในการนำทฤษฎีทั้งสองไปใช้อย่างเหมาะสม ครูผู้สอนจึงมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาทักษะการฟังของผู้เรียน โดยกระตุ้นผู้เรียนได้หมั่นฝึกฝน และนำวิถีจากทฤษฎีดังกล่าวไปปรับใช้ในกระบวนการเรียนรู้ทั้งในชั้นเรียน และนอกชั้นเรียนต่อไป

เมิ่ง ฉิว (Meng Qiu, 2554, หน้า 72 – 83) ได้วิจัย การพัฒนาชุดการสอนภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เริ่มเรียนภาษาจีนในประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่า ชุดการสอนที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 83.28/88.47 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์

มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้ โดยกำหนดรายละเอียดคัดเลือกเนื้อหา วิเคราะห์จัดแบ่งเนื้อหา ให้มีความเหมาะสมสำหรับนักเรียน จำนวน 7 ชุด ใช้วิธีการสอนแบบ Natural Learning Potential Development มาใช้ในการแก้ปัญหาให้นักเรียนเมื่อนักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย

ซุน หลี่หยุน (Sun Liyun, 2559, หน้า 76 – 77) ได้พัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ให้มีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์ E1/ E2 2) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน 3) ศึกษาความพึงพอใจ ของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาจีนกลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน สาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ภาคเรียนที่ 1 ปี การศึกษา 2558 จำนวน 30 คน ผลการวิจัย พบว่า 1) ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐานโดยใช้รูปแบบ การเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพาที่สร้างขึ้น มีเกณฑ์ประสิทธิภาพเฉลี่ยทุกชุดกิจกรรม E1/ E2 = 80.54/ 92.04 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยชุด กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา หลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 3) นักเรียนที่เรียนด้วย ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา มีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมอยู่ในระดับมาก

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Osada (2002 pp. 73–90 อ้างถึงใน ซายูดา จันทะปิตดา, 2555 หน้า 47) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีที่ทำให้ผู้ฟังที่มีความชำนาญในการฟังใช้เวลาในการฟัง เพื่อความเข้าใจน้อยที่สุด ซึ่งพิจารณาจากกลวิธี Bottom-up และกลวิธี Top-down จุดมุ่งหมายของการวิจัย เพื่อสังเกตกลวิธีที่ใช้ในการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาญี่ปุ่น ในกรุงโตเกียวที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งไม่มีความชำนาญในการฟัง ภาษาอังกฤษและเพื่อศึกษากลวิธีที่นำมาใช้ในการฟังเพื่อความเข้าใจ โดยเฉพาะกลวิธี Bottom-up และกลวิธี Top-down ผู้ร่วมวิจัยเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยในกรุงโตเกียว ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ในรายวิชาการฟังเพื่อความเข้าใจ จำนวน 91 คน (ชาย 80 คน, หญิง 11 คน) เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษา

มหาวิทยาลัยในกรุงโตเกียวที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ใช้กลวิธีในการฟัง ทั้งสองกลวิธี นั่นคือกลวิธี Bottom-up และกลวิธี Top-down แต่จะใช้กลวิธี Bottom-up ในขณะที่ฟังมากกว่ากลวิธี Top-down

Ji Lingzhu (2003, หน้า unpagged อ้างถึงใน ซายุกดา จันทะปิตตา, 2555 หน้า 48) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการฟังโดยใช้กลวิธี Top-down กับนักศึกษาในมหาวิทยาลัยไต้หวัน ประเทศจีน จุดมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อศึกษาเกี่ยวกับประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการฟังโดยใช้กลวิธี Top-down ดำเนินการวิจัยโดยให้ผู้ฟังใช้ความรู้พื้นฐานในการคาดเดาเนื้อเรื่องที่ฟัง เป็นการฟังเพื่อให้เกิดความเข้าใจ เมื่อฟังแล้วผู้ฟังสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังได้ ผลการวิจัยพบว่า กลวิธี Top-down มีความสำคัญมากในการฟังเพื่อให้เกิดความเข้าใจเพราะในการฟังภาษาแม่ของเราไม่จำเป็นต้องฟังทุกคำพูดเราก็สามารถคาดเดาได้ว่าผู้พูดนั้นพูดเรื่องอะไร การที่จะฝึกให้นักเรียนของเรามีความรู้ความเข้าใจภาษาอังกฤษในระดับดีเยี่ยมนั้นเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก เพราะนักเรียนมีความรู้ในภาษาอังกฤษไม่ดี ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การใช้กลวิธี Top-down ช่วยให้นักเรียนสามารถถ่ายโอนเสียงภาษาอังกฤษที่ได้รับฟังไปเป็นภาษาแม่หรือภาษาของผู้ฟังที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองได้อย่างรวดเร็ว เพราะเป็นการใช้ความรู้ความเข้าใจพื้นฐานเดิมในการทำความเข้าใจสิ่งที่ฟัง จึงกล่าวได้ว่ากลวิธี Top-down เป็นอีกหนึ่งวิธีที่ช่วยให้ผู้ฟังที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองเข้าใจสิ่งที่ฟังได้เป็นอย่างดี

Tokeshi (2003, pp.15 – 185 อ้างถึงใน ซายุกดา จันทะปิตตา, 2555, หน้า 47) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับกระบวนการและกลวิธีในการฟังเพื่อความเข้าใจของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในญี่ปุ่น โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของผู้ฟังและผู้พูด ในสภาพการณ์ทั่ว ๆ ไป และศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีที่ใช้ในการฟังเพื่อความเข้าใจของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในญี่ปุ่น ในการเรียนภาษาอังกฤษ การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในญี่ปุ่นที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 6 คน (จากนักเรียน 19 คน) และผู้พูดที่เป็นเจ้าของภาษา (ครูสอนภาษา) จำนวน 1 คน ผลการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ของผู้ฟังและผู้พูด ในสภาพการณ์ทั่ว ๆ ไป การใช้เนื้อหาจากบริบท และการแสดงท่าทางประกอบการพูด ช่วยให้ผู้ฟังระดับต้นเข้าใจในสิ่งที่ฟังได้ดีขึ้น ในด้านการใช้กลวิธีในการฟังเพื่อความเข้าใจของนักเรียนนั้นมีการนำกลวิธี Bottom-up และกลวิธี Top-down มาใช้ ซึ่งสรุปได้ว่า การใช้กลวิธีในการฟังทั้งสองอย่างนี้ขึ้นอยู่กับระดับความสามารถของผู้ฟัง นอกจากนี้ยังพบว่า

การให้ความร่วมมือกันระหว่างผู้ฟังกับผู้พูดจะช่วยให้การฟังเกิดประสิทธิภาพสูงสุดด้วย Chang (2005, unpagued อ้างถึงใน ชายุดา จันทะบิดตา, 2555 หน้า 48) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้และกลวิธีที่ใช้ในการฟังของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งมีจุดมุ่งหมายในการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศกับรูปแบบการเรียนรู้ และกลวิธีที่ใช้ในการฟัง เป็นการศึกษาเชิงปฏิบัติการดำเนินการวิจัยโดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากการตอบคำถามของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศกับรูปแบบการเรียนรู้ จำนวน 98 คน ผลการวิจัยพบว่ารูปแบบการเรียนรู้และกระบวนการเรียนรู้ไม่มีความสัมพันธ์กัน แต่รูปแบบการเรียนรู้และกลวิธีการฟังนั้นมีความสัมพันธ์กันในเชิงลึก โดยเฉพาะกลวิธีการฟังแบบ Top – down และกลวิธีการฟังแบบ Bottom-up

Yang (2006, pp. 69 – 77 อ้างถึงใน ชายุดา จันทะบิดตา, 2555 หน้า 48) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีที่มีอิทธิพลต่อการฟังของผู้ฟังที่เรียนภาษาจีนกลางและมีความสามารถในการฟังอยู่ในระดับต่ำ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบระหว่างกลวิธี Bottom-up กับกลวิธี Top-down ผู้ร่วมวิจัยเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยโบร์แฮม ที่เรียนภาษาจีนกลางเป็นภาษาต่างประเทศ จำนวน 31 คน และมีความสามารถในการฟังอยู่ในระดับต่ำ เป็นการศึกษาเชิงทดลอง ผลการวิจัยพบว่า ผู้ฟังที่เรียนภาษาจีนกลางเป็นภาษาต่างประเทศและมีความสามารถในการฟังในระดับต่ำ ใช้ทั้งกลวิธี Bottom – up และกลวิธี Top-down ในขณะที่ฟังข้อความสั้น ๆ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า การฟังเพื่อความเข้าใจของผู้ฟังที่มีความสามารถในการฟังอยู่ในระดับที่แตกต่างกัน ต้องการเรียนรู้เกี่ยวกับการฟังภาษาจีนจากข้อความชนิดต่าง ๆ แตกต่างกันตามระดับความสามารถ

Maeng (2006, pp. 471 – 500 อ้างถึงใน ชายุดา จันทะบิดตา, 2555 หน้า 48) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบกลวิธีการฟังและการอ่านเพื่อความเข้าใจในการเรียนภาษาที่สอง ซึ่งเป็นกรณีศึกษาจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในเกาหลี จำนวน 3 คน ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปฏิบัติการ จุดมุ่งหมายของการวิจัยเพื่ออธิบายความสัมพันธ์ของพฤติกรรมการฟังและการอ่านเพื่อความเข้าใจและเปรียบเทียบกลวิธีที่นำมาใช้ในการฟังและการอ่านเพื่อความเข้าใจระหว่างกลวิธี Top-down กับกลวิธี Bottom-up ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้กลวิธีในการฟังและการอ่านแตกต่างกัน และมีการใช้กลวิธีต่าง ๆ ในการอ่านมากกว่าการฟัง ผู้ที่มีความสามารถในการเรียนรู้สูงจะใช้กลวิธี Top-down มากกว่ากลวิธี Bottom-up จึงกล่าวได้ว่า ผู้ที่มีความสามารถในการเรียนรู้สูง

จะใช้กลวิธี Top - down ในขณะที่ฟังเพื่อให้เกิดความเข้าใจมากกว่าการใช้กลวิธีการเรียนรู้ในการอ่าน

Wu Ping (2006 p.p. 28 - 31 อ้างถึงใน ซายูดา จันทะปิตตา, 2555 หน้า 48) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลของการใช้ทฤษฎีแบบแผนและกิจกรรมการฟังเพื่อให้เกิดความเข้าใจของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในกรุงปักกิ่ง ประเทศจีน โดยใช้กลวิธี Bottom - up กับกลวิธี Top - down โดยมีจุดมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อศึกษาผลกระทบของทฤษฎีแบบแผนและกิจกรรมการฟังเพื่อให้เกิดความเข้าใจของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในกรุงปักกิ่ง ประเทศจีน โดยใช้กลวิธี Bottom-upกับกลวิธี Top-down ในส่วนของกลวิธี Top - down กล่าวถึง การใช้ความคิดเพื่อให้ได้มาซึ่งความหมายและการอธิบายข้อความ และกล่าวถึงการให้ความหมาย การเขียนสรุปจากสิ่งที่ได้ฟังเป็นภาษาของผู้ฟัง การเดาความหมายจากบริบทของเรื่องแล้วสรุปเป็นองค์ความรู้ของผู้ฟังอย่างไรก็ตามรูปแบบการสอนฟังในลักษณะนี้จะเหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความสามารถสูงเท่านั้น ซึ่งยังไม่เหมาะที่จะนำมาใช้กับผู้ฟังที่มีความสามารถในระดับต่ำ ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนที่เรียนภาษาที่สองต้องใช้กระบวนการในการทำความเข้าใจ ข้อมูลโดยผู้ฟังต้องใช้ทั้งกลวิธี Bottom-up และกลวิธี Top-down ควบคู่กันเพื่อให้เข้าใจในสิ่งที่ฟัง การรู้บริบทของข้อความที่ฟังและรู้จุดประสงค์ในการฟังจะช่วยให้ฟังเข้าใจง่ายขึ้น ครูสามารถช่วยนักเรียนในการพัฒนาการฟังและฝึกปฏิบัติด้านการฟัง โดยคอยดูแลด้านการฝึกปฏิบัติ นักเรียนอาจจะมีข้อจำกัดในด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องที่ฟัง ถ้าหากว่าความรู้ที่ได้รับจะช่วยสร้างความมั่นใจในด้านการฟังให้นักเรียนมากขึ้น การฟังไม่ใช่แค่ทักษะเฉพาะในการปฏิบัติการทางภาษาเท่านั้น แต่ยังเป็นการสรุปความหมายของการเรียนภาษาที่สอง จุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมการฟัง คือการใช้กลวิธี Bottom-up และกลวิธี Top-down กล่าวได้ว่าทั้งสองกลวิธีนี้มีผลกระทบต่อกรฟังเพื่อให้เกิดความเข้าใจเพราะเป็นกลวิธีที่ต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน

Cubillos and others (2008, pp. 29) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลของการเรียนภาษาที่สอง (L2) ด้านทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจ ซึ่งเป็นหลักสูตรระยะสั้นในต่างประเทศ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลกระทบของการเรียนภาษาสเปนระดับกลาง หลักสูตรระยะสั้น โดยศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการฟังภาษาสเปนของนักศึกษาที่เรียนภาษาสเปน หลักสูตรระยะสั้น จำนวน 48 คน และเปรียบเทียบกับนักศึกษาอีกกลุ่มหนึ่ง จำนวน 92 คน ที่เรียนหลักสูตรเดียวกันในมหาวิทยาลัยภายในประเทศ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง

ผลการวิจัยพบว่า การเรียนภาษาสเปนหลักสูตรระยะสั้นภายในประเทศและในต่างประเทศ ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ในการฟังเพื่อความเข้าใจที่คล้ายคลึงกัน แต่ก็มีลักษณะที่แตกต่างกันในด้านกระบวนการฟังของผู้ฟังนักศึกษากลุ่มที่ไปศึกษาต่างประเทศ เป็นกลุ่มหลักที่ใช้กลวิธี Top-down และเรียนรู้กลวิธีในการฟังเพื่อให้เกิดความเข้าใจ จากสังคมรอบตัว ในขณะที่นักศึกษาในมหาวิทยาลัยที่เรียนในประเทศใช้กลวิธี Bottom-up สรุปได้ว่า นักศึกษาที่มีความสามารถในการฟังอยู่ในระดับสูงจะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองในต่างประเทศ และมีความมั่นใจในการใช้ภาษามากขึ้น ผลวิจัยนี้ จึงเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่เริ่มเรียนและผู้เรียนภาษาที่สองในระดับกลางเป็นอย่างมาก

Westerhausen and others (2009, pp. 189) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของกลวิธี Top-down และกลวิธี Bottom-up กับความสามารถในการจำแนกเสียงที่ได้ฟัง จุดมุ่งหมายของการวิจัยในครั้งนี้เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธี Top-down และกลวิธี Bottom-up ในการฟังข้อมูลที่เป็นกลุ่มคำซึ่งศึกษาจากผู้ที่มีระบบการได้ยินชัดเจนเป็นปกติและมีความถนัดทางด้านขวาจำนวน 35 คน ทดสอบโดยการฟังเสียงพยางค์พร้อมกับเสียงสระพร้อม ๆ กัน ผลการศึกษาพบว่ากลวิธี Top-down และกลวิธี Bottom-up มีความสัมพันธ์กันในการจัดการกับเสียงที่ได้ฟัง ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ทั้งกลวิธี Top-down และกลวิธี Bottom-up เกิดขึ้นควบคู่กันหรือเกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน แต่ต่างกันที่วิธีการ คือกลวิธี Top-down เป็นการฟังเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ แต่กลวิธี Bottom-up เป็นการฟังเพื่อจำแนกรูปแบบของเสียงที่ได้ยิน

จากการศึกษาผลวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า ชุดกิจกรรมเป็นสื่อการสอนที่สามารถสร้างองค์ความรู้ใหม่ให้กับผู้เรียน นิทานทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คตินิยมที่อยู่ในเนื้อหาของนิทานและยังเสริมสร้างจินตนาการทางความคิดให้แก่ผู้เรียน เพลงเป็นสื่อที่แสดงออกทางอารมณ์ทำให้ผู้เรียนเป็นกล้าแสดงออกและหากว่าผู้เรียนสามารถแต่งเพลงเป็นก็ช่วยให้ผู้เรียนสามารถสร้างรายได้จากเพลงได้ เป็นการส่งเสริมอาชีพและรายได้ในอนาคต ด้านวิธีการสอนแบบ CIPPA Model มีการจัดการสอนเป็นระบบ 7 ขั้นตอน ที่ต้องอาศัยความรู้เดิมมาช่วยในการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้เร็วและจดจำได้ดี และการสอนแบบ Top-Down Model เป็นกระบวนการที่อาศัยความรู้เดิมของผู้เรียนมาช่วยคาดเดาทำนายเหตุการณ์เรื่องราวของที่กำลังได้ฟัง แม้ไม่เข้าใจนัก แต่ก็ช่วยให้เกิดการจับใจความสำคัญได้ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกการคิดวิเคราะห์หาเหตุผลว่าจะเชื่อในสิ่งที่ได้ยินหรือไม่ ผู้วิจัยมีความต้องการพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูดและต้องการผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ภาษาจีนให้สูงขึ้น จึงได้พัฒนาชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีนด้วยการสอนแบบ
CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง ทักษะการพูด
และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top – Down Model ที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัยตามรายละเอียดตามหัวข้อ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. รูปแบบของการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนธาดุนารายณ์วิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากลางนคร เขต 23 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 12 ห้อง มีนักเรียน ทั้งหมด 415 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนธาดุนารายณ์วิทยา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ห้อง 5/6 นักเรียนจำนวน 48 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่เลือกเรียนภาษาจีนและเป็นนักเรียนที่มีความแตกต่างหรือความหลากหลาย คณะความสามารถ ได้มาโดยวิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ด้วยการจับฉลากสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบกลุ่มห้องเรียนที่เรียนภาษาจีน เป็นหน่วยในการสุ่มมา 1 ห้องเรียน

รูปแบบของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยทดลองแบบกลุ่มเดียว ซึ่งดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัย คือ แบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (The One Group Pretest-Posttest Design) (ชูศรี วงศ์รัตน์ และ องอาจ นัยพัฒน์, 2551, หน้า 41)

ดังตาราง 9

ตาราง 9 รูปแบบการทดลองแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (The One Group Pretest-Posttest Design)

กลุ่มทดลอง	ทดสอบก่อนเรียน	กระบวนการทดลอง	ทดสอบหลังเรียน
A	T ₁	X	T ₂

A แทน กลุ่มทดลอง

T₁ แทน การทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest)

X แทน การจัดการหรือการใช้ตัวแปรทดลอง (Treatment)

T₂ แทน การทดสอบหลังการทดลอง (Posttest)

ซึ่งดำเนินการทดลองตามขั้นตอน ดังนี้ คือ ทำการทดสอบก่อนเรียนด้วยแบบทดสอบทักษะการฟังเพื่อจับใจความสำคัญ แบบทดสอบทักษะการพูด ตามลำดับแล้วบันทึกเป็นคะแนนก่อนเรียน ในระหว่างการจัดการเรียนรู้โดยชุดกิจกรรมนิทานเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ทั้ง 5 ชุด ผู้วิจัยมีการบันทึกเป็นคะแนนระหว่างเรียน หลังเรียนนำแบบทดสอบทักษะการฟังเพื่อจับใจความสำคัญ แบบทดสอบทักษะการพูด และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้นักเรียนทำตามลำดับ แล้วบันทึกเป็นคะแนนหลังเรียนโดยชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สรุปขั้นตอนของการวิจัยโดยรวมเป็นแผนภาพ ดังนี้

ภาพประกอบ 2 แผนภาพขั้นตอนของการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มี 3 ประเภท ดังนี้

1. ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีจำนวนทั้งหมด 5 ชุด ดังนี้

1.1 ชุดกิจกรรมนิทานเรื่อง : กระต่ายกับเต่า “乌龟赛跑”

1.2 ชุดกิจกรรมเพลง : ไม่มีคุณอยู่ข้าง ๆ ข้างเดียวดายเสียจริง “没有你陪伴真的好孤单”

1.3 ชุดกิจกรรมนิทานเรื่อง : แกะหายล้อมคอก “亡羊补牢”

1.4 ชุดกิจกรรมเพลง : จากนี้คุณอยู่ในใจฉันตลอดไป “在心里从此永远有个你”

1.5 ชุดกิจกรรมนิทานเรื่อง : หมาป่ามาแล้ว “狼来了”

ชุดกิจกรรมแต่ละชุดจะประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ 1 แผน (แผนละ 4 ชั่วโมง)

2. แบบทดสอบวัดทักษะการฟังเพื่อจับใจความสำคัญเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ คะแนนเต็ม 20 คะแนน

3. แบบทดสอบวัดทักษะการพูดเป็นแบบทดสอบวัดโดยการตอบคำถาม จำนวน 4 ข้อ ข้อละ 5 คะแนน รวมทั้งหมด 20 คะแนน ในแต่ละข้อให้คะแนนทักษะการพูดให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมินการพูดของแฮร์ริส (Harris) ระดับที่ 5 คือ ระดับความเข้าใจ ซึ่งกำหนดมีเกณฑ์การให้คะแนน ทั้งหมด 5 ระดับ

4. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนโดยชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ คะแนนเต็ม 30 คะแนน

5. แบบทดสอบวัดการคิดวิเคราะห์ โดยการใช้แบบวัดการคิดวิเคราะห์ความสัมพันธ์ (Analysis of Relationships) เป็นการค้นหาความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ว่ามีอะไรสัมพันธ์กัน สัมพันธ์เชื่อมโยงกันอย่างไร สัมพันธ์กันมากน้อยเพียงใด แบบทดสอบที่สร้างเป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 15 ข้อ คะแนนเต็ม 15 คะแนน การแบ่งการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนเป็น กลุ่มสูง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มต่ำ ด้วยเทคนิค

ร้อยละ 33 หรือ 1/3 ของนักเรียนทั้งหมด

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. การสร้างชุดกิจกรรมการนิทานและเพลงภาษาจีน ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรมของ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2525 อ้างถึงใน ประภัสสร พิงอินทร์, 2553, หน้า 35-36) บุญเกื้อ ควรหาเวช (2542, หน้า 92) เพ็ญศรี สร้อยเพชร (2545, หน้า 37-39) สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2546, หน้า 56) และ สุนทร ลินธพานนท์ (2553, หน้า 16) และศึกษาการสอนแบบ CIPPA Model ของ ทิศนา แคมมณี (2558, หน้า 283) โดยประยุกต์ใช้ขั้นตอนการสร้างด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ดังนี้

1.1 กำหนดหมวดหมู่เนื้อหาและประสบการณ์ โดยคำนึงถึงความรู้พื้นฐานศึกษาตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หลักสูตรภาษาจีน 3 ปี (ม.5) ในการกำหนดหมวดหมู่เนื้อหาและประสบการณ์ โดยคำนึงถึงความรู้พื้นฐานเดิมของ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดเนื้อหาและการพัฒนา

1.2 กำหนดหน่วยการสอน แบ่งเนื้อหาออกเป็นหน่วยที่ครูสามารถถ่ายทอดให้นักเรียนได้ในแต่ละครั้ง ตามรายวิชาที่หลักสูตรสถานศึกษากำหนดไว้

1.3 กำหนดหัวข้อเรื่องจากการวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หลักสูตรภาษาจีน 3 ปี (ม.4-ม.6) และหลักสูตรสถานศึกษาในระดับชั้นที่จะสอนว่าหัวข้อใดเหมาะสมที่จะนำไป สร้างชุดกิจกรรม ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกเนื้อหา นิทานและเพลงมาเป็นสื่อในการสอนและได้ศึกษา การสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model เพื่อเป็นขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และได้ตั้งชื่อชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ดังนี้

1.4 กำหนดวัตถุประสงค์และเขียนจุดประสงค์การเรียนรู้ให้สอดคล้องกับหัวข้อ เพื่อให้ผู้สอนและผู้เรียนทราบจุดประสงค์ เมื่อกำหนดหัวข้อเรื่องของชุดกิจกรรมที่จะพัฒนาหลังจากนั้นได้วิเคราะห์การจัดสาระการเรียนรู้มาตรฐานการเรียนรู้ เพื่อเขียนผลการเรียนรู้หรือจุดประสงค์การเรียนรู้ให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายที่ผู้สอน

และผู้เรียนต้องทราบว่หลังจากศึกษาชุดกิจกรรมนิทานเพลงภาษาจีนด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model แล้ว ผู้เรียนจะต้องมีสามารถฟังแล้วจับใจความสำคัญและถ่ายทอดมาเป็นการพูดสรุปย่อได้ และการวัดและประเมินผลตรงตามผลการเรียนรู้หรือจุดประสงค์การเรียนรู้

1.5 กำหนดกิจกรรมให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม

ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับหลักการและวิธีการพัฒนาชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนธาตุนารายณ์วิทยา โดยศึกษาเนื้อหาจากเอกสารตำรา ผู้เชี่ยวชาญ จากเครือข่ายอินเทอร์เน็ต และตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หลักสูตรภาษาจีน 3 ปี (ม.5) เพื่อเป็นแนวทางในการจัดเนื้อหาและการพัฒนา และประเด็นสำคัญของเนื้อหา ผลการเรียนรู้ และกำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ดังนี้

1.5.1 ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีการสอนแบบ CIPPA Model มี 7 ชั้น

ดังนี้

1.5.1.1 ชั้นการทบทวนความรู้เดิม

1.5.1.2 ชั้นการแสวงหาความรู้ใหม่

1.5.1.3 ชั้นการศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่

และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม

1.5.1.4 ชั้นการแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม

1.5.1.5 ชั้นการสรุปและจัดระเบียบความรู้

1.5.1.6 ชั้นปฏิบัติ และหรือการแสดงผลงาน

1.5.1.7 ชั้นการประยุกต์ใช้ความรู้

1.5.2 ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีการสอนรูปแบบ Top-Down Model

ซึ่งมีกิจกรรม 3 กิจกรรม ดังนี้

1.5.2.1 การจัดกิจกรรมก่อนฟัง ฟังให้ผู้เรียนได้คาดเดาเหตุการณ์

ล่วงหน้า (Predicting)

1.5.2.2 การจัดกิจกรรมระหว่างฟัง ฟังให้ผู้เรียนได้ฟังเพื่อจับ

ใจความสำคัญ (Listening for the main idea)

1.5.2.3 การจัดกิจกรรมหลังฟัง ฟังให้ผู้เรียนได้สรุปย่อจาก

สิ่งที่ฟัง (Summarizing)

1.5.3 ออกแบบกิจกรรมเรียนรู้ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model

ร่วมกับ Top-Down Model ประกอบด้วย มี 3 กิจกรรม 7 ขั้นตอน ดังนี้

1.5.3.1 กิจกรรมก่อนฟัง Top-Down Model คาดเดาเหตุการณ์

ขั้นที่ 1 (CIPPA Model ขั้นที่ 1) ทบทวนความรู้

ขั้นที่ 2 (CIPPA Model ขั้นที่ 2) การแสวงหาความรู้ใหม่

ขั้นที่ 3 (CIPPA Model ขั้นที่ 3) การศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/

ความรู้ใหม่ และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม

1.5.3.2 กิจกรรมระหว่างฟัง Top-Down Model การฟังเพื่อจับ

ใจความสำคัญ

ขั้นที่ 4 (CIPPA Model ขั้นที่ 4) การแลกเปลี่ยนเรียนรู้

ความเข้าใจในกลุ่ม

ขั้นที่ 5 (CIPPA Model ขั้นที่ 5) การจับใจความจากสิ่งที่ฟัง

การเขียนสรุปและจัดระเบียบความรู้

1.5.3.3 กิจกรรมหลังฟัง Top-Down Mode สรุปจากสิ่งที่ฟัง

ขั้นที่ 7 (CIPPA Model ขั้นที่ 7) การประยุกต์ใช้ความรู้

ประยุกต์ให้ถูกต้องตามบทฟัง โดยเติมหมายเลข 1-6

1.6 กำหนดแบบประเมิน

ศึกษาเกณฑ์การประเมินทักษะการฟังการพูด กระบวนการของการ
ทำแบบฝึกหัด ผลการเรียนรู้จากการทำกิจกรรมการฟังและการพูด การทำแบบทดสอบ
ที่อยู่ในชุดกิจกรรม และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สอดคล้องกับตัวชี้วัดหรือจุดประสงค์
การเรียนรู้เชิงพฤติกรรมที่กำหนดไว้

1.7 เลือกและผลิตสื่อการสอน วัสดุ อุปกรณ์

ผู้วิจัยเลือกและผลิตสื่อการสอนโดยการสร้างชุดกิจกรรมนิทาน
เพลงภาษาจีนด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ที่มีองค์ประกอบ
ของชุดกิจกรรมและการจัดทำรูปเล่มชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ
CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model โดยศึกษางานที่เกี่ยวข้องดังนี้

1.7.1 ศึกษาองค์ประกอบชุดกิจกรรมของ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2525, อ้างถึงใน ประภัสสร พึ่งอินทร์, 2553, หน้า 35-36) และ บุญเกื้อ ควรหาเวช (2542, หน้า 92) ศึกษาผลการวิจัยของ เนาวรัตน์ อินทรประสิทธิ์ และอาคม สระบัว. (2558, หน้า 19) ที่ใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการออกเสียงต่อเนื่องกันใน ภาษาอังกฤษ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 และ มนวิภา เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา (2553, หน้า 67-73) ที่ได้พัฒนาบทเรียนนิทานและชุดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการ ฟังพูดโดยใช้เพลงครุฑนครคีรีธรรมราช (ประภัสสร พึ่งอินทร์, 2553, หน้า 56-69) ศึกษา การสอนฟังแบบ Top-Down Model กระบวนการฟังแบบกว้างสู่แคบหรือแบบบนลงล่าง เป็นการใช้ความรู้พื้นฐานเดิม (background knowledge) และนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดทำ รูปเล่มชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนรูปแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ซึ่งมีองค์ประกอบในชุดกิจกรรม 4 ส่วน ดังนี้

1.7.2 ส่วนที่ 1 ส่วนนำคำอธิบายจุดประสงค์หลักในการสร้าง ชุดกิจกรรม

1.7.2.1 ชื่อเรื่องของชุดกิจกรรม

1.7.2.2 คำชี้แจง คือ คำแนะนำเพื่อบอกแนวทางในการปฏิบัติ และขั้นตอนการใช้ชุดกิจกรรมนิทานเพลงภาษาจีน

1.7.2.3 ผลการเรียนรู้ หมายถึง จุดมุ่งหมายที่ต้องการให้ บรรลุผลสำเร็จหลังจากการเรียนรู้ หรือจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ต้องการวัด

1.7.2.4 คำสั่ง หมายถึง การมอบหมายงานสำหรับนักเรียน เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติ คำอธิบาย บอกให้ผู้เรียนประกอบกิจกรรมแต่ละอย่างตามขั้นตอน ที่กำหนดไว้และวิธีการเรียนรู้ตามชุดกิจกรรมการเรียนรู้

1.7.3 ส่วนที่ 2 เนื้อหาสาระและสื่อ หมายถึง เนื้อหาของ ชุดกิจกรรมชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top – Down Model จำนวน 5 ชุด ดังนี้

1.7.3.1 ชุดกิจกรรมนิทานเรื่อง : กระต่ายกับเต่า “乌龟赛跑”

1.7.3.2 ชุดกิจกรรมเพลง : ไม่มีคุณอยู่ข้าง ๆ ช่างเดียวดาย เสียจริง “没有你陪伴真的好孤单”

1.7.3.3 ชุดกิจกรรมนิทานเรื่อง : แกะหายล้อมคอก “亡羊补牢”

1.7.3.4 ชุดกิจกรรมเพลง : จากนี้คุณอยู่ในใจฉันตลอดไป

“在心里从此永远有个你”

1.7.4 ส่วนที่ 3 การประเมินผล หมายถึง การประเมินผล

กระบวนการของการทำแบบฝึกหัด ผลการเรียนรู้จากการทำกิจกรรมการฟังและการพูด การทำแบบทดสอบที่อยู่ในชุดกิจกรรม

1.7.5 ส่วนที่ 4 ภาคผนวก

1.7.5.1 เฉลยแบบฝึกหัดและเฉลยแบบทดสอบ

1.7.5.2 แผนจัดการเรียนรู้ชุดกิจกรรมนิทานเพลงภาษาจีน

1.8 การใช้ชุดกิจกรรม

1.8.1 ในการใช้ชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model จำนวน 5 ชุด ได้ออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการผนวก ขั้นตอนการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ ขั้นตอนกิจกรรมการฟังตามรูปแบบ Top-Down Model เข้าด้วยกัน ซึ่งมี 3 กิจกรรม 7 ขั้นตอน ดังนี้

1. กิจกรรมก่อนฟัง Top-Down Model คาดเดาเหตุการณ์

ขั้นที่ 1 (CIPPA Model ขั้นที่ 1) ทบทวนความรู้

ขั้นที่ 2 (CIPPA Model ขั้นที่ 2) การแสวงหาความรู้ใหม่

ขั้นที่ 3 (CIPPA Model ขั้นที่ 3) การศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่ และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม

1.1 กิจกรรมที่ 1 เดาคำหรือเรื่องจากรูปภาพ

1.2 กิจกรรมที่ 2 ให้นักเรียนเดาคำศัพท์ที่คาดว่าจะได้ยินในบทเรียนโดยเขียนเป็นภาษาจีน หรือภาษาไทยก็ได้ จำนวนคนละ 6 คำ

1.3 กิจกรรมที่ 3 จับคู่คำศัพท์โดยใช้ความรู้พื้นฐานเดิม

ในการเดาคำความหมาย

2. กิจกรรมระหว่างฟัง Top-Down Model การฟังเพื่อจับ

ใจความสำคัญ

ขั้นที่ 4 (CIPPA Model ขั้นที่ 4) การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ความ

เข้าใจในกลุ่ม

ขั้นที่ 5 (CIPPA Model ขั้นที่ 5) การจับใจความจากสิ่งที่ฟังการ

เขียนสรุปและจัดระเบียบความรู้

2.1 กิจกรรมที่ 4 ฟังบทสนทนา 2 ครั้ง ให้นักเรียนเติมเครื่องหมายถูก ✓ หรือผิด × หน้าประโยค

2.2 กิจกรรมที่ 5 ให้ฟังบทสนทนา 1 ครั้ง ให้นักเรียนเรียงประโยคให้ถูกต้องตามบทฟัง โดยเติมหมายเลข 1-6

2.3 ฟังและอ่านบทอ่านไปพร้อมกันเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ

3. กิจกรรมหลังฟัง Top-Down Model สรุปจากสิ่งที่ฟัง

ชั้นที่ 7 (CIPPA Model ชั้นที่ 7) การประยุกต์ใช้ความรู้ประโยคให้ถูกต้องตามบทฟัง โดยเติมหมายเลข 1-6 ทำกิจกรรมกลุ่มโดยฟังบทฟังแล้วเขียนสรุปจากความคิดเห็นของสมาชิกแล้วส่งตัวแทนพุดนำเสนอหน้าชั้น พุดสรุปเนื้อเรื่อง

1.8.2 การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบการใช้ชุดกิจกรรมนิทานเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top – Down Model เข้ามาประยุกต์ใช้ร่วมกับชุดกิจกรรม

1.8.2.1 ศึกษาวิธีการสร้างคู่มือหรือแผนการจัดการเรียนรู้

วิเคราะห์

หลักสูตร คำอธิบายรายวิชา กิจกรรมการเรียนรู้ และการวัดผลประเมินผล

1.8.2.2 ศึกษาหลักการเกี่ยวกับการจัดการรู้ โดยใช้ชุดกิจกรรม

ที่เกี่ยวข้อง

1.8.2.3 ดำเนินการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ซึ่งแต่ละแผนประกอบด้วย ชื่อสาระ มาตรฐานการเรียนรู้ สาระสำคัญ ผลการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กระบวนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model การวัดและประเมินผล สื่อการเรียนรู้ กิจกรรมเสนอแนะ ข้อเสนอแนะของผู้ตรวจสอบ/นิเทศ และบันทึกผลหลังสอน ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้ชุดกิจกรรมละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 20 ชั่วโมง

ตาราง 10 สรุปลองค์ประกอบของชุดกิจกรรมนิทานเพลงภาษาจีนและวิธีการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model

ชื่อชุดกิจกรรม	องค์ประกอบของชุดกิจกรรมนิทานเพลงภาษาจีนในแต่ละชุด	วิธีการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model มี 3 กิจกรรม 7 ขั้นตอนดังนี้
<p>1. ชุดกิจกรรมนิทาน เรื่อง : กระต่ายกับเต่า “乌龟赛跑”</p> <p>2. ชุดกิจกรรมเพลง : ไม่มีคุณอยู่ข้าง ๆ ซ้ำ เดียวดาย เสียจริง “没有你陪伴真的好孤单”</p> <p>3. ชุดกิจกรรมนิทาน เรื่อง : แกะหายล้อมคอก “亡羊补牢”</p> <p>4. ชุดกิจกรรมเพลง : จากนี้คุณอยู่ในใจฉันตลอดไป “在心里从此永远有个你”</p> <p>5. ชุดกิจกรรมนิทาน เรื่อง : หมาป่ามาแล้ว “狼来了”</p>	<p>ส่วนที่ 1 ส่วนนำคำอธิบายจุดประสงค์หลัก</p> <ul style="list-style-type: none"> - ชื่อเรื่อง - คำชี้แจง - ผลการเรียนรู้ - คำสั่ง <p>ส่วนที่ 2 เนื้อหา</p> <p>- เนื้อหาชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน</p> <p>ส่วนที่ 3 การประเมินผล</p> <ul style="list-style-type: none"> - แบบฝึกหัด - แบบทดสอบ <p>ส่วนที่ 4 ภาคผนวก</p> <ul style="list-style-type: none"> - เฉลยแบบฝึกหัดและแบบทดสอบ - แผนจัดการเรียนรู้ 	<p>1. กิจกรรมก่อนฟัง Top-Down Model คาดเดาเหตุการณ์</p> <p> ขั้นที่ 1 (CIPPA Model ขั้นที่ 1) ทบทวนความรู้</p> <p> ขั้นที่ 2 (CIPPA Model ขั้นที่ 2) การแสวงหาความรู้ใหม่</p> <p> ขั้นที่ 3 (CIPPA Model ขั้นที่ 3) การศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่ และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม</p> <p>2. กิจกรรมระหว่างฟัง Top-Down Model การฟังเพื่อจับใจความสำคัญ</p> <p> ขั้นที่ 4 (CIPPA Model ขั้นที่ 4) การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ความเข้าใจในกลุ่ม</p> <p> ขั้นที่ 5 (CIPPA Model ขั้นที่ 5) การจับใจความจากสิ่งที่ฟังการเขียนสรุปและจัดระเบียบความรู้</p> <p>3. กิจกรรมหลังฟัง Top-Down Mode สรุปจากสิ่งที่ฟัง</p> <p> ขั้นที่ 7 (CIPPA Model ขั้นที่ 7) การประยุกต์ใช้ความรู้ประยุกต์ให้ถูกต้องตามบทฟัง โดยเติมหมายเลข 1-6</p>

1.9 หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมพร้อมแผนการสอน

นำชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนรูปแบบ CIPPA Model และ Top-Down Model ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนธาดุนารายณ์วิทยา ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ได้ตรวจสอบความถูกต้องและเพื่อประเมินความเหมาะสมของชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแก้ไข ซึ่งการประเมินความเหมาะสมเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีการของ ลิเคิร์ต (Likert) ซึ่งมี 5 ระดับ คือ เหมาะสมมากที่สุด เหมาะสมมาก เหมาะสมปานกลาง เหมาะสมน้อย เหมาะสมน้อยที่สุด โดยยึดเกณฑ์ค่าเฉลี่ย ตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป

กำหนดคะแนนการประเมินดังนี้ (ลวน สายยศ, 2548, หน้า 120)

ระดับ 5 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก

ระดับ 3 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

กำหนดเกณฑ์ประเมินและการแปลความหมายค่าเฉลี่ย ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย แปลความหมาย ระดับคุณภาพและความเหมาะสม

4.51-5.00 มีคุณภาพและความเหมาะสมมากที่สุด

3.51-4.50 มีคุณภาพและความเหมาะสมมาก

2.51-3.50 มีคุณภาพและความเหมาะสมปานกลาง

1.51-2.50 มีคุณภาพและความเหมาะสมน้อย

1.00-1.50 มีคุณภาพและความเหมาะสมน้อยที่สุด

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ดังนี้

1. รองศาสตราจารย์ ดร.ธนาพันธ์ ตรงดี ตำแหน่ง อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ผู้เชี่ยวชาญด้านนวัตกรรมภาษาจีน
2. ดร.วรลักษณ์ แซ่ฮึง ตำแหน่ง อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ผู้เชี่ยวชาญ

ด้านนวัตกรรมภาษาจีน

3. รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย ตำแหน่ง ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิจัยหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ผู้เชี่ยวชาญด้านวิจัยหลักสูตรและการสอน

4. ดร.สมพร หลิมเจริญ ตำแหน่ง ผู้อำนวยการกลุ่มนิเทศติดตามและประเมินผลการจัดการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา เขต 1 ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล

5. ดร.จรี พชรนันท์ ก้ว ตำแหน่ง อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาวิชาภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาจีน

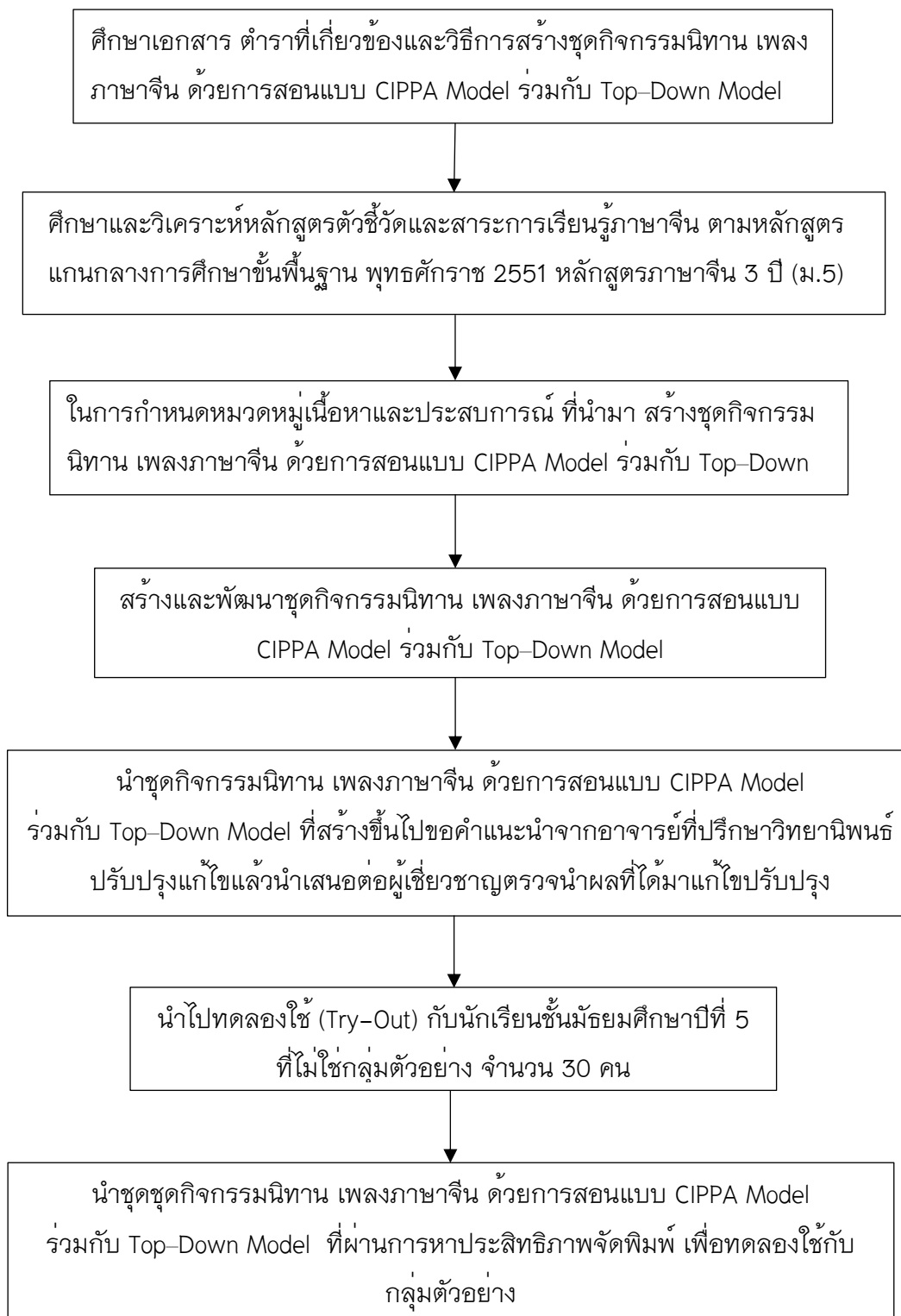
ผลการการหาค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน ทุกรายการ เท่ากับ 4.48 แปลความหมายว่า เหมาะสมมากที่สุด จึงกล่าวได้ว่า ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-down Model สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นผ่านการประเมินคุณภาพเบื้องต้นจากผู้เชี่ยวชาญ

1.10 นำชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-down Model สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ปรับปรุงและแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ไม่ใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาความสอดคล้อง

1.11 นำชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ที่ปรับปรุงแก้ไขและมีความถูกต้องเรียบร้อย เสนอต่อกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์เพื่อขอความเห็นชอบก่อนนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างเพื่อทำการวิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้

1.12 สร้างชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง

การสร้างและหาคุณภาพของชุดฝึกกิจกรรม สามารถสรุปเป็นขั้นตอนดังภาพประกอบ 3

ภาพประกอบ 3 ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพของชุดกิจกรรม

2. แบบทดสอบทักษะการฟังเพื่อจับใจความสำคัญ

วิธีการสร้างแบบทดสอบทักษะการฟังเพื่อจับใจความสำคัญ มีขั้นตอนการสร้างและการหาคุณภาพ ดังนี้

2.1 ศึกษาวิธีแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนฟังภาษาอังกฤษและภาษาจีน มาเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบการฟังเพื่อจับใจความสำคัญ

2.2 กำหนดประเด็นคุณลักษณะแบบทดสอบทักษะการฟังเพื่อจับใจความสำคัญโดยอาศัยความรู้พื้นฐานเดิมและเนื้อหาใหม่ที่ได้เรียนรู้จากชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ซึ่งข้อคำถามได้ครอบคลุมคุณลักษณะการฟังเพื่อจับใจความสำคัญ ดังนี้

2.2.1 รู้ว่าพูดถึงใคร

2.2.2 รู้ว่าทำอะไร

2.2.3 รู้ว่าอยู่ที่ไหน

2.2.4 เกิดขึ้นเมื่อไร

2.2.5 เป็นอย่างไร

2.3 เขียนข้อคำถามแบบทดสอบการฟังตามคุณลักษณะการฟังเพื่อจับใจความสำคัญ สร้างขึ้นเป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ มีบทฟังสำหรับให้นักเรียนฟังเพื่อเลือกตอบคำถามในแต่ละข้อ เพื่อจะเลือกใช้จริง 20 ข้อ

2.4 นำแบบทดสอบทักษะการฟังเพื่อจับใจความสำคัญแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมเพื่อตรวจสอบความถูกต้องความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้

2.4 ปรับปรุงแบบทดสอบทักษะการฟังเพื่อจับใจความสำคัญ ตามที่ผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำและเสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ความชัดเจนของคำถามและให้ข้อเสนอแนะเพื่อแก้ไขปรับปรุงแล้วนำผลการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าความสอดคล้องของข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้สูตร IOC (Index of Item-Objective Congruence) ถ้าข้อคำถามมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ .50-1.00 ถือว่าข้อสอบข้อนั้นสอดคล้อง ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้ (สมนึก ภัททิยธนี, 2548, หน้า 84)

เห็นว่าสอดคล้อง	ให้คะแนน +1
ไม่แน่ใจ	ให้คะแนน 0

เห็นว่าไม่สอดคล้อง ให้คะแนน -1

2.5 นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน มาวิเคราะห์หาค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามของแบบทดสอบการฟังกับประเด็นคุณลักษณะการฟัง เพื่อจับใจความสำคัญ โดยใช้สูตร IOC (Index of Item-Objective Congruence) โดยกำหนดค่าดัชนีความสอดคล้อง ระหว่างข้อคำถามกับประเด็นคุณลักษณะการฟังเพื่อจับใจความสำคัญ ตั้งแต่ .50-1.00 ผลการตรวจสอบดัชนีค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับประเด็นคุณลักษณะการฟังเพื่อจับใจความสำคัญจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน ปรากฏว่า มีค่า IOC ตั้งแต่ .08-1.00 มีความสอดคล้องทั้ง 30 ข้อ

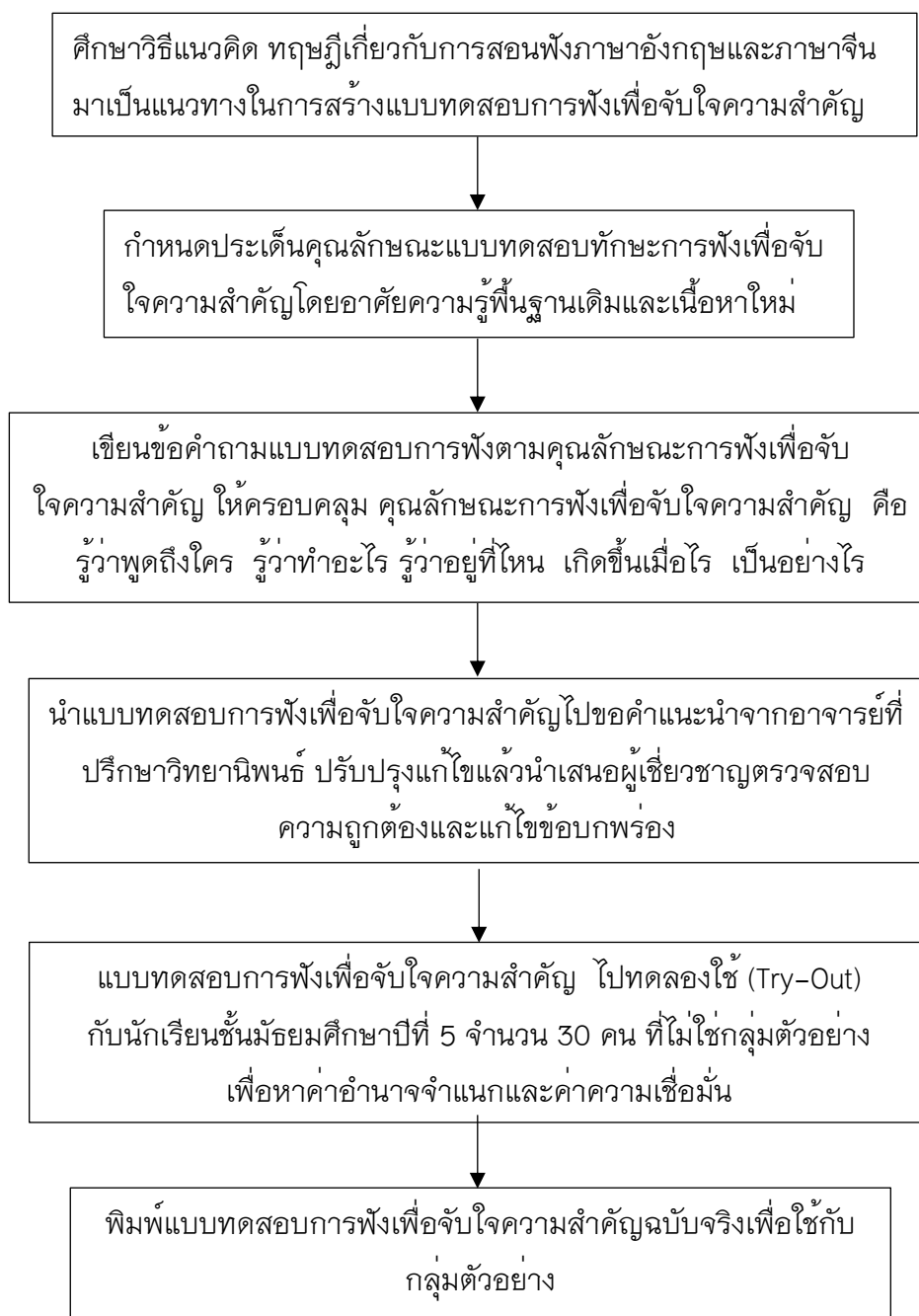
2.6 นำแบบทดสอบทักษะการฟังเพื่อจับใจความสำคัญ ที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 30 ข้อ ไปทดลอง (Try Out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนธาตุนารายณ์วิทยา จำนวน 30 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

2.7 นำผลที่ได้มาตรวจให้คะแนนโดยตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิด ไม่ตอบ ตอบเกิน ให้ 0 คะแนน นำผลคะแนนจากการตรวจมาวิเคราะห์รายข้อหาค่าความยาก (p) รายข้อคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยาก (p) ตั้งแต่ .20-.80 และหาค่าอำนาจจำแนก (r) รายข้อ ของแบบทดสอบ และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20-1.00 หากมีข้อสอบข้อใดข้อหนึ่ง มีค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกไม่อยู่ในเกณฑ์ ก็จะปรับปรุงตัวเลือกใหม่เฉพาะข้อนั้น ๆ ผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อสอบที่เข้าเกณฑ์จำนวน 20 ข้อ ซึ่งมีค่าความยาก (p) ตั้งแต่ .47 ถึง .60 และค่าอำนาจจำแนก (r) รายข้อ ตั้งแต่ .33 ถึง .60 เป็นแบบทดสอบที่อยู่ในเกณฑ์ที่มีคุณภาพ

2.8 นำแบบทดสอบทักษะการฟังจับใจความสำคัญ ที่คัดเลือกไว้จำนวน 20 ข้อ มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ (0.8 ขึ้นไป) โดยใช้สูตร KR-20 ของ Kuder Richardson พบว่า ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .89 ถือว่าแบบทดสอบมีค่าความเชื่อมั่นสูง

2.9 พิมพ์แบบทดสอบทักษะการฟังจับใจความสำคัญฉบับจริงเพื่อนำไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การสร้างและหาคุณภาพของแบบทดสอบทักษะการฟัง สามารถสรุปเป็น ลำดับขั้นตอนดังภาพประกอบ 4

ภาพประกอบ 4 ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพของแบบทดสอบทักษะการฟัง

3. แบบทดสอบทักษะการพูด

3.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูด ศึกษารายละเอียดของ สารระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและการวัดผลประเมินผลตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) หลักสูตร 3 ปี (กระทรวงศึกษาธิการ, 2556, หน้า 139-167) และศึกษาเนื้อหา ผลการ เรียนรู้และจุดประสงค์จากชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model

3.2 กำหนดประเด็นคุณลักษณะของทักษะการพูดและนิยามศัพท์เพื่อกำหนดข้อคำถาม และวัดทักษะการพูดจากเกณฑ์การประเมินการพูดของ Harris (Harris, 1974, p.p. 81-82) ระดับที่ 5 ระดับความเข้าใจ ซึ่งได้แบ่งเกณฑ์การให้คะแนนของการพูดไว้อีก 5 ระดับ มาเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดการพูดดังนี้

ระดับ ระดับที่ 1 ผู้ฟังไม่เข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดสื่อสารผู้พูดไม่สามารถพูด สื่อสารเพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจได้ หมายถึง ควรปรับปรุง ได้ 1 คะแนน

ระดับที่ 2 ผู้พูดติดขัดในการพูด มักจะพูดซ้ำ ๆ เนื่องจากใช้เวลาในการ หาคำพูด หมายถึง พอใช้ได้ 2 คะแนน

ระดับที่ 3 ผู้พูดเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด และพูดสนทนาได้เป็นส่วนมาก แต่ค่อนข้างช้า หมายถึง ปานกลาง ได้ 3 คะแนน

ระดับที่ 4 ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วน แต่มีการพูด หมายถึง ดี ได้ 4 คะแนน

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมด หมายถึง ดีมาก ได้ 5 คะแนน

3.3 สร้างข้อคำถามของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดโดยอาศัยความรู้ พื้นฐานเดิมในการใช้ภาษา แล้วสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้จากเนื้อหาในชุด กิจกรรมนิทานเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model แบบทดสอบที่สร้างขึ้นเป็นข้อคำถามแบบตอบคำถาม 10 ข้อ เพื่อจะเลือกใช้จริง 4 ข้อ ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่เป็นแบบตอบคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ดีมาก ให้ 5 คะแนน

ดี ให้ 4 คะแนน

ปากกลาง ให้ 3 คะแนน

พอใช้ ให้ 2 คะแนน

ควรปรับปรุง ให้ 1 คะแนน

3.4 นำแบบทดสอบทักษะการพูดที่เป็นแบบตอบคำถามเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความถูกต้องความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้

3.5 ปรับปรุงแบบทดสอบทักษะการพูดที่เป็นแบบตอบคำถาม ตามที่ผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำและเสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความสอดคล้องระหว่างแบบตอบคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ความชัดเจนของแบบตอบคำถามและให้ข้อเสนอแนะเพื่อแก้ไขปรับปรุงแล้วนำผลการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าความสอดคล้องของแบบตอบคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้สูตร IOC (Index of Item-Objective Congruence) ถ้าข้อคำถามมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ .50-1.00 ถือว่าข้อสอบข้อนั้นสอดคล้อง ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้ (สมนึก ภัททิยธนี, 2548, หน้า 84)

เห็นว่าสอดคล้อง ให้คะแนน +1

ไม่แน่ใจ ให้คะแนน 0

เห็นว่าไม่สอดคล้อง ให้คะแนน -1

3.6 นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน มาวิเคราะห์หาค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามของแบบทดสอบการฟังกับประเด็นคุณลักษณะการฟังเพื่อจับใจความสำคัญ โดยใช้สูตร IOC (Index of Item-Objective Congruence) โดยกำหนดค่าดัชนีความสอดคล้อง ระหว่างข้อคำถามกับประเด็นคุณลักษณะการฟังเพื่อจับใจความสำคัญ ผลปรากฏว่า ข้อคำถามของแบบทดสอบการฟังมีค่า IOC ตั้งแต่ .08-1.00 มีความสอดคล้องทั้ง 10 ข้อ

3.7 นำแบบทดสอบทักษะการพูดที่เป็นแบบตอบคำถาม จำนวน 10 ข้อไปทดลอง (Try Out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนธาตุนารายณ์วิทยา จำนวน 30 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

3.8 นำผลจากการทดสอบทักษะการพูดที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r_{xy}) รายข้อ ซึ่งได้คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยาก (p) ตั้งแต่ .28-.65 และ ค่าอำนาจจำแนก (r_{xy}) รายข้อ ตั้งแต่ .20-.45 คัดเลือกไว้ใช้จริง 4 ข้อ

3.9 นำแบบทดสอบทักษะการพูดที่เป็นแบบตอบคำถาม หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -coefficient) ของ cronbach (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 117) พบว่าค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .71 ถือว่าแบบทดสอบมีค่าความเชื่อมั่นสูง

3.10 พินิจแบบทดสอบทักษะการพูดที่เป็นแบบตอบคำถามฉบับจริง เพื่อนำไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การสร้างและหาคุณภาพของแบบทดสอบทักษะการพูดสามารถสรุปเป็นลำดับขั้นตอนดังภาพประกอบ 5

ภาพประกอบ 5 ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพของแบบทดสอบทักษะการพูด

4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.1 ศึกษารายละเอียดของสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและการวัดผลประเมินผลตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) หลักสูตร 3 ปี (กระทรวงศึกษาธิการ, 2556, หน้า 139-167) และศึกษาเนื้อหา ผลการเรียนรู้และจุดประสงค์จากชุดกิจกรรมนิทาน เพลง ภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model

4.2 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากนักวิชาการภาษาจีนและภาษาต่างประเทศอื่นที่ให้แนวคิดเกี่ยวกับการสอนทักษะการฟังทักษะการพูดมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.3 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยอาศัยความรู้พื้นฐานเดิมในการใช้ภาษา แล้วสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้จากเนื้อหาในชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model แบบทดสอบที่สร้างขึ้นเป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ เลือกใช้จริง 30 ข้อ โดยข้อสอบมีลักษณะเป็นการสร้างสถานการณ์ ซึ่งข้อคำถามได้ครอบคลุมคุณลักษณะสำคัญ คือ ความรู้ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ และการประเมินค่า

4.4 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไปขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ปรับปรุงแก้ไขแล้วแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมเพื่อตรวจสอบความถูกต้องความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้

4.5 ปรับปรุงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตามที่ผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำและเสนอแนะเพื่อแก้ไขปรับปรุงแล้วนำผลการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าความสอดคล้องของข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้สูตร IOC (Index of Item-Objective Congruence) ถ้าข้อคำถามมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ .50-1.00 ถือว่าข้อสอบข้อนั้นสอดคล้อง ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้ (สมนึก ภัททิยธนี, 2548, หน้า 84)

เห็นวาสอดคล้อง	ให้คะแนน +1
ไม่แน่ใจ	ให้คะแนน 0
เห็นว่าไม่สอดคล้อง	ให้คะแนน -1

4.6 นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน มาวิเคราะห์มาหาค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ที่สร้างจากความรู้พื้นฐานเดิมในการใช้ภาษาจีนของนักเรียน

และจากเนื้อหาใหม่ในชุดกิจกรรมนิทานเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model โดยใช้สูตร IOC (Inex of Item-Objective Congruence) โดยกำหนดค่าดัชนีความสอดคล้อง ตั้งแต่ .50-1.00 ปรากฏว่า ดัชนีค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับผลการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ที่สร้างจากความรู้พื้นฐานเดิมในการใช้ภาษาจีนของนักเรียนและจากเนื้อหาใหม่ในชุดกิจกรรมนิทานเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน มีค่า IOC ตั้งแต่ .08-1.00 มีความสอดคล้องทั้ง 50 ข้อ

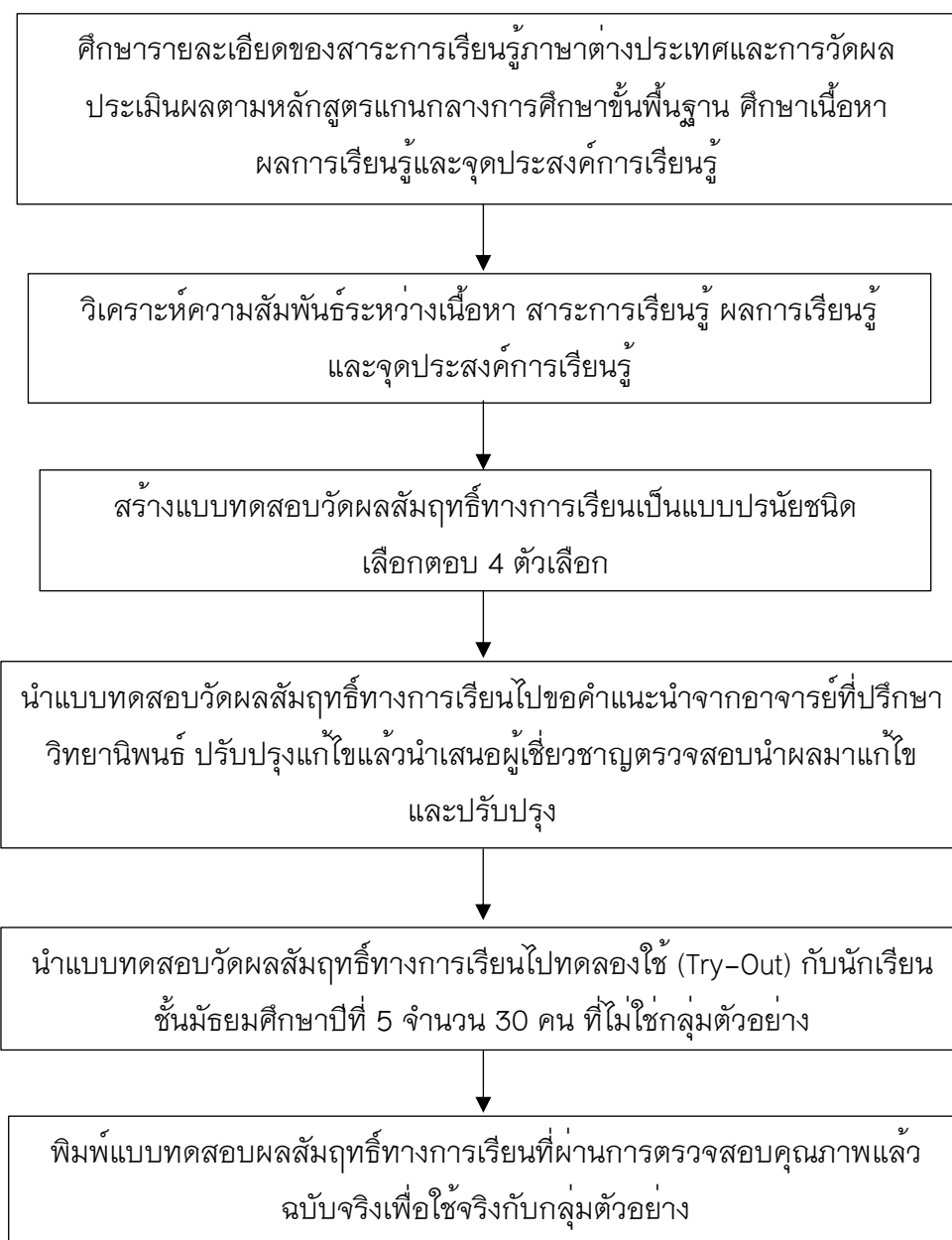
4.7 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 50 ข้อไปทดลอง (Try Out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนธาตุนารายณ์วิทยา จำนวน 30 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

4.8 นำผลนำผลที่ได้มาตรวจให้คะแนนโดยตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดไม่ตอบ และตอบเกินให้ 0 คะแนน แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์รายข้อหาค่าความยาก (p) รายข้อ คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยาก (p) ตั้งแต่ .20-.80 และหาค่าอำนาจจำแนก (r) รายข้อ ของแบบทดสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20-1.00 หากข้อสอบข้อใดไม่อยู่ในเกณฑ์ผู้วิจัยจะทำการปรับปรุงตัวเลือกของข้อนั้น ๆ เพื่อเลือกไว้ใช้จริง จำนวน 30 ข้อ ซึ่งมีค่าความยาก (p) ตั้งแต่ .41 ถึง .73 และมีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .21 ถึง .47 เป็นแบบทดสอบที่มีคุณภาพ

4.9 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่คัดเลือกไว้จำนวน 30 ข้อ มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ (0.8 ขึ้นไป) โดยใช้สูตร KR-20 ของ Kuder Richardson ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.84 ถือว่าแบบทดสอบมีความเชื่อถือได้สูง

4.10 พิมพ์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฉบับจริงเพื่อนำไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สามารถสรุปเป็นขั้นตอนดังภาพประกอบ 6

ภาพประกอบ 6 ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

5. แบบทดสอบวัดการคิดวิเคราะห์

5.1 ศึกษารายละเอียดของสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและการวัดผล
ประเมินผลตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระ
การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) หลักสูตร 3 ปี (กระทรวงศึกษาธิการ, 2556, หน้า

139–167) และศึกษาเนื้อหา ผลการเรียนรู้และจุดประสงค์จากชุดกิจกรรมนิทาน เพลง ภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model

5.2 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดการคิดวิเคราะห์จากนักวิชาการ เป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดการคิดวิเคราะห์

5.3 สร้างแบบทดสอบวัดการคิดวิเคราะห์ โดยการใช้แบบวัดการคิดวิเคราะห์ความสัมพันธ์ (Analysis of Relationships) เป็นการค้นหาความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ว่ามีอะไรสัมพันธ์กัน สัมพันธ์เชื่อมโยงกันอย่างไร สัมพันธ์กันมากน้อยเพียงใดแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 25 ข้อ การแบ่งการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนเป็น กลุ่มสูง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มต่ำ ด้วยเทคนิคร้อยละ 33 หรือ 1/3 ของนักเรียนทั้งหมด เลือกใช้จริง 15 ข้อ

5.4 นำแบบทดสอบวัดการคิดวิเคราะห์แล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ ชุดเดิมเพื่อตรวจสอบความถูกต้องความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้

5.5 ปรับปรุงแบบทดสอบวัดการคิดวิเคราะห์ตามที่ผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำ และเสนอแนะเพื่อแก้ไขปรับปรุงแล้วนำผลการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าความสอดคล้องของข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้สูตร IOC (Index of Item-Objective Congruence) ถ้าข้อคำถามมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ .50–1.00 ถือว่าข้อสอบข้อนั้นสอดคล้อง ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้ (สมนึก ภัททิยธนี, 2548, หน้า 84)

เห็นว่าสอดคล้อง	ให้คะแนน +1
ไม่แน่ใจ	ให้คะแนน 0
เห็นว่าไม่สอดคล้อง	ให้คะแนน -1

5.6 คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง ตั้งแต่ .50–1.00 จากผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน

5.7 นำแบบทดสอบวัดการคิดวิเคราะห์ จำนวน 25 ข้อไปทดลอง (Try Out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนธาดุนารายณ์วิทยา จำนวน 30 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

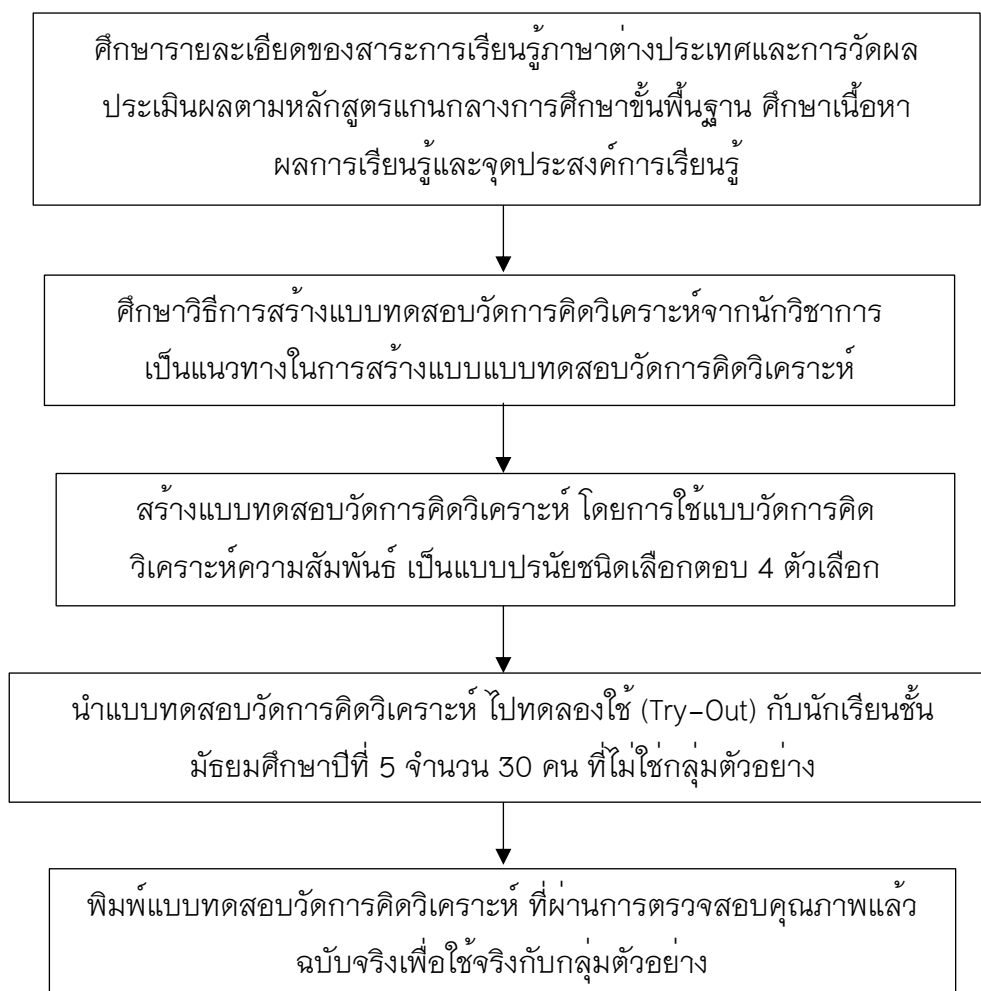
5.8 นำผลจากการตรวจมาวิเคราะห์รายข้อหาค่าความยาก (p) รายข้อ คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยาก (p) ตั้งแต่ 0.20–0.80 และหาค่าอำนาจจำแนก (r) รายข้อของแบบทดสอบ และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20–1.00 จำนวน 25 ข้อ

ซึ่งมีค่าความยาก (p) ตั้งแต่ 0.56–0.84 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.16–0.44

5.9 นำแบบทดสอบวัดการคิดวิเคราะห์ จำนวน 25 ข้อ มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ เท่ากับ 0.85 โดยใช้สูตร KR-20 ของ Kuder Richardson

5.10 พิมพ์แบบทดสอบวัดการคิดวิเคราะห์ฉบับจริงเพื่อนำไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบวัดการคิดวิเคราะห์สามารถสรุปเป็นขั้นตอนดังภาพประกอบ 7

ภาพประกอบ 7 ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบวัดการคิดวิเคราะห์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยแบ่งการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยช่วงการเก็บ มี 3 ระยะ คือ ระยะก่อนการทดลอง ระยะการทดลอง และระยะหลังการทดลอง โดยมี รายละเอียด ดังนี้

1. ระยะก่อนการทดลอง

1.1 ขอความอนุเคราะห์ทดลองใช้เครื่องมือการวิจัยและหนังสือขอความ อนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยจากโรงเรียนธาตุนารายณ์วิทยา อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร นักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 สกลนคร เพื่อขออนุญาต ดำเนินการทดลองใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561

1.2 ทำการทดสอบก่อนเรียนด้วยการทำแบบทดสอบทักษะการฟัง แบบทดสอบทักษะการพูด และ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.3 จัดกลุ่มนักเรียนกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่มย่อย คือ กลุ่มที่มีการ คิดวิเคราะห์ สูง ปานกลาง และต่ำ โดยใช้ผลการทดสอบด้วยแบบวัดการคิดวิเคราะห์ เรียงลำดับจากน้อยไปหามาก และใช้เกณฑ์ ร้อยละ 33

2. ระยะการทดลอง ดำเนินการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลง ภาษาจีนด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ตามแผนการจัดการ เรียนรู้ที่จัดไว้ จนครบทั้ง 5 ชุด

3. ระยะหลังการทดลอง ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการให้นักเรียน กลุ่มตัวอย่างหลังการสิ้นสุดการทดลองด้วยการทำแบบทดสอบทักษะการฟัง จำนวน 20 ข้อ มีคะแนนรวม 20 คะแนน แบบทดสอบทักษะการพูด จำนวน 4 ข้อ มีคะแนนรวม 20 คะแนน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 30 ข้อ มีคะแนนรวม 30 คะแนน ซึ่งเป็นชุดเดิมทั้งหมด แล้วนำผลคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบ สมมติฐานการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตรวจสอบสมมติฐานตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์หาคุณภาพเครื่องมือ

1.1 หาค่าดัชนีประสิทธิผลความก้าวหน้าของชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model โดยหาค่าดัชนีประสิทธิผล (effectiveness index: E.I.) ตั้งแต่ ระดับ.50 หรือ ร้อยละ 50 ขึ้นไป เพื่อทดสอบสมมติฐานของการวิจัยข้อที่ 1

1.2 แบบวัดทักษะการฟังเพื่อจับใจความสำคัญภาษาจีน วิเคราะห์ตรงเชิงเนื้อหา (IOC) และหาค่าความเชื่อมั่นทั้งหมด (r_{tt}) โดยใช้วิธีการคำนวณจากสูตร KR₂₀ ของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson)

1.3 แบบวัดทักษะการพูดภาษาจีน วิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ค่าอำนาจจำแนก (r_{xy}) แบบสอบถามเป็นรายข้อ จากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Item-total Correlation) และหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ทั้งหมดแบบสอบถาม โดยใช้วิธีการคำนวณจากสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -coefficient) ของ ครอนบาค (Cronbach)

1.4 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิเคราะห์ความตรงเชิงเนื้อหา (IOC) วิเคราะห์ความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) ด้วยวิธีการแบบอิงกลุ่ม และวิเคราะห์ความเชื่อมั่น (r_{tt}) แบบทดสอบทั้งหมดโดยวิธีการคำนวณจากสูตร KR₂₀ ของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson)

2. วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

2.1 วิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าคะแนนเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนทักษะการฟังเพื่อจับใจความสำคัญภาษาจีน ทักษะการพูดภาษาจีน และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน

2.2 วิเคราะห์ความต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการฟังเพื่อจับใจความสำคัญภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model โดยใช้สถิติ

การทดสอบค่าที (t-test for Dependent Samples) เพื่อทดสอบสมมติฐานของการวิจัย
ข้อที่ 2

2.3 วิเคราะห์ความต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการพูดภาษาจีนของ
นักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model
ร่วมกับ Top-Down Model ระหว่างก่อนเรียนและหลัง โดยใช้การทดสอบที (t-test for
Dependent Samples) เพื่อทดสอบสมมติฐานของการวิจัย ข้อที่ 3

2.4 วิเคราะห์ความต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA
Model ร่วมกับ Top-Down Model ระหว่างก่อนเรียนและหลัง โดยใช้การทดสอบที (t-test
for Dependent Samples) เพื่อทดสอบสมมติฐานของการวิจัย ข้อที่ 4

2.5 วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการฟังของนักเรียนที่มีการคิดวิเคราะห์
แตกต่างกัน (สูง กลาง และต่ำ) ที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการ
สอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน
ทางเดียว ด้วยสถิติ One-way ANOVA

2.6 วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการพูดของนักเรียนที่มีการคิดวิเคราะห์
แตกต่างกัน (สูง กลาง และต่ำ) ที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการ
สอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน
ทางเดียว ด้วยสถิติ One-way ANOVA

2.7 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มี
การคิดวิเคราะห์แตกต่างกัน (สูง กลาง และต่ำ) ที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลง
ภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model โดยใช้การวิเคราะห์
ความแปรปรวนทางเดียว ด้วยสถิติ One-way ANOVA

2.8 วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนของนักเรียนที่มีการคิดวิเคราะห์แตกต่างกัน (สูง กลาง และต่ำ) ที่เรียนโดย
ใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down
Model โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และการ
วิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณทางเดียว (One-way MANOVA) เพื่อทดสอบ
สมมติฐานของการวิจัย ข้อที่ 5

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. **สถิติพื้นฐาน** คำนวณค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean or \bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation or S.D.)

1.1 ค่าร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 122)

$$p = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ p แทน ร้อยละ
 f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ
 N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 123-124)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ \bar{x} แทน คะแนนเฉลี่ย
 N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
 $\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม

1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 126)

$$S. D. = \sqrt{\frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S. D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\sum x^2$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนนแต่ละคนยกกำลังสอง
 $(\sum x)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
 N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติที่ใช้หาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบทักษะการฟัง เพื่อจับใจความสำคัญ แบบทดสอบทักษะการพูดที่เป็นแบบตอบคำถาม และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สูตรดัชนีความสอดคล้อง IOC (สมนึก ภัททิยธนี, 2548, หน้า 84) ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum r}{N}$$

เมื่อ IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหา หรือระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
$\sum r$	แทน	ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

2.2 การหาค่าความยาก (Difficulty) ของแบบทดสอบทักษะการฟัง เพื่อจับใจความสำคัญ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยคำนวณจากสูตร (สมนึก ภัททิยธนี, 2548, หน้า 195) ดังนี้

$$p = \frac{R}{N}$$

เมื่อ P	แทน	ค่าความยากของข้อสอบ
R	แทน	จำนวนผู้ตอบถูก
N	แทน	จำนวนคนทั้งหมด

2.3 การหาค่าอำนาจจำแนก (Power of Discrimination) ของแบบทดสอบทักษะการฟังเพื่อจับใจความสำคัญ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยคำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 84) ดังนี้

$$r = \frac{Ru - RI}{f}$$

เมื่อ	r	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	Ru	แทน	จำนวนคนกลุ่มสูงที่ตอบถูก
	RI	แทน	จำนวนคนกลุ่มต่ำที่ตอบถูก
	f	แทน	จำนวนคนในกลุ่มสูงหรือกลุ่มต่ำที่เท่ากัน

2.4 การหาค่าความเที่ยงหรือความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดการฟัง เพื่อจับใจความสำคัญ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยคำนวณจากสูตร KR₂₀ ของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 89) ดังนี้

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{s^2} \right]$$

เมื่อ	r _{tt}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ
	s ²	แทน	ความแปรปรวนของแบบทดสอบ
	p	แทน	สัดส่วนของนักเรียนที่ทำถูก
	q	แทน	สัดส่วนของนักเรียนที่ทำผิด
	n	แทน	จำนวนข้อสอบ

2.5 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบทักษะการพูดเป็นรายข้อ จากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Item-total Correlation) ใช้สูตรสหสัมพันธ์อย่างง่ายของ เพียร์สัน (Pear Son's Correlation Coefficient) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, หน้า 129-130) ดังนี้

$$r_{xy} = \frac{n \sum xy - \sum x \sum y}{\sqrt{[n \sum x^2 - (\sum x)^2][n \sum y^2 - (\sum y)^2]}}$$

เมื่อ	r _{xy}	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนแต่ละข้อกับคะแนนรวม
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละข้อ
	$\sum y$	แทน	ผลรวมของคะแนนรวม

$\sum xy$	แทน	ผลรวมของคะแนนของคะแนนทั้งหมด ของผลคูณระหว่างคะแนนแต่ละข้อ กับคะแนนรวมแต่ละข้อ
$\sum x^2$	แทน	ผลรวมทั้งหมดกำลังสองของคะแนนแต่ละข้อ
$\sum y^2$	แทน	ผลรวมทั้งหมดกำลังสองของคะแนนรวม
N	แทน	จำนวนข้อของแบบทดสอบ

2.6 การหาความเชื่อมั่น (Reliability) แบบทดสอบทักษะการพูด ด้วยสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient) ของ ครอนบาค (Cronbach) (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 117) ดังนี้

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
k	แทน	จำนวนข้อของข้อคำถาม
$\sum s_i^2$	แทน	ผลรวมของความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ
s_t^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ดังนี้

3.1 วิเคราะห์ดัชนีประสิทธิผลความก้าวหน้าของของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model เพื่อทดสอบสมมติฐาน ข้อ 1 โดยใช้การหาค่าดัชนีประสิทธิผล (effectiveness index: E.I.) ของ กูดแมน เฟลคเตอร์ และชไนเดอร์ มีสูตรดังนี้ (Goodman, Flechter and Schneider, 1980, pp. 30-34 เฟชีญ, 2542, หน้า 1-3)

$$E. I. = \frac{P_2 - P_1}{100\% - P_1}$$

เมื่อ E.I.	แทน	ดัชนีประสิทธิผล
P_1	แทน	ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน
P_2	แทน	ผลรวมของคะแนนทดสอบหลังเรียน
100%	แทน	คะแนนสูงสุดของนักเรียนทำได้

3.2 เปรียบเทียบทักษะการฟัง ทักษะการพูด และแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน เพื่อทดสอบสมมติฐาน ข้อ 2 ข้อ 3 และ ข้อ 4 โดยการทดสอบค่าที่ ชนิดที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for dependent samples) ซึ่งมีสูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 83)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}}$$

df = n-1

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่จะใช้เปรียบเทียบค่าวิกฤตจากตาราง แจกแจงปกติ เพื่อทราบความมีนัยสำคัญ
D แทน ค่าผลต่างของคะแนนแต่ละคู่
n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่ของตัวอย่าง

3.3 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่าง ค่าเฉลี่ยของตัวแปรการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมนิทาน เพลง ภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ที่ส่งผลต่อทักษะ การฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้ คะแนนก่อนเรียนทั้ง 3 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันโดยใช้สถิติการวิเคราะห์ ความแปรปรวนทางเดียว ด้วยสถิติ One-way MANOVA หรือ ANOVA และได้เปรียบเทียบ เป็นรายคู่โดยใช้วิธีการคำนวณของเชฟเฟ (Scheffe) เพื่อทดสอบสมมติฐาน ข้อ 5

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model และ Top-Down Model ที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้กำหนดความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
E.I.	แทน	ค่าดัชนีประสิทธิผล
t	แทน	สถิติทดสอบที่ใช้เปรียบเทียบค่าวิกฤตจากการแจกแจงแบบ t เพื่อทราบความมีนัยสำคัญ
F	แทน	สถิติทดสอบที่ใช้เปรียบเทียบค่าวิกฤตจากการแจกแจงแบบ F เพื่อทราบความมีนัยสำคัญ
Λ	แทน	ค่าวิลด์แลมบ์ดา (Wilks' Lambda)
df	แทน	ระดับของความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
*	แทน	มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05
Sig.	แทน	ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติ

SS แทน ผลรวมกำลังสอง

MS แทน ค่าประมาณของความแปรปรวน

ลำดับขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ก่อนดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นเพื่อการเลือกใช้สถิติที่เหมาะสม ซึ่งทำให้ได้ผลการทดสอบเข้าใกล้ความเป็นจริงมากที่สุด ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ตามลำดับสมมติฐานของการวิจัย ดังนี้

1. หาคุณภาพเครื่องมือของชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model และ Top-Down Model โดยใช้ค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index ; E.I.)
2. เปรียบเทียบทักษะการฟังของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลง ภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียน โดยใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลองที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for Dependent Samples)
3. เปรียบเทียบทักษะการพูดของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียน
4. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model โดยใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลองที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for Dependent Samples)
5. เปรียบเทียบทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีการคิดวิเคราะห์แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) หลังเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนรวมพหุคูณทางเดียว (One-way MANCOVA) หรือการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณทางเดียว (One-way MANOVA)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ตามลำดับสมมติฐานของการวิจัย

1. ผลการหาคุณภาพเครื่องมือของชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model และ Top-Down Model โดยใช้ค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index ; E.I.) ปรากฏผลดังตาราง 11

ตาราง 11 ค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index ; E.I.) ของชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model และ Top-Down Model

ช่วงเวลา	N	คะแนนเต็ม	ผลรวมของคะแนน		E.I.
			ก่อนเรียน	หลังเรียน	
ทักษะการฟัง	48	20	266	651	.56
ทักษะการพูด	48	20	159	626	.59
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	48	30	274	1020	.64
เฉลี่ยรวม	48	70	699	2297	.60

จากตาราง 11 พบว่า ค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index ; E.I.) ของชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model และ Top-Down Model มีค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index ; E.I.) เท่ากับ .60 เมื่อแยกเป็นรายด้าน พบว่า ค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index ; E.I.) ที่มีต่อทักษะการฟัง เท่ากับ .56 ทักษะการพูด เท่ากับ .59 และ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ .50 แสดงว่า ชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model และ Top-Down Model ที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนา มีประสิทธิผลตามเกณฑ์

2. เปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทานเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียน โดยใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลองที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for Dependent Samples)

2.1 ผลเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model

ร่วมกับ Top-Down Model ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียน โดยใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลองที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for Dependent Samples) ปรากฏผลดังตาราง 12

ตาราง 12 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทานเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลองที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for Dependent Samples)

ตัวแปร ช่วงเวลา	ทักษะการฟังภาษาจีน					
	คะแนนเต็ม	N	\bar{X}	S.D.	t	Sig.
ก่อนเรียน	20	48	5.54	1.53	22.26*	.00
หลังเรียน	20	48	13.56	2.11		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 12 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการฟังภาษาจีนก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 5.54 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.53 และค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการฟังภาษาจีนหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 13.57 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.11 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการฟังภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยมีค่าสถิติทดสอบที่ (t – test for Dependent Samples) ของทักษะการฟังเท่ากับ 22.26 และ Sig. = .00 สรุปได้ว่า นักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model มีทักษะการฟังภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียนโดยใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลองที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for Dependent Samples) ปรากฏผลดังตาราง 13

ตาราง 13 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนที่เรียนโดยชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลองที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for Dependent Samples)

ตัวแปร ช่วงเวลา	ทักษะการพูดภาษาจีน					
	คะแนนเต็ม	N	\bar{X}	S.D.	t	Sig.
ก่อนเรียน	20	48	3.31	.88	27.64*	.00
หลังเรียน	20	48	13.04	2.26		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 13 พบว่า ค่าเฉลี่ยของทักษะการพูดภาษาจีน ก่อนเรียน มีคะแนนเฉลี่ย 3.31 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .88 และค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการพูดภาษาจีน หลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 13.04 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.26 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการพูดภาษาจีน ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยมีค่าสถิติทดสอบที่ (t – test for Dependent Samples) ของทักษะการพูด เท่ากับ 27.64 และ Sig. = .00 สรุปได้ว่า นักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model มีทักษะการพูดภาษาจีน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนที่ได้รับการพัฒนาด้วยชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลองที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for Dependent Samples) ปราบกฎผลดังตาราง 14

ตาราง 14 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียน ที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การทดสอบ ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลองที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for Dependent Samples)

ตัวแปร ช่วงเวลา	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน					
	คะแนนเต็ม	N	\bar{X}	S.D.	t	Sig.
ก่อนเรียน	30	48	5.70	1.99	29.27*	.00
หลังเรียน	30	48	21.25	3.58		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 14 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 5.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.99 และค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 21.25 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.58 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยมีค่าสถิติทดสอบที่ (t – test for Dependent Samples) ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เท่ากับ 29.27 และ Sig. = .00 สรุปได้ว่า นักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมนิทาน เพลง ภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. เปรียบเทียบทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีการคิดวิเคราะห์แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) หลังเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model

ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบก่อนเลือกใช้สถิติเพื่อให้เป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นในการใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ของตัวแปร ตาม ทักษะการฟังก่อนเรียน ทักษะการพูดก่อนเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีการคิดวิเคราะห์แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) ปรากฏดัง ตาราง 15

ตาราง 15 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีการคิดวิเคราะห์ที่แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) ที่ส่งผลต่อค่าเฉลี่ยของคะแนนตัวแปรตาม ก่อนเรียน

ตัวแปรตาม ก่อนเรียน	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ทักษะการฟัง ภาษาจีน	ระหว่างกลุ่ม	6.39	2	3.195	1.42*	.25
	ภายในกลุ่ม	101.07	45	2.25		
	รวม	107.48	47			
ทักษะการพูด ภาษาจีน	ระหว่างกลุ่ม	1.93	2	.97	1.20*	.31
	ภายในกลุ่ม	35.99	45	.80		
	รวม	37.91	47			
ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	1.01	2	.50	.13*	.88
	ภายในกลุ่ม	176.31	45	3.92		
	รวม	177.31	47			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 15 พบว่า นักเรียนที่มีการคิดวิเคราะห์แตกต่างกัน ทักษะการฟัง ก่อนเรียน ทักษะการพูดก่อนเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อการวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีการคิดวิเคราะห์แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) หลังได้รับ หลังเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model พบว่า ทักษะการฟังก่อนเรียน ทักษะการพูดก่อนเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณทางเดียว (One-way MANOVA) ปรากฏผลดัง ตาราง 16

ตาราง 16 ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีการคิดวิเคราะห์แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) หลังเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการ สอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณทางเดียว (One-way MANOVA)

ตัวแปร	Λ	df	F	Sig.
การคิดวิเคราะห์แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ)	.23	105.78	2.61*	.00

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 16 พบว่า ทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ของนักเรียนที่มีการคิดวิเคราะห์ สูง ปานกลาง และต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณทางเดียว (One-way MANOVA) พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีการคิดวิเคราะห์ สูง ปานกลาง และต่ำ แตกต่าง กัน ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์เปรียบเทียบตัวแปรตามแต่ละด้านเพิ่มเติม โดยใช้การวิเคราะห์ ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ปรากฏผลดัง ตาราง 17

ตาราง 17 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ทักษะการฟัง ภาษาจีนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีการคิดวิเคราะห์แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) ที่ส่งผลต่อค่าเฉลี่ยของคะแนนตัวแปรตาม

ตัวแปรตาม	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ทักษะการฟัง ภาษาจีน	ระหว่างกลุ่ม	82.20	2	41.10	14.50*	.00
	ภายในกลุ่ม	127.61	45	2.83		
	รวม	209.81	47			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 17 พบว่า ตัวแปรตามทักษะการฟัง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีการคิดวิเคราะห์แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) หลังเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 18 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีการคิดวิเคราะห์แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) ที่ส่งผลต่อค่าเฉลี่ยของคะแนนตัวแปรตาม

ตัวแปรตาม	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ทักษะการพูดภาษาจีน	ระหว่างกลุ่ม	87.76	2	43.88	12.98*	.00
	ภายในกลุ่ม	152.20	45	3.40		
	รวม	239.92				

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 18 พบว่า ตัวแปรตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีการคิดวิเคราะห์แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) หลังเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 19 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีการคิดวิเคราะห์แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) ที่ส่งผลต่อค่าเฉลี่ยของคะแนนตัวแปรตาม

ตัวแปรตาม	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	86.40	2	43.20	3.76*	.03
	ภายในกลุ่ม	516.60	45	11.48		
	รวม	603.00	47			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 19 พบว่า ตัวแปรตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีการคิดวิเคราะห์แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) หลังเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้วิจัยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ทำการทดสอบภายหลัง (Post Hoc) โดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบเป็นรายคู่ ด้วยวิธีการคำนวณของ Scheffe ปรากฏผลดัง ตาราง 20 21 และ 22

ตาราง 20 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทักษะการฟังของนักเรียนที่มีการคิดวิเคราะห์แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) เป็นรายคู่

การคิดวิเคราะห์	\bar{X}	ทักษะการฟัง		
		สูง	ปานกลาง	ต่ำ
		15.27	13.11	11.00
สูง	15.27	-	2.16*	4.27*
ปานกลาง	13.11	-	-	2.11*
ต่ำ	11.00	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 20 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยทักษะการฟัง จำแนกตามทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนเป็นรายคู่ พบว่า นักเรียนที่มีการคิดวิเคราะห์ต่างกัน มีทักษะการฟังแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 3 คู่ ได้แก่ นักเรียนที่มีทักษะการฟังสูง มีการคิดวิเคราะห์สูงกว่านักเรียนที่มีทักษะการคิดวิเคราะห์ปานกลางและต่ำ และนักเรียนที่มีทักษะการคิดวิเคราะห์ปานกลางมีทักษะการฟังสูงกว่านักเรียนที่มีทักษะการคิดวิเคราะห์ต่ำ

ตาราง 21 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทักษะการพูดของนักเรียนมีการคิดวิเคราะห์
แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) เป็นรายคู่

การคิดวิเคราะห์	\bar{X}	ทักษะการพูด		
		สูง	ปานกลาง	ต่ำ
		14.73	12.64	10.20
สูง	14.73	-	2.09*	4.53*
ปานกลาง	12.64	-	-	2.44*
ต่ำ	10.20	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 21 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยทักษะการพูด
จำแนกตามการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนเป็นรายคู่ พบว่า นักเรียนที่มีการคิดวิเคราะห์
ต่างกัน มีทักษะการพูดแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 3 คู่
ได้แก่ นักเรียนที่มีทักษะการพูดสูง มีการคิดวิเคราะห์สูงกว่านักเรียนที่มีทักษะการคิด
วิเคราะห์ปานกลางและต่ำ และนักเรียนที่มีทักษะการคิดวิเคราะห์ปานกลางมีทักษะการพูด
สูงกว่านักเรียนที่มีทักษะการคิดวิเคราะห์ต่ำ

ตาราง 22 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีการคิด
วิเคราะห์แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) เป็นรายคู่

การคิดวิเคราะห์	\bar{X}	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
		สูง	ปานกลาง	ต่ำ
		23.20	20.50	19.60
สูง	23.20	-	2.70*	3.60*
ปานกลาง	20.50	-	-	.90*
ต่ำ	19.60	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 22 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนจำแนกตามการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนเป็นรายคู่ที่แตกต่างกัน พบว่า
นักเรียนที่มีการคิดวิเคราะห์ต่างกัน มีทักษะการพูดแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .05 จำนวน 3 คู่ ได้แก่ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีการคิดวิเคราะห์

สูงกว่านักเรียนที่มีทักษะการคิดวิเคราะห์ปานกลางและต่ำ และนักเรียนที่มีทักษะการคิดวิเคราะห์ปานกลางมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีทักษะการคิดวิเคราะห์ต่ำ

เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ก็พบว่า ค่าเฉลี่ยทักษะการฟัง ทักษะการพูด ของนักเรียนที่มีการคิดวิเคราะห์ต่างกันที่ระดับสูง ปานกลาง และต่ำ มีความแตกต่างกันทั้ง 3 คู่ แต่ด้านผลสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่โดยใช้วิธีการคำนวณของ Scheffe พบว่า ไม่แตกต่างกันทั้ง 3 คู่

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การพัฒนาชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model และ Top-Down Model ที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความมุ่งหมาย 1) พัฒนาด้วยชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ให้มีค่าดัชนีประสิทธิผลร้อยละ 50 ขึ้นไป 2) เปรียบเทียบทักษะการฟังของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียน 3) เปรียบเทียบทักษะการพูดของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียน 4) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model 5) เปรียบเทียบทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีการคิดวิเคราะห์แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) หลังเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model สมมติฐานของการวิจัย 1) ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model มีค่าดัชนีประสิทธิผลร้อยละ 50 ขึ้นไป 2) ทักษะการฟังของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน 3) ทักษะการพูดของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน 4) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน 5) นักเรียนที่มีการคิดวิเคราะห์ที่แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) หลังเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model มีทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปี

การศึกษา 2561 ห้อง 5/6 นักเรียนจำนวน 48 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่เลือกเรียนภาษาจีนและเป็นนักเรียนคละความสามารถโดยใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่มมา 1 ห้องเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1. ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model และ Top-Down Model นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แบบทดสอบวัดทักษะการฟังเพื่อจับใจความสำคัญ แบบทดสอบวัดทักษะการพูด แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบวัดการคิดวิเคราะห์ รูปแบบการวิจัย ผู้วิจัยใช้การวิจัยเชิงทดลอง แบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (The One Group Pretest-Posttest Design) ขั้นตอนการเก็บข้อมูล คือ 1) ทดสอบก่อนเรียน 2) จัดกลุ่มนักเรียนที่เป็นกลุ่มทดลองแบ่งเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มสูง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มต่ำ 3) ดำเนินการสอนนักเรียนกลุ่มทดลอง โดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model และ Top-Down Model 4) ทดสอบหลังเรียน หลังดำเนินการสอนเสร็จสิ้น 5) นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์เปรียบเทียบโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปเพื่อทดสอบสมมติฐาน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index ; E.I.) สถิติทดสอบค่า t (t-test for Dependent Samples) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way MANOVA) การวิเคราะห์ความแปรปรวนรวมทางเดียว (One-way ANCOVA) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนรวมพหุคูณทางเดียว (One-way MANCOVA) หรือ การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณทางเดียว (One-way MANOVA) จากนั้นจึงนำเสนอ สรุปผลอภิปรายผล และข้อเสนอแนะตามลำดับ ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัย สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model และ Top-Down Model นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index ; E.I.) เท่ากับ 0.60 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้

2. ทักษะการฟังของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ทักษะการพูดของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทานเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. ทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีการคิดวิเคราะห์แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) หลังเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากการศึกษาผลการพัฒนาชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model และ Top-Down Model ที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้อภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model และ Top-Down Model ที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index ; E.I.) เท่ากับ 66.0 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ทั้งนี้จากผลการวิเคราะห์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพที่เหมาะสม โดยเริ่มจากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบ CIPPA Model และ Top-Down Model และการวิเคราะห์หลักสูตรและเนื้อหาอย่างละเอียด ศึกษาแนวทางการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ตามมาตรฐานและตัวชี้วัด มีกระบวนการสร้างตามขั้นตอนเพื่อนำไปสู่การจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ ศึกษาวิธีการสร้างที่มีประสิทธิภาพตามหลักการและทฤษฎีการพัฒนาชุดกิจกรรม โดยใช้การสอนแบบ CIPPA Model และ Top-Down Model เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยวิธีการหลากหลาย ด้วยปัญหาที่หลากหลาย และสามารถสร้างองค์ความรู้ของตนเองได้ด้วยการปฏิบัติกิจกรรมในชุดกิจกรรมด้วย

ตนเอง อีกทั้งผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบและประเมินคุณภาพ ชุดกิจกรรมนิทาน เพลง ภาษาจีน โดยผู้เชี่ยวชาญ และนำไปทดลองใช้กับนักเรียนเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และความเหมาะสม ในทุกขั้นตอนการตรวจสอบมีการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ และข้อบกพร่อง ทำให้ได้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ที่สมบูรณ์ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้เน้น การออกแบบชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยออกแบบให้มีรูปเล่มสีสันสวยงาม มีภาพประกอบช่วยให้เข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น มีลำดับการสอนเป็นระบบชัดเจนช่วยนักเรียนได้สรุปองค์ความรู้อย่างเป็นระบบ ผู้เรียน สามารถพัฒนาตนเองตามความสามารถ ความสนใจที่แตกต่างกัน เกิดกระบวนการทำงาน กลุ่ม มีโอกาสได้แสดงออก มีปฏิสัมพันธ์กับครู เพื่อนและสภาพแวดล้อม ส่งผลให้นักเรียน เกิดการพัฒนาการเรียนรู้ได้อย่างดี เมื่อนำมาหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน พบว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดสอดคล้องกับงานวิจัยของ หยางตัน (Yang Dan, 2553, หน้า 78-80) ได้พัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่สร้างและหาประสิทธิภาพเบื้องต้นแล้ว ไปใช้สอน กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ 87.50/86.76 สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชุตินาฏ ชมศิลป์ (2552, หน้า 62-63) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสารโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ เรื่อง North Thai food สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม พบว่า ผลสัมฤทธิ์ ระหว่างการใช้ชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบ ร่วมมือ เรื่อง North Thai food สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย ร้อยละ 80.23/80.25 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรม ภาษาอังกฤษ ค่าเฉลี่ย 4.51 ถือว่าอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด เช่นเดียวกับผลวิจัยของ ชุน หลีหยุน (Sun Liyun, 2559, หน้า 76-77) ที่ได้พัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนการสอน ภาษาจีนขั้นพื้นฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ E1/ E2 พบว่า 1) ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพาที่สร้างขึ้น มีเกณฑ์ประสิทธิภาพเฉลี่ยทุกชุดกิจกรรม E1/ E2 = 80.54/ 92.04 และสอดคล้องกับงานวิจัยนพรัตน์ ทองมาก (2558, หน้า 61-64) ได้วิจัยเรื่อง

การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้รูปแบบปฏิบัติเป็นฐานการเรียนรู้สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้รูปแบบปฏิบัติเป็นฐานการเรียนรู้สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพ (E1 / E2) เท่ากับ 75.52/77.68 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ 75/75 การใช้นิทานมาเป็นเนื้อหาการสอนช่วยให้นักเรียนมีเหตุมีผลในการพิจารณาตัดสินมีการวิเคราะห์ต่อเรื่องที่ได้ฟังเรื่องราวอย่างมีเหตุผล ดังเช่นผลวิจัยของ จิตรา ศรีมงคล (2552, หน้า 69-70) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติม กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องนิทานไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า กบินทร์บุรี อำเภอ กบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรีมีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติมกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่องนิทานไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม ผลการศึกษา พบว่า 1) หนังสืออ่านเพิ่มเติมกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่องนิทานไทยมีประสิทธิภาพ 82.16 / 86.78

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียน พบว่า การเปรียบเทียบทักษะการฟังของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ทั้งนี้เป็นผลมาจากผู้วิจัยได้นำการเปรียบเทียบทักษะการฟังของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียนเป็นกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนได้ ได้เรียนรู้จากการคาดเดาคำตอบรวมทั้งมีแนวทางการเชื่อมโยงคำตอบจากความรู้ที่มีอยู่เดิมมาเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ มีกระบวนการคิดหาคำตอบ ตรึงตรองสิ่งที่ได้ฟัง ขั้นตอนการจัดกิจกรรมกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจ นิทานและเพลงทำให้นักเรียนมีสมาธิสร้างทักษะทางสังคมที่ดี มีความมั่นใจและกล้าแสดงออก นักเรียนรู้จักยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น สอดคล้องกับ Ji Lingzhu (2003, ออนไลน์) และ Wu-ping (2006, pp. 28-31) ได้สรุปว่า กระบวนการฟังแบบ Top-down เป็นกระบวนการที่มีความสำคัญมากในการฟังเพื่อให้เกิดความเข้าใจเพราะเป็นการฟังภาษาเดิมของตนเองนั้นผู้ฟังก็ไม่ได้ฟังคำต่อคำที่ผู้พูด

พูดออกมา แต่จะมุ่งความสนใจไปที่หัวข้อที่พูดพูดในการทำความเข้าใจ ถ้าผู้มีความเข้าใจในการใช้ภาษาเดิมดีอยู่แล้ว การใช้การฟังแบบ Top-down เป็นกลยุทธ์ที่ช่วยถ่ายโอนภาษาแม่ไปสู่ภาษาอังกฤษได้ดีช่วยให้สามารถคาดเดาเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปได้ และกิจกรรมการเรียนรู้เป็นกิจกรรมที่ฝึกให้นักเรียนทำความเข้าใจกับเสียงที่ได้ฟังโดยใช้พื้นฐานความรู้และประสบการณ์เดิมของตนเอง นอกจากนี้เนื้อหาที่นำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ยังสอดคล้องกับแวดล้อมของนักเรียน เป็นเรื่องที่นักเรียนเคยเรียนรู้มาก่อน ทำให้นักเรียนสนใจอยากร่วมกิจกรรม สนุกสนานกับการเรียน จึงส่งผลให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาจีนเพื่อจับใจความสำคัญโดยใช้กลยุทธ์ Top-down ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ นักเรียนจะมีสมาธิในการฟังมากขึ้นและดูบทสนทนาตามด้วยความตั้งใจ ศศิกันต์ ปักสังคะเนย์ (2553, หน้า 63-66) ก็ได้นำกลยุทธ์ Top-down มาใช้ในการพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการศึกษาพบว่า ดัชนีประสิทธิผลของกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังอังกฤษโดยใช้กลยุทธ์ Top-down ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิผลในผลทำให้ผู้เรียนมีความก้าวหน้าในการเรียน และการฟังโดยใช้กลยุทธ์ Top-down ยังช่วยให้นักเรียนถ่ายโอนภาษาที่ได้ยินเป็นความเข้าใจในภาษาแม่ได้ สุดารัตน์ พญาพรหม (2542, หน้า 45-78) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์ที่ใช้ในการฟังและความสามารถในการฟังภาษาจีนของนิสิตวิชาเอกภาษาจีน ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้กลยุทธ์ในการฟังความสามารถในการฟัง และความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์ที่ใช้ในการฟังกับความสามารถในการฟังของนิสิตวิชาเอกภาษาจีน ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับกลยุทธ์ที่ใช้ในการฟังที่ได้สร้างขึ้นตามแนวคิดของ ออกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1990 หน้า 32-147) และแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาจีนซึ่งดัดแปลงจากแบบฝึกหัดทดสอบการฟังของกรมวิเทศสหการในส่วนของกรังฟัง บทบรรยายผลการวิจัยพบว่า 1) กลุ่มตัวอย่างใช้กลยุทธ์ในการฟังภาษาจีน 22 กลยุทธ์ กลยุทธ์ในการฟังที่กลุ่มตัวอย่างใช้มากที่สุด คือ การตั้งใจฟังคำศัพท์เด่น ๆ ร้อยละ 95 รองลงมาได้แก่ การเดาจากข้อความอื่นในประโยค ร้อยละ 91.70 และการใช้ความรู้หรือประสบการณ์เดิม ร้อยละ 90 เมื่อพิจารณาการใช้กลยุทธ์ในการฟัง พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถในการฟังในระดับสูงใช้กลยุทธ์การควบคุมและตรวจสอบมากกว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถในการฟังในระดับปานกลางและต่ำ สอดคล้องกับ ศศิธร คงวัน (2549, หน้า 57-76) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะ

การฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 และเพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง ผลปรากฏว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการฟังภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง มีประสิทธิภาพ 72.33/70.11 นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ระหว่างการจัดกิจกรรมได้คะแนนคิดเป็นร้อยละ 72.33 และทำคะแนนจากแบบทดสอบการฟังหลังเรียนได้คะแนนคิดเป็นร้อยละ 70.11 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพ 70/70 ที่ตั้งไว้ และกระบวนการสอนยังมีส่วนสำคัญในการทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น สอดคล้องกับ ปิยรัตน์ พงศ์พิรุฬห์ชาติ (2556, หน้า 78-79) ได้วิจัย ผลของการสอนโดยใช้โมเดลชิปปาร่วมกับหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนระหว่างนักเรียนที่เรียนโดยใช้โมเดลชิปปาและ โมเดลชิปปาร่วมกับหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ไม่แตกต่างกัน

3. ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า การเปรียบเทียบทักษะการพูดของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ทั้งนี้เป็นผลมาจากผู้วิจัยได้นำชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ซึ่งการคาดเดาเหตุการณ์ล่วงหน้า พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนให้ความสนใจตอบคำถาม นักเรียนบางคนสามารถตอบคำถามได้อย่างแม่นยำ การสนใจตอบคำถามทำให้นักเรียนได้ฝึกพูด แม้อาจจะพูดผิดบ้าง พูดไม่ถูกหลักไวยากรณ์บ้าง แต่ก็ยังดีกว่าไม่พูดเลย อีกทั้งการได้ฝึกเล่านิทานหรือร้องเพลงก็เป็นวิธีการฝึกพูดอีกวิธีหนึ่งที่ทำให้ผู้ฝึกรู้สึกเพลิดเพลิน ส่งผลให้ทักษะการพูดของนักเรียนดีขึ้น สอดคล้องกับผลวิจัยของ Escola (Escola. 1980, pp. 1985-1986-A) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ของการได้รับการฝึกฝนด้านสมรรถภาพในการใช้ภาษาสื่อสารที่มีต่อการพัฒนาทักษะการฟัง-พูด

ของนักเรียนที่เรียนภาษาเยอรมันในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดของนักเรียนที่ได้รับการฝึกภาษาต่างกัน ผลวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกสมรรถภาพที่ใช้ในภาษาเพื่อการสื่อสารมีคะแนนสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึก

4. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ก่อนเรียนและหลังเรียน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 ทั้งนี้เป็นผลมาจากผู้วิจัยได้นำใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน มาจัดการเรียนการสอนซึ่งเป็นกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนได้ ฝึกปฏิบัติจริง ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานในการเรียน ไม่เครียด หรือเกิดความเบื่อหน่ายในระหว่างเรียน มีความตื่นตัวและสนใจในสิ่งที่กำลังเรียนรู้ ผู้เรียนมีการตอบสนองต่อการเรียนในทางบวก ทำให้ เริ่มจากง่ายไปยากคำนึงถึงความสามารถของผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันเนื้อหาวิชามีความต่อเนื่อง และสามารถขยายไปสู่ความรู้อื่น ๆ ได้ สอดคล้องกับผลวิจัยของ เม็ง คิว (Meng Qiu, 2554, หน้า 72-83) ที่สามารถแก้ไขปัญหาให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนภาษาจีนของนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาจีนในประเทศไทย โดยการนำชุดการสอนภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มาใช้จัดกิจกรรมการสอน และ นิทาน เพลงยังสามารถตอบสนองความสนใจของผู้เรียนเป็นไปตามธรรมชาติ มุ่งพัฒนาและส่งเสริมกระบวนการคิดวิเคราะห์ทำความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างเรื่องราวและเหตุผลองค์ประกอบในเนื้อหาที่เรียน จึงส่งผลให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของตนเองได้ตามความสามารถของตนเอง และผู้เรียนสามารถพูดคุยซักถามเพื่อนร่วมชั้นเรียนและกับครูผู้สอน การมีทักษะฟังที่ดีย่อมส่งผลถึงพัฒนาการทางด้านการพูดของผู้เรียนด้วย เมื่อผู้เรียนมีสมาธิตั้งใจจดจ่อต่อการฟังเพื่อค้นหาคำตอบโดยการอาศัยพื้นความรู้เดิมเชื่อมโยงความรู้ใหม่ที่ได้ฟังตามขั้นตอนการสอนแบบแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ก็ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ดังจะเห็นได้จาก ผลวิจัยของ จิตรา ศรีมงคล (2552, หน้า 69-70) ที่ได้ทำนิทานไทยมาจัดทำเป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมมณการวิจัย ส่งผลให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า กบินทร์บุรี อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลวิจัยของ ปิยรัตน์ พงศ์พิรุฬห์ชาติ (2556, หน้า 78-79) ได้วิจัย ผลของการสอนโดยใช้โมเดลซิปปาร่วมกับหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนักเรียนที่เรียน โดยใช้โมเดลซิปปาสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ หยาง ดัน (Yang Dan, 2553, หน้า 78-80) ได้พัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่สร้างและหาประสิทธิภาพเบื้องต้นแล้วไปใช้สอนกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี จำนวน 30 คน ผลวิจัย พบว่า ชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ 7.50/86.76 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน .05 เป็นต้น

5. ทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีการคิดวิเคราะห์แตกต่างกัน (สูง ปานกลางและต่ำ) หลังเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ก็พบว่า ค่าเฉลี่ยทักษะการฟัง ทักษะการพูดของนักเรียนที่มีการคิดวิเคราะห์ต่างกันที่ระดับสูง ปานกลาง และต่ำ มีความแตกต่างกันทั้ง 3 คู่ แต่ด้านผลสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่โดยใช้วิธีการคำนวณของ Scheffe พบว่า ไม่แตกต่างกันทั้ง 3 คู่ ทั้งนี้เนื่องจาก

5.1 นักเรียนที่มีการคิดวิเคราะห์ ปานกลาง และต่ำ หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model มีการคิดวิเคราะห์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องมาจากชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญนั้น จะส่งผลให้นักเรียนที่มีการคิดวิเคราะห์ทั้งกลุ่มสูง ปานกลาง และต่ำ พัฒนาขึ้นในระดับที่เท่า ๆ กัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนที่มีการคิดวิเคราะห์สูง ปานกลาง และต่ำ เมื่อได้รับประสบการณ์ด้วยการจัดกระบวนการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรม

นิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ทั้ง 3 กิจกรรม 7 ขั้นตอน ดังนี้ 1) กิจกรรมก่อนฟัง Top-Down Model คาดเดาเหตุการณ์ ทบทวนความรู้ (CIPPA Model) การแสวงหาความรู้ใหม่ (CIPPA Model) 2) กิจกรรมระหว่างฟัง Top-Down Model การฟังเพื่อจับใจความสำคัญ การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ความเข้าใจในกลุ่ม (CIPPA Model) การศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่ และ เชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม (CIPPA Model) 3) กิจกรรมหลังฟัง Top-Down Model สรุปจากสิ่งที่ฟัง การสรุปและจัดระเบียบความรู้ (CIPPA Model) การปฏิบัติและหรือการ แสดงผลงาน (CIPPA Model) การประยุกต์ใช้ความรู้ (CIPPA Model) จึงส่งผลต่อการพัฒนา นักเรียนที่มีการคิดวิเคราะห์ สูง ปานกลาง และต่ำ ขึ้นในระดับที่เท่า ๆ กัน

5.2 นักเรียนที่มีการคิดวิเคราะห์สูง ปานกลาง และต่ำ หลังได้รับการ จัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model มีทักษะการฟัง ทักษะการพูด แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีการคิดวิเคราะห์สูง มีทักษะการฟัง ทักษะการพูด สูงกว่านักเรียนที่มีการคิดวิเคราะห์ต่ำ ทั้งนี้เนื่องมาจากชุดกิจกรรมนิทานและเพลง ภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model จะส่งผลดีมากที่สุด เมื่อนำไปใช้สอนกับนักเรียนที่มีการคิดวิเคราะห์สูง ปานกลาง และต่ำ ตามลำดับ ทั้งนี้อาจ เป็นเพราะว่า นักเรียนที่มีการคิดวิเคราะห์สูง เมื่อได้รับประสบการณ์ด้วยการจัด กระบวนการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model มาสรุปของบทเรียน โดยการฟังทบทวนเรื่องราว และเชื่อมโยงความรู้เดิมสู่ความรู้ใหม่ การคาดเดาเรื่องราว โดยอาศัยการคิดวิเคราะห์ หากคำตอบจากความสัมพันธ์ของเรื่องที่ย่านและฟัง จึงทำให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ ด้วยตนเองตามความสามารถ ทำให้กล้าพูด การที่มีสมาธิจดจ่ออยู่กับสิ่งใดก็ทำให้ผู้เรียน เกิดความจำและสร้างความรู้ใหม่ ก็คือ การมีความรู้เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนมากขึ้นสามารถ นำไปประยุกต์ใช้ในการสื่อสารในอนาคตได้ ทั้งยังเป็นการฝึกให้นักเรียนเป็นคนที่ยอมรับฟัง ความคิดเห็นของผู้อื่นทางอ้อมไม่พูดก่อนคิด สามารถใช้สติปัญญาเพื่อจำแนกเรื่องราว หรือเนื้อหาตามแต่ละองค์ประกอบและหาความสัมพันธ์ระหว่างเรื่องราวแสดงหาเหตุผล องค์ประกอบของเรื่องราวนั้น ๆ เพราะการเรียนรู้เป็นกระบวนการ นักเรียนแต่ละคนมี ระดับการใช้ความสามารถทางสมองที่แตกต่างไปตามความแตกต่างของเนื้อหากิจกรรม Piaget (Piaget, อ้างถึงใน ทิศนา แคมมณี, 2553, หน้า 66) บริบทเนื้อหาของนิทานและ

เพลงยังส่งเสริมให้นักเรียนมีสมาธิต่อการเรียน การสอนภาษาด้วยเพลงเป็นการฝึกทักษะทางภาษาทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ได้ครบถ้วนสมบูรณ์ (Dalbende, 1992, pp. 71-223) ทำให้นักเรียนเกิดกระบวนการคิดวิเคราะห์ที่ดีตามไปด้วย จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นตามลำดับ สอดคล้องกับผลวิจัยของ Tokeshi (2003, pp.15-185 อ้างถึงใน ชายุดา จันทะปิตตา, 2555, หน้า 47) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับกระบวนการและกลวิธีในการฟังเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในญี่ปุ่น โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของผู้ฟังและผู้พูดในสภาพการณ์ทั่ว ๆ ไป และศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีที่ใช้ในการฟังเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในญี่ปุ่นในการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 6 คน (จากนักเรียน 19 คน) และผู้พูดที่เป็นเจ้าของภาษา (ครูสอนภาษา) จำนวน 1 คน ผลการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ของผู้ฟังและผู้พูดในสภาพการณ์ทั่ว ๆ ไป การใช้เนื้อหาจากบริบท และการแสดงท่าทางประกอบการพูด ช่วยให้ผู้ฟังระดับต้นเข้าใจในสิ่งที่ฟังได้ดีขึ้น ในด้านการใช้กลวิธีในการฟังเพื่อความเข้าใจของนักเรียนนั้นมีการนำกลวิธี Bottom-up และกลวิธี Top-down มาใช้ ซึ่งสรุปได้ว่าการใช้กลวิธีในการฟังทั้งสองอย่างนี้ขึ้นอยู่กับระดับความสามารถของผู้ฟัง นอกจากนี้ยังพบว่าการให้ความร่วมมือกันระหว่างผู้ฟังกับผู้พูดจะช่วยให้การฟังเกิดประสิทธิภาพสูงสุดด้วย

ชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ได้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความสามารถของตนเอง จึงทำให้ผู้เรียนมีทักษะการฟังดีขึ้น จึงส่งผลให้นักเรียนที่มีการคิดวิเคราะห์สูงมีทักษะการพูดดีกว่านักเรียนนักเรียนที่มีการคิดวิเคราะห์ต่ำ

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งเป็นกระบวนการเรียนรู้แบบ Active Learning ครูผู้สอนควรออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับวิธีการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองและได้เรียนรู้จากกิจกรรมใหม่ ๆ อย่างมีคุณภาพ ก่อนเรียนครูควรให้คำ

ชี้แนะและอธิบายให้นักเรียนเข้าใจในกิจกรรมอย่างละเอียดก่อนการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้จะได้ส่งผลต่อการพัฒนาการเรียนรู้ที่สูงขึ้น

1.2 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีการคิดวิเคราะห์สูง ปานกลาง และต่ำ หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีการพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูดและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้สูงขึ้นและไม่แตกต่างกันในกลุ่มสูง ปานกลาง และต่ำ ดังนั้น การพัฒนาในด้านการคิดวิเคราะห์มีความสำคัญต่อทักษะการฟัง ทักษะการพูดและผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนเป็นอย่างยิ่ง ครูจึงควรหากิจกรรมที่ส่งเสริมการคิดวิเคราะห์เพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ให้บรรลุวัตถุประสงค์

1.3 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีการคิดวิเคราะห์สูง หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model มีการพัฒนาทักษะการฟังสูงขึ้นและแตกต่างกันในกลุ่มต่ำ ดังนั้น การพัฒนาในด้านคิดวิเคราะห์มีความสำคัญต่อทักษะการฟังของนักเรียนเป็นอย่างยิ่ง ครูจึงควรหากิจกรรมที่ส่งเสริมการคิดวิเคราะห์และให้ความสำคัญในการช่วยเหลือกลุ่มต่ำให้มาก จะทำให้นักเรียนการคิดวิเคราะห์ที่สูงขึ้น ทำให้เกิดความสุขในการเรียนและพัฒนาการเรียนรู้ของตนเอง

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการพัฒนาชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ต่อไปอีกเพื่อให้ได้นวัตกรรมที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยสามารถช่วยให้ผู้เรียนที่มีเจตคติในการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ ได้พัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ความสุขในการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างเท่าเทียมกัน

2.2 ควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนาวิธีการสอน เพื่อให้นักเรียนที่มีการคิดวิเคราะห์สูง ปานกลาง และต่ำ มีผลการเรียนใกล้เคียงกัน และควรนำตัวแปรจัดประเภทอื่น เช่น ความถนัดทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความฉลาดทางอารมณ์ เป็นต้น มาศึกษาเพิ่มเติมเพื่อนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรรณิกา เครือหนู. (2541). *ความสัมพันธ์ระหว่างพินความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหา
และความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาแผนกการท่องเที่ยว
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. วิทยาลัย
ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2556). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพ.ศ. 2542 ที่แก้ไข
เพิ่มเติม (ฉบับที่3) พ.ศ.2553. กรุงเทพฯ : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.*
- _____. (2553). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. พิมพ์
ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุม สหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทยจำกัด.*
- _____. (2553). *แนวปฏิบัติการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตร
แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.*
- _____. (2553). *แนวทางการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลาง
การศึกษา.*
- _____. (2552). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.
กรุงเทพฯ : กรมฯ.*
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *ชุดฝึกอบรมการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา
เรื่อง เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.*
- _____. (2540). *ชุดฝึกอบรมครูสอนภาษาอังกฤษ ชุดที่ 3 Teaching 4 Skills
สำหรับวิทยากร. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.*
- _____. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551.
กรุงเทพมหานคร : กระทรวงศึกษาธิการ.*
- เกริก ยุ้นพันธ์. (2538). *การเล่านิทาน. กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น.*
- เกษลดา มานะจิต และ อภิญญา มนุศิลา. (2544). *นิทานและหุ่นสำหรับเด็กปฐมวัย.
คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.*
- _____. (2539). *การเล่านิทาน. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น.*
- จินดา อัคราวัฒนา. (2551). *ชุดยอตนวัตกรรมในการเก่งอังกฤษ. กรุงเทพฯ : อัคราวัฒนา.*

- เจอร์มี, ฮาร์เมอร์. (2546). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : เพียร์สันเอดิเคชัน
อินโดไชน่า.ดวงเดือน พันธุนาวิณ. (2536). *รายงานการวิจัยเรื่องลักษณะทางจิต
และพฤติกรรมของนักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในภาวะเสี่ยงในครอบครัวและ
แนวทางป้องกัน*. ฉบับอัดสำเนา, หน้า 62-81.
- ชม ภูมิภาค. (2516). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ชม ภูมิภาค. (2524). *เทคโนโลยีทางการสอนและการสอน*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ชวน เลาวีรุฬห์กุล. (2547). *หนังสือส่งเสริมหลักสูตร สอนภาษาจีนยุคปัจจุบัน*.
กรุงเทพฯ : หจก. บีแอนด์สมอลล์กรุ๊ป.
- ชาติชาย ม่วงปฐม. (2539). *ผลของวิธีการเรียนแบบร่วมมือและระดับความสามารถ
ทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์ดุขฎี
บัณฑิต (หลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ชายุดา จันทะบิดตา.(2556). *การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการ
สื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบัวหลวงวิทยาคม จังหวัด
บุรีรัมย์*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากร
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2523). *“ระบบสื่อการสอน” ในเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา*.
กรุงเทพมหานคร: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- _____. (2527). *“การทดสอบประสิทธิภาพชุดการสอน” ในเอกสารการสอน
ชุดสื่อการสอนระดับประถมศึกษา หน่วยที่ 8 – 15. หน้า490 –493 พิมพ์
ครั้งที่3*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์สมมิตร.
- เชิดศักดิ์ โฆวาสินันท์. (2525). *การวัดผลการศึกษา*. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบ
ทางการศึกษาและจิตวิทยามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ดนุ จีระเดชาณุกุล. (2541). *นันทนาการสำหรับเด็ก*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ดวงเดือน แสงชัย. (2533). *การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ :
โอเดียนสโตร์.
- ดวงเดือน อาตมียนันท์. (2557). *วารสารวิชาการ Veridian E – Journal ปีที่ 7 ฉบับที่ 3
เดือนกันยายน – ธันวาคม 2557*.

- เดวิด โฮล์มส์. (2542). *เรียนภาษาอังกฤษให้สนุก เกมสอนภาษาสำหรับผู้เริ่มเรียน*.
แปลโดย นพมาส แวหงส์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทรง จิตประสาธ. (2534). *การเขียนผลงานทางวิชาการที่เป็นเอกสาร*. กรุงเทพฯ :
โอเดียนสโตร์. คู่มือ 808.066 ท123ก.
- ทองคำ พานจันทร์. (2542). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการฟัง-พูด
ภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนราชินีบูรณะที่สอน
โดยการใช้เพลงกับการสอนแบบปกติ*. ศศ.ม.กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ทิพดี อ่อนแสงคุณ. (2535). *กิจกรรมและสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา*.
กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แคมมณี. (5249). *การพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมและค่านิยม : จากทฤษฎี
สู่การปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ : เสริมสิน พรี่เพรส ซิสเต็ม.
- ทิตนา แคมมณี. (2550). *ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อพัฒนาการกระบวนการเรียนรู้
ที่มีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แคมมณี. (2551). *ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มี
ประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 8)*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- เทพิน นีละภมร. (2526). *ปฏิบัติการทางภาษาก่อนสอน*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตร
และการสอนคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ฉัญญารัตน์ มะลาศรี และ Wei Jingru. (2560). *การจัดเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะ
การฟังและการพูดภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวไทย*. วารสารวิจัย
ราชภัฏกรุงเก่า ปีที่ 4 ฉบับที่ 3 กันยายน 2560.
- ฐปทอง กว่างวาสดี. (2549). *เอกสารการสอนวิชาสัมมนาหลักสูตรและการสอน
ภาษาอังกฤษ*. มหาสารคาม : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นพเก้า ณ พัทลุง. (2548). *การจัดการเรียนการสอน*. หลักสูตรและการสอน คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- นิตยา สุวรรณศรี. (2536). *เพลงและเกมประกอบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*.
อุตรดิตถ์ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครู
อุตรดิตถ์ สหวิทยาลัยล้านนา.

- บัญชา อึ้งสกุล. (2545). “การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ : หลักการ
ทักษะ และการปฏิบัติ.” วารสารวิชาการ. 5 (7) : 63 ; กรกฎาคม 2545.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2541). *การพัฒนาการสอน*. กรุงเทพฯ : ชมรมเด็ก.
- บุญเกื้อ ควรหาเวช.(2542). *นวัตกรรมการศึกษา*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาเทคโนโลยี
การศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 7.กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น,
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2534). *เทคนิคการสร้างเครื่องมือรวบรวมข้อมูลสำหรับ
งานวิจัย*. นครปฐม : คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- บุญเรียง ขจรศิลป์, (2530). *วิจัยทางการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 2) กรุงเทพฯ : พิสิษฐ์
เซ็นเตอร์การพิมพ์.
- ประคอง นิมมานเหมินท์. (2550). *นิทานพื้นบ้านศึกษา*. กรุงเทพฯ : โครงการเผยแพร่ผล
วิชาการ. คณะอักษรศาสตร์. จุฬาลงกรณ์.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2526). *ทัศนคติ : การวัด การเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรม
อนามัย*. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ประภัสสร พิงอินทร์. (2552). *การพัฒนาชุดการเรียนรู้การสอนที่เน้นทักษะการฟัง การพูด
ภาษาอังกฤษโดยใช้เพลง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชายเขา
วิทยา อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์
มหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.*
- ประนอม สุรัสวดี. (2531). *ภาษาอังกฤษของเด็กไทยในระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ :
โครงการตำราวิทยาศาสตร์อุตสาหกรรม.
- _____. (2535). *ภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาวิธีการและกิจกรรมเสนอแนะ*.
กรุงเทพฯ : บพิธการพิมพ์.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2534). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : สหมิตรออฟเซต.
- ปวีณา จารุธีรพันธุ์. (2557). *การสอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ :
กลวิธีการฟังแบบล่างขึ้นบน (bottom-up process) กลวิธีการฟังแบบบนลงล่าง
(top-down process)*. วารสารปาริชาติ มหาวิทยาลัยทักษิณ, หน้า 185.
- พรรณราย เทียมทัน. (2535). *ผลการใช้ภาพประกอบเรื่องของสองแบบในการอ่าน
ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- พรณิ เจนจิต. (2538). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ต้นอ่อน แกรมมี.
- พรณรงค์ สิงห์สำราญ. (2551). เจตคติของนักศึกษาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพที่มีต่อ
คุณธรรมจริยธรรมและความรับผิดชอบต่อสังคม. แผนกพัฒนาการเรียน
การสอน สำนักวิจัยวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ, วิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ.
- พีระพงศ์ สุขแก้ว. (2548). การจัดการความรู้สู่ความเป็นเลิศทางภาษาอังกฤษ.
กรุงเทพฯ : ปราชญ์สยาม.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). วิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พัชราภรณ์ ปัญญาวุฒิไกร และคณะ. (2556). เปิดชีวิต อ่านเพื่อนบ้าน. เข้าถึงจาก
<http://www.tkpark.or.th/stocks/extra/00137f.pdf> 10 ธันวาคม 2561.
- เพียงใจ ออมสิน. (2549). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อวิชา
ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 3
วัดชัยมงคล จังหวัดอ่างทอง ที่ได้รับการสอนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์
ช่วยสอนที่ได้รับการสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต.
(หลักสูตรและการสอน). พระนครศรีอยุธยา : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ราชภัฏพระนครศรีอยุธยา. ถ่ายเอกสาร.
- เพ็ญศรี สร้อยเพชร. (2542). บทเรียนสำเร็จรูป. นครปฐม : สถาบันราชภัฏนครปฐม.
- ไพจิตร สะดวกการ. (2538). ผลการสอนคณิตศาสตร์ตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ที่มีผล
ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์และความสามารถในการถ่ายโยง
การเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
(หลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพพรรณ อินทนิล. (2534). เทคนิคการเล่านิทาน. ศรีयाสาส์น.
- ไพศาล หวังพานิช. (2523). การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษา
และจิตวิทยามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- มณฑา ตุ่มอ่อน. (2551). การพัฒนาทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
สกลนคร : มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- มนวิภา เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา. (2545). การพัฒนาบทเรียนนิทานเพื่อเพิ่มความสามารถ
ด้านการอ่านการเขียนภาษาอังกฤษ

- มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช. (2555). *เอกสารการถอดบทเรียนการบูรณาการงานการบริการวิชาการแก่สังคมกับการเรียนการสอนและการวิจัย สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ เรื่องความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) โดยใช้อรรถลักษณะของการเล่านิทาน (Narrative Genre Features). คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช.*
- เยาวพร ศรีระชา. (2561). *การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อประสม เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.*
- ระพีพันธ์ โพธิ์ศรี. (2545). *วิจัยในชั้นเรียน. (เอกสารประกอบการอบรม).*
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.*
- เรื่องศักดิ์ อ่ำไพพันธ์. (2542). *Teaching with Song. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช*
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2553). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.*
- ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. (2538). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.*
- _____. (2540). *สถิติวิทยาทางการวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.*
- รุ่งอรุณ ถ้าวาปี. (2551). *การพัฒนาการเรียนรู้อาพิสิกส์ โดยใช้คู่มือการจัดการเรียนรู้ วัฏจักรการเรียนรู้แบบ 7E บนพื้นฐานการคิดแบบโยนิโสมนสิการและคู่มือการจัดการเรียนรู้สืบเสาะหาความรู้แบบ สสวท. ที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบ การคิดวิเคราะห์และ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการวิจัยและพัฒนา การศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.*

- วรรณพรรณ เลิศวัตรกานต์. (2556). การพัฒนาชุดกิจกรรมโดยเน้นงานปฏิบัติเพื่อฝึกทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมารีวิทยา. สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา ภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วรรณิ ศิริสุนทร. (2532). เอกสารคำสอนวิชาการเล่านิทาน. กรุงเทพมหานคร : ภาพพิมพ์.
- วรรณธรณ เปลี่ยนบุญเลิศ. (2551). “เทคนิคการสอนทักษะการฟัง,” ใน แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา. หน้า 73-92. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- วรินพร เจริญแล้ว. “การฟัง,” เรื่อง การฟัง. 21 ตุลาคม 2551. เข้าถึงจาก <http://www.thaigoodview.com/node/17263> 20 กันยายน 2552.
- วัฒนาพร ระบับทุกข์. (2542). การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ : เลฟแอนด์เลิฟเพรส.
- วิไล มาศจรัส. (2551). เทคนิคการเขียน การเล่านิทานสำหรับเด็ก. กรุงเทพมหานคร : ชารอักษร.
- วิเชียร เกษปทุม. (2546). นิทานพื้นบ้าน. กรุงเทพฯ : ธนธัชการพิมพ์.
- ชนพร วิจิตร ทองปาน. (2527). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษาด้วยวิธีสอนแบบโครงการ. ปรินญาณินพนธ์ ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2525). พัฒนาหลักสูตรและการสอนมิติใหม่. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ศศิกันต์ ปักลังคะเนย์. (2553). เรื่อง การพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้กลวิธี Top-down ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศศิธร คงวัน. (2549). การพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้เทคนิคการเล่า เรื่อง. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศิริมา โปธิจักร์. (2550). “สอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษอย่างไร? ให้สื่อสารเข้าใจ,” ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ. 17 กันยายน 2007. เข้าถึงจาก <http://www.ipmp.org/> 21 สิงหาคม 2561.

- สมนึก ภัททิยธนี. (2551). *การวัดผลการศึกษา*. กอฬสินธุ์: ปรระสานการพิมพ์.
- สมพงค์ วิทศตักคัพันธ. (2545). *คู่มือการสอนภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทไทยศึกษาสำหรับชาวต่างชาติ*. เชียงใหม่ : โรงพิมพ์มิ่งเมือง, 2545.
- สมศักดิ์ สิ้นธุระเวชญ์. (2522). *ระดับของเจตคติ*. กรุงเทพฯ : บพิธการพิมพ์.
- สงวน สุทธิเลิศอรุณ. (2529). *ทฤษฎีและปฏิบัติการทางจิตวิทยา*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อักษรบัณฑิต.
- ส.วาสนา ปรวาลพฤกษ์. (2524). *ทัศนคติในแง่ของจิตวิทยา*. การวัดผลการศึกษา , หน้า 5.
- สายพิณ หัวเมืองแก้ว. (2545). *การพัฒนากิจกรรมการพูดโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง-พูด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุชา จันทรเอม และ สุรางค์ จันทรเอม. (2542). *จิตวิทยาพัฒนาการ*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- สุภาวค์ จันทวานิช. (2554). *วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภาวดี สุจริต. (2531). *เพลงและวิธีการเล่นประกอบ*. กรุงเทพฯ : ครูสภา.
- สุมณฑา วงษ์สวัสดิ์. (2552). *การใช้ิทานเป็นสื่อในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประภมณฑบุรีกรุงเทพมหานคร. หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสนทนาภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*.
- เสวก วงษ์เจริญผล. (2551). *การสร้างและพัฒนาชุดฝึกอบรมกระบวนการคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณสำหรับครูผู้สอนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาตรัง เขต 1. สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (สกศ.).
- เสงี่ยม ไตรรัตน์. (2534). *การสอนภาษาสำหรับผู้เริ่มเรียน*. นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2551). *หลักการและกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่ได้ผล*. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

- สุตารัตน์ พญาพรหม. (2542). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีที่ใช้ในการฟัง
และความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่
4 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปรินญาณิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุมิตรา อังวัฒนากุล. (2539). แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับ
มัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภาวดี สุจริต. (2531). เพลงเด็กและวิธีเล่นประกอบ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.
- สุภัทรา อักษรานุกเคราะห์. (2532). การสอนทักษะภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : โรง
พิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุโร พงษ์ทองเจริญ. (2526). วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์ประมวลศิลป์.
- สุวัฒน์ จันทร์ลอย. (2527). การเปรียบเทียบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจในการอ่าน
สมรรถภาพการอ่านเร็วและเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ ของ
นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 จากชุดการอ่าน. ปรินญาณิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษายโสธร เขต 2. (2551). รายงานผลการประเมินคุณภาพ
การศึกษาระดับท้องถิ่น (LAS) ปีการศึกษา 2551. ยโสธร : กลุ่มนิเทศ
ติดตามและประเมินผลการจัดการศึกษา.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษา
แห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพมหานคร พรึกหวนกราฟฟิค.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2560). แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ –
๒๕๗๙. ปีที่พิมพ์ : 2560.
- สำเร็จ บุญเรืองรัตน์. (2550). สถิติปัญญาและความถนัดทางการเรียนของมนุษย์
ทฤษฎีวิวัฒนาการ และการพัฒนา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล.

- หยาง ตัน. (2553). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนพื้นฐานสำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา,
78-80.
- เหยิน จิ่งเหวิน. (2544). ภาษาจีน 1. กรุงเทพมหานคร : บริษัท เอช. เอ็น. กรุ๊ป จำกัด.
เหยิน จิ่งเหวิน. (2547) ภาษาจีน 1 (ฉบับปรับปรุง). กรุงเทพมหานคร : ซีเอ็ดยูเคชั่น.
หัสชัย สิทธิรักษ์. “ความสำคัญของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ,” 27 เมษายน 2552
<http://www.nstru.ac.th/portal/news/show_mews.php?id=11365> 22
กันยายน 2558.
- อรุณี วิริยะจิตรา.(2532). การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : อักษร
เจริญทัศน์.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2525). เทคนิคการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : อักษร
เจริญทัศน์.
- อัจฉรา วงศ์โสธร และ คณะ. (2525). การศึกษาความสัมพันธ์ของวิธีเรียนและความ
ถนัดในการเรียนภาษาของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ กับความสำเร็จใน
การเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล : รายงาน
ผลการวิจัย. สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัญชลี บุญถนอม. (2542). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติต่อวิชา
คณิตศาสตร์และความคงทนในการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบค้นพบโดยใช้เกม
กับการสอน ตามคู่มือครู. ปรินญาณมหาบัณฑิต, บัณฑิต วิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2537). หลักการสอน. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- อำนาจ จันท์แป้น. (2532). การเรียนแบบร่วมมือ. สารานุกรมศึกษาศาสตร์. 15,89-92.
- อำไพ คำเคน. (2556). การจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบ
โมเดลซิปปาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติทางวิทยาศาสตร์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. สารนิพนธ์. หลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตร์
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน. มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ.

- Anistasi, A. (1988). *Psychological Testing*. 6th ed. New York : Macmillan.
- Bloom, B.S. (1976). *Human Characteristic and School Learning*. New York : McGraw –Hill.
- Bloom Benjamin S., et al. (1956). *Taxonomy of Educational Objectives*. New York : David Mckay Company.
- Chang, Cheng–Yi Kelly. “*Intuitive–Analysis Style and EFL Listening Strategies,*” *ARECLSE–Journal*. unpagued ; 2005. <<http://www.ecls.ncl.ac.uk/publish/>> September 18, 20015.
- Cubillos, Jorge H and others. “*The Impact of Short–Term Study Aboard Programs on L2 Listening Comprehension Skills,*” *Pro Ques Education Journal*. Spring, 2008. <<http://proques.umi.com/>> September 18, 2009.
- Davanellos, Akis. (1999). “*Songs*” *English Teaching Professional*. No.13 (October 1999) : 13–15.
- Delbende,J. (1992). “*Short – term Music Instruction and Young Children Development Music Attitude*”. *Journal of Research in Music Education*. 37, 2 (May 1992) : 212–236.
- Good, CV. (1973). *Dictionary of education*. New York : Mc Graw–Hill.
- Griffin, Colin. 1983. *Curriculum Theory in Adult Lifelong Education*. London : Croom Helm.
- Hillgard, Enest R. (1967). *Introduction to Psychology*. New York : Harcourt, Brace and World.
- Koichi, Nihei. (2002). “*How To Teach Listening,*” Educational Resource Information Center (ERIC). March, 2002.
- Lingzhu, Ji. (2009). “*Listening Activities for Effective Top–down Processing,*” *The Internet TESL Journal*. November, 2003. <<http://iteslj.org/>> September 22.
- Maeng, Un–Kyoung. “*Comprehension of L2 Listening and Reading Comprehension Strategies : A case study of Three Middle School Students,*” *The Journal Of Curriculum & Evaluation*. 9 (2) : 471–500 ; 2006.

- Meng Qi. (2555). การพัฒนาชุดการสอนภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เริ่มต้นเรียนภาษาจีนในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ตามหลักสูตรการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัย
บูรพา.
- Morley, Catherine. (2007). "Listening : Top down and Bottom up," *BBC-British Council Teaching English*. September 5.
<<http://www.teachingenglish.org.uk/think/articles/listening-top-down-bottom>> September 18, 2009.
- Morley, Joan. (2001). "Aural Comprehension Instruction : Principles and Practices,"
Teaching English As a Second or Foreign Language.
3rd ed. Boston : Heinle & Heinle.
- Newcomb, T.M. (1974). *Social psychology*. New York : Dryden Press.
- Nunan, David. (2009). "Listening In Language Learning," *The Language Teacher Online*. September 15, 1997. < <http://www.jalt-ublications.org/>>
December 6.
- Osada, Nobuko. (2009). "What Strategies do Less Proficient Learners Employ
in Listening Comprehension? : A Reappraisal of Bottom-up and Top-down
processing," *Journal of the Pan-Pacific Association of Applied Linguistics*.
April 18.
< http://pc171115.pc.waseda.ac.jp/ccdl/cyber_seminar.html> August 22.
- Richards, Jack. (2008). *Teaching Listening and Speaking From Theory to Practice*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Saricoban, Arif and Metin Esen. (2000). *Song Verse and Games for Teaching*. [on-
line]. Accessed 20 May 2000. Available from://A://Saricoban-Song s. html.
- Steven, Brown. (2006). *Teaching Listening*. Cambridge : Cambridge University
Press.

- Sun Liyun. (2559). การพัฒนาชุดกิจกรรมภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบความร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา. วิทยานิพนธ์ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา.
- Tokeshi, Masanori. (2003). *Listening Comprehension Processes and Strategies of Japanese Junior High School Students in Interactive Settings.* Doctor's thesis. Wollongong : University of Wollongong.
<<http://ro.uow.edu.au/theses/357>> August 22.
- Triandis, Harry. C. (1971). *Attitude and Attitude Change.* New York : John Willey and Sons.
- Westerhausen, R. and others. (2009). *Top-down and Bottom-up Interaction : Manipulating the Dichotic Listening Ear Advantage.* Bergen : University of Bergen.
- Wilson, Magnus. (2003). “Discovering listening-improve perceptual processing,” *ProQuest Education Journal.* October.
< <http://proquest.umi.com/>> August 22, 2009.
- Wu-ping, Zang. (2006). “Effect of Schema Theory and Listening Activities on Listening Comprehension,” *Sino-US English Teaching.* 3 (12) : 28-31 ; December.
- Yang, Chao-Chi Teresa. (2006). *The Dominant Listening Strategy of Low-Proficiency Level Learners of Mandarin Chinese : Bottom-Up Processing or Top-Down Processing.* Doctor's Thesis. Brigham Young : Brigham Young University.
- Zou, Jain. (2006). “Teaching Listening in a Communicative Classroom,” *Sino-US English Teaching.* 2 (12) : 28-31 ; December, 2005.
- Hu Weixi.(1978). *断裂与继承.* 上海:上海人民出反社. 对外汉语教学的内容方法.
- Sui Yonghua. (2008). *对外汉语教学设计导轮[M].* 北京: 北京语言文化大学出版社.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

1. รองศาสตราจารย์ ดร.ชนานันท์ ตรงดี ตำแหน่ง อาจารย์ประจำ
สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ผู้เชี่ยวชาญด้านนวัตกรรมภาษาจีน
2. รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย ตำแหน่ง ประธานคณะกรรมการ
บริหารหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัย
ราชภัฏสกลนคร ผู้เชี่ยวชาญด้านวิจัยหลักสูตรและการสอน
3. ดร.วรวิมลชัย แซ่ฮึง ตำแหน่ง อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาจีน คณะ
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านนวัตกรรม
ภาษาจีน
4. ดร.จุรี พชรนันท์ ก้าว ตำแหน่ง อาจารย์ประจำมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์สาขาภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ผู้เชี่ยวชาญด้าน
ภาษาจีน ดร.สมพร หลิมเจริญ ตำแหน่ง ผู้อำนวยการกลุ่มนิเทศ
ติดตามและประเมินผลการ
5. จัดการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา เขต 1 ผู้เชี่ยวชาญ
ด้านการวัดและประเมินผล

ภาคผนวก ข
หนังสือขอความอนุเคราะห์

ที่ ศธ ๐๕๔๒.๑๒/ว ๑๓๓๖

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๒๘ ธันวาคม ๒๕๖๑

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.ชนานันท์ ตรงดี

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ จำนวน ๑ ชุด
๒. เครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด
๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางปณญพัทธ์ โทชาติ รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๐๔๒๑๒๓๑๒๐๓ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนาชุดกิจกรรมนิทานเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-down Model ที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มารศรี กลางประพันธ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ดร.สมเกียรติ พละจิตต์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.หาญชัย อัมภากล)

ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๖

ผู้ประสานงาน นางปณญพัทธ์ โทชาติ โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๘๑๐๕ ๗๖๖๓

“อยู่สกล รักสกล ทำเพื่อสกลนคร”

ที่ ศธ ๐๕๔๒.๑๒/ว ๑๓๓๖

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๒๘ ธันวาคม ๒๕๖๑

เรื่อง ขออนุมัติครุภัณฑ์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ จำนวน ๑ ชุด
๒. เครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด
๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางปยุตต์ โทชาติ รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๐๔๒๑๒๓๑๒๐๓ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนาชุดกิจกรรมนิทานเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-down Model ที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มารศรี กลางประพันธ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ดร.สมเกียรติ พลละจิตต์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขออนุมัติครุภัณฑ์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.หาญชัย อัมภากล)

ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นางปยุตต์ โทชาติ โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๘๑๐๕ ๗๖๖๓

“อยู่สกล รักสกล ทำเพื่อสกลนคร”

ที่ ศธ ๐๕๔๒.๑๒/ว ๑๓๓๖

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๒๘ ธันวาคม ๒๕๖๑

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ดร.วรลักษณ์ แซ่เอ็ง

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ จำนวน ๑ ชุด
๒. เครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด
๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางปยุตพัทธ์ โภชาลี รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๐๔๒๑๒๓๑๒๐๓ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนาชุดกิจกรรมนิทานเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-down Model ที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มารศรี กลางประพันธ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ดร.สมเกียรติ พลละจิตต์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

U. eunn

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทัญชัย อัมภามล)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นางปยุตพัทธ์ โภชาลี โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๘๑๐๕ ๗๖๖๓

“อยู่สกล รักสกล ทำเพื่อสกลนคร”

ที่ ศธ ๐๕๔๒.๑๒/ว ๑๓๓๖

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๒๘ ธันวาคม ๒๕๖๑

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ดร.จรี พชรนันท์ ก้าว

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ จำนวน ๑ ชุด
๒. เครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด
๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางปณญพัทธ์ โภชาลี รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๐๔๒๑๒๓๑๒๐๓ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนาชุดกิจกรรมนิทานเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-down Model ที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มารศรี กลางประพันธ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ดร.สมเกียรติ พลละจิตต์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

V. eumy

(รองศาสตราจารย์ ดร.หาญชัย อัมภผล)

ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นางปณญพัทธ์ โภชาลี โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๘๑๐๕ ๗๖๖๓

“อยู่สกล รักสกล ทำเพื่อสกลนคร”

ที่ ศธ ๐๕๔๒.๑๒/ว ๑๓๓๖

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๒๘ ธันวาคม ๒๕๖๑

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ดร.สมพร หลิมเจริญ

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ จำนวน ๑ ชุด
๒. เครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด
๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางปณณพัทธ์ โภชาลี รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๐๔๒๑๒๓๑๒๐๓ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนาชุดกิจกรรมนิทานเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-down Model ที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มารศรี กลางประพันธ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ดร.สมเกียรติ พละจิตต์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.หาญชัย อัมภผล)

ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นางปณณพัทธ์ โภชาลี โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๘๑๐๕ ๗๖๖๓

“อยู่สกล รักสกล ทำเพื่อสกลนคร”

นางปณีย์ โฉขาลี

โรงเรียนราชประชานุเคราะห์
เลขที่ ๓๖๖
วันที่ 11 ก.พ. 2562
เวลา ๑๐.๓๐ น.

- กลุ่มบริหารงานวิชาการ
- กลุ่มบริหารงานบุคคล
- กลุ่มบริหารงานงบประมาณ ที่ ศธ ๐๕๔๒.๑๒/๖๖
- กลุ่มบริหารทั่วไป
- กลุ่มงานวิจัยและพัฒนา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๘ มกราคม ๒๕๖๒

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ที่ทดลองใช้เครื่องมือการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนธาตุนารายณ์วิทยา
สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
ที่ ๖๖ / ๖๖๒
วันที่ 11 ก.พ. 2562
เวลา ๑๐.๓๐

ด้วย นางปณีย์ โฉขาลี รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๐๔๒๑๓๑๒๐๓ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "การพัฒนากิจกรรมนิทานเพลงภาษาจีนด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top - Down Model ที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มารศรี กลางประพันธ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ดร.สมเกียรติ พลละจิตต์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ทั้งนี้ นักศึกษามีความประสงค์ขอลดลองใช้เครื่องมือการวิจัย เพื่อหาความเชื่อมั่นในการศึกษาวิจัยประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ดังนั้น บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร จึงขอความอนุเคราะห์ท่านในการทดลองใช้เครื่องมือวิจัยดังกล่าวแก่นักศึกษาดังนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ความเห็นของรองผู้อำนวยการ

ผ. ผู้อำนวยการโรงเรียนธาตุนารายณ์วิทยา

U. eumw

- เพื่อโปรดทราบ
- เพื่อโปรดพิจารณา
- เป็นกรณีพิเศษ

ศิริมาลี อ.ราชภัฏสกลนคร
ขอความอนุเคราะห์ น.๓๓๑๐๖ ใช้ในชื่อวารสาร
การวิจัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.หาญชัย อัมภามผล)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

- เพื่อโปรดทราบ
- เพื่อโปรดพิจารณา
- เห็นควร.....

คำสั่งผู้อำนวยการ

ก.พ. ๖๖

๙ ก.พ. ๖๒
บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๓
โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒
ผู้ประสานงาน นางปณีย์ โฉขาลี โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๘๑๐๕ ๗๖๖๓

ก.พ. ๖๖
ก.พ. ๖๖

"อยู่สกล รักสกล ทำเพื่อสกลนคร"

ภาคผนวก ค
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน
 ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model
 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

เล่มที่ 1

ชุดกิจกรรมนิทาน เรื่อง กระต่ายกับเต่า “Guī tù sài pǎo 龟兔赛跑”

นางปุณยพัทธ์ โถชาลี

นักศึกษาลัทธิปริญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต

สาขาการวิจัยและพัฒนาการศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

คำนำ

ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) เป็นชุดกิจกรรมที่ผู้สอนนำนิทานอีสปและบทเพลงภาษาจีน มาใช้เป็นสื่อการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาทักษะการฟังการพูดภาษาจีนของนักเรียนชุด กิจกรรมมีทั้งหมด จำนวน 5 ชุด ใช้เวลาในการสอน รวมเวลาทั้งหมด 20 ชั่วโมง

ชุดกิจกรรม นิทานและเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model มีดังนี้

1. ชุดกิจกรรมนิทาน เรื่อง : กระต่ายกับเต่า “乌龟赛跑”
2. ชุดกิจกรรมเพลง : ไม่มีคุณอยู่ข้าง ๆ ข้างเดียวตายเสียจริง “没有你陪伴真的好孤单”
3. ชุดกิจกรรมนิทาน เรื่อง : แกะหายล้อมคอก “亡羊补牢”
4. ชุดกิจกรรมเพลง : จากนี้คุณอยู่ในใจฉันตลอดไป “在心里从此永远有个你”
5. ชุดกิจกรรมนิทาน เรื่อง : หมาป่ามาแล้ว “狼来了”

ผู้จัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ชุดกิจกรรมนิทาน เรื่อง : กระต่ายกับเต่า “乌龟赛跑” จะทำให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการฟัง การพูดภาษาจีนมากขึ้น ส่งผลให้คุณภาพ การเรียนการสอนวิชาภาษาจีนสูงขึ้นต่อไป

บุญยพัทธ์ โถชาลี

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
ส่วนที่ 1	
คำนำ	ก
สารบัญ	ข
คำชี้แจงสำหรับครู	ง
คำชี้แจงสำหรับนักเรียน	จ
ส่วนที่ 2	
ผลการเรียน	1
จุดประสงค์การเรียนรู้	1
กิจกรรมก่อนฟัง การคาดเดาเหตุการณ์บทเรียน หรือหัวข้อที่กำลังจะฟัง	
- ใบงานที่ 1	
1. คาดเดาหัวข้อเรื่อง	2
2. คาดเดาคำศัพท์ที่คิดก่อนเรียน	2
- ใบงานที่ 2	
กิจกรรมที่ 2 จับคู่คำศัพท์ก่อนเรียน	3
กิจกรรมขณะฟัง การฟังเพื่อจับใจความสำคัญของบทเรียน	
- ใบงานที่ 3 ฟังเลือกตอบถูกหรือผิด	4
- ใบงานที่ 4 บันทึกใจความสำคัญที่ได้จากการฟังบทเรียน	5
ใบความรู้ที่ 1	6
บัตรคำศัพท์	7
- ใบงานที่ 5 เชื่อมวลีให้ถูกต้อง	9
- ใบงานที่ 6 การปฏิบัติและหรือการแสดงผลงาน	

กิจกรรมที่ 1 พุด-สรุปย่อ จากแผนผังความคิด	10
กิจกรรมที่ 2 ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น	11
บรรณานุกรม	12
ภาคผนวก	13
เฉลยใบงานที่ 2	14
เฉลยใบงานที่ 3	14
เฉลยใบงานที่ 4	14
เฉลยใบงานที่ 5	14
ส่วนที่ 3 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1	15

คำชี้แจงสำหรับครู

คำชี้แจงสำหรับครูที่สอนโดยใช้ชุดกิจกรรม นิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model เล่มที่ 1 เรื่อง : ชุดกิจกรรมนิทาน เรื่อง : กระต่ายกับเต่า “乌龟赛跑” มีดังนี้

1. ปฐมนิเทศการใช้ชุดกิจกรรม นิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ให้นักเรียนทราบอย่างละเอียด
2. ครูควรเตรียมอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้ครบถ้วน เพื่อให้มีความพร้อมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
3. นักเรียนทำความเข้าใจกับบทเนื้อหาที่ละขั้นตอน หากมีปัญหา หรือมีข้อสงสัยขณะที่ดำเนินกิจกรรม ครูให้คำแนะนำ และให้ความช่วยเหลือในทันที
4. ขณะที่นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมชุดกิจกรรม นิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ครูสังเกตการณ์ทำกิจกรรมในชั้นเรียน เพื่อดูพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนและบันทึกคะแนนระหว่างเรียนของนักเรียนจากการตรวจแบบฝึกหัด
5. หลังจากนักเรียนปฏิบัติกิจกรรมชุดกิจกรรมนิทานเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model เสร็จสิ้น ครูให้คำแนะนำแก้ไขข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของนักเรียน โดยอธิบายในภาพรวม

คำชี้แจงสำหรับนักเรียน

นักเรียนที่เรียนโดยชุดกิจกรรม นิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ชุดกิจกรรมนิทาน เรื่อง : กระต่ายกับเต่า “乌龟赛跑”

1. ศึกษารายละเอียดของชุดกิจกรรม นิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model และปฏิบัติตามขั้นตอน
2. ปฏิบัติตามขั้นตอนในการใช้ชุดกิจกรรม นิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ดังนี้
 - 2.1 ศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้
 - 2.2 ทำแบบทดสอบก่อนเรียน และตรวจคำตอบจากเฉลยแบบทดสอบก่อนเรียนด้วยตนเอง
 - 2.3 ฟังและทำความเข้าใจลำดับการฝึกฟัง ทักษะการพูดทุกขั้นตอน ก่อนทำชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model
 - 2.4 ทำชุดกิจกรรม นิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model และตรวจคำตอบจากเฉลยคำตอบ รวมทั้งบันทึกคะแนนของตนเองลงในใบบันทึกคะแนนชุดฝึกทักษะการฟัง ทักษะพูดภาษาจีน
 - 2.5 พุดสรุปย่อเนื้อหาในชุดกิจกรรม นิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model กับเพื่อน และครู
 - 2.6 ทำแบบทดสอบหลังเรียน และตรวจคำตอบจากเฉลยคำตอบแบบทดสอบหลังเรียนด้วยตนเอง
3. เปรียบเทียบคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนว่าแตกต่างกันมากน้อยเพียงใด เพื่อดูความก้าวหน้าในการเรียนด้วยตนเอง
4. นักเรียนสามารถใช้พจนานุกรมในการค้นหาคำศัพท์ หรือฝึกการฟัง ทักษะการพูดจากอินเทอร์เน็ต เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้มากขึ้น
5. ในการทำชุดกิจกรรม นิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ทุกชุด นักเรียนควรทำด้วยความตั้งใจ มีความซื่อสัตย์ต่อตนเอง โดยไม่ดูเฉลยก่อนทำกิจกรรม

นิทานเรื่อง กระต่ายกับเต่า

Guīt ù sàipǎo

龟兔赛跑

1. ผลการเรียนรู้

- 1.1 ฟังนิทานหรือเพลงแล้วสามารถจับใจความสำคัญได้
- 1.2 ฟังนิทานหรือเพลงแล้วสามารถคิดวิเคราะห์สรุปใจความสำคัญได้
- 1.3 ฟังนิทานหรือเพลงแล้วสามารถพูดสรุป ตอบคำถาม บรรยายหรือแสดงความคิดเห็นได้

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 2.1 ฟังบทสนทนาแล้วสามารถคาดเดาเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปได้
- 2.2 ฟังบทสนทนาแล้วสามารถจับใจความสำคัญได้
- 2.3 ฟังบทสนทนาแล้วสามารถสรุปย่อ ๆ จากสิ่งที่ฟังได้
- 2.4 คิดวิเคราะห์จากการฟังนิทานแล้วแสดงความคิดเห็นถึงประโยชน์ที่ได้รับและการนำไปประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันได้

ใบงานที่ 1

การคาดเดาเหตุการณ์บทเรียน หัวข้อ หรือสถานการณ์ที่กำลังจะฟัง

ชื่อ.....ห้อง.....เลขที่.....

กิจกรรมที่ 1 ให้นักเรียนดูภาพแล้วเดาว่าจะได้เรียนเกี่ยวกับเรื่องอะไร พร้อมทั้ง
คาดเดาคำศัพท์ที่คาดว่าจะเป็น

ข้อที่ 1 ให้นักเรียนดูภาพแล้วเดาว่าจะได้เรียนเกี่ยวกับเรื่องอะไร

.....

.....

.....

.....

ข้อที่ 2 ให้นักเรียนคาดเดาคำศัพท์ที่จะได้เรียน

.....

.....

.....

.....

ใบงานที่ 2

ชื่อ.....ห้อง.....เลขที่.....

กิจกรรมที่ 2 ให้นักเรียนโยงคำตอบให้ตรงกับความหมายคำศัพท์ภาษาจีนข้อ 1-10

wūguī	
1. 乌龟	A. ชนะ
bǐsài	
2. 比赛	B. คลาน
tùzi	
3. 兔子	C. เต่า
pǎobù	
4. 跑步	D. ระยะห่าง
jùlí	
5. 距离	E. นิทาน
páxíng	
6. 爬行	F. ก้าวหน้า
yíng	
7. 赢	G. แข่งขัน การแข่งขัน
rènwéi	
8. 认为	H. คิดว่า
jìnbù	
9. 进步	I. กระต่าย
gùshi	
10. 故事	J. รื่อง

ใบงานที่ 3

การฟังเพื่อจับใจความสำคัญของบทเรียน

ชื่อ.....ห้อง.....เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนฟังนิทาน 2 ครั้ง จากซีดีหรือบทอ่านที่ครูอ่านให้ฟัง ให้นักเรียน
เติมเครื่องหมายถูก \checkmark หรือผิด \times หน้าประโยค (กิจกรรมเดียว)

Tù zi hé wūguī tiàowǔ
 ____ 1. 兔子和乌龟跳舞。

Tù zi cháoxiào wūguī pá de màn
 ____ 2. 兔子嘲笑乌龟爬得慢。

Wūguī shuō zǒngyǒu yì tiān tā huì yíng
 ____ 3. 乌龟说，总有一天他会赢。

Tù zi pǎo de hěn màn
 ____ 4. 兔子跑得很慢。

Tù zi juéde hěn lèi le tā yào xiānshuì yí huì
 ____ 5. 兔子觉得很累了，它要先睡一会。

Tù zi yǐ wéi jí shǐ zì jǐ shuì xǐng le wūguī yě bù yí dìng néng zhuī shàng
 ____ 6. 兔子以为即使自己睡醒了乌龟也不一定能够追上
 tā
 它。

ใบความรู้ที่ 1

Guī tù sàipǎo 龟兔赛跑

Guī tù sàipǎo shì yì zé nài rén xún wèi de yù yán gù shì gù shì zhōng sù zào le
《龟兔赛跑》，是一则耐人寻味的寓言故事，故事中塑造了

yì zhī jiāo ào de tù zǐ hé yì zhī jiān chí bú xiè de xiǎo wū guī
一只骄傲的兔子和一只坚持不懈的小乌龟。

Yǒu yì tiān tù zǐ hé wū guī pǎo bù
有一天，兔子和乌龟跑步，

tù zǐ cháo xiào wū guī pá de màn wū guī shuō
兔子嘲笑乌龟爬得慢，乌龟说，

zǒng yǒu yì tiān tā huì yíng tù zǐ shuō
总有一天他会赢。兔子说，

wǒ men xiàn zài jiù kāi shǐ bǐ sài tù zǐ fēi kuài de
我们现在就开始比赛。兔子飞快地

pǎo zhe wū guī pīn mìng de pá bú yì huì r tù zǐ yǔ wū guī yǐ jīng lí de yǒu hěn
跑着，乌龟拼命地爬，不一会儿，兔子与乌龟已经离的有很
yì dà duàn jù lí le tù zǐ rèn wéi bǐ sài tài qīng sōng le tā yào xiān shuì yí huì
一大段距离了。兔子认为比赛太轻松了，它要先睡一会，

lái
来

bìng qiě zì yǐ wéi shì de shuō jí shǐ zì jǐ shuì xǐng le
并且自以为是地说即使自己睡醒了

wū guī yě bù yí dìng néng zhuī shàng tā ér wū guī
乌龟也不一定能够追上它。而乌龟

ne tā yí kè bù tíng de pá xíng dāng tù zǐ xǐng
呢，它一刻不停地爬行，当兔子醒

de shí hou wū guī yǐ jīng dào dá zhōng diǎn le
的时候乌龟已经到达终点了。

Cǐ gù shì gào sù dà jiā bù kě qīng yì xiǎo shì tā rén
此故事告诉大家：不可轻易小视他人。

xū xīn shǐ rén jìn bù ào shǐ rén luò hòu yào
虚心使人进步，傲使人落后，要

tā tā shí shí de zuò shì qing bú yào bàn tú ér fèi
踏踏实实地做事情，不要半途而废，

cái huì qǔ dé chéng gōng
才会取得成功。

บัตรคำศัพท์

生词 คำศัพท์ใหม่

1. 兔子	tùzi	กระต่าย
2. 乌龟	wūguī	เต่า
3. 比赛	bǐsài	แข่งขัน การแข่งขัน
4. 跑步	pǎobù	วิ่ง
5. 嘲笑	cháoxiào	หัวเราะเยาะ
6. 赢	yíng	ชนะ
7. 与	yú	กับ และ
8. 距离	jùlí	ระยะทาง
9. 认为	rènwéi	คิดว่า
10. 轻松	qīngsōng	ผ่อนคลาย สบาย
11. 并且	bìngqiě	และ...อีกด้วย
12. 即使	jíshǐ	ถ้าหากว่า ถึงแม้ว่า
13. 睡醒	shuìxǐng	ตื่นนอน
14. 一刻	yīkè	ช่วงเวลาสั้นๆ
15. 爬行	páxíng	คลาน
16. 终点	zhōngdiǎn	เส้นชัยของการแข่งขัน
17. 此	cǐ	นี้
18. 故事	gùshi	นิทาน
19. 不可	bùkě	ไม่ได้
20. 轻易	qīngyì	ง่ายๆ
21. 小视	xiǎoshì	ดูถูก ดูแคลน
22. 虚心	xū xīn	ถ่อมตน ยอมรับความคิดเห็นของคนอื่น
23. 使	shǐ	ทำให้
24. 进步	jìnbù	ก้าวหน้า
25. 骄傲	jiāo' ào	ทะนง เย่อหยิ่ง

26. 落后	luòhòu	ไม่พัฒนา
27. 踏实	tāshí	สะดวกสบาย
28. 半途而废	bàntú érfèi	เวลาทำอะไรไม่ตั้งใจทำให้สิ้นสุด
29. 取得	qǔdé	ได้รับ
30. 成功	chénggōng	ความสำเร็จ

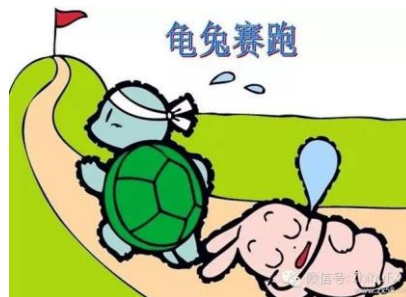
ใบงานที่ 5

สรุปจากสิ่งที่ฟัง

ชื่อ.....ห้อง.....เลขที่.....

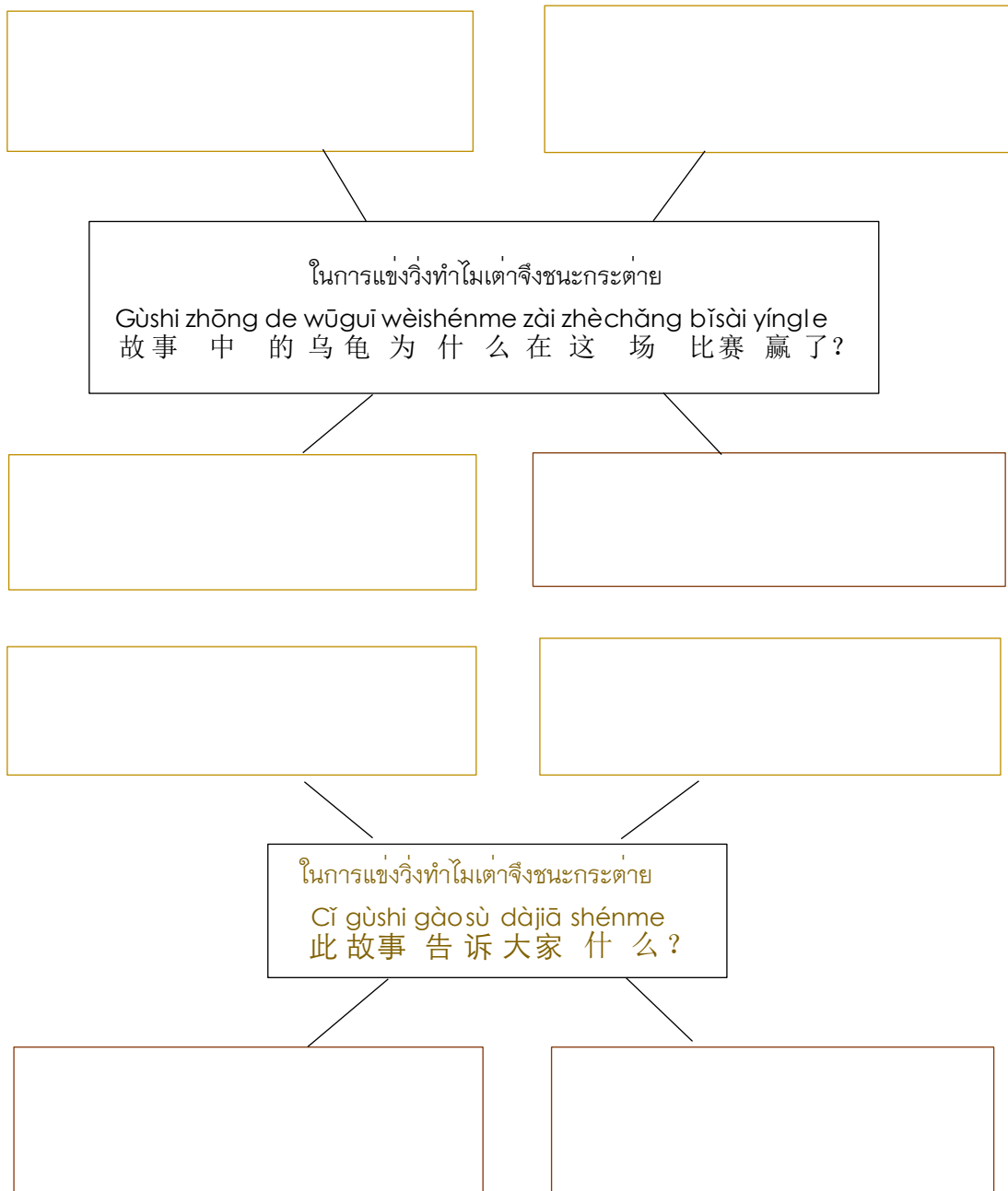
คำชี้แจง ให้นักเรียนเชื่อมวลีจากเนื้อหาบทเรียนที่กำหนดให้และมีความสัมพันธ์กัน

1. 有一天，兔子和乌龟跑步	A. 总有一天他会赢。
2. 乌龟说	B. 不可轻易小视他人。
3. 兔子以为自己行了	C. 兔子嘲笑乌龟爬得慢。
4. 乌龟一刻不停地爬行，	D. 乌龟不可以追上它。
5. 兔子认为比赛太轻松了，	E. 当兔子醒来的时候乌龟
	已经到达终点了。
6. 此故事告诉大家：	F. 它要先睡一会。

ใบงานที่ 6

กิจกรรมที่ 1 พูด-สรุปย่อ โดยให้นักเรียนแต่ละกลุ่มแลกเปลี่ยนข้อมูล หลังจากการฟังที่ตนเองได้บันทึกไว้ในใบงานที่ 4 แล้วช่วยกันเขียนสรุปเรื่องที่ได้ยิน เป็นแผนผังความคิดเป็นภาษาจีน แล้วส่งตัวแทนของกลุ่ม กลุ่มละ 2 คน ออกมาพูด นำเสนอหน้าชั้น (กิจกรรมกลุ่ม)

กิจกรรมที่ 2 ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นโดยพูดอภิปรายถึงประโยชน์และนำ
ข้อคิดที่ได้รับจากการฟังนิทานเรื่อง กระจ่างกับเต่าว่า สามารถไปประยุกต์ใช้กับ
ชีวิตประจำวันได้อย่างไรบ้างชั้นนี้สามารถใช้ภาษาไทยในการแสดง (สังเกตพฤติกรรม)

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ. (2556). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตร
แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
สกสศ. ลาดพร้าว.

กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ. (2560). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน
พุทธศักราช 2551 และมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดฯ (ฉบับปรับปรุง
พุทธศักราช 2560)*. กรุงเทพฯ : ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

<https://baike.baidu.com/item/龟兔赛跑>

<http://a0.att.hudong.com/18/68/01300000349330124453682914941.jpg>

**แผนการจัดการเรียนรู้ประกอบการใช้ชุดกิจกรรมนิทานและเพลงภาษาจีน
ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5**

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง กระจ่ายกับเต่า “乌龟赛跑”

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) โรงเรียนธาตุนารายณ์วิทยา
ผู้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ นางปุณยพัทธ์ โถชาติ เวลาเรียน 4 ชั่วโมง

1. ผลการเรียนรู้

- 1.1 ฟังนิทานหรือเพลงแล้วสามารถจับใจความสำคัญได้
- 1.2 ฟังนิทานหรือเพลงแล้วสามารถคิดวิเคราะห์สรุปใจความสำคัญได้
- 1.3 ฟังนิทานหรือเพลงแล้วสามารถพูดสรุป ตอบคำถาม บรรยาย หรือแสดงความคิดเห็นได้

2. สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด

การแข่งขันของสัตว์สองชนิดคือกระจ่ายกับเต่า และข้อคิด คนที่เร็วกว่า มีคุณสมบัติดีกว่าอาจจะไม่ใช่ผู้ชนะการแข่งขันเสมอไป หากตั้งอยู่บนความประมาทโดยการดูถูกความสามารถของฝ่ายตรงข้าม

3. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

- 3.1 ความสามารถในการฟัง
- 3.2 ความสามารถในการพูด
- 3.3 ความสามารถในการคิดวิเคราะห์

4. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 4.1 ฟังนิทาน เรื่อง กระจ่ายกับเต่า “乌龟赛跑” แล้วสามารถคาดเดาเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปได้
- 4.2 ฟังนิทาน เรื่อง กระจ่ายกับเต่า “乌龟赛跑” แล้วสามารถจับใจความสำคัญได้

4.3 ฟังนิทาน เรื่อง กระต่ายกับเต่า “乌龟赛跑” แล้วสามารถเขียนและพูดสรุปย่อหรือตอบคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่ฟังได้

4.4 คิดวิเคราะห์จากการฟังนิทาน เรื่อง กระต่ายกับเต่า “乌龟赛跑” แล้วพูดแสดงความคิดเห็นเป็นภาษาไทยหรือภาษาจีนถึงประโยชน์ที่ได้รับ และการนำไปประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันได้

5. สารการเรียนรู้

5.1 เนื้อหา หรือความรู้ (K)

นิทาน เรื่อง กระต่ายกับเต่า “乌龟赛跑”

5.2 คำศัพท์ (K)

5.3 การฝึกฟังและการฝึกพูด (P)

5.4 แบบฝึกหัด (P)

ทำแบบฝึกหัด ในใบงานที่ 1 ใบงานที่ 2 ใบงานที่ 3 ใบงานที่ 4 และใบงานที่ 5

5.5 การคิดวิเคราะห์และการประยุกต์ใช้ความรู้ (P)

6. คุณลักษณะที่พึงประสงค์ (A)

6.1 ความมีวินัย

6.2 ความใฝ่เรียนรู้

6.3 ความรับผิดชอบในการทำกิจกรรม

7. ชิ้นงาน/ภาระงานที่ผู้เรียนปฏิบัติ

7.1 ฟังนิทานเรื่อง กระต่ายกับเต่า “乌龟赛跑” แล้วสามารถคาดเดาเหตุการณ์ที่ฟังจากการตอบคำถามได้

7.2 ฟังนิทานเรื่อง กระต่ายกับเต่า “乌龟赛跑” แล้วจับใจความสำคัญ

7.3 ฟังนิทานเรื่อง กระต่ายกับเต่า “乌龟赛跑” แล้วสามารถเขียนและพูดสรุปย่อหรือตอบคำถามจากสิ่งที่ฟังได้

7.4 ฝึกคิดวิเคราะห์และการประยุกต์ใช้ความรู้หลังจากทำกิจกรรมการฟัง เพื่อนำไปฝึกทักษะการพูดสรุปหน้าชั้น

8. กิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model

8.1 กิจกรรมก่อนฟัง-คาดเดาเหตุการณ์บทเรียนหัวข้อหรือสถานการณ์ที่กำลังจะฟัง (Predicting)

8.1.1 ทบทวนความรู้

8.1.1.1 ให้นักเรียนทบทวนความรู้เดิมโดยดูรูปภาพ ในกิจกรรมข้อที่ 1 ให้นักเรียนดูรูปภาพแล้วเดาว่าเรื่องที่ได้เรียนน่าจะมีเรื่องราวเกี่ยวกับอะไร โดยครูอาจตั้งคำถามนำ เพื่อช่วยให้นักเรียนเดาเรื่องราวหรือชื่อเรื่องได้ง่ายขึ้น

8.1.1.2 เมื่อนักเรียนเดาเรื่องราวที่กำลังจะเรียนได้แล้วให้เขียนชื่อเรื่องลงในใบงานที่ 1 กิจกรรมที่ 1 ข้อที่ 1 ครูกระตุ้นนักเรียนเขียนตอบโดยยังไม่มีถูกผิด

8.1.1.3 ครูเฉลยชื่อเรื่องที่จะเรียน

8.1.2 การแสวงหาความรู้ใหม่

8.1.2.1 เมื่อได้คำตอบแล้วให้นักเรียนทำใบงานที่ 1 กิจกรรมที่ 1 ข้อที่ 2 โดยพิจารณาจากรูปภาพอีกรอบ โดยครูอธิบายเพิ่มเติม ว่าเนื้อเรื่องเกี่ยวข้องกับอะไร เป็นการเร้าให้นักเรียน เพื่อให้นักเรียนคิดตาม แล้วให้นักเรียนเดาคำศัพท์ใหม่มา 6 คำ เป็นภาษาจีน โดยใช้ความรู้พื้นฐานเดิมในการเดาตอบ หากนึกภาษาจีนไม่ออกก็สามารถเขียนคำศัพท์ภาษาไทยเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้เข้าสู่ความรู้ใหม่

8.1.2.2 ให้นักเรียนทำใบงานที่ 2 เพื่อทบทวนคำศัพท์พร้อมทั้งคาดเดาคำศัพท์ก่อนการฝึกฟังบทเรียน

8.1.2.3 ครูเฉลยคำตอบใบงานที่ 2 โดยให้นักเรียนตรวจคำตอบเอง ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำศัพท์ แล้วให้นักเรียนบันทึกคะแนนด้วยตัวเองในตารางบันทึกคะแนนที่ครูเตรียมไว้

8.1.2.4 ให้นักเรียนตรวจสอบคำศัพท์ที่เขียนตอบจากการคาดเดาว่าจะพบในบทเรียนด้วยตนเองจากคำศัพท์ในใบงานที่ 2 ตอบเองว่าเดาคำศัพท์ได้กี่คำ

8.2 กิจกรรมระหว่างฟัง-การฟังเพื่อจับใจความสำคัญ

8.2.1 การศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่และการเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม

8.2.1.1 ให้นักเรียนฟังนิทาน เรื่อง กระจายกับเต่า “乌龟赛跑” 2 ครั้ง จากบทอ่าน

ที่ครูอ่านให้ฟังหรือจาก CD บันทึกเสียง แล้วจึงให้ทำใบงานที่ 3 โดยไม่อนุญาตให้ใช้พจนานุกรมหรือสืบค้นคำศัพท์ให้อ่านจากคำศัพท์ใหม่ที่กำหนดให้ในใบความรู้

8.2.1.2 หลังจากทำใบงานที่ 3 เสร็จให้นักเรียนฟังซ้ำอีกครั้ง เพื่อตรวจ

คำตอบ

8.2.1.3 ให้นักเรียนทำใบงานที่ 4 โดยครูเปิดซีดีนิทานให้ฟัง 1 ครั้ง แล้วให้นักเรียนตรวจถูกผิดประโยคให้ตรงตามเรื่องที่ฟัง ไม่อนุญาตให้ใช้พจนานุกรมหรือสืบค้นคำศัพท์ เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้ศึกษาทำความเข้าใจข้อมูลความรู้เก่าและเชื่อมโยงความรู้ใหม่เข้าด้วยกัน

8.2.2 การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ความเข้าใจในกลุ่ม

8.2.2.1 เมื่อทำเสร็จแล้วแลกเปลี่ยนคำตอบกับเพื่อนว่ามีคำตอบตรงกันใหม่ ตอบเหมือนกันก็ขอ

8.2.2.2 ครูให้ใบความรู้ที่ 1 ซึ่งเป็นบทอ่านนิทานเรื่อง กระจายกับเต่า “乌龟赛跑” ให้นักเรียนได้อ่านไปพร้อมกับการฟัง เพื่อให้เกิดความเข้าใจ

8.2.2.3 อ่านคำศัพท์ใหม่

8.3 กิจกรรมหลังฟัง

8.3.1 การสรุปและจัดระเบียบความรู้

ให้นักเรียนทำใบงานที่ 5 เพื่อสรุปจากสิ่งที่ได้ฟัง

8.3.2 การปฏิบัติและแสดงผลงาน

8.3.2.1 หลังจากฟังแล้วให้นักเรียนทำกิจกรรมกลุ่ม โดยการสรุปย่อสิ่งที่ได้ฟังเป็นผังความคิด ในใบงานที่ 6 เพื่อฝึกคิดวิเคราะห์อย่างมีระบบ โดยแสดงความคิดเห็นภายในกลุ่มเป็นภาษาจีน หรือภาษาไทยก็ได้หากไม่สามารถพูดภาษาจีนได้ทั้งประโยค แต่การบันทึกควรเป็นภาษาจีนแล้วเลือกเขียนคำตอบที่ดีที่สุดลงไป หากใช้ภาษาไทยเขียนสรุปทุกข้อความหรือทุกประโยค ถือว่านักเรียนยังไม่ผ่านเกณฑ์การทำแบบฝึกหัดนี้ ในขั้นนี้ นักเรียนสามารถดูบทนิทานเพื่อประกอบการเขียนสรุปและไม่อนุญาตให้ใช้พจนานุกรมได้หรือสืบค้นคำศัพท์

8.3.2.2 ส่งตัวแทนกลุ่ม 2 คน ออกมาพูดนำเสนอหน้าชั้น

8.3.2.3 ครูอธิบายเพิ่มเติมและแนะนำจุดอ่อนที่พบ ครูจะไม่เจาะจงแต่จะใช้วิธีการยกตัวอย่าง

8.3.3 การประยุกต์ใช้ความรู้

ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นโดยพูดอภิปรายถึงประโยชน์และนำข้อคิดที่ได้รับจากการฟังนิทานเรื่อง กระจ่าตายกับเต่า ว่าสามารถไปประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันได้อย่างไรบ้าง ชั้นนี้สามารถใช้ภาษาไทยในการแสดง ในกิจกรรมที่ 2 ของใบงานที่ 6

9. สื่อการเรียนการสอน

- 9.1 ชุดกิจกรรมเพลงภาษาจีน เรื่อง กระจ่าตายกับเต่า “乌龟赛跑”
- 9.2 แบบฝึกหัดในชุดกิจกรรมเพลงภาษาจีน
- 9.3 ซีดี เรื่อง กระจ่าตายกับเต่า “乌龟赛跑”
- 9.4 สื่อจากอินเทอร์เน็ต

10. การวัดและประเมินผล

10.1 วิธีวัด

- 10.1.1 การทดสอบก่อนเรียน
- 10.1.2 การทดสอบหลังเรียน
- 10.1.3 การสังเกตพฤติกรรมตามคุณลักษณะที่พึงประสงค์ (A)

10.2 เครื่องมือวัดผล

- 10.2.1 แบบทดสอบวัดทักษะการฟังเพื่อจับใจความสำคัญ
- 10.2.3 แบบทดสอบวัดทักษะการพูด
- 10.2.3 แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 10.2.4 แบบสังเกตพฤติกรรมตามคุณลักษณะที่พึงประสงค์
 - 10.2.4.1 ความมีวินัย
 - 10.2.4.2 ความใฝ่เรียนรู้
 - 10.2.4.3 ความรับผิดชอบในการทำกิจกรรม

10.3 เกณฑ์การวัด

- 10.3.1 แบบทดสอบวัดทักษะการฟังเพื่อจับใจความสำคัญ
 - 10.3.1.1 เลือกรับคำตอบถูกต้อง 1 คะแนน
 - 10.3.1.2 เลือกรับคำตอบผิดได้ 0 คะแนน

10.3.2 แบบทดสอบวัดทักษะการพูด

ใช้เกณฑ์การประเมินการพูด ระดับ 5 ความเข้าใจ (Comprehension)

ของ Harris

10.3.2.1 ระดับที่ 1 ผู้ฟังไม่เข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดสื่อสาร ผู้พูดไม่สามารถพูดสื่อสารเพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจได้ ได้ 1 คะแนน

10.3.2.2 ระดับที่ 2 ผู้พูดติดขัดในการพูด มักจะพูดซ้ำ ๆ เนื่องจากใช้เวลาในการหาคำพูด ได้ 2 คะแนน

10.3.2.3 ระดับที่ 3 ผู้พูดเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด และพูดสนทนาได้เป็นส่วนมาก แต่ค่อนข้างช้า ได้ 3 คะแนน

10.3.2.4 ระดับที่ 4 ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วน แต่มีการพูดข้อความซ้ำเป็นบางครั้ง ได้ 4 คะแนน

10.3.2.5 ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมด โดยไม่มีปัญหาได้ 5 คะแนน

10.3.3 แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

10.3.3.1 เลือกคำตอบถูกต้องได้ 1 คะแนน

10.3.3.2 เลือกคำตอบผิดได้ 0 คะแนน

10.3.4 แบบสังเกตพฤติกรรม

10.3.4.1 ความมีวินัย

10.3.4.2 ความใฝ่เรียนรู้

10.3.4.3 ความรับผิดชอบในการทำกิจกรรมการเรียน

ให้คะแนนพฤติกรรมตามเกณฑ์ที่ระบุไว้ในแบบประเมิน

10.4 เกณฑ์การประเมิน

10.4.1 นักเรียนได้คะแนนการประเมินการทดสอบวัดทักษะการฟังเพื่อจับใจความสำคัญไม่น้อยกว่าร้อยละ 65

10.4.2 นักเรียนได้คะแนนการประเมินการทดสอบวัดทักษะการพูดไม่น้อยกว่าร้อยละ 65

10.4.3 นักเรียนได้คะแนนการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 65

11. บันทึกผลหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1. ผลการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ

ครูผู้สอน

(นางปุณยพัทธ์ โถชาลี)

วันที่.....เดือน..... พ.ศ.

แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน

สังเกต วันที่ เดือน พ.ศ.

คำชี้แจง ครูสังเกตและประเมินพฤติกรรมนักเรียนในการทำกิจกรรมโดยประเมินตาม
ตารางนี้

เลข ที่	ชื่อ - สกุล	ความเรียบร้อย	ความไม่เรียบร้อย	ความรับผิดชอบ ในการทำกิจกรรม	รวมคะแนน	ระดับ ผลการ ประเมิน
		4	4	4		
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						
9						
10						

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(นางบุญพัทธ์ โทชาลี)

เกณฑ์คุณภาพการตัดสิน

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
10-12	ดีมาก
6-9	ดี
3-5	พอใช้
0-2	ปรับปรุง

เกณฑ์การให้คะแนน

ดีมาก = 4
ดี = 3
พอใช้ = 2
ปรับปรุง = 1

แบบประเมินความเหมาะสมชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน
ด้วยการสอบแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-down Model
โดย ผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง

1. แบบประเมินความเหมาะสมของชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีนด้วยการสอบแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-down Model ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

2. แบบประเมินนี้เป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert) ซึ่งมี 5 ระดับ ได้แก่

- 5 มีความเหมาะสมมากที่สุด
- 4 มีความเหมาะสมมาก
- 3 มีความเหมาะสมปานกลาง
- 2 มีความเหมาะสมน้อย
- 1 มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

3. ให้ท่านพิจารณาชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีนด้วยการสอบแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-down Model แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องตามระดับความคิดเห็นของท่านที่และโปรดให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัยที่จะได้แก้ไขปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

นางปุณยพัทธ์ โถชาติ

นักศึกษาหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชา การวิจัยและพัฒนาการศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

รายการประเมิน	คะแนนพิจารณา					ข้อเสนอแนะ
	1	2	3	4	5	
ด้านองค์ประกอบของชุดกิจกรรม						
1. การจัดทำรูปเล่มได้ถูกต้องเหมาะสม และมีภาพประกอบสวยงามน่าสนใจ						
2. ชุดกิจกรรมมีองค์ประกอบครบถ้วน สัมพันธ์กันกับวิธีการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down						
3. มีคำชี้แจงการใช้ชุดกิจกรรมอย่างละเอียดครบถ้วน						
4. มีการกำหนดหน่วยการเรียนรู้ไว้ชัดเจน เหมาะสมกับเนื้อหาสาระที่เรียน						
5. การใช้เวลาแต่ละหน่วยการเรียนรู้ มีความเหมาะสมกับเนื้อหา						
6. ชุดกิจกรรมมีเนื้อหาหรือจัดระเบียบความรู้ที่เรียนด้วยตนเองหรือกลุ่ม						
ด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้						
7. แผนการจัดการเรียนรู้ มีองค์ประกอบของแผนชัดเจน						
8. สาระสำคัญสอดคล้องกับจุดประสงค์และสาระการเรียนรู้						
9. ผลการเรียนรู้สอดคล้องกับกระบวนการจัดการเรียนรู้การวัดและการประเมินผล						
10. ขั้นตอนกิจกรรมมีความสอดคล้อง สัมพันธ์กันกับการสอนตามกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down						
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้						
11. มีกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down และขั้นตอนกิจกรรมมีความสอดคล้อง สัมพันธ์กันกับการสอนตามกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down						

ตาราง (ต่อ)

รายการประเมิน	คะแนนพิจารณา					ข้อเสนอแนะ
	1	2	3	4	5	
12. มีการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่						
13. กระบวนการฟังที่มุ่งให้ผู้เรียนใช้ความสามารถในคิดวิเคราะห์ และสามารถปฏิบัติได้มีกิจกรรมการ						
14. มีกิจกรรมการสนทนากลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลต่าง ๆ หลังกิจกรรมการฟัง						
15. มีกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกการพูด						
16. มีกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้แสดงผลงานในเนื้อหาที่เรียนของตนเองหรือของกลุ่ม						
ด้านการวัดและประเมินผล						
17. การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและกระบวนการจัดการเรียนรู้						
18. มีวิธีการวัดครอบคลุมทั้งความรู้ทักษะกระบวนการ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์						
19. เลือกใช้เครื่องมือประเมินผลได้อย่างเหมาะสม						
20. มีเกณฑ์การประเมินผลที่ชัดเจนนำไปสู่การปฏิบัติได้						

ตาราง (ต่อ)

รายการประเมิน	ผลการประเมิน ของผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่					รวม	ค่าเฉลี่ย	ระดับ คุณภาพ
	1	2	3	4	5			
ด้านการวัดและประเมินผล								
17. การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับผล การเรียนรู้ที่คาดหวังและกระบวนการ จัดการเรียนรู้								
18. มีวิธีการวัดครอบคลุมทั้งความรู้ทักษะ กระบวนการ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์								
19. เลือกใช้เครื่องมือประเมินผลได้อย่าง เหมาะสม								
20. มีเกณฑ์การประเมินผลที่ชัดเจนนำไปสู่ การปฏิบัติได้								
ค่าเฉลี่ย								

**แบบประเมินความสอดคล้องของข้อคำถามของแบบทดสอบวัดทักษะ
การฟังเพื่อจับใจความสำคัญสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
โดยผู้เชี่ยวชาญ**

คำชี้แจง

1. ข้อคำถามนี้ เป็นแบบวัดทักษะการฟังภาษาจีน เพื่อเป็นข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาชุดกิจกรรมนิทานเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5”
2. คำถามที่ขอความคิดเห็นจากท่านเป็นแบบทดสอบวัดทักษะการฟังภาษาจีน เพื่อความเข้าใจ ที่เป็นแบบปรนัย เลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ โดยข้อสอบมีลักษณะเป็นการสร้างสถานการณ์ แล้วกำหนดข้อคำถามเพื่อให้ผู้สอนเป็นผู้อ่านให้ฟัง หรือให้ผู้รับการทดสอบทักษะฟัง ฟังจากซีดีบันทึกเสียง ซึ่งข้อคำถามได้ครอบคลุมคุณลักษณะการฟังเพื่อจับใจความสำคัญ คือ
 - 2.1 รู้ว่าพูดถึงใคร
 - 2.2 รู้ว่าทำอะไร
 - 2.3 รู้ว่าอยู่ที่ไหน
 - 2.4 เกิดขึ้นเมื่อไร
 - 2.5 เป็นอย่างไร
3. ชุดข้อคำถามนี้ เป็นแบบวัดทักษะการฟังภาษาจีน แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้
 - 3.1 ส่วนที่ 1 สำหรับนักเรียนใช้ในการทำข้อสอบ ข้อคำถามแต่ละข้อเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก มีตัวเลือกคำตอบ A B C ละ D ให้เลือกตอบเท่านั้น โดยให้ตอบคำถามหลังจากได้ฟังบทฟังสำหรับการตอบคำถามในแต่ละข้อ
 - 3.2 ส่วนที่ 2 บทอ่านสอบเป็นบทอ่านที่ให้ครูผู้สอนใช้สำหรับอ่านเนื้อเรื่อง และข้อคำถามแต่ละข้อ เพื่อให้ให้นักเรียนฟังและเลือกคำตอบ จากชุดข้อสอบของนักเรียนกรณีที่มีอุปกรณ์ประกอบการสอบฟังก็ให้ใช้ ซีดี สำหรับการทดสอบการฟังที่ได้จัดเตรียมไว้แล้ว

4. ขอความกรุณาผู้เชี่ยวชาญได้โปรดพิจารณาความตรง (validity) ของเนื้อหาในข้อคำถามดังกล่าวว่าสอดคล้องกับแนวการวัดทักษะการฟังเพื่อจับใจความสำคัญหรือไม่ แล้วเขียนผลการพิจารณาของท่านโดยกาเครื่องหมาย \checkmark ลงในช่อง “พิจารณาความสอดคล้อง” ตามความคิดเห็นของท่านดังนี้

+1 ถ้าท่านแน่ใจว่าประเด็นคำถามและข้อคำถามสอดคล้องกับสิ่งที่ศึกษา
ที่ระบุไว้จริง

0 ถ้าท่านไม่แน่ใจประเด็นคำถามและข้อคำถามสอดคล้องกับสิ่งที่ศึกษา
ที่ระบุไว้จริง

-1 ถ้าท่านแน่ใจว่าประเด็นคำถามและข้อคำถามไม่สอดคล้องกับสิ่งที่ศึกษาที่
ระบุไว้จริง

5. หากท่านมีข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติมโปรดระบุลงในช่อง
“ข้อเสนอแนะ”

ผลการวิเคราะห์และพิจารณาของท่านจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการปรับปรุง
และพัฒนาเครื่องมือ เพื่อการวิจัยในครั้งนี้ และขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูงมา ณ
โอกาสนี้

นางปุณยพัทธ์ โถชาลี

นักศึกษาหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาการศึกษา

โทร 063-6352636

แบบประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดทักษะการฟังภาษาจีน
เพื่อความเข้าใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ข้อที่	โจทย์	คะแนนพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
1	Dìdihěnmáng A. 弟弟很忙 ✓ Dìdi wán dé yúkuài B. 弟弟玩得愉快 Dìdi gōngzuò hěn qīngsōng C. 弟弟工作很轻松 Dìdi bù gōngzuò D. 弟弟不工作				
2	Tùzi Māo A. 兔子 B. 猫 Xióngmāo Gǒu C. 熊猫 D. 狗 ✓				
3.	Hěn shūfu Gǎnmào A. 很舒服 B. 感冒 ✓ hěnlěng tiānqì C. 很冷 D. 天气				
4	liúlián mùguā A. 榴莲 B. 木瓜 xīguā xiāngjiāo C. 西瓜 ✓ D. 香蕉				
5	yào qù shànghǎi yào qù fànguǎn r A. 要去上海 ✓ B. 要去饭馆儿 yào qù shāngdiàn yào qù bīnguǎn C. 要去商店 D. 要去宾馆				
6	yào shàngkè yào kǎoshì A. 要上课 B. 要考试 ✓ yào chànggē yào xiūxi C. 要唱歌 D. 要休息				
7	tā bàba tā dìdì A. 她爸爸 B. 她弟弟 tā péngyou tā zhàngfu C. 她朋友 D. 她丈夫 ✓				
8	yuè hào yuè hào A. 7月5号 ✓ B. 8月15号 yuè hào yuè hào C. 9月5号 D. 5月7号				

(ต่อ)

ข้อที่	โจทย์	คะแนนพิจารณา			ขอเสนอแนะ
		+1	0	-1	
9	jiā lǐ fànguǎn r A. 家里 B. 饭馆儿 shāngdiàn chīfàn C. 商店 D. 吃饭 ✓				
10	hěn xiǎo zhēn dà A. 很小 B. 真大 ✓ fāngbiàn hǎo kàn C. 方便 D. 好看				
11	fā shāole gǔ zhé le A. 发烧了 ✓ B. 骨折了 qù gōngyuán kàn diànyǐng C. 去公园 D. 看电影				
12	xiǎngkànshū xiǎngkàndiànshì A. 想看书 B. 想看电视 ✓ xiǎngtīnggē xiǎngchīfàn C. 想听歌 D. 想吃饭				
13	jiā lǐ fànguǎn r A. 家里 ✓ B. 饭馆儿 shāngdiàn bīnguǎn C. 商店 D. 宾馆				
14	yú táng shā lā A. 鱼塘 B. 沙拉 nǚ bú zuò de nán xiǎng chī de C. 女不做的 D. 男想吃的 ✓				
15	hěn gāoxìng shēngbìng le A. 很高兴 B. 生病了 bìng hǎo le bù gāoxìng C. 病好了 ✓ D. 不高兴				
16	fángzi fànguǎn A. 房子 ✓ B. 饭馆 bīnguǎn shāngdiàn C. 宾馆 D. 商店				

(ต่อ)

ข้อที่	โจทย์	คะแนนพิจารณา			ข้อเสนอนั้น
		+1	0	-1	
17	zhǎo hěn dà de fángzǐ A. 找很大的房子 zhǎo lí gōngyuán jìnxiē de B. 找离公园近些的 zhǎo lí gōngsī jìnxiē de C. 找离公司近些的 ✓ wǒ bù lì de tiězhàn D. 我不力的铁站				
18	yí wàn duō sān qiānduō A. 一万多 B. 三千多 ✓ bù jǐ kuài qián yì qiān wǔ C. 不几块钱 D. 一千五				
19	gēge bàba A. 哥哥 ✓ B. 爸爸 māma dìdì C. 妈妈 D. 弟弟				
20	shuō dé hěn màn shuō dé tài màn A. 说得很慢 B. 说得太慢 méi shuō shénme méi tīng dǒng tā C. 没说什么 D. 没听懂他 ✓				
21	tīng dǒng le shuō dé tài màn A. 听懂了 B. 说得太慢 zài qù wèn wèn shuō de bú kuài C. 再去问问 ✓ D. 说的不快				
22	tā bàba A. 她爸爸 tā de péngyou B. 她的朋友 tā de nán péngyou C. 她的男朋友 ✓ tā de māma D. 她的妈妈				
23	kuài kuài A. 250 块 B. 300 块 kuài kuài C. 450 块 D. 500 块 ✓				

(ต่อ)

ข้อที่	โจทย์	คะแนนพิจารณา			ข้อไหนขอแนะ
		+1	0	-1	
24	wūyā hěn kǒukě wūyā dǔzi hěn è A. 乌鸦很口渴 ✓ B. 乌鸦肚子很饿 wūyā hěn cōngmíng wūyā bèndàn C. 乌鸦很聪明 D. 乌鸦笨蛋				
25	shuǐguànpáng bèizi páng A. 水罐旁 B. 被子旁 ✓ húbiān chí táng C. 湖边 D. 池塘				
26	xiǎng chī shízǐ xiǎng fēi chū qù A. 想吃石子 B. 想飞出去 zhǎo bàn fǎ hē shuǐ zhǎo chóngzi chī C. 想办法喝水 ✓ D. 找虫子吃				
27	zhǎo bú dào niú A. 找不到牛 yào cóng xīn zuò niújuàn B. 要从新做牛圈 láng diāo zǒu le yì zhī xiǎo niú C. 狼叼走了一只小牛 ✓ niú bèi xiǎotōu ná zǒu le D. 牛被小偷拿走了。				
28	yángjuàn tùzi quān A. 羊圈 B. 兔子圈 kūlóng shílín C. 窟窿 D. 石林 ✓				
29	yí gè dòngwù liǎng gè dòngwù A. 一个动物 B. 两个动物 ✓ sān gè dòngwù sì gè dòngwù C. 三个动物 D. 四个动物				
30	xiǎoyàng zhèngzài hēshuǐ ✓ A. 小样正在喝水 xiǎoyàng pǎo chū qù B. 小样跑出去 bèi láng dǎsǐ C. 被狼打死 tiàoqǐlái D. 跳起来				

ส่วนที่ 2 บทอ่านสำหรับครู

คำชี้แจง

1. ให้ครูอ่านบทอ่านนี้สำหรับทำแบบทดสอบการฟังเพื่อความเข้าใจ แล้วอ่านข้อคำถามแล้วให้นักเรียนเลือกคำตอบจากบทอ่านที่ได้ฟัง ไม่อนุญาตให้นักเรียนดูบทอ่าน
2. ถ้าหากครูผู้สอนใช้มืออุปกรณ์สำหรับการการฟัง ให้นักเรียนฟังบทอ่านและคำถามจาก ซีดี
3. ชุดข้อสอบของนักเรียนจะมีเพียงตัวเลือกให้นักเรียนเลือกตอบเท่านั้น

ข้อที่ 1 弟弟现在上班了，每天都很忙，所以玩的时间很少。

问：弟弟天天上班怎么样？

ข้อที่ 2 他叫李红，他是我美国的好朋友。他有两只小狗。

问：李红养了什么动物？

ข้อที่ 3 今天的天气很冷，妈妈感觉不太舒服可能感冒了。

问：妈妈怎么了？

ข้อที่ 4 今天我去超市买了很多水果，但是没有买到西瓜。

问：他没有买到什么水果？

ข้อที่ 5 男：下星期我们要去上海旅游，你去吗？

女：太好了！我也不去。

问：男的是什么意思？

ข้อที่ 6 男：小张，你朋友没来？

女：没来，他下午要考试。

问：小张的朋友为什么没来？

ข้อที่ 7 男：你认识王老师旁边那个？

女：认识，他就是王老师的丈夫。

问：王老师旁边的人是谁？

ข้อที่ 8 男：明天是你的生日吗？

女：不是，我的生日是七月十五号。

问：哪儿天是她的生日？

ข้อที่ 9 男：快八点了，我要去上班了。

女：吃了饭再去吧。

问：女的想让男的做什么

ข้อที่ 10 女：到了。你看，这就是我们学校。

男：你们学校真大。

问：男的觉得这个学校怎么样？

ข้อที่ 11. 今天小明没有去上课，因为他发烧了，现在在医院。

问：为什么小明没有去上课？

ข้อที่ 12. 男：我要去跑步，你要一起吗？

女：我不想去，我想在家里看电视。

问：女的为什么不去跑步？

ข้อที่ 13-14 男：晚上我们去饭馆儿吃饭，怎样？

女：我不想去外面吃。我想在家吃。

男：那你准备做什么好吃的？

女：你想吃什么我就做什么。

男：好的。

ข้อที่ 13. 问：他们晚上在哪儿吃饭？

ข้อที่ 14. 问：的准备做什么好吃？

ข้อที่ 15. 男：医生说什么？

女：不是大问题，吃两天药就会好。

问：女的怎么了？

ข้อที่ 16-17 女：一个朋友让我帮他找个房子？

男：他工作了吗？

女：工作了。

男：那要找离公司近一些的。

ข้อที่ 16. 问：谁的要帮朋友找什么？

ข้อที่ 17. 问：男的介绍什么？

ข้อที่ 18-191 男：这是你的手表？

女：我买的。我想送给我哥哥。

男：很漂亮。多少钱买的？

女：三千多。

ข้อที่ 18. 问：手表多少钱买的？

ข้อที่ 19. 问：男是想送手表给谁？

ข้อที่ 20-21 男：你听懂老师说什么是了？

女：你听到老师说什么是了？

男：没有，他说的太快。

女：我也没听懂，他慢慢说，我可以听懂。

男：我们一起去问问他，好吗？

ข้อที่ 20. 问：老师说的怎么样？

ข้อที่ 21. 问：男的是什么意思？

ข้อที่ 22-23. 男：你这件裙子真好看，在哪里买的？

女：这是我男朋友送给我的。

男：贵吗？

女：不贵，才 500 块。

ข้อที่ 22 问：那条裙子是谁送给她的？

ข้อที่ 23. 问：裙子多少钱？

ข้อที่ 24-25

wūyā kǒukě dé yàomìng fēi dào yìzhī dà shuǐ guànpáng shuǐ
 乌鸦口渴得要命，飞到一只大水罐旁，水
 guànlǐ méiyǒu hěnduō shuǐ tā xiǎng jìn le bànfǎ yòngkǒu diào zhe
 罐里没有很多水，它想了办法，用口叼着
 shízǐ tóu dào shuǐguànlǐ guànlǐ de shuǐyě jiù zhújiàn de shēngāole
 石子投到水罐里，罐里的水也就逐渐地升高了。
 wūyā jiě le kǒu hē
 乌鸦，解了口渴。

ข้อที่ 24. 问：从这故事可以知道什么？

ข้อที่ 25. 问: Wūyā fēi dào nǎlǐ
乌鸦飞到哪里?

ข้อที่ 26. 问: Wūyā xiǎng zuò shénme
乌鸦想做什么?

ข้อที่ 27-28 Mùmín hěnhòuhuǐ fāxiàn yòu shǎo le yì zhī xiǎo niú yuánlái
牧民很后悔发现又少了一只小牛。原来
láng
狼

yòu cóng kūlóng lǐ zuān jìn niújuàn yòu diào zǒu le yì zhī xiǎoniú
又从窟窿里钻进牛圈，又叼走了一只小牛。

ข้อที่ 27. 问: Mùmín wèishénme hěnhòuhuǐ
牧民为什么很后悔?

ข้อที่ 28. 问: wèn Láng cóng nǎlǐ
狼从哪里?

ข้อที่ 29-30.

Yì zhī xiǎoyáng zài hébiān hē shuǐ láng jiàndào hòu yòu shuōdào
一只小羊在河边喝水，狼见到后，又说道

Wǒ fùqīn qù nián bèi nǐ mà guò Xiǎoyàng shuō nà shíjiān tā hái
“我父亲去年被你骂过。”小样说，那时间他还
méiyǒu chūshēng Láng duì tā shuō Bùguǎn nǐ zěnyàng biànjiě fǎnzhèng
没有出生。狼对他说：“不管你怎样辩解，反正
wǒ bú huì fàngguò nǐ
我不会放过你。”

ข้อที่ 29. 问: wèn Zhè ge gùshi yǒu jǐ gè dòngwù
这个故事有几个动物?

ข้อที่ 30. 问: wèn Yì kāi tóu xiǎoyàng zhèngzài zuò shénme
一开头小样正在做什么?

กระดาษคำตอบแบบทดสอบวัดทักษะการฟังภาษาจีนเพื่อความเข้าใจ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ชื่อ..... ห้อง เลขที่

ข้อ	A	B	C	D	ข้อ	A	B	C	D	ข้อ	A	B	C	D
1					11					21				
2					12					22				
3					13					23				
4					14					24				
5					15					25				
6					13					26				
7					17					27				
8					18					28				
9					19					29				
10					20					30				
รวมคะแนน														

แบบประเมินความสอดคล้องของข้อคำถามของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง

- ข้อคำถามนี้ เป็นแบบวัดทักษะการพูดภาษาจีน เพื่อเป็นข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาชุดกิจกรรมนิทานเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ใช้วิธีการสร้างแบบทดสอบวัดทักษะการพูด
- ข้อคำถามที่ขอความคิดเห็นจากท่านเป็นแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาจีน ที่เป็นแบบตอบคำถาม จำนวน 10 ข้อ โดยครูอ่านข้อคำถามเพื่อให้ตอบคำถามที่ไม่ใช่คำตอบใช่หรือไม่ใช่ ข้อสอบ 1 ข้อ มี 5 คะแนน ให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมินการพูดระดับที่ 5 ระดับความเข้าใจ ของ Harris ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนของการพูดระดับที่ 5 ระดับความเข้าใจ แบ่งได้ 5 ระดับ ระดับที่ 1 ผู้ฟังไม่เข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดสื่อสารผู้พูดไม่สามารถพูดสื่อสารเพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจได้ ระดับที่ 2 ผู้พูดติดขัดในการพูด มักจะพูดซ้ำ ๆ เนื่องจากใช้เวลาในการหาคำพูด ระดับที่ 3 ผู้พูดเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด และพูดสนทนาได้เป็นส่วนมาก แต่ค่อนข้างช้า ระดับที่ 4 ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วน แต่มีการพูด ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมด โดยไม่มีปัญหาพูดสื่อสารเพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจได้ ซึ่งกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแบบทดสอบวัดทักษะการพูดแบบตอบคำถามของนักเรียนแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ดังนี้

ดีมาก	ให้ 5 คะแนน	หมายถึงพูดได้ระดับที่ 5
ดี	ให้ 4 คะแนน	หมายถึงพูดได้ระดับที่ 4
ปานกลาง	ให้ 3 คะแนน	หมายถึงพูดได้ระดับที่ 3
พอใช้	ให้ 2 คะแนน	หมายถึงพูดได้ระดับที่ 2
ควรปรับปรุง	ให้ 1 คะแนน	หมายถึงพูดได้ระดับที่ 1
- ขอความกรุณาผู้เชี่ยวชาญได้โปรดพิจารณาความตรง (validity) ของเนื้อหาในข้อคำถามดังกล่าวว่าสอดคล้องกับแนวการวัดทักษะการพูดหรือไม่ แล้วเขียนผลการพิจารณาของท่านโดยกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง “พิจารณาความสอดคล้อง” ตามความคิดเห็นของท่านดังนี้

+1 ถ้าท่านแน่ใจว่าประเด็นคำถามและข้อคำถามสอดคล้องกับสิ่งที่ศึกษา
ที่ระบุไว้จริง

0 ถ้าท่านไม่แน่ใจประเด็นคำถามและข้อคำถามสอดคล้องกับสิ่งที่ศึกษา
ที่ระบุไว้จริง

-1 ถ้าท่านแน่ใจว่าประเด็นคำถามและข้อคำถามไม่สอดคล้องกับสิ่งที่
ศึกษาที่ระบุไว้จริง

4. หากท่านมีข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติมโปรดระบุลงในช่อง
“ข้อเสนอแนะ”

ผลการวิเคราะห์และพิจารณาของท่านจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการปรับปรุง
และพัฒนาเครื่องมือ เพื่อการวิจัยในครั้งนี้ และขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูงมา ณ
โอกาสนี้

นางปยุตต์พัทธ์ โถชาลี โทร 063-6352636

นักศึกษาหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาการศึกษา

แบบประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาจีน
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ข้อที่	โจทย์	คะแนนพิจารณา			ขอเสนอแนะ
		+1	0	-1	
1	你的好朋友是谁? ใครคือเพื่อนรักของคุณ				
2	周末是哪儿天? วันหยุดสุดสัปดาห์คือวันอะไร				
3.	你周末喜欢做什么? ในวันหยุดคุณชอบทำอะไร				
4	你喜欢 什么动物? คุณชอบสัตว์เลี้ยงชนิดใด				
5	你认识兔子吗? 它长得怎么样? คุณรู้จักกระต่ายไหม รูปร่างมันเป็นอย่างไร				
6	你知道哪些动物, 请用中文说出的名称? คุณรู้จักชื่อสัตว์อะไรบ้าง				
7	龟兔赛跑, 亡羊补牢 和 狼来了的故事, 你最喜欢哪个故事? กระต่ายกับเต่า แกะหายล้อมคอก คุณชอบเรื่องอะไรที่สุด				
8	你喜欢不喜欢唱歌? คุณชอบร้องเพลงไหม				
9	你想喜欢讲故事还是唱歌? ระหว่างให้เล่านิทานกับร้องเพลงคุณจะเลือกอะไร				
10	你可以不可以唱歌或者讲故事, 请选择一种? คุณสามารถร้องเพลงหรือเล่านิทานไหม เลือกตอบอย่างใดอย่างหนึ่ง				

แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาจีน

คำถามที่ 1

วันที่ เดือน พ.ศ.

คำชี้แจง ให้ประเมินการพูดจากการตอบคำถามที่กำหนดให้แล้วบันทึกคะแนนตรงกับระดับเกณฑ์การให้คะแนน

เลข ที่	ชื่อ - สกุล	รายการประเมิน / คะแนน					รวม
		ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถสื่อสารให้ผู้ฟัง เข้าใจได้ทั้งหมด โดยไม่มีปัญหาพูด สื่อสารเพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้	ระดับที่ 4 ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ ครบถ้วน แต่มีการพูด	ระดับที่ 3 ผู้พูดเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด และ พูดสนทนาได้เป็นส่วนมาก แต่ค่อนข้างงา	ระดับที่ 2 ผู้พูดติดขัดในการพูด มักจะพูด ช้า ๆ เนื่องจากใช้เวลานานในการหาคำพูด	ระดับที่ 1 ผู้ฟังไม่เข้าใจในสิ่งที่ผู้พูด สื่อสารผู้พูดไม่สามารถพูดสื่อสารเพื่อสื่อ ความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้	
		5	4	3	2	1	5
1							
2							
3							
4							
5							
6							
7							
8							
9							
10							

เกณฑ์การประเมิน

- 5 คะแนน ดีมาก
- 4 คะแนน ดี
- 3 คะแนน ปากกลาง
- 2 คะแนน พอใช้
- 1 คะแนน ควรปรับปรุง

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

()

แบบประเมินความสอดคล้องของข้อคำถามของแบบทดสอบ วัดการคิดวิเคราะห์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง

1. ข้อคำถามนี้ เป็นแบบวัดการคิดวิเคราะห์ เพื่อเป็นข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาชุดกิจกรรมนิทานเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model และ Top-Down Model ที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5”

2. คำถามที่ขอความคิดเห็นจากท่านเป็นข้อคำถามของแบบทดสอบวัดการคิดวิเคราะห์แบบปรนัยเลือกตอบ จำนวน 25 ข้อ ใช้การคิดวิเคราะห์ความสัมพันธ์ (Analysis of Relationships) ซึ่งเป็นการค้นหาความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ว่ามีอะไรสัมพันธ์กัน สัมพันธ์เชื่อมโยงกันอย่างไร สัมพันธ์กันมากน้อยเพียงใด ข้อคำถาม 1 ข้อ มีคำตอบ 4 ตัวเลือก ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน ใช้แบบวัดการคิดวิเคราะห์ ความสัมพันธ์ (Analysis of Relationships) เป็นการค้นหาความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ว่ามีอะไรสัมพันธ์กัน สัมพันธ์เชื่อมโยงกันอย่างไร สัมพันธ์กันมากน้อยเพียงใด เพื่อนำผลคะแนนที่ได้มาจัดกลุ่มการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนเป็นเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มสูง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มต่ำ ด้วยเทคนิคร้อยละ 33 หรือ 1/3

3. ขอความกรุณาผู้เชี่ยวชาญได้โปรดพิจารณาความตรง (validity) ของเนื้อหาในข้อคำถามดังกล่าวว่าสอดคล้องกับแนวการวัดทักษะการฟังเพื่อจับใจความสำคัญหรือไม่ แล้วเขียนผลการพิจารณาของท่านโดยกาเครื่องหมาย \checkmark ลงในช่อง “พิจารณาความสอดคล้อง” ตามความคิดเห็นของท่านดังนี้

+1 ถ้าท่านแน่ใจว่าประเด็นคำถามและข้อคำถามสอดคล้องกับสิ่งที่ศึกษาที่ระบุไว้จริง

0 ถ้าท่านไม่แน่ใจประเด็นคำถามและข้อคำถามสอดคล้องกับสิ่งที่ศึกษาที่ระบุไว้จริง

-1 ถ้าท่านแน่ใจว่าประเด็นคำถามและข้อคำถามไม่สอดคล้องกับสิ่งที่ศึกษาที่ระบุไว้จริง

4. หากท่านมีข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติมโปรดระบุลงในช่อง “ขอเสนอแนะ”

ผลการวิเคราะห์และพิจารณาของท่านจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการปรับปรุง
และพัฒนาเครื่องมือ เพื่อการวิจัยในครั้งนี้ และขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูงมา ณ
โอกาสนี้

นางปยุตต์ โถชาติ
นักศึกษาหลักสูตรปริญญาครุศาสตร มหาบัณฑิต
สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
โทร 0636352636

**แบบประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดการคิดวิเคราะห์
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5**

ข้อที่	โจทย์	คะแนนพิจารณา			ข้อเสนอนแนะ
		+1	0	-1	
1	เด็กสามคนเวลากินขนม สามคนใช้เวลาไป 3 นาที ถ้าเด็กเก้าคนจะใช้เวลากินกี่นาที A. 1 นาที B. 2 นาที C. 3 นาที ✓ D. 4 นาที				
2	พี่ชายเป็นตำรวจ น้องชายเป็นหมอ พี่สาวเป็นพยาบาล เขาไม่ใช่ตำรวจ ไม่ใช่หมอ และไม่ใช่พยาบาล เขาน่าจะทำอะไร A. พยาบาล B ตำรวจ C. หมอ D. ครู ✓				
3	มีเท้า ไม่มีปาก มีเท้า ไม่มีมือ กลับมีสี่เท้า เคลื่อนไหวเองไม่ได้ A. ร้อง B. กลับ C. กระหาย D. โต๊ะ ✓				
4	วันก่อนเมื่อวานเป็นวันอาทิตย์ พรุ่งนี้เป็นวันพุธ ขอถามว่าวันนี้เป็นวันอะไร A. 星期一 วันจันทร์ B. 星期二 วันอังคาร ✓ C. 星期三 วันพุธ D. 星期四 วันพฤหัสบดี				
5	ห้องเล็กห้องหนึ่งไม่มีประตู ไม่มีหน้าต่าง ข้างในหนาวมาก A. กลอง B. กล้อง C. ตู้เย็น ✓ D. นาฬิกา				

(ต่อ)

ข้อที่	โจทย์	คะแนนพิจารณา			ขอเสนอแนะ
		+1	0	-1	
6	พี่ชายอายุ 8 ปี น้องสาวอายุเป็นครึ่งหนึ่งของพี่ชาย ตอนนี้พี่ชายอายุ 13 ปี แล้วน้องสาวอายุเท่าไร A. 9 ปี ✓ B. 4 ปี C. 8 ปี D. 6 ปี				
7	บินอยู่บนฟ้า แต่ไม่ใช่คน ด้านข้างมีปีกใหญ่ ด้าน หลังมีปีกเล็ก A. วัว B. นก C. ดาวเทียม D. เครื่องบิน ✓				
8	เสี้ยวหมิงมีสีอยู่สามสี มีสีเหลือง สีขาว สีแดง เขาอยากใช้สีชมพูวาดดอกบัว เขาต้องทำอะไร A. ยืมสีชมพูของเพื่อน B. เอาสีขาวยกกับสีแดงมารวมกัน ✓ C. เอาสีเหลืองกับสีแดงมารวมกัน D. รีบไปซื้อ				
9	Wèn méiyǒu kǒu le “问” 没有 “口” 了, คือคำว่าอะไร A. 间 B. 门 ✓ C. 们 _{พวก} D. 中				
10	คำใดหมายถึงถึงสัตว์ A. 桌子 B. 橙子 C. 老虎 ✓ D. 水管				
11	คุณเรียน เขาพูด คุณฟังเขา เขาคือใคร A. เขาคือครู ✓ B. เขาชื่อเสี้ยวหวาง C. เขาคือนักร้อง D. เขาสวยมาก				
12	“一” อยู่บน “大” คือคำว่าอะไร A. 牛 _{วัว} B. 年 _{ปี} C. 天 _{วัน} ✓ D. 七 ₇				

(ต่อ)

ข้อที่	โจทย์	คะแนนพิจารณา			ข้อเสนอนแนะ
		+1	0	-1	
13	มีคำว่า 口 สองคำอยู่ด้วยกัน อีกคำเขียนตัวเล็กอีก คำเขียนตัวใหญ่ ตัวใหญ่อยู่นอกตัวเล็กอยู่ใน A. 回 ✓ B. 唱 C. 喝 D. 尝				
14	คุณทำได้ ฉันก็ทำได้ ทุกคนก็ทำได้ แต่คนสองคนหรือ คนหลายคนไม่สามารถทำรวมกันได้ A. คุย B. ผั้น ✓ C. เดิน D. กิน				
15	ด้านบนมีขน ด้านล่างก็มีขน พอดตกคำก็มาบรรจบกัน A. จมูก B. ผม C. มือ D. ตา ✓				
16	คำว่าเพื่อนในภาษาจีนมีสองคำรวมกัน ถ้าคำหน้า หายไปจะเหลือคำว่าอะไร A. 册 B. 月亮 C. 有 ๓ ✓ D. 又				
17	แตง (瓜) อะไรกินไม่ได้ A. 西瓜 B. 丝瓜 C. 黄瓜 D. 傻瓜 ✓				
18	ไก่และกระต่าย มี 15 ตัว รวมทั้งหมดมี 40 เท้า ไก่อับกระต่ายมีอย่างละกี่ตัว A. กระต่าย 5 ตัว ไก่ 10 ตัว ✓ B. กระต่าย 6 ตัว ไก่ 8 ตัว C. กระต่าย 4 ตัว ไก่ 12 ตัว D. กระต่าย 7 ตัว ไก่ 9 ตัว				
19	มีเด็กชายหนึ่งคน มีเด็กหญิงหนึ่งคน กลายเป็นคำว่าอะไร A. 孩子 B. 女 C. 好 ✓ D. 奴				

(ต่อ)

ข้อที่	โจทย์	คะแนนพิจารณา			ขอเสนอแนะ
		+1	0	-1	
20	Zhēn de hǎo bù xí guàn “真的好不习惯” แปลความหมาย ตรงกับภาษาไทยว่าอย่างไร <u>ความรู้เข้าใจ</u> A. เสียชีวิตเมื่อต้องอยู่ตามลำพัง B. คู่ที่เคยกับการอยู่ลำพัง C. ไม่มีความรู้สึกที่ดี D. ไม่คุ้นเคยจริง ๆ ✓				
21	สิ่งใดที่ต้องมาถึงแต่ก็ไม่เคยมาถึงเลย A. ปีก่อน B. เมื่อวาน C. วันนี้ D. พรุ่งนี้ ✓				
22	น้องชายซื้อแอปเปิ้ลมา 5 ลูก ฉันซื้อมา 5 ลูก พอถึง ตอนเย็นน้องกิน 3 ลูก ดังนั้นแอปเปิ้ลเหลือกี่ลูก A. 5 ลูก B. 6 ลูก C. 7 ลูก ✓ D. 8 ลูก				
23	มองไกลเหมือนวัว niú 牛 มองใกล้กลับไม่มีหัว แล้วมัน คือคำว่าอะไร A. 生 B. 牛 C. 天 D. 午 ✓				
24	คนมีสิ่งนี้มีความหมายว่าใหญ่ แต่ถ้าคำว่าใหญ่มีสิ่งนี้ ก็หมายถึงท้องฟ้า สิ่งนี้มันคือคำว่าอะไร A. 一 ✓ B. 大 C. 才 D. 上				
25	“น้ำสองหยดอยู่ในคำใด A. 凉 B. 热 C. 泪 D. 京				

กระดาษคำตอบแบบทดสอบ
วัดการคิดวิเคราะห์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ชื่อ.....เลขที่.....ชั้น.....

ข้อ	A	B	C	D	ข้อ	A	B	C	D	ข้อ	A	B	C	D	ข้อ	A	B	C	D	ข้อ	A	B	C	D
1					6					11					16					21				
2					7					12					17					22				
3					8					13					18					23				
4					9					14					19					24				
5					10					15					20					25				
รวม																								

แบบประเมินความสอดคล้องของข้อคำถามในแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดย ผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง

1. ข้อคำถามนี้ เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อเป็นข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาชุดกิจกรรมนิทานเพลงภาษาจีน ด้วยการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5”

2. คำถามที่ขอความคิดเห็นจากท่านเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่เป็นแบบปรนัย เลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ โดยข้อสอบมีลักษณะเป็นการสร้างสถานการณ์ซึ่งข้อคำถามได้ครอบคลุมคุณลักษณะสำคัญ คือ

2.1 ความรู้ความจำ หมายถึง การเรียนรู้ระดับที่ผู้เรียนสามารถตอบได้ว่าสิ่งที่เรียนรู้อมามีสาระอะไรบ้างจากการจดจำเป็นสำคัญ

2.2 ความเข้าใจ หมายถึง การเรียนรู้ระดับที่ผู้เรียนเข้าใจความหมาย ความสัมพันธ์และโครงสร้างของสิ่งที่เรียน และสามารถอธิบายสิ่งนั้นได้ด้วยคำพูดของตนเอง

2.3 การนำไปใช้ หมายถึง การเรียนรู้ระดับที่ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้อไปใช้ในการหาคำตอบและแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ

2.4 การวิเคราะห์ หมายถึง การเรียนรู้ระดับที่ผู้เรียนต้องใช้การคิดอย่างมีวิจารณญาณและการคิดที่ลึกซึ้งขึ้นเนื่องจากไม่สามารถหาคำตอบได้จากข้อมูลที่มีอยู่โดยตรง

2.5 การประเมินค่า หมายถึง การเรียนรู้ระดับที่ผู้เรียนสามารถตัดสินคุณค่าต่าง ๆ ได้ และแสดงความเห็นในเรื่องนั้นได้

2.6 การสังเคราะห์ หมายถึง การเรียนรู้ระดับที่ผู้เรียนสามารถคิดประดิษฐ์สิ่งใหม่ทำนายสถานการณ์ในอนาคต คิดแก้ปัญหาในสถานการณ์ปัญหาที่มีได้หลายคำตอบ

3. ขอความกรุณาผู้เชี่ยวชาญได้โปรดพิจารณาความตรง (validity) ของเนื้อหา
ในข้อคำถามดังกล่าวว่าสอดคล้องกับแนวการวัดทักษะการฟังเพื่อจับใจความสำคัญ
หรือไม่ แล้วเขียนผลการพิจารณาของท่านโดยกาเครื่องหมาย \checkmark ลงในช่อง “พิจารณา
ความสอดคล้อง” ตามความคิดเห็นของท่านดังนี้

+1 ถ้าท่านแน่ใจว่าประเด็นคำถามและข้อคำถามสอดคล้องกับสิ่งที่ศึกษาที่
ระบุไว้จริง

0 ถ้าท่านไม่แน่ใจประเด็นคำถามและข้อคำถามสอดคล้องกับสิ่งที่ศึกษาที่
ระบุไว้จริง

-1 ถ้าท่านแน่ใจว่าประเด็นคำถามและข้อคำถามไม่สอดคล้องกับสิ่งที่ศึกษา
ที่ระบุไว้จริง

4. หากท่านมีข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติมโปรดระบุลงในช่อง
“ข้อเสนอแนะ” ผลการวิเคราะห์และพิจารณาของท่านจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการ
ปรับปรุงและพัฒนาเครื่องมือ เพื่อการวิจัยในครั้งนี และขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูง
มา ณ โอกาสนี้

นางปยุตยพัทธ์ โถชาลี

นักศึกษาหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร โทร 063-6352636

แบบประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ข้อที่	โจทย์	คะแนนพิจารณา			ข้อเสนอนแนะ
		+1	0	-1	
1	<p>Guītùsàipǎo 第 1-10. “龟兔赛跑” (ข้อที่ 1-10 กระจายกับเต่า)</p> <p>Wūguī de gùshì tāmen bǐsài shénme 乌龟的故事，它们比赛什么？(เรื่องกระจายกับเต่า สัตว์ทั้งสองได้ทำการแข่งอะไร) <u>ความรู้ความจำ</u></p> <p>Chànggē bǐsài Hànyǔ bǐsài A. 唱歌比赛 B. 汉语比赛</p> <p>Tīqiú bǐsài Sàipǎobǐsài C. 踢球比赛 D. 赛跑比赛 ✓</p>				
2	<p>Wūguī hé tùzǐ shuí shì jiāo'ào de xìnggé? . 乌龟和兔子，谁是骄傲的性格？ (เต่ากับกระจาย ใครที่มีนิสัยเย่อหยิ่ง) <u>ความเข้าใจ</u></p> <p>Láng Wūguī A. 狼 B. 乌龟</p> <p>Tùzǐ Lánghétùzǐ C. 兔子 ✓ D. 狼和兔子</p>				
3	<p>Wūguī hé tùzǐ shuí shì jiānchí bú xiè de xìnggé? 乌龟和兔子，谁是坚持不懈的性格？ (เต่ากับกระจาย ใครที่มีนิสัยเข้มแข็งไม่ย่อท้อ) <u>การประเมินค่า</u></p> <p>Tùzǐ Wūguī A. 兔子 B. 乌龟 ✓</p> <p>Láng Lù C. 狼 D. 鹿</p>				
4	<p>Nǐ zhēnbàng tài liǎo bú qǐ le nǐ hái yào —— 你真棒，太了不起了你还要—— ——。(เก่งสุดยอดแต่ให้ ก็ให้-----) <u>การนำไปใช้</u></p> <p>Xūxīn shǐrén Kànbùqǐrén A. 虚心使人 ✓ B. 看不起人</p> <p>Xiàokàn zìjǐ Zìxìn C. 笑看自己 D. 自信</p>				

(ต่อ)

ข้อที่	โจทย์	คะแนนพิจารณา			ข้อเสนอนแนะ
		+1	0	-1	
5	Bú yào bàn tú ér fèi “不要半途而废” มีความหมายภาษาไทยว่า อย่างไร <u>ความรู้ความจำ</u> A. ไม่ตั้งใจทำให้เสร็จ B. ไม่มีความพยายาม C. ไม่ใส่ใจทำงาน D. ไม่ละทิ้งสิ่งที่ทำ ✓				
6	Tù zǐ hé wūguī de xìnggé yǒu shénme bù tóng 兔子和乌龟的性格有什么不 同? (นิสัยกับกระต่ายกับเต่าต่างกันอย่างไร) <u>การประเมินค่า</u> Wūguī jiānchí bú xiè A. 乌龟坚持不懈 Tù zǐ hěn jiāoào B. 兔子很骄傲 Tù zǐ de tèdiǎn jiāoào wūguī de tèdiǎn C. 兔子的特点 骄傲, 乌龟的特点 jiānchí bú xiè 坚持不懈 ✓ Wūguī hé tù zǐ méiyǒu shénme bù bùtóng D. 乌龟和兔子没有什么不不同				
7	Wūguī wèishénme bèi tù zǐ xiǎoshì 乌龟为什么被兔子小视? (ทำไมเต่าโดน กระต่ายดูถูก) <u>การประเมินค่า</u> Wūguī pá de hěn màn A. 乌龟爬的很慢 ✓ Wūguī pá de hěn kuài B. 乌龟爬得很快 Wūguī hěn jiāoào C. 乌龟很骄傲 Wūguī hěn cōngmíng D. 乌龟很聪明				

(ต่อ)

ข้อที่	โจทย์	คะแนนพิจารณา			ข้อเสนอนแนะ
		+1	0	-1	
8	<p>Sàipǎo zhōng tù zǐ bù gāi gàn shénme 赛跑中兔子不该干什么? (ในขณะที่วิ่งแข่งกันนั้น กระต่ายไม่ควรทำอะไร) การสังเคราะห์</p> <p>Tù zǐ jiānchí de pǎo A. 兔子坚持地跑</p> <p>Tù zǐ pǎo dé hěnkuaì B. 兔子跑得很快</p> <p>Tù zǐ yì biān pǎo yì biān tiào C. 兔子一边跑一边跳</p> <p>Tù zǐ xiǎng shuì yí huì D. 兔子想睡一会 ✓</p>				
9	<p>Zuìhòu wèishén me wūguī yíngl e 最后为什么乌龟赢了? (เพราะเหตุใด สุดท้ายเต่าถึงเป็นผู้ชนะ) การประเมินค่า</p> <p>Tā bù guǎn shuí cháo xiào yì zhí jiānchí bú A. 它不管谁嘲笑一直坚持不 xiè de pǎo 懈地跑。 ✓</p> <p>Tā hěn jiāoào yě bù guǎn shuí xiǎoshì B. 它很骄傲也不管谁小视。</p> <p>Tā hěn jiāoào yě pǎo dé hěnkuaì C. 它很骄傲也跑得很快。</p> <p>Tā pīnmìng de pǎo D. 它拼命地跑。</p>				
10	<p>Zhè ge gùshi gàosù wǒmen shénme dào lǐ 这个故事告诉我们什么道理? (เรื่องนี้สอนอะไรเราบ้าง) การสังเคราะห์</p> <p>Lèi le jiù yāo fàngqì A. 累了就要放弃</p> <p>Bù kě qīngyì xiǎoshì tā rén B. 不可轻易小视他人 ✓</p> <p>Fēi kuài de pǎo bǐ bú shàng pīnmìng de pǎo C. 飞快地跑比不上拼命地跑</p> <p>Jiāoào shǐrén jìnbù D. 骄傲使人进步</p>				

(ต่อ)

ข้อที่	โจทย์	คะแนนพิจารณา			ข้อเสนอนแนะ
		+1	0	-1	
11	<p>méi yǒu nǐ péi bàn zhēn de hǎo 第 11-20. “没有你陪伴真的好 gū dān 孤单” (ข้อ 11-20 ไม่มีคุณอยู่เคียงข้าง ฉันรู้สึกเหงา เหลือเกิน)</p> <p>Tīng le méi yǒu nǐ péi bàn zhēn de hǎo gū dān 听了“没有你陪伴真的好孤单”</p> <p>kě yǐ zhī dào shén me 可以知道什么? (เมื่อฟังเพลง “ไม่มีคุณอยู่ เคียงข้าง ฉันรู้สึกเหงาเหลือเกิน” เราสามารถรู้อะไรบ้าง) <u>ความเข้าใจ</u></p> <p>Sī niàn ài qíng Xiǎng niàn fù mǔ A. 思念爱情 ✓ B. 想念父母 Huái niàn rì zi Hòu huǐ de rì zi C. 怀念日子 D. 后悔的日子</p>				
12	<p>Xīn hěn huāng luàn tā bù néng fàng kāi shén 心很慌乱她不能放开什 me 么? (จิตใจที่ยุ่งเหยิงเธอไม่สามารถปล่อยวางสิ่งใดได้) <u>ความเข้าใจ</u></p> <p>Xìng fú de gǎn jué A. 幸福的感觉 Jī dòng de gǎn jué B. 激动的感觉 Gū dān de gǎn jué C. 孤单的感觉 ✓ Làng mǎn de gǎn jué D. 浪漫的感觉</p>				
13	<p>Zhè shǒu gē shuō dào shén me jié rì? 这首歌说到什么节日? (เนื้อหาของเพลงนี้เกี่ยวกับเทศกาลอะไร) <u>ความเข้าใจ</u></p> <p>Láo dòng jié Sòng gān jié A. 劳动节 B. 宋干节 Jiào shī jié qīng rén jié C. 教师节 D. 情人节 ✓</p>				

(ต่อ)

ข้อที่	โจทย์	คะแนนพิจารณา			ขอเสนอแนะ
		+1	0	-1	
14	Zhè shǒu gē de nèiróng suǒyǒu de kuàilè duì tā lái shuō zěnmeyàng 这首歌的内容，所有的快乐对她来说怎么样？ (ความสุขทุกอย่างรอบตัวทำให้เธอรู้สึกอย่างไร) <u>ความเข้าใจ</u> hěn wúliáo wúguān A. 很无聊 ✓ B. 无关 bù kāixīn tiánmǎn xìngfú C. 不开心 D. 填满幸福				
15	Tā de àirén xiànzài hé tā zài yìqǐ ma 她的爱人现在和他在一起吗？ (คนรักของเธอตอนนี้อยู่กับเธอหรือไม่) <u>การวิเคราะห์</u> zài yìqǐ yìqǐ zhù A. 在一起 B. 一起住 bú zài yìqǐ méi fēnshǒu C. 不在一起 ✓ D. 没分手				
16	Wúliáo de gōngzuò ràng rén hěn xīnfán tā yòu xiǎng shénme 无聊的工作让人很心烦她又想什么？ (งานที่น่าเบื่อทำให้เธอรู้สึกรำคาญใจ เธอกำลังรู้สึกอะไรอยู่) <u>การประเมินค่า</u> Hěnxìngfú Tuōyùn A. 很幸福 B. 托运 Yǒuxīwàng Huáiniàn rìzi C. 有希望 D. 怀念日子 ✓				
17	Yí gè rén zhù hěn gūdān tā zuìhòu xiǎng gàn shénme 一个人住很孤单，她最后想干什么？ (อยู่คนเดียวรู้สึกเดียวดายสุดท้ายตัดสินใจจะทำอะไร) <u>การประเมินค่า</u> Huítóu gēn àirén zhù yìqǐ A. 回头跟爱人住一起 ✓ Xiǎng fēnkāi B. 想分开 Yào zhǎoxīn C. 要找新 Bú huì huítóu le D. 不会回头了				

(ต่อ)

ข้อที่	โจทย์	คะแนนพิจารณา			ขอเสนอแนะ
		+1	0	-1	
18	<p>Zài tán liàn ài shí wǔ yè bái tiān 在谈恋爱时午夜白天</p> <p>(เวลาที่มีความรักกลางคืนกลางวันไม่หยุดที่จะ...)</p> <p><u>การสังเคราะห์</u></p> <p>bù tíng de jiāo huàn A. 不停的交换</p> <p>bù tíng de làng mǎn B. 不停的浪漫 ✓</p> <p>bù tíng de máng rán C. 不停的茫然</p> <p>bù tíng de zuò gōng zuò D. 不停地做工作</p>				
19	<p>méi yǒu nǐ péi bàn “没有你陪伴” แปลความหมายตรงกับ</p> <p>ภาษาไทยว่าอย่างไร <u>ความเข้าใจ</u></p> <p>A. ไม่มีคนเลี้ยงดู</p> <p>B. ไม่มีคนดูแล</p> <p>C. ไม่มีคนอยู่เคียงข้าง ✓</p> <p>D. ไม่มีคนรักที่จริงใจ</p>				
20	<p>Zhēn de hǎo bù xí guàn “真的好不习惯” แปลความหมายตรงกับ</p> <p>ภาษาไทยว่าอย่างไร <u>ความรู้เข้าใจ</u></p> <p>A. เดียวดายเมื่อต้องอยู่ตามลำพัง</p> <p>B. คู่กันเคยกับการอยู่ลำพัง</p> <p>C. ไม่มีความรู้สึกที่ดี</p> <p>D. ไม่คุ้นเคยจริง ๆ ✓</p>				

(ต่อ)

ข้อที่	โจทย์	คะแนนพิจารณา			ขอเสนอแนะ
		+1	0	-1	
21	<p>Dì Wáng yáng bǔláo 第 21-30. “ 亡 羊 补 牢 ” (ข้อที่ 21-30 “ แกะหายล้อมคอก ”) Mùmín yǎng le jǐ zhī yáng 牧民 养 了 几 只 羊 ? (คนเลี้ยงสัตว์เลี้ยงแกะกี่ตัว) <u>ความรู้ความจำ</u></p> <p>Jǐ shí zhī Jǐ bǎi zhī A. 几 十 只 ✓ B. 几 百 只 Jǐ qiān zhī Jǐ wàn zhī C. 几 千 只 D. 几 万 只</p>				
22	<p>Yángjuàn shì yòng shénme wéi qǐ lái de 羊 圈 是 用 什 么 围 起 来 的 ? (คอกแกะใช้วัสดุใดล้อม) <u>ความรู้ความจำ</u></p> <p>Cháicǎo hé xiānhuā A. 柴 草 和 鲜 花 Cháicǎo hé mùzhūāng B. 柴 草 和 木 桩 ✓ Shùyè hé mù zhūāng C. 树 叶 和 木 桩 Shùyè hé xiānhuā D. 树 叶 和 鲜 花</p>				
23	<p>Wèishénme shǎo le yì zhī yáng 为 什 么 少 了 一 只 羊 ? (ทำไมแกะหายไปหนึ่งตัว) <u>ความเข้าใจ</u></p> <p>Yáng zǒu diū le A. 羊 走 丢 了 Mùmín shā le yáng B. 牧 民 杀 了 羊 Láng bǎ yáng diāo zǒu le C. 狼 把 羊 叼 走 了 ✓ Yáng chū qù wán le D. 羊 出 去 玩 了</p>				
24	<p>Láng cóng nǎ lǐ zuānjìn yángjuàn 狼 从 哪 里 钻 进 羊 圈 ? (หมาป่าเข้าไปในคอกแกะได้อย่างไร) <u>ความเข้าใจ</u></p> <p>Mén Chuānghu A. 门 B. 窗 户 Kūilóng Dìshàng C. 窟 窿 ✓ D. 地 上</p>				

(ต่อ)

ข้อที่	โจทย์	คะแนนพิจารณา			ข้อเสนอนี้แนะ
		+1	0	-1	
25	Rúguǒ nǐ zuòcuò de shìqíng nǐ huì gǎn jué ——? (ถ้าคุณทำผิด คุณจะรู้สึก---) การนำไปใช้ A. hòuhuǐ liǎobùqǐ A. 后悔 ✓ B. 了不起 C. kāixīn zhēnkù C. 开心 D. 真酷				
26	Mùmínyáng “牧民羊” มีความหมายตรงกับภาษาไทยว่าอย่างไร ความรู้ความจำ A. ชาวนา B. เด็กเลี้ยงวัว C. ชาวไร่ D. คนเลี้ยงแกะ ✓				
27	wáng yáng bǔláo “亡羊补牢” ตรงกับสำนวนสุภาษิตของไทย ความเข้าใจ A. ไม่เห็นโลงศพไม่หลั่งน้ำตา B. หินเสียปะจระเข้ C. วัวหายล้อมคอก ✓ D. เสียหน่อยเสียยากเสียมากเสียง่าย				
28	Mùmín wèishénme bù jiēshòu línjū de quàn gào? (ทำไมคนเลี้ยงสัตว์ถึงไม่ยอมฟังคำตักเตือนของเพื่อนบ้าน) การวิเคราะห์ Mùmín bù xǐhuan línjū A. 牧民不喜欢邻居 Yīnwéiyáng yǐjīng diū le B. 因为羊已经丢了 ✓ Yīnwéimùmín bù fàng yáng le C. 因为牧民不放羊了 Mùmín méiyǒu chái cǎo hé mù zhuāng D. 牧民没有柴草和木桩				

(ต่อ)

ข้อที่	โจทย์	คะแนนพิจารณา			ข้อเลือกแนะ
		+1	0	-1	
29	<p>Wèishénme yáng zài yě méiyǒu bèi yě láng diāo zǒu le 为什么羊再也没有被野狼叼走了? (เพราะเหตุใดแกะถึงไม่โดนหมาป่าคาบไปกินอีก) การวิเคราะห์</p> <p>Mùmín dǎ sǐ le yě láng A. 牧民打死了野狼</p> <p>Yě láng zǒu le B. 野狼走了</p> <p>Mùmín xiūhǎo le yáng juàn C. 牧民修好了羊圈 ✓</p> <p>Yě láng bù xǐhuan chī yáng le D. 野狼不喜欢吃羊了</p>				
30	<p>Wǒmen yào xīqǔ cuòwù de jiàoxùn 我们要吸取错误的教训, --- (เราต้องเรียนรู้บทเรียนที่ผิดพลาด---) การสังเคราะห์</p> <p>Yě láng xǐhuan bǎ yáng diāo zǒu le A. 野狼喜欢把羊叼走了</p> <p>Jíshí cǎi qǔ bǔ jiù cuò shī B. 及时采取补救措施 ✓</p> <p>Línjū de quàngào wǒmen búyào tīng C. 邻居的劝告我们不要听</p> <p>Bú yào bǎ yángguān zài yángjuàn lǐ D. 不要把羊关在羊圈里</p>				
31	<p>Dì 31-40. xīn lǐ cóng cǐ yǒng yuǎn yǒu gè nǐ 第31-40. 心里从此永远有个你 (ข้อที่ 31-40 “จากนี้ไปในใจมีคุณอยู่”) xīn lǐ cóng cǐ yǒng yuǎn yǒu gè nǐ เพลง “心里从此永远有个你” มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับอะไร <u>ความรู้ความเข้าใจ</u></p> <p>A. การขายของทางอินเทอร์เน็ต</p> <p>B. ความทรงจำของคนที่รู้จักกันทางอินเทอร์เน็ต</p> <p>C. อุปสรรคในชีวิตคือยากำลัง</p> <p>D. ความรักของหญิงชายที่รู้จักกันทางอินเทอร์เน็ต ✓</p>				

(ต่อ)

ข้อที่	โจทย์	คะแนนพิจารณา			ข้อเสนอนแนะ
		+1	0	-1	
32	<p>ài lái ài qù “爱来爱去” แปลความหมายตรงกับภาษาไทย ว่าอย่างไร <u>ความรู้ความเข้าใจ</u></p> <p>A. รักไปรักมา ✓ B. เดินไปเดินมา C. โกรธกันไปมา D. คิดถึงกันและกัน</p>				
33	<p>Tīng xīnlǐ cóng cǐ yǒng yuǎn yǒu gè nǐ gē 听“心里从此永远有个你”歌 kě yǐ zhī dào shén me 可以知道什么？ (เมื่อฟังเพลง “จากนี้ไปในใจมีคุณอยู่” สามารถเข้าใจถึง อะไร?) <u>ความเข้าใจ</u></p> <p>Nǐ nǚyǒu tán liàn ài A. 你女友谈恋爱。 Zài wǎngluò gòuwù B. 在网络购物。 Jiāo péngyǒu C. 交朋友。 Yǒngyuǎn péibàn nǐ D. 永远陪伴你。✓</p>				
34	<p>Tā hěn téng ài jiù dà shēnghǎn shén me jù 她很疼爱就大声喊什么句 huà 话？(เธอรักยิ่งจึงตะโกนเสียงดังว่าอะไร) <u>การนำไปใช้</u></p> <p>Děng zhe nǐ A. 等着你。 Wǒ péi nǐ B. 我陪你。 Wǒ ài nǐ C. 我爱你。✓ Yǒngyuǎn méiyǒu gè nǐ D. 永远没有个你。</p>				

(ต่อ)

ข้อที่	โจทย์	คะแนนพิจารณา			ข้อเลือกแนะ
		+1	0	-1	
35	Méiyǒu jiàn guò miàn , zhǐ yǒu fā duǎn xìn 没有见过面，只有发短信， tāmen zài nǎ lǐ xiāng ài ? (พวกเขาไม่เคยเจอหน้ากัน 他们在哪里相爱? (พวกเขาไม่เคยเจอหน้ากัน ได้เพียงแค่ส่งข้อความพวกเขาพบรักกันที่ใด) <u>การวิเคราะห์</u> Zài měiguó A. 在美国。 Zài wǎngluò B. 在网络。✓ Zài xuéxiào C. 在学校。 Zài zhǎnlǎn D. 在展览。				
36	ài lái ài dōu biàn chéng shén me 爱来爱都变成什么? (เมื่อรักไปรักมา ทำให้เปลี่ยนไปอย่างไร) <u>การสังเคราะห์</u> Huíyì A. 回忆。✓ Tánliàn ài C. 谈恋爱。 Hòuhuǐ B. 后悔。 Kǒngjù D. 恐惧。				
37	Tā yí bèi zǐ zhù dìng le shén me 她一辈子注定了什么? (ชีวิตนี้กำหนดให้ เธอต้องเป็นอย่างไร) <u>ความเข้าใจ</u> Tā yí bèi zǐ zhù dìng zài wǎngluò liáo 。 A. 她一辈子注定在网络聊。 Tā yí bèi zǐ zhù dìng zài zuò shēng yì 。 B. 他一辈子注定在做生意。 Tā yí bèi zǐ zhù dìng yǔ péng you kāi C. 他一辈子注定与朋友开 diàn 店。 Tā zhù dìng yí bèi zǐ yǔ nán péng yǒu zài D. 她注定一辈子与男朋友在 yì qǐ 一起。✓				

(ต่อ)

ข้อที่	โจทย์	คะแนนพิจารณา			ข้อเสนอนอแนะ
		+1	0	-1	
38	<p>Yǒngyuǎn yǒu gè nǐ Tāmen huì bú huì “永 远 有 个 你” 他 们 会 不 会 fēnkāi 分 开? (“จะมีคุณตลอดไป”พวกเขาจะต้องแยก จากกันหรือไม่) <u>การประเมินค่า</u></p> <p>Bù yíding A. 不 一 定</p> <p>Bù zhīdào B. 不 知 道</p> <p>Bú huì fēnkāi C. 不 会 分 开 ✓</p> <p>Huì kěnéng fēnkāi D. 会 可 能 分 开</p>				
39	<p>Zài liáoshí diǎnjī shǔbǐāo biǎoshì shénme 再 聊 时 点 击 鼠 标 表 示 什 么? (ขณะที่คุย การที่คลิกเมาท์เพื่อบอกสิ่งใด) <u>ความเข้าใจ</u></p> <p>Mìyǔ Qíngyì A. 密 语 B. 情 意</p> <p>Huíyì Tiánmì C. 回 忆 D. 甜 蜜 ✓</p>				
40	<p>Bùguǎn fēngfēng yǔyǔ bú wèn míngtiān zài 不 管 风 风 雨 雨, 不 问 明 天 在 nǎlǐ 哪 里, _____。 <u>การนำไปใช้</u> (ไม่สนอุปสรรคใดๆ ไม่ถามว่าวันพรุ่งนี้เป็นเช่นใด..)</p> <p>Wǒ huì yǒngyuǎn yǒu gè nǐ A. 我 会 永 远 有 个 你 ✓</p> <p>Cóngcǐ yǒngyuǎnméi yǒu gè nǐ B. 从 此 永 远 没 有 个 你</p> <p>Wǒ dōu huì yǒngyuǎn de péi bàn nǐ C. 我 都 会 永 远 的 陪 伴 你</p> <p>Bú pà wǎngluò de xūnǐ D. 不 怕 网 络 的 虚 拟</p>				

(ต่อ)

ข้อที่	โจทย์	คะแนนพิจารณา			ข้อเลือกแนะ
		+1	0	-1	
41	Dì 41-50 “ 狼 来了 ” (ข้อที่ 41-50 “หมาป่ามาแล้ว”) fàngyángwá měitiān zài nǎlǐ fàngyáng 放羊娃 每天 在哪里 放羊? (ทุกวันเด็กเลี้ยงแกะจะปล่อยแกะไว้ที่ใด) <u>ความรู้ความจำ</u> dìshàng lùshàng A. 地上 ✓ B. 路上 shānshàng tiānshàng C. 山上 D. 天上				
42	Shānxià de nóngfūmen zài gàn shénme 山下的 农夫们 在 干什么? (ชาวนาที่เขาด้านล่างกำลังทำอะไร) <u>ความรู้ความจำ</u> chīfàn shuìjiào A. 吃饭。 B. 睡觉。 hēshuǐ zhòngtián C. 喝水。 D. 种田。 ✓				
43	Wèishénme nóngfūmen zài yě bù xiāngxìn 为什么 农夫们 再也不 相信 fàngyángwá le 放羊娃 了? (เพราะเหตุใดชาวนาถึงไม่เชื่อเด็กเลี้ยง แกะอีกแล้ว) <u>การวิเคราะห์</u> Fàngyángwá bù fàng yáng A. 放羊娃不放羊。 Fàngyángwáyòu piàn le tāmen B. 放羊娃又骗了他们。 ✓ Fàngyángwá dǎ le tāmen C. 放羊娃打了他们。 Fàngyángwá chī le tāmen dōngxi D. 放羊娃吃了他们东西。				
44	Nóngfū “ 农夫 ” มีความหมายตรงกับภาษาไทยว่า อย่างไร <u>ความรู้ความจำ</u> A. ชาวนา ✓ B. คนเลี้ยงวัว C. ชาวไร่ D. คนเลี้ยงแกะ				

(ต่อ)

ข้อที่	โจทย์	คะแนนพิจารณา			ข้อเสนอนี้แนะ
		+1	0	-1	
45	Jiù mìng “救命” มีความหมายตรงกับภาษาไทยว่า อย่างไร <u>ความรู้ความจำ</u> A. ช่วยด้วย ✓ B. เสียใจ C. ไปให้พ้น D. ดีใจ				
46	Shuō huǎng “说谎” มีความหมายตรงกับภาษาไทยว่า อย่างไร <u>ความรู้ความจำ</u> A. พูดสอพลอ B. พูดไม่เพราะ C. พูดเพ้อเจ้อ D. พูดโกหก ✓				
47	Fàng yáng wá wèi shén me yào piàn nóng fū 放羊娃为什么要骗农夫 shuō : “狼来了” ? (เพราะเหตุใดเด็กเลี้ยงแกะ ถึงได้หลอกชาวบ้านว่า “หมาป่ามาแล้ว”) <u>การประเมินค่า</u> Tā jué de tiān qì bú cuò A. 他觉得天气不错。 Tā jué de dǔ zi è le B. 他觉得肚子饿了。 Tā jué de hěn wú liáo C. 他觉得很无聊。 ✓ Tā jué de nóng fū men hěn wú liáo D. 他觉得农夫们很无聊。				
48	Míng míng cháng cháng shuō huǎng wǒ zhēn de 明明常常说谎我真的 bù _____ tā de huà (หืมหืมชอบพูดโกหกบ่อยๆ ฉันไม่-----คำพูดเขาจริง ๆ) <u>การนำไปใช้</u> tǎo yàn xiāng xìn A. 讨厌 B. 相信 ✓ xǐ huan tài dòng C. 喜欢 D. 太懂				

(ต่อ)

ข้อที่	โจทย์	คะแนนพิจารณา			ข้อไหนขอแนะ
		+1	0	-1	
49	<p>Láng zhēndelái le nóngfūmen gāi bāng 狼真的来了, 农夫们该帮 fàngyángwá dǎsǐ láng ma 放羊娃打死狼吗? (เมื่อหมาป่ามาจริงๆ ชวานาคกรช่วยเด็กเลี้ยงแกะได้หมาป่าไหม) การประเมินค่า</p> <p>Nóngfūmen tǎoyàn fàngyángwá A. 农夫们讨厌放羊娃。 Bù bāng tā yǐwéi fàngyángwá yòu zài B. 不帮他以为放羊娃又在 sāhuǎng 撒谎。 ✓ Bù bāngtā yǐwéi nóngfūmen pàiláng C. 不帮他以为农夫们怕狼。 Nóngfūmen méi tīngdào D. 农夫们没听到。</p>				
50	<p>zhège gùshi gàosù wǒmen shénme dào 这个故事告诉我们什么道 lǐ 理? (เรื่องนี้สอนอะไรเราบ้าง) การสังเคราะห์</p> <p>Jīngcháng shuōhuǎng de rén méi yǒu A. 经常说谎的人没有 rén huì xiāngxìn tā 人会相信他。 ✓ Yào jīngcháng shuōhuǎnghuà B. 要经常说谎话。 Bú yào zài shān shàng fàng yáng C. 不要在山 上 放 羊。 Nóngfūmen shì huàirén D. 农夫们是坏人。</p>				

**เฉลยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5**

ข้อ	A	B	C	D	ข้อ	A	B	C	D	ข้อ	A	B	C	D	ข้อ	A	B	C	D	ข้อ	A	B	C	D
1				x	11	x				21	x				31				x	41	x			
2			x		12			x		22		x			32	x				42				x
3		x			13				x	23			x		33				x	43		x		
4	x				14	x				24			x		34			x		44	x			
5				x	15			x		25	x				35		x			45	x			
6			x		16				x	26				x	36	x				46				x
7	x				17	x				27			x		37				x	47			x	
8				x	18		x			28		x			38			x		48		x		
9	x				19			x		29			x		39				x	49		x		
10		x			20				x	30		x			40	x				50	x			
รวม																								

ภาคผนวก ง
การหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. การประเมินเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจากผู้เชี่ยวชาญ
2. ค่า IOC, ค่าความยาก (p), ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น (KR₂₀) ของแบบทดสอบวัดการฟัง
3. ค่า IOC, ค่าความยาก (p), ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น (KR₂₀) ของแบบทดสอบวัดการพูด
4. ค่า IOC, ค่าความยาก (p), ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น (KR₂₀) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตาราง 23 คะแนนเฉลี่ยการประเมิน ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอบ
แบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-down Model ผู้เชี่ยวชาญ

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					\bar{x}
	1	2	3	4	5	
ด้านองค์ประกอบของชุดกิจกรรม	4	4	5	4	5	4.40
1. การจัดทำรูปแบบได้ถูกต้องเหมาะสม และมีภาพประกอบสวยงามน่าสนใจ						
2. ชุดกิจกรรมมีองค์ประกอบครบถ้วน สัมพันธ์กันกับวิธีการสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down	5	4	5	5	4	4.60
3. มีคำชี้แจงการใช้ชุดกิจกรรมอย่างละเอียดครบถ้วน	4	4	5	4	4	4.20
4. มีการกำหนดหน่วยการเรียนรู้ไว้ชัดเจนเหมาะสมกับเนื้อหาสาระที่เรียน	5	4	5	5	4	4.60
5. การใช้เวลาแต่ละหน่วยการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับเนื้อหา	4	4	5	4	5	4.40
6. ชุดกิจกรรมมีเนื้อหาหรือจัดระเบียบความรู้ที่เรียนด้วยตนเองหรือกลุ่ม	5	4	5	5	4	4.60
ด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้	4	4	5	4	5	4.40
7. แผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบของแผนชัดเจน						
8. สาระสำคัญสอดคล้องกับจุดประสงค์และสาระการเรียนรู้	5	4	5	5	4	4.60
9. ผลการเรียนรู้สอดคล้องกับกระบวนการจัดการเรียนรู้การวัดและการประเมินผล	4	4	5	4	5	4.40
10. ขั้นตอนกิจกรรมมีความสอดคล้อง สัมพันธ์กันกับการสอนตามกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down	4	4	5	4	5	4.40
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4	4	5	4	5	4.40
11. ขั้นตอนกิจกรรมมีความสอดคล้อง สัมพันธ์กันกับการสอนตามกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down						
12. กิจกรรมการเรียนรู้กระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่	5	4	5	5	4	4.60
13. กระบวนการฟังที่มุ่งให้ผู้เรียนใช้ความสามารถในคิดวิเคราะห์ และกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ได้	4	4	5	4	5	4.40
14. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้	4	4	5	4	5	4.40

ตาราง 23 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					\bar{x}
	1	2	3	4	5	
15. การใช้สื่อเหมาะสมและสอดคล้องกับกระบวนการจัดการเรียนรู้	5	4	5	5	4	4.60
16. วิธีการวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับวิธีสอน	5	4	5	5	4	4.60
ด้านการวัดและประเมินผล	5	4	5	5	4	4.60
17. การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับผล การเรียนรู้ที่คาดหวังและกระบวนการจัดการเรียนรู้						
18. มีวิธีการวัดครอบคลุมทั้งความรู้ทักษะกระบวนการ และคุณลักษณะ อันพึงประสงค์	4	4	5	4	5	4.40
19. เลือกใช้เครื่องมือประเมินผลได้อย่างเหมาะสม	5	4	5	5	4	4.60
20. มีเกณฑ์การประเมินผลที่ชัดเจนนำไปสู่การปฏิบัติได้	4	4	5	4	5	4.40
แปลความหมาย : เหมาะสมมาก						4.48

การแปลความหมายค่าเฉลี่ย

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 เหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 เหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 เหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 เหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ย 0.00 – 1.50 เหมาะสมน้อยที่สุด

ตาราง 24 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดทักษะการฟังภาษาจีน
ผู้เชี่ยวชาญ

ข้อคำถาม	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญคนที่					Σr	IOC	ความหมาย
	1	2	3	4	5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
3	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	สอดคล้อง
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
16	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	สอดคล้อง
17	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
20	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
21	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
22	+1	+1	+1	+1	0	4	0.8	สอดคล้อง
23	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
24	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
25	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
26	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
27	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง

ตาราง 24 (ต่อ)

ข้อคำถาม	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญคนที่					Σr	IOC	ความหมาย
	1	2	3	4	5			
28	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
29	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
30	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง

ตาราง 25 ค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดทักษะการฟัง
ชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน ด้วยการสอบแบบ CIPPA Model ร่วมกับ
Top-down Model ผู้เชี่ยวชาญ

ข้อ ที่	p	แปลผล	r	แปลผล	ผลการพิจารณา	ข้อฉบับ ใหม่
1	0.53	ใช้ได้	0.53	ใช้ได้	ใช้ได้	1
2	0.57	ใช้ได้	0.60	ใช้ได้	ใช้ได้	2
3	0.57	ใช้ได้	0.47	ใช้ได้	ใช้ได้	3
4	0.57	ใช้ได้	0.47	ใช้ได้	ใช้ได้	-
5	0.50	ใช้ได้	0.47	ใช้ได้	ใช้ได้	-
6	0.57	ใช้ได้	0.47	ใช้ได้	ใช้ได้	4
7	0.50	ใช้ได้	0.47	ใช้ได้	ใช้ได้	5
8	0.50	ใช้ได้	0.33	ใช้ได้	ใช้ได้	-
9	0.53	ใช้ได้	0.53	ใช้ได้	ใช้ได้	6
10	0.47	ใช้ได้	0.40	ใช้ได้	ใช้ได้	-
11	0.57	ใช้ได้	0.60	ใช้ได้	ใช้ได้	7
12	0.57	ใช้ได้	0.47	ใช้ได้	ใช้ได้	-
13	0.50	ใช้ได้	0.60	ใช้ได้	ใช้ได้	8
14	0.50	ใช้ได้	0.60	ใช้ได้	ใช้ได้	9
15	0.53	ใช้ได้	0.53	ใช้ได้	ใช้ได้	10
16	0.50	ใช้ได้	0.60	ใช้ได้	ใช้ได้	11

ตาราง 25 (ต่อ)

ข้อ ที่	p	แปลผล	r	แปลผล	ผลการพิจารณา	ข้อฉบับ ใหม่
17	0.60	ใช้ได้	0.53	ใช้ได้	ใช้ได้	12
18	0.50	ใช้ได้	0.47	ใช้ได้	ใช้ได้	-
19	0.50	ใช้ได้	0.47	ใช้ได้	ใช้ได้	13
20	0.57	ใช้ได้	0.47	ใช้ได้	ใช้ได้	14
21	0.57	ใช้ได้	0.47	ใช้ได้	ใช้ได้	-
22	0.53	ใช้ได้	0.53	ใช้ได้	ใช้ได้	15
23	0.53	ใช้ได้	0.40	ใช้ได้	ใช้ได้	-
24	0.53	ใช้ได้	0.53	ใช้ได้	ใช้ได้	16
25	0.50	ใช้ได้	0.33	ใช้ได้	ใช้ได้	-
26	0.53	ใช้ได้	0.53	ใช้ได้	ใช้ได้	-
27	0.57	ใช้ได้	0.60	ใช้ได้	ใช้ได้	17
28	0.47	ใช้ได้	0.53	ใช้ได้	ใช้ได้	18
29	0.50	ใช้ได้	0.60	ใช้ได้	ใช้ได้	19
30	0.50	ใช้ได้	0.60	ใช้ได้	ใช้ได้	20

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ = 0.89

จากตาราง 25 แสดงให้เห็นว่าข้อคำถามข้อที่ 1-30 ค่าความยาก (p) อยู่ระหว่าง 0.47 – 0.60 และค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.40 – 0.60 และหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับโดยใช้วิธีของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน KR₂₀ ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.89

ตาราง 26 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดทักษะการพูด
จากผู้เชี่ยวชาญ

ข้อคำถาม	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญคนที่					Σr	IOC	ความหมาย
	1	2	3	4	5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
2	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
6	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80	สอดคล้อง
7	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
9	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง

ตาราง 27 ค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดทักษะการพูด

ข้อที่	ค่าความยาก (p)	ค่าอำนาจ จำแนก (r)
1	.47	.52
2	.43	.64
3	.60	.25
4	.65	.16
5	.40	.53
6	.52	.54
7	.40	.37
8	.33	.48
9	.42	.31
10	.28	.05

จากตาราง 27 แสดงให้เห็นว่าข้อคำถามข้อที่ 1 – 10 ค่าความยาก (p) อยู่ระหว่าง 0.28 – 0.65 โดยคำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 163) และค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.16 – 0.64 และหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ โดยการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -coefficient) ของ cronbach (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 117) พบว่าค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .71 ถือว่าแบบทดสอบมีค่าความเชื่อมั่นสูง

ตาราง 28 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
จากผู้เชี่ยวชาญ

ข้อคำถาม	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญคนที่					Σr	IOC	ความหมาย
	1	2	3	4	5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
3	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8	สอดคล้อง
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
7	+1	+1	+1	+1	0	4	0.8	สอดคล้อง
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
12	+1	+1	+1	+1	0	4	0.8	สอดคล้อง
13	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	สอดคล้อง
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
16	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	สอดคล้อง
17	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
20	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
21	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
22	+1	+1	+1	+1	0	4	0.8	สอดคล้อง
23	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
24	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
25	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
26	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
27	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
28	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง

ตาราง 28 (ต่อ)

ข้อคำถาม	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญคนที					Σr	IOC	ความหมาย
	1	2	3	4	5			
	1	2	3	4	5			
29	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
30	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
31	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8	สอดคล้อง
32	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
33	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
34	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
35	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80	สอดคล้อง
36	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
37	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
38	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
39	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
40	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80	สอดคล้อง
41	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
42	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
43	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8	สอดคล้อง
44	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
45	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
46	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
47	+1	+1	+1	+1	0	4	0.8	สอดคล้อง
48	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
49	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
50	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง

ตาราง 29 ค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน

ข้อ ที่	p	แปลผล	r	แปลผล	ผลการพิจารณา	ข้อฉบับ ใหม่
1	0.67	ใช้ได้	0.40	ตัดทิ้ง	ใช้ได้	1
2	0.63	ใช้ได้	0.33	ตัดทิ้ง	ใช้ได้	2
3	0.63	ใช้ได้	0.20	ใช้ได้	ใช้ได้	-
4	0.70	ใช้ได้	0.33	ใช้ได้	ใช้ได้	3
5	0.70	ใช้ได้	0.20	ตัดทิ้ง	ใช้ได้	
6	0.70	ใช้ได้	0.47	ใช้ได้	ใช้ได้	4
7	0.50	ใช้ได้	0.07	ใช้ได้	ใช้ได้	-
8	0.70	ใช้ได้	0.47	ใช้ได้	ใช้ได้	5
9	0.60	ใช้ได้	0.40	ใช้ได้	ใช้ได้	6
10	0.57	ใช้ได้	0.20	ใช้ได้	ใช้ได้	-
11	0.67	ใช้ได้	0.40	ใช้ได้	ใช้ได้	7
12	0.63	ใช้ได้	0.33	ใช้ได้	ใช้ได้	8
13	0.53	ใช้ได้	0.13	ใช้ไม่ได้	ตัดทิ้ง	-
14	0.63	ใช้ได้	0.33	ใช้ได้	ตัดทิ้ง	9
15	0.57	ใช้ได้	0.07	ใช้ไม่ได้	ตัดทิ้ง	-
16	0.67	ใช้ได้	0.40	ใช้ได้	ใช้ได้	10
17	0.70	ใช้ได้	0.33	ใช้ได้	ใช้ได้	11
18	0.60	ใช้ได้	0.27	ใช้ได้	ใช้ได้	-
19	0.60	ใช้ได้	0.27	ใช้ได้	ใช้ได้	12
20	0.70	ใช้ได้	0.20	ใช้ได้	ปรับปรุงหรือตัดทิ้ง	-
21	0.70	ใช้ได้	0.33	ใช้ได้	ตัดทิ้ง	13
22	0.63	ใช้ได้	0.33	ใช้ได้	ตัดทิ้ง	14
23	0.77	ใช้ได้	0.07	ใช้ไม่ได้	ตัดทิ้ง	-
24	0.67	ใช้ได้	0.27	ใช้ได้	ใช้ได้	15
25	0.67	ใช้ได้	0.27	ใช้ได้	ใช้ได้	-

ตาราง 29 (ต่อ)

ข้อ ที่	p	แปลผล	r	แปลผล	ผลการพิจารณา	ข้อฉบับ ใหม่
26	0.67	ใช้ได้	0.27	ใช้ได้	ใช้ได้	16
27	0.67	ใช้ได้	0.27	ใช้ได้	ใช้ได้	17
28	0.70	ตัดทิ้ง	0.13	ตัดทิ้ง	ใช้ได้	-
29	0.70	ใช้ได้	0.20	ใช้ได้	ใช้ได้	-
30	0.63	ใช้ได้	0.33	ใช้ได้	ใช้ได้	18
31	0.70	ตัดทิ้ง	0.47	ใช้ได้	ใช้ได้	19
32	0.63	ตัดทิ้ง	0.07	ตัดทิ้ง	ใช้ไม่ได้	-
33	0.73	ใช้ได้	0.40	ใช้ได้	ใช้ได้	20
34	0.67	ใช้ได้	0.27	ใช้ได้	ใช้ได้	21
35	0.63	ใช้ได้	0.27	ใช้ได้	ใช้ได้	-
36	0.67	ใช้ได้	0.27	ใช้ได้	ใช้ได้	-
37	0.67	ใช้ได้	0.27	ใช้ได้	ใช้ได้	22
38	0.63	ตัดทิ้ง	0.13	ตัดทิ้ง	ใช้ไม่ได้	-
39	0.70	ใช้ได้	0.20	ใช้ได้	ใช้ได้	23
40	0.63	ใช้ได้	0.33	ใช้ได้	ใช้ได้	24
41	0.73	ใช้ได้	0.27	ใช้ได้	ใช้ได้	25
42	0.73	ใช้ได้	0.27	ใช้ได้	ตัดทิ้ง	26
43	0.67	ใช้ได้	0.13	ใช้ได้	ใช้ได้	-
44	0.63	ใช้ได้	0.20	ใช้ได้	ใช้ได้	
45	0.70	ใช้ได้	0.20	ใช้ได้	ใช้ได้	27
46	0.73	ใช้ได้	0.13	ใช้ไม่ได้	ใช้ไม่ได้	-
47	0.63	ใช้ได้	0.20	ใช้ได้	ใช้ได้	
48	0.67	ใช้ได้	0.27	ใช้ได้	ใช้ไม่ได้	28
49	0.60	ใช้ได้	0.40	ใช้ได้	ใช้ได้	29
50	0.60	ใช้ได้	0.27	ใช้ได้	ใช้ได้	30

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ = 0.84

จากตาราง 29 แสดงให้เห็นว่าข้อคำถามข้อที่ 1 – 50 ค่าความยาก (p) อยู่ระหว่าง 0.60 – 0.77 และค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.20 – 0.77 และหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับโดยใช้วิธีของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน KR₂₀ ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.84 คัดเลือกไว้จำนวน 30 ข้อเมื่อนำข้อสอบที่คัดเลือกไปหาค่า หาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับโดยใช้วิธีของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน KR₂₀ ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.84

ตาราง 30 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดทักษะการคิดวิเคราะห์
ผู้เชี่ยวชาญ

ข้อคำถาม	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญคนที่					Σr	IOC	ความหมาย
	1	2	3	4	5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
3	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	สอดคล้อง
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
16	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	สอดคล้อง
17	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
20	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
21	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
22	+1	+1	+1	+1	0	4	0.8	สอดคล้อง
23	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
24	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
25	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง

ตาราง 31 ค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดการคิดวิเคราะห์

ข้อที่	p	แปลผล	r	แปลผล	ผลการพิจารณา	ข้อฉบับใหม่
1	0.76	ใช้ได้	0.24	ใช้ได้	ใช้ได้	-
2	0.64	ใช้ได้	0.36	ใช้ได้	ใช้ได้	1
3	0.76	ใช้ได้	0.24	ใช้ได้	ใช้ได้	-
4	0.80	ใช้ได้	0.20	ใช้ได้	ใช้ได้	2
5	0.72	ใช้ได้	0.28	ใช้ได้	ใช้ได้	-
6	0.76	ใช้ได้	0.24	ใช้ได้	ใช้ได้	3
7	0.56	ใช้ได้	0.44	ใช้ได้	ใช้ได้	4
8	0.76	ใช้ได้	0.24	ใช้ได้	ใช้ได้	5
9	0.72	ใช้ได้	0.28	ใช้ได้	ใช้ได้	6
10	0.64	ใช้ได้	0.36	ใช้ได้	ใช้ได้	-
11	0.68	ใช้ได้	0.32	ใช้ได้	ใช้ได้	7
12	0.76	ใช้ได้	0.24	ใช้ได้	ใช้ได้	8
13	0.60	ใช้ได้	0.40	ใช้ได้	ใช้ได้	-
14	0.68	ใช้ได้	0.32	ใช้ได้	ใช้ได้	9
15	0.68	ใช้ได้	0.32	ใช้ได้	ใช้ได้	-
16	0.72	ใช้ได้	0.28	ใช้ได้	ใช้ได้	10
17	0.72	ใช้ได้	0.28	ใช้ได้	ใช้ได้	-
18	0.60	ใช้ได้	0.40	ใช้ได้	ใช้ได้	11
19	0.68	ใช้ได้	0.32	ใช้ได้	ใช้ได้	-
20	0.72	ใช้ได้	0.28	ใช้ได้	ใช้ได้	12
21	0.64	ใช้ได้	0.36	ใช้ได้	ใช้ได้	13
22	0.72	ใช้ได้	0.28	ใช้ไม่ได้	ใช้ไม่ได้	-
23	0.76	ใช้ได้	0.24	ใช้ได้	ใช้ได้	14
24	0.68	ใช้ได้	0.32	ใช้ได้	ใช้ได้	15
25	0.84	ใช้ได้	0.16	ใช้ได้	ใช้ไม่ได้	-

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งหมด = 0.85

จากตาราง 31 แสดงให้เห็นว่าข้อคำถามข้อที่ 1-25 ค่าความยาก (p) อยู่ระหว่าง 0.56 – 0.84 และค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.16 – 0.44 และหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับโดยใช้วิธีของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน KR₂₀ ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.85

ภาคผนวก จ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

T-TEST PAIRS=หลังทักษะการฟัง หลังการพูด หลังผลสัมฤทธิ์ WITH ก่อนการฟัง ก่อนการพูด ก่อนผลสัมฤทธิ์
(PAIRED)
/CRITERIA=CI (.9500)
/MISSING=ANALYSIS.

T-Test

Paired Samples Statistics

		Mean	N	Std. Deviation	Std. Error Mean
Pair 1	หลังทักษะการฟัง	13.5625	48	2.11284	.30496
	ก่อนการฟัง	5.5417	48	1.52927	.22073
Pair 2	หลังการพูด	13.0417	48	2.25934	.32611
	ก่อนการพูด	3.3125	48	.87898	.12687
Pair 3	หลังผลสัมฤทธิ์	21.2500	48	3.58187	.51700
	ก่อนผลสัมฤทธิ์	5.7083	48	1.98889	.28707

Paired Samples Correlations

		N	Correlation	Sig.
Pair 1	หลังทักษะการฟัง & ก่อนการฟัง	48	.088	.552
Pair 2	หลังการพูด & ก่อนการพูด	48	-.017	.907
Pair 3	หลังผลสัมฤทธิ์ & ก่อนผลสัมฤทธิ์	48	.228	.118

Paired Samples Test

		Paired Differences				t	df	Sig. (2-tailed)
		Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	95% Confidence Interval of the Difference Lower Upper			
Pair 1	หลังทักษะการฟัง – ก่อนการฟัง	8.02083	2.49672	.36037	7.29586 8.74580	22.257	47	.000
Pair 2	หลังการพูด – ก่อนการพูด	9.72917	2.43852	.35197	9.02110 10.43724	27.642	47	.000
Pair 3	หลังผลสัมฤทธิ์ – ก่อนผลสัมฤทธิ์	15.54167	3.67833	.53092	14.47359 16.60974	29.273	47	.000

ONEWAY ก่อนการฟัง ก่อนการพูด ก่อนผลสัมฤทธิ์ BY กลุ่ม
 /MISSING ANALYSIS
 /POSTHOC=SCHEFFE ALPHA (0.05) .

Oneway

ANOVA						
		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ก่อนการฟัง	Between Groups	4.002	2	2.001	.850	.434
	Within Groups	105.914	45	2.354		
	Total	109.917	47			
ก่อนการพูด	Between Groups	2.065	2	1.032	1.357	.268
	Within Groups	34.248	45	.761		
	Total	36.313	47			
ก่อนผลสัมฤทธิ์	Between Groups	1.669	2	.835	.204	.816
	Within Groups	184.248	45	4.094		
	Total	185.917	47			

Homogeneous Subsets

ก่อนการฟัง		
Scheffe ^{a,b}		
กลุ่ม	N	Subset for alpha = 0.05
ต่ำ	5	1
สูง.	15	1
ปานกลาง	28	1
Sig.		.699

Means for groups in homogeneous subsets are displayed.

a. Uses Harmonic Mean Sample Size = 9.921.

b. The group sizes are unequal. The harmonic mean of the group sizes is used.

Type I error levels are not guaranteed.

ก่อนการพูด

Scheffe^{a,b}

กลุ่ม	N	Subset for alpha = 0.05 1
ต่ำ	5	2.8000
ปานกลาง	28	3.2857
สูง.	15	3.5333
Sig.		.185

Means for groups in homogeneous subsets are displayed.

a. Uses Harmonic Mean Sample Size = 9.921.

b. The group sizes are unequal. The harmonic mean of the group sizes is used. Type I error levels are not guaranteed.

ก่อนผลสัมฤทธิ์

Scheffe^{a,b}

กลุ่ม	N	Subset for alpha = 0.05 1
สูง.	15	5.5333
ปานกลาง	28	5.7143
ต่ำ	5	6.2000
Sig.		.765

Means for groups in homogeneous subsets are displayed.

a. Uses Harmonic Mean Sample Size = 9.921.

b. The group sizes are unequal. The harmonic mean of the group sizes is used. Type I error levels are not guaranteed.

```
GLM lis spe act BY critical
```

```
  /METHOD=SSTYPE (3)
```

```
  /INTERCEPT=INCLUDE
```

```
/POSTHOC=critical(LSD)  
/CRITERIA=ALPHA(.05)  
/DESIGN= critical.
```

General Linear Model

[DataSet0] C:\Users\lenovo\Documents\pun1.sav

Warnings

Post hoc tests are not performed for critical because at least one group has fewer than two cases.

Between-Subjects Factors

		N
critical	4.00	1
	5.00	3
	6.00	2
	7.00	3
	8.00	4
	9.00	5
	10.00	8
	11.00	7
	12.00	8
	13.00	7

Multivariate Tests^c

Effect		Value	F	Hypothesis df	Error df	Sig.
Intercept	Pillai's Trace	.990	1188.046 ^a	3.000	36.000	.000
	Wilks' Lambda	.010	1188.046 ^a	3.000	36.000	.000
	Hotelling's Trace	99.004	1188.046 ^a	3.000	36.000	.000
	Roy's Largest Root	99.004	1188.046 ^a	3.000	36.000	.000
critical	Pillai's Trace	.973	2.028	27.000	114.000	.005
	Wilks' Lambda	.225	2.615	27.000	105.781	.000
	Hotelling's Trace	2.610	3.351	27.000	104.000	.000
	Roy's Largest Root	2.263	9.556 ^b	9.000	38.000	.000

a. Exact statistic

b. The statistic is an upper bound on F that yields a lower bound on the significance level.

c. Design: Intercept + criticaj

Tests of Between-Subjects Effects

Source	Dependent Variable	Type III Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
Corrected Model	lis	112.690 ^a	9	12.521	4.899	.000
	dimension1 spe	144.804 ^b	9	16.089	6.428	.000
	act	214.270 ^c	9	23.808	2.327	.034
Intercept	lis	5175.033	1	5175.033	2024.773	.000
	dimension1 spe	4685.183	1	4685.183	1871.845	.000
	act	13038.785	1	13038.785	1274.597	.000
critical	lis	112.690	9	12.521	4.899	.000
	dimension1 spe	144.804	9	16.089	6.428	.000
	act	214.270	9	23.808	2.327	.034
Error	lis	97.123	38	2.556		
	dimension1 spe	95.113	38	2.503		
	act	388.730	38	10.230		
Total	lis	9039.000	48			
	dimension1 spe	8404.000	48			
	act	22278.000	48			
Corrected Total	lis	209.812	47			
	dimension1 spe	239.917	47			
	act	603.000	47			

a. R Squared = .537 (Adjusted R Squared = .427)

b. R Squared = .604 (Adjusted R Squared = .510)

c. R Squared = .355 (Adjusted R Squared = .203)

ONEWAY หลังทักษะการฟัง หลังการพูด หลังผลสัมฤทธิ์ BY กลุ่ม
 /STATISTICS DESCRIPTIVES HOMOGENEITY
 /MISSING ANALYSIS
 /POSTHOC=SCHEFFE ALPHA(0.05) .

Oneway

		ANOVA				
		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
หลังทักษะการฟัง	Between Groups	82.201	2	41.100	14.493	.000
	Within Groups	127.612	45	2.836		
	Total	209.813	47			
หลังการพูด	Between Groups	87.755	2	43.877	12.976	.000
	Within Groups	152.162	45	3.381		
	Total	239.917	47			
หลังผลสัมฤทธิ์	Between Groups	86.400	2	43.200	3.763	.031
	Within Groups	516.600	45	11.480		
	Total	603.000	47			

Post Hoc Tests

Multiple Comparisons

Scheffe

Dependent Variable	(I) กลุ่ม	(J) กลุ่ม	Mean	Std. Error	Sig.	95% Confidence Interval	
			Difference (I-J)			Lower Bound	Upper Bound
หลังทักษะการฟัง	ต่ำ	ปานกลาง	-2.10714*	.81758	.045	-4.1769	-.0374
		สูง.	-4.26667*	.86961	.000	-6.4681	-2.0652
	ปานกลาง	ต่ำ	2.10714*	.81758	.045	.0374	4.1769
		สูง.	-2.15952*	.53883	.001	-3.5236	-.7955
	สูง.	ต่ำ	4.26667*	.86961	.000	2.0652	6.4681
		ปานกลาง	2.15952*	.53883	.001	.7955	3.5236
หลังการพูด	ต่ำ	ปานกลาง	-2.44286*	.89277	.031	-4.7029	-.1828
		สูง.	-4.53333*	.94958	.000	-6.9372	-2.1294
	ปานกลาง	ต่ำ	2.44286*	.89277	.031	.1828	4.7029
		สูง.	-2.09048*	.58838	.004	-3.5800	-.6010
	สูง.	ต่ำ	4.53333*	.94958	.000	2.1294	6.9372
		ปานกลาง	2.09048*	.58838	.004	.6010	3.5800
หลังผลสัมฤทธิ์	ต่ำ	ปานกลาง	-.90000	1.64499	.861	-5.0643	3.2643
		สูง.	-3.60000	1.74967	.132	-8.0293	.8293
	ปานกลาง	ต่ำ	.90000	1.64499	.861	-3.2643	5.0643
		สูง.	-2.70000	1.08413	.055	-5.4445	.0445
	สูง.	ต่ำ	3.60000	1.74967	.132	-.8293	8.0293
		ปานกลาง	2.70000	1.08413	.055	-.0445	5.4445

*. The mean difference is significant at the 0.05 level.

Homogeneous Subsets

หลังทักษะการฟัง

Scheffe^{a,b}

กลุ่ม	N	Subset for alpha = 0.05		
		1	2	3
ต่ำ	5	11.0000		
ปานกลาง	28		13.1071	
สูง.	15			15.2667
Sig.		1.000	1.000	1.000

Means for groups in homogeneous subsets are displayed.

- Uses Harmonic Mean Sample Size = 9.921.
- The group sizes are unequal. The harmonic mean of the group sizes is used. Type I error levels are not guaranteed.

หลังการพูด

Scheffe^{a,b}

กลุ่ม	N	Subset for alpha = 0.05		
		1	2	3
ต่ำ	5	10.2000		
ปานกลาง	28		12.6429	
สูง.	15			14.7333
Sig.		1.000	1.000	1.000

Means for groups in homogeneous subsets are displayed.

- Uses Harmonic Mean Sample Size = 9.921.
- The group sizes are unequal. The harmonic mean of the group sizes is used. Type I error levels are not guaranteed.

หลังผลสัมฤทธิ์

Scheffe^{a,b}

กลุ่ม	N	Subset for alpha = 0.05 1
ต่ำ	5	19.6000
ปานกลาง	28	20.5000
สูง	15	23.2000
Sig.		.071

Means for groups in homogeneous subsets are displayed.

a. Uses Harmonic Mean Sample Size = 9.921.

b. The group sizes are unequal. The harmonic mean of the group sizes is used.

Type I error levels are not guaranteed.

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นางปยุตต์ โทชาลี
วันเดือนปีเกิด	6 มีนาคม พ.ศ. 2517
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 309/3 ชุมชนหนองทรายขาว ตำบลธาตุเชิงชุม อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร
ตำแหน่งปัจจุบัน	ครู ค.ศ. 2
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนชาตุนารายณ์วิทยา ตำบลธาตุเชิงชุม อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2537	ปริญญาตรีศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ สถาบันราชภัฏสกลนคร อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร
พ.ศ. 2544	ประกาศนียบัตรวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช จังหวัดนนทบุรี
พ.ศ. 2549	ประกาศนียบัตรการอบรมความรู้ภาษาจีน สำหรับครูไทยที่สอน ภาษาจีน มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวงกรุงเทพฯ
พ.ศ. 2549	ประกาศนียบัตรการอบรมครูสอนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยยูนหนานนอร์มอล ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน
พ.ศ. 2550	ประกาศนียบัตรการอบรมความรู้ภาษาจีน สำหรับครูไทยที่สอน ภาษาจีน มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวงเชียงราย
พ.ศ. 2550	ประกาศนียบัตรการอบรมครูสอนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยหว่านเฉียววิทยาเขตจีเหม่ย ประเทศสาธารณรัฐ ประชาชนจีน
พ.ศ. 2553	ประกาศนียบัตรการอบรมครูสอนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยจีหนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน
พ.ศ. 2555	ประกาศนียบัตรการอบรมครูสอนภาษาจีน มหาวิทยาลัยครูเทียนจิน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

- พ.ศ. 2557 ประกาศนียบัตรผ่านการทดสอบการอบรมครูสอนภาษาจีน
ชาวต่างชาติ สถาบันภาษามหาวิทยาลัยศรีจันทร์
ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน
- พ.ศ. 2562 ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาการศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ประวัติการทำงาน

- พ.ศ. 2540 ตำแหน่ง อาจารย์ 1 ระดับ 3 โรงเรียนหนองแขงวิทยา
อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร สำนักงานสามัญศึกษาจังหวัดสกลนคร
- พ.ศ. 2545 ตำแหน่ง อาจารย์ 1 ระดับ 4
โรงเรียนธาตุนารายณ์วิทยา อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร
สำนักงานสามัญศึกษาจังหวัดสกลนคร
- พ.ศ. 2562 ครู ค.ศ. 2 โรงเรียนธาตุนารายณ์วิทยา อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามธยมศึกษา เขต 23